EMILY HENRY

"En sevdiğim yazarlardan biri."
— Colleen Hoover

Goodreads
Yılın En İyi
Aşk Romanı

KİTAP KURTLARI

epsilon®

Küçük bir tatil.

İki rakip.

Akıllarının ucuna bile gelmeyen bir aşk.

Nora Stephens'ın hayatı kitaplardan ibarettir. Zira yaptığı iş de kitaplarla ilgilidir. Daha doğrusu yazarlarıyla...

Ne var ki o, her kitapta tarif edilen tipik kadın karakterlerden değildir. Kontrol edemediği her şeyden nefret eder. Onun için her şey muntazam ve mükemmel olmalıdır; hem işinde hem de hayatında. Umursadığı iki şey vardır sadece: o da amansız bir yazar temsilcisi olarak muazzam anlaşmalar yaptığı müşterileri ve biricik küçük kız kardeşi Libby.

İşte bu yüzden Libby ona tatile çıkmayı önerdiğinde onu kıramaz ve iki kız kardeş en sevdikleri kitabın geçtiği kasaba olan Sunshine Falls'a doğru yola çıkarlar. Nora bu tatilde her şeyi değiştirmeye kararlıdır; çayırlarda piknik yapacak, yakışıklı bir kasaba doktoruyla tanışacak ve onunla doludizgin bir aşk yaşayacaktır. Fakat hayat küçük oyunlarına devam eder ve bunun yerine onu hiç de hazzetmediği meşhur editör Charlie Lastra'yla karşılaştırır.

Ve bu iki kitap kurdu hem kendilerini hem de birbirlerini keşfederek bir dizi tesadüfün onları bir araya getirdiği hikâyelerinde şu âna kadar bildikleri her şeyi en baştan yazacaklardır.

Tatilde Tanıştığımız İnsanlar ve *Kış Yaza Kavuşunca'nın* sevilen yazarı Emily Henry'den bir solukta okuyacağınız muhteşem bir roman daha...

"Büyülü, keyifli ve sahiden de türünün tek örneği: Emily Henry'nin kitapları dünyaya bir armağan."

– Ali Hazelwood

www.epsilonyayinevi.com

9 786254 144158

KDV'den muaftır.

Kitap Kurtları
Orijinal Adı: *Book Lovers*
Emily Henry
Çeviri: Ayşe Belma Dehni

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Bengü Impram
Düzelti: Elif Bersu Kabran
Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarım: Ali Üzeyir Tiz

1. Baskı: Ağustos 2023
ISBN: 978-625-414-415-8

© Emily Henry, 2022
Bu eserin Türkçe yayım hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah., Güvercin Cad., No: 3/1
Baha İş Merkezi, A-Blok, Kat: 2
34310 Haramidere/İstanbul
Tel: (212) 412 17 00
Sertifika No: 44452

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

EMILY HENRY

KİTAP KURTLARI

Çeviri
Ayşe Belma Dehni

epsilon

ÖNSÖZ

Kitaplar hayatınız olduğunda –veya benim durumumda olduğu gibi işiniz olduğunda– bir hikâyenin nereye gittiğini tahmin etmekte oldukça başarılı olursunuz. Mecazlar, alışıldık motifler, aynı olaya bağlı çözülmesi gereken ortak düğümler; hepsi, beyninizin içinde tıpkı bir kataloğun gruplara ayrılması gibi düzene girmeye başlar.

Mesela katil her zaman kocadır.

Sınıfın ineği olan kız bir gün dönüşüm geçirir ve gözlüklerini çıkardığında tam bir afete dönüşür.

Adam kızı elde eder... ya da diğer kız adamı elde eder.

Birisi karmaşık bir bilimsel kavramı açıklar ve bir başkası, "Acaba anlayabileceğimiz bir dilde anlatır mısınız, *lütfen*?" der.

Ayrıntılar kitaptan kitaba değişebilir ancak gün ışığının ortaya çıkardığı yeni bir şey yoktur.

Mesela küçük bir kasabada geçen bir aşk hikâyesini ele alalım.

Hani New York ya da Los Angeles'tan gelen ve herkesi küçümseyip sürekli kendi başarılarıyla övünen yakışıklı bir genç adamın, ruhsuz ve sıkıcı bir şirkete yer açmak için mütevazı bir ailenin sahip olduğu Noel ağacı çiftliğini iflas ettirmek üzere Amerika'nın Smalltown kasabasına gönderildiği türden...

Ancak şehir hayatına alışkın söz konusu Şehir İnsanı'nın bu kasabadaki işleri planlandığı gibi gitmez. Çünkü *tabii ki* Noel ağacı çiftliği –belki bir fırın ya da kahramanın yok etmesi için gönderildiği yer her neresiyse– ne komiktir ki son derece çekici ve kur yapmaya uygun biri tarafından işletiliyordur.

Şehre dönen kahramanımızın esasında bir ilişkisi *vardır* zaten. Ancak bu kişi onu yapmak zorunda kaldığı kötü şeylere ve büyük bir terfi karşılığında bazı hayatları mahvetmesine teşvik eden acımasız biridir; genç adam kendisini aradığında, üzerinde oturduğu kondisyon bisikletinin selesinden onu dinlemeyip sözünü keserek vicdansız tavsiyelerde bulunan biri...

Onun içten içe kötü biri olduğunu söyleyebilirsiniz çünkü saçları doğal olmayan bir sarıdır ve *Temel İçgüdü*'deki Sharon Stone gibi geriye doğru taranmıştır, ayrıca Noel süslerinden de nefret etmektedir.

Öte yandan kahramanımız, sevimli fırıncı/terzi/Noel ağacı çiftliği *sahibiyle* daha fazla zaman geçirdikçe işler onun için değişmeye başlar. Hayatın gerçek manasını öğrenir!

İyi bir kadının sevgisiyle yepyeni bir insana dönüşmüş olarak evine döner. Gelir gelmez de buzlar kraliçesi olan kız arkadaşından kendisiyle yürüyüşe çıkmasını ister. Kız ona hayretle bakar ve şuna benzer bir şey söyler, *bu topuklularla mı?*

Eğlenceli olacak, der kıza. Yürürken ondan yıldızlara bakmasını isteyebileceğini söyler.

Kız aniden irkilir, *ama şu an yukarı bakamayacağımı biliyorsun! Daha yeni botoks yaptırdım!*

Ve o an genç adam eski hayatına geri dönemeyeceğini anlar. Bu hayat artık ona göre değildir! Bu yüzden o buz gibi soğuk, artık onu tatmin etmeyen ilişkisini bitirir ve he-

men yeni sevgilisine evlenme teklif eder. (Sahi, flört etmeye ne gerek var?)

Bu noktada kendinizi kitaba deli gibi bağırırken bulursunuz, *onu tanımıyorsun bile! Göbek adını bile bilmiyorsun aptal herif!* O sırada odanın karşısından kız kardeşin –Libby– sana sus işareti yapıp gözlerini kendi kütüphanesinden aldığı yıpranmış kitabından ayırmadan kafana patlamış mısır fırlatıverir.

İşte öğle yemeği toplantısına geç kalmamın sebebi.

Çünkü bu benim hayatım. Günlerim böyle mecazların esiri ve ben de ayrıntıları üst üste bindirerek yarattığım bir prototip tarafından yönetiliyorum.

Ben şehir insanıyım. Ama bir şekilde seksi çiftçiyle tanışan değil. *Diğeri.*

Kondisyon bisikletinin tepesinde oturmuş, metinleri okurken bilgisayarında ekran koruyucusu olarak sakin bir sahil manzarası akan hırslı, manikürünü eksik etmeyen yayınevi temsilcisi olan diğeri.

Ben terk edilenim.

Bu hikâyeyi daha önce okudum ve yaşadım, öğleden sonra Midtown'da yaya trafiğinde telefonum kulağıma yapışık bir hâlde ilerlemeye çalışırken şu an bunun tekrar yaşandığını bilecek kadar çok yaşadım.

Hâlâ ağzından baklayı çıkarmamış olsa da ensemdeki tüyler çoktan havaya kalkmıştı ve konuşması, tıpkı çizgi filmlerdeki uçurumdan düşme sahneleri gibi midemi hop ettiriyordu.

Grant'in Teksas'ta yalnızca iki hafta kalması gerekiyordu, bu da şirketi ile San Antonio dışında satın almaya çalıştıkları butik otel arasındaki anlaşmayı tamamlamaya yetecek kadar uzun bir süreydi. Daha önce iki iş gezisi sonrası ayrılığı yaşamış biri olarak, bu habere sanki donanmaya katılıyormuş da bir daha geri dönmeyecekmiş gibi bir tepki vermiştim.

Libby aşırı tepki gösterdiğimi söyleyerek beni rahatlatmaya çalışsa da Grant her gece yaptığımız telefon görüşmelerini arka arkaya üç kez kaçırdığında ya da diğer ikisini kısa kestiğinde hiç de sürpriz olmayan bir şekilde bu ilişkinin sonuna geldiğimizi anlamıştım.

Ve sonra, üç gün önce, dönüş uçuşundan saatler öncesinde olanlar oldu.

Şöyle ki San Antonio'da planlanandan daha uzun süre kalması için zorlayıcı bir neden araya girdi. Apandisiti patlamıştı.

Aslında o anda bir uçuş ayarlayabilir ve onunla hastanede buluşabilirdim. Ancak büyük bir satışın ortasındaydım ve sabit Wi-Fi erişimi olan telefonuma yapışık olmam gerekiyordu. Müşterim bana güveniyordu. Bu ona göre hayatını değiştirebilecek bir şanstı. Ayrıca Grant apandisit ameliyatının artık son derece sıradan ve basit bir operasyon olduğunu söylemiş, hatta tam olarak "abartılacak bir şey değil" demişti.

Bu yüzden ben de gitmedim ama bunu yaparken içten içe Grant'i küçük kasabaların aşk romanı tanrılarının eline bıraktığımı biliyordum.

Ve bundan üç gün sonra sımsıkı tuttuğumdan dolayı rengi beyaza dönüşen parmak boğumlarımın arasına sıkıştırdığım telefonumla ve uğurlu yüksek topuklu ayakkabılarımla öğle yemeğine yetişmek için âdeta koşarken ilişkimin çoktan tabuta konmuş olduğunu biliyordum ve üzerine çakılmakta olan çivilerinin yankısı kulağımda Grant'in sesi olarak çınlıyordu.

"Bir daha söyle," dediğimde bunu soru sorarcasına söylemek istemiştim ama onun yerine ağzımdan emir gibi çıkmıştı.

Grant iç çekip, "Geri gelmeyeceğim, Nora. Geçtiğimiz haftalarda benim için işler değişti," diyerek güldü. "Değiştim ben."

Soğuk şehir insanı kalbimin içinde bir gümbürtü kopmuştu. "Kız fırıncı mı?" diye sordum.

Bir süre sessiz kaldı. "Ne?"

"Kız diyorum, *fırıncı* mı?" Sanki erkek arkadaşın seni telefonda terk ettiğinde sorulacak son derece makul bir soruymuş gibi. "Beni uğruna terk ettiğin kadın."

Kısa bir sessizlikten sonra teslim oldu. "Otelin sahibi olan çiftin kızları. Oteli satmamaya karar verdiler. Ben de kalıp orayı işletmelerine yardım edeceğim."

Elimde olmadan güldüm. Kötü haberlere karşı tepkim her zaman böyle olmuştur. Muhtemelen kendi hayatımdaki Kötü Kadın rolünü de bu şekilde kazandım ama başka ne yapabilirdim ki? Kaldırım kenarında gözyaşlarına boğulup yavaş yavaş erise miydim? Ne işe yarardı ki bu?

Restoranın önüne geldiğimde durup nazikçe gözlerimi ovaladım. "Sadece emin olmak için soruyorum; harika işinden, harika dairenden ve benden vazgeçip Teksas'a taşınıyorsun, öyle mi? Bütün bunları da kariyeri *otel sahibi bir çiftin kızı* olmaktan ibaret olan biriyle birlikte olmak için mi yapıyorsun?"

"Hayatta paradan ve gösterişli bir kariyerden daha önemli şeyler var Nora," diye âdeta tısladı.

Yine güldüm. "Şu anda gerçekten ciddi olup olmadığını anlamakta zorlanıyorum."

Grant, milyarder bir otel patronunun oğludur. Dolayısıyla hani şu "ağzında gümüş kaşıkla doğmuş" ifadesinin bile yetersiz kalacağı türden bir yaşama sahip; muhtemelen buna altın varaklı tuvalet kağıdını da ekleyebilirdiniz.

Onun için üniversite bir formaliteydi. Staj bir formaliteydi. Kahretsin, *don* giymek bile bir formaliteydi! İşe bile tamamen torpil sayesinde alınmıştı.

Az önceki yorumundaki ima da işte bu yüzden komikti, hem mecazi hem de gerçek anlamda.

Bu son kısmı yüksek sesle söylemiş olmalıydım çünkü bana, "Bu da ne demek şimdi?" diye sordu.

Restoranın penceresinden içeriye göz atarken telefonumdaki saate baktım. Geç kalmıştım... Ben *asla* geç kalmam. Bırakmak istediğim ilk izlenim bu değildi.

"Grant, sen otuz dört yaşında bir vârissin. Bizim gibilerse işlerini yalnızca tepside olanı yeme kabiliyetine bağlı olarak elinde tutabiliyor."

"İşte bundan bahsediyorum," dedi. "Bu tam da benim bıktığım türden bir dünya görüşü. Bazen çok soğuk olabiliyorsun, Nora. Chastity* ve ben artık istiyoruz ki..."

Kızın adını kıkırdayarak tekrar ettiğimde kasıtlı olarak onun sözünü kesmeye çalışmıyordum. Sadece, komik derecede kötü şeyler olduğunda keşke bedenimi terk etsem diyorum. Yani tüm bunlar olup biterken kendimi dışarıdan izlesem ve şöyle düşünsem; *Gerçekten mi? Evrenin yapmak istediği şey bu mu? Tam da nokta atışı yapılmış gibi, değil mi?*

Bu durumdaysa evren erkek arkadaşımı adını kızlık zarını sağlam tutabilme yeteneğinden alan bir kıza yönlendirmeyi seçmişti. Hadi ama bu çok komik, *değil mi?*

Telefonun diğer ucundan homurdandı. "Bu insanlar, çok iyiler, Nora. Saygıdeğerler bir kere. İşte ben böyle bir insanla olmak istiyorum. Bak Nora, bana üzgün numarası yapma..."

"Numara yapan kim?"

"Sen bana hiç ihtiyaç duymadın..."

"Elbette duymadım!" Ben başka birinin gelip de fişimi çekerek beni kozmik bir kanalizasyona sürüklememesi için kendi ayaklarımın üzerinde durmak, kendime ait bir hayat kurmak için canla başla çalıştım.

---

* (İng.) Aynı zamanda iffetli anlamına gelen kadın ismi. (ed.n.)

"Benim evimde bile kalmadın..."

"Benim yatağım seninkinden açık ara daha rahattı!" Döşeğimi satın almadan önce dokuz buçuk ay araştırma yapmıştım. Tabii ki ilişkilerim içinde aynı özeni gösteriyordum fakat işte, sonuç yine ortadaydı.

"...yani kalbin kırılmış gibi davranma," diyor Grant. "Gerçi senin kalbinin *kırılabileceğinden* bile emin değilim."

Yine gülmek zorunda kaldım.

İşte bu konuda yanılıyordu. Çünkü insanın kalbi bir kere *gerçekten* paramparça olduktan sonra böyle bir telefon görüşmesi pek de bir anlam ifade etmezdi. Belki birazcık canın yanar ya da en fazla söylenirdin. Ama kalp kırıklığı kesinlikle söz konusu değildi.

Grant'in çenesi iyice açılmıştı. "Senin ağladığını bile hiç görmedim."

Rica ederim, demeyi düşündüm. Acaba annem kaç kere gözyaşlarının arasından gülerek bize son sevgilisinin kendisine çok duygusal olduğunu söylediğini anlatmıştı?

Kadınların olayı budur. Belki de kadın olmanın iyi tarafı bile yoktur. Çünkü ne zaman biraz olsun duygularımızı açık etsek bir anda histerik oluruz. Ama onları içimize atıp da erkek arkadaşımızın ilgisine ihtiyaç duymadığımızı gösterdiğimizde de kalpsiz sürtüğün teki olarak yaftalanırız.

"Gitmem lazım," dedim Grant'e.

"Elbette gitmen lazım," dedi o da.

Görünüşe göre daha önceki sözlerimi yerine getirmem, yüz dolarlık banknotlardan ve saf elmaslardan oluşan bir yatakta –keşke– uyuyan soğuk, şeytani bir robot olduğumun başka bir kanıtıydı.

Ona veda bile etmeden telefonu kapatıp kendimi restoranın tentesinin altına attım. Sakinleşmek için derin bir nefes alırken gözyaşlarımın gelip gelmeyeceğini görmek

için bekledim. Gelmediler. Asla böyle bir yerde bana bunu yapmazlar. Onlarla aram iyidir.

Şu anda yapmam gereken bir işim var ve Grant'in aksine bunu kendim için olduğu kadar Nguyen Edebiyat Ajansı'ndakiler için de yapacağım.

Saçlarımı düzelttim, omuzlarımı dikleştirdim ve içeri girdim; klimanın güçlü esintisi kollarımdaki tüyleri diken diken etmişti.

Öğle yemeği için günün geç bir saati olduğundan kalabalık epey azdı. Arka tarafta Charlie Lastra'yı gördüm; baştan aşağı simsiyah giyinmiş hâliyle yayıncılık dünyasının metropol vampiri gibiydi.

Şahsen hiç tanışmamıştık ama *Publishers Weekly*'de hakkında çıkan yazıya tekrar göz attığımda Wharton House Books'ta yönetici editörlüğe terfi ettiğini okumuş ve onun sert duran kara kaşları, açık kahverengi gözleri ve dolgun dudaklarının altındaki hafif kırışıklığı hafızama işlemiştim. Bir yanağında da kadın olsaydı kesinlikle bir güzellik emaresi olarak kabul edilecek türden küçük, koyu bir ben vardı.

Ne kadar yorgun göründüğünü ve siyah saçlarının arasına karışmış grilikleri hesaba katmadığınızda çocuksu olarak tanımlayabileceğiniz türden yüzüyle otuzlu yaşlarının ortalarını pek geçmiş olmayacağını düşünürdünüz.

Ama şu an kaşlarını çatmıştı ya da somurtuyordu. Dudaklarını iyice sarkıtmış, çatık kaşlarının ortası da iyice kırışmıştı.

An itibariyle saatine bakıyordu.

Bu hiç de iyiye işaret değildi. Ofisten çıkmadan hemen önce patronum Amy, Charlie'nin son derece huysuz biri olduğu konusunda beni uyarmış ama bunu pek umursamamıştım. Ben her zaman dakiktim.

Telefonda terk edildiğim zamanlar hariç tabii. O zaman görünüşe göre altı buçuk dakika geç kalabiliyordum.

"Merhaba!" Yaklaşırken tokalaşmak için elimi uzattım. "Nora Stephens. Nihayet sizinle tanışabildiğime çok memnun oldum."

Ayağa kalkarken sandalyesi zeminde sürttü. Siyah kıyafetleri, karanlık yüz hatları ve genel tavrı, mekânda tam bir karadelik etkisi yaratarak ortamdaki tüm ışığı emip tamamen yutmuş gibiydi.

Çoğu insan tembel bir profesyonellik sembolü olarak simsiyah giyinir ancak o bunu kendine has bir seçimmişçesine sahiplenmiş; rahat yün kazağı, pantolonu ve ayakkabılarıyla yaptığı kombinle habersizce sokakta dolaşırken paparazzilere yakalanmış bir ünlü havası yaratmıştı. Kendimi bir anda acaba üzerine kaç Amerikan doları giymiş olduğunu hesaplarken buldum. Libby bunun bende "bir orta sınıf mensubunun rahatsız edici takıntısı" hâline dönüştüğünü söylerdi. İşin aslıysa sadece güzel şeylere karşı zaafım vardı ve stresli bir günün ardından sık sık kendimi rahatlatmak için internet mağazalarının vitrinlerinde dolaşmayı severdim.

Charlie'nin takımını sekiz yüz ila bin dolar arasında bir yere koyardım. Tabii benim kıyafetlerime kıyasla. Zira benimkiler, ayakkabılarım dışında giydiğim her şey ikinci el dükkânından alınmıştı.

Tokalaşmadan önce uzattığım elimi çevirip avucumu iki uzun saniye boyunca inceledi. "Geç kaldınız." Yüzüme bakma zahmetine bile girmeden yerine oturdu.

Sırf düzgün bir yüzle ve kalın bir cüzdanla doğduğu için toplum yasalarının üzerinde olduğunu düşünen bir adamdan daha kötü bir şey var mıdır? Grant, kendini beğenmiş pisliklere karşı günlük toleransımı bitirmişti. Ama yine de yazarlarımın iyiliği için bu oyunu oynamak zorundayım.

"Farkındayım," diyerek özür dilercesine gülümsedim ama aslında özür dilediğim falan yoktu. "Beni beklediğiniz için teşekkür ederim. Trenim aniden raylarda durdu. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Gözlerini gözlerime bakmak için kaldırdığında rengi daha da koyu göründü; öyle ki gözbebeklerinin etrafında irisleri olduğundan emin değildim. Yüz ifadesi, bunun nasıl bir şey olduğunu *bilmediğini* bas bas bağırıyordu. Bilmeyenler için söyleyeyim: Trenlerin raylarda hem tüyler ürpertici hem de olağan sebeplerden durması gayet olağan bir şeydir.

Muhtemelen metroya hiç binmemişti.

Muhtemelen her yere parlak siyah bir limuzinle veya safkan atların çektiği Gotik bir arabayla gidiyordu.

Ceketimi (balıksırtı desenli, Isabel Marant) çıkarıp karşısına oturdum. "Sipariş verdiniz mi?"

"Hayır," kelimesinden başka hiçbir şey söylemedi.

Umudum iyice azalmaya başlamıştı.

Bu tanışma yemeğini haftalar önce planlamıştık. Ama geçen cuma ona en eski müşterilerimden biri olan Dusty Fielding'in yeni kitabının taslağını göndermiştim. Şimdi yazarlarımdan birini bu adama bağlayıp bağlamayacağım konusunda şüpheliydim.

Menüyü elime aldım. "Keçi peynirli salataları efsanedir."

Charlie menüyü kapatıp bana baktı "Bu mevzu daha da uzamadan," dedi kalın siyah kaşlarını çatıp doğuştan boğuk ve alçak ses tonuyla, "söylemeliyim ki Fielding'in yeni kitabını okunması güç buldum."

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Birincisi bu kitabı gündeme getirmeyi planlamamıştım bile. Üstelik Charlie kitabı beğenmeyip reddetmek istiyorsa bunu bir e-postayla da yapabilirdi. Ve *okunması güç* kelimesini kullanmadan.

Ama tüm bunları görmezden gelsem bile nazik ve hoşgörülü herhangi bir insanın böyle hakaretler savurmadan önce en azından masaya biraz ekmek gelene kadar bekleyeceğini sanırdım.

Elimdeki menüyü kapatıp parmaklarımı masanın üzerinde kavuşturdum. "Bence bu onun şimdiye kadarki en iyi kitabı."

Dusty'nin üç kitabı zaten yayımlanmıştı; her ne kadar harika olsalar da çok satmamıştı. Bu yüzden de son yayıncısı ona bir şans daha vermek istememiş, o da bir sonraki romanı için yeni bir yuva aramak üzere tekrar denize düşmüştü.

Pekâlâ, bu kitap belki *benim* de favorim değildi ama muazzam bir ticari çekiciliği vardı. Doğru editörle bu kitabın iyi bir yere geleceğini biliyorum.

Charlie arkasına yaslandı, nazik bakışlarındaki hoşgörünün yanı sıra bir o kadar da sert bakan gözleri sırtımdan aşağı hafif bir ürperti indirdi. Sanki tam içime bakıyor, buram buram kibarlık kokan konuşmalarımızın ötesine geçip içimde saklanan sert noktalara ulaşıyordu. Bakışları, *yüzündeki o donuk gülümsemeyi hemen sil*, diyordu sanki. *O kadar da hoş değilsin.*

Su bardağını kendine çekerek, "Onun en iyi kitabı *Küçük Şeylerin İhtişamı*," dedi, sanki üç saniyelik göz teması en derin düşüncelerimi okumaya yetmiş gibi; resmen ikimiz adına konuşuyordu.

İçtenlikle söylemeliyim ki *İhtişam* son on yılda okuduğum kitaplar arasında en sevdiklerimden biriydi; ama onu beğenmem, son kitabını da ahım şahım bir yere koymazdı.

"Bu kitap her yönüyle iyi. Sadece biraz farklı... daha cesur belki. Ama bu ona kesinlikle daha sinematik bir hava katıyor," dedim.

"Daha cesur mu?" Charlie gözlerini kıstı. En azından içimde derin yakıcı çukurlar açan o kahverengiye çalan

altın gözlerini bana dikmediği için kendimi şimdi daha rahat hissediyordum. "Bu, Charles Manson'ın yaşam tarzı gurusu olduğunu söylemek gibi bir şey. Yani bu her ne kadar doğru olsa da konu bu değil. Bu kitap, sanki Sarah McLachlan'ın hayvanlara zulmü önleme reklamını izledikten sonra '*Peki ya bütün yavru köpekler kamera önünde ölüyorsa?*' diye düşünmek gibi bir şey."

İçimden sinirli bir kahkaha yükseldi. "Pekâlâ. Bunun sizin tarzınız olmadığı belli. Belki bana ne tür kitaplar *sevdiğinizi* söylerseniz o zaman size yardımcı olabilirim. Yani gelecekte size ne göndereceğimi bilirim."

Yalancı, diyor beynim. *Ona başka bir kitap göndermeyeceksin.*

Yalancı, diyor Charlie'nin rahatsız edici, baykuş misali bakan gözleri. *Bana başka bir kitap göndermeyeceksin.*

Bu öğle yemeği –bu potansiyel işbirliği– böylece suya düştü.

Charlie benimle çalışmak istemiyordu ve ben de onunla çalışmak istemiyorum ama sanırım yine de fikrimi sorduğu için toplum değerlerinden tamamen vazgeçmediği anlaşılıyordu.

"Benim zevkime göre fazla duygusal," dedi sonunda. "Ve içindeki karakterler de fazla karikatürize edilmiş..."

"*İlginç*," diye katılmadığımı ifade ettim. "Onların sayılarını azaltabiliriz elbette. Ama karakter kadrosu epey geniş; her birinin tuhaf özelliklere sahip olması da onları ayırt etmeye yardımcı oluyor."

"Ve de hikâyenin geçtiği mekâna gelince..."

"Mekânın ne sorunu var?" *Hayatta Bir Kez* de mekân o kadar beğenilmişti ki kitabın tamamını sattırmıştı. "Hikâyenin geçtiği yer olan Sunshine Falls âdeta büyüleyiciydi."

Charlie gözlerini devirerek düpedüz alay ediyordu şimdi. "Kesinlikle gerçek dışı bir yerdi."

"Ama gerçek bir yer," diyerek karşı çıktım. Dusty o küçük dağ kasabasını öyle cennet gibi anlatmıştı ki gerçekten de burayı Google'da aratma gereği duymuştum. Sunshine Falls, Kuzey Karolina, Asheville'in biraz dışında yer alıyordu.

Charlie hayır anlamında başını iki yana sallarken sinirli görünüyordu. Aslında ikimiz de öyleydik.

Ondan hoşlanmamıştım. Eğer ben tam bir Şehir İnsanı'ysam, o da asık suratlı, mıymıntı, inatçı bir geri kafalıydı. Huysuz bir insan düşmanı, Heathcliff'in yandan yemişi ve Bay Knightley'nin en kötü versiyonu.

Bu çok yazıktı çünkü o aynı zamanda sihirli bir dokunuşa sahip olmasıyla da ünlüydü. Yayıncı arkadaşlarımdan birkaçı ona, "Dokunduğu her şey altına dönüşüyor" diyerek Midas lakabını takmıştı. (Kuşkusuz bazıları da ona Fırtına Bulutu diyordu: "Para yağdırdığı doğru ama ne pahasına?")

Mevzu şuydu ki Charlie Lastra sadece kazananlarla çalışırdı. Ve sonuç olarak *Hayatta Bir Kez* onun kazananlar listesinde yer almıyordu. Ama ben yine de onun güvenini değilse bile kendime olan güvenimi artırmaya kararlı olarak kollarımı göğsümde kavuşturdum ve "Şu kadarını söyleyeyim ki siz ne kadar uydurulmuş bir yer olduğunu düşünürseniz düşünüz, Sunshine Falls gerçekten var," dedim.

"Olabilir," dedi Charlie, "ama ben de Dusty Fielding'in oraya hiç gitmediğini söylüyorum."

"Bu neden önemli ki?" diye sordum artık kibar olmayı bırakarak.

Patlamama tepki olarak Charlie'nin ağzı seğirdi. "Kitapta neyi beğenmediğimi öğrenmek istiyorsan..."

"Aslında neyi *beğendiğinizi*?" diyerek onu düzeltme gereği duydum.

"...mekânı beğenmedim."

Zehir gibi olmuş öfkem nefes borumdan hızla akarak ciğerlerime kök saldı. "Bana ne tür kitaplar *istediğinizi* söylemeye ne dersiniz, Bay Lastra?"

Avıyla oynayan vahşi bir vaşak gibi uyuşuk bir şekilde yayılıp gevşeyerek arkasına yaslandı ve su bardağını tekrar çevirmeye başladı.

Bunun sinirden ve gerginlikten kaynaklanan bir tik olduğunu düşünmüştüm ama belki de düşük seviyeli bir işkence taktiğidir. Çünkü bardağı masadan fırlatıp atmak istiyordum.

"Fielding'in ilk dönemlerini. *Küçük Şeylerin İhtişamı*'nı istiyorum," dedi.

"O kitap satmadı."

"Satmadı çünkü yayıncısı onu nasıl satacağını bilmiyordu," dedi Charlie. "Oysa Wharton Books onu satabilirdi. Ben satabilirdim."

Birden tek kaşım havaya kalktığında onu tekrar yerine indirmek için elimden gelenin en iyisini yaptım.

Tam o sırada garson kız masamıza yaklaşıp, "Eğer menüyü incelediyseniz size ne getirmemi istersiniz?" diye tatlı tatlı sordu.

"Ben keçi peynirli salata alacağım," dedi Charlie ikimize de bakmadan.

Muhtemelen sırf ben sevdiğimi söyledim diye şehirdeki en sevdiğim salatayı yenilemez ilan etmeyi dört gözle beklediği için bunu sipariş etmişti.

"Ya siz ne arzu edersiniz, hanımefendi?" diye bana döndü garson kız.

Yirmilik biri bana *hanımefendi* dediğinde aniden omurgamdan aşağı inen soğuk ürpertiyi bastırmaya çalıştım. İnsanlar mezarlarının üzerinde yürüdüğünde hayaletler de böyle hissediyor olmalı.

"Ben de aynısından alacağım," dedim ve sonra hem berbat bir gün olduğu için hem de burada etkilemek zorunda olmadığım gibi birlikte çalışmaya da *hiç* niyetimin olmadığı bu adamla en az kırk dakika daha burada sıkışıp kaldığım için, "bir de cin martini, sert olsun," diye ekledim.

Charlie tereddüt ederek kaşlarını kaldırdı. Saat öğleden sonra üç ve günlerden de perşembeydi, yani tam olarak *happy hour* sayılmazdı ama yazın cuma günleri çoğu kişinin izin aldığı ve yayıncıların çok da yoğun olmadığı düşünülürse neredeyse hafta sonu gibiydi.

Garson kız siparişlerimizi alıp ortadan kaybolurken sesimi iyice alçaltarak, "Kötü bir gün geçiriyorum," dedim.

"Benimki kadar kötü değildir," diye cevap verdi Charlie. Tamamlanmayan cümlenin gerisiyse havada asılı kaldı: Hayatta Bir Kez*'in seksen sayfasını okudum, sonra da seninle buluştum.*

"Yoksa mekânı mı beğenmedin?" diye espri yaptım.

"Oturup dört yüz sayfa okumaktan daha az keyif alacağım başka bir yer daha hayal edemiyorum."

"Biliyor musun," dedim, "aslında bana söylendiği kadar keyifli birisin."

"Duygularımı kontrol edemiyorum," diye cevap veriyor soğukkanlılıkla.

Yine tüylerim diken diken olmuştu. "Bu, Charles Manson'ın cinayetleri işleyenin kendisi olmadığını söylemesi gibi bir şey. Ayrıca bu teorik olarak tabii ki mümkün olabilir ancak dediğim gibi konu bu değil."

Garson martinimi masaya bıraktığı anda Charlie, "Ben de ondan bir tane alabilir miyim?" diye homurdandı.

***

Aynı gecenin ilerleyen saatlerinde telefonum gelen bir e-postayla öttü.

Selam Nora,

Dusty'nin gelecekteki projeleri için beni aklından çıkarma.

-Charlie

Hayretler içinde kalıp gözlerimi devirmeden edemedim. *Seninle tanıştığıma memnun oldum*, demek yok. *Umarım iyisindir*, demek yok. Adam, en basit inceliklerle bile uğraşmıyor. Dişlerimi gıcırdatıp onun tarzını taklit ederek cevap yazıyorum.

Charlie,

Eğer yaşam tarzı gurusu Charlie Manson hakkında bir şey yazarsa ilk öğrenen sen olacaksın.

-Nora

Telefonumu eşofmanımın cebine sokup on adımlık cilt bakımı rutinime (günümün en iyi kırk beş dakikası olarak da bilinir) başlamak için banyoya girdim. Telefonum titrediğindeyse hemen ekrana baktım.

N,

Çok komiksin ama öyle bir şeyi okumak çok isterim.

-C.

Son sözü söylemeye kararlı olarak, İyi geceler, yazdım.

(Kastettiğim kesinlikle gecenin *iyi* olması değil elbette.)

En iyi dileklerimle, diye yanıtlıyor Charlie, sanki görünmez bir e-postaya imza atıyormuş gibi.

Topuklu olmayan ayakkabılardan daha çok nefret ettiğim bir şey varsa o da kaybetmektir. Şöyle bir cevap yazıyorum: Sana da.

Cevap yok. Şah mat. Cehennem gibi geçen bir günün ardından bu küçük zafer bana her şeyin yolunda olduğunu hissettirdi. Cilt bakım rutinimi bitirdikten sonra tüyler ürpertici bir esrarengizliği konu alan romandan keyifle beş bölüm okudum ve Grant'in Teksas'taki yeni hayatına dair ayıracak bir saniyem bile olmadan mükemmel yatağıma sürüklenerek bebekler gibi uyudum.

Ya da bir buzlar kraliçesi gibi.

1

İKİ YIL SONRA

Şehir âdeta fırın gibiydi. Asfalt cızırdarken kaldırımların üzerinde yer yer birikmiş çöpler leş gibi kokuyordu. Yanlarından geçtiğimiz ailelerin ellerinde, her adım attıklarında daha da küçülen ve parmakları arasında giderek eriyen küçük buz kovaları vardı. Güneş ışığı, modası geçmiş soygun filmlerindeki lazerli güvenlik sistemleri gibi binalardan göz kırpıyordu. Bense kendimi dört gündür sıcağa bırakılmış üzeri parlak, pürüzsüz jöleyle kaplı bir donat gibi hissediyordum.

Bu arada Libby, beş aylık hamile olmasına ve aşırı sıcağa rağmen bir şampuan reklamının yıldızı gibi görünüyordu.

"Üç kez," dedi bunun korkunç bir şey olduğunu belirterek. "Bir insan tam *üç kez* kendi yaşam tarzından tamamen değişik bir yaşama nasıl atılır?"

"Sadece şans, sanırım." Aslında dört olmuştu ama ona Jakob hakkındaki tüm hikâyeyi bir türlü anlatamamıştım. Üzerinden yıllar geçmesine rağmen ben bile *kendime* bu hikâyeyi zar zor anlatabiliyordum.

Libby içini çekip kolunu bana doladı. Benim cildim yaz ortasının sıcağından ve neminden yapış yapışken küçük kız kardeşiminki mucizevi bir şekilde kuru ve ipeksiydi.

Annemin bir seksene yakın olan boyuna sahiptim ama onun altın sarısı saçlarıyla burnunun üzerindeki çillerinden iri Akdeniz mavisi gözlerine kadar diğer tüm özelliklerini kız kardeşim almıştı. Kısa boyu ve kıvrımlı yapısı da babamın gen havuzundan gelmiş olmalıydı –bildiğimizden değil elbette– çünkü ben üç yaşımdayken Libby'nin doğmasına aylar kala bizi terk etmişti. Benim saçlarımın doğal rengi mat küllü bir sarıdır, gözlerimin mavisiyse tıpkı dağlık bir bölgede geniş su birikintileri oluşturan buzların erimeden önceki o donuk gölgeli, buz mavisini andırır.

Ben Elinor'sam kız kardeşim benim Marienne'imdir, ben Parker Posey'sem o benim Meg Ryan'ımdır.

Aynı zamanda bu gezegendeki en sevdiğim kişidir.

"Ah, Nora." Yaya geçidine geldiğimizde Libby beni kendine bastırıyor ve ben de bu yakınlığın tadını çıkarıyorum. Hayatla iş bazen ne kadar telaşlı olursa olsun, sanki içimizde bir metronom varmış da tempomuzu ölçüyormuş gibi onunla her zaman uyum içerisindeyizdir. Onu aramak için telefonumu çıkardığımda zaten o beni arıyor olur ya da bana birlikte öğle yemeği yemek için mesaj attığında zaten şehrin aynı bölgesinde olduğumuzu fark ederiz. Ama son birkaç aydır, geceleyin sessizce birbirinin yanından geçen gemiler gibiyiz; tamamen ayrı sularda yüzen bir denizaltı demek daha doğru olurdu belki de.

Ben toplantıdayken onun aramalarını cevaplayamıyor, geri aradığımda da o çoktan uyuyor oluyordu. En sonunda bir müşterimi dışarı çıkarmaya söz verdiğim bir gecede beni akşam yemeğine davet etmişti. Daha da kötüsü, onunla birlikteyken o hafif, tekinsiz duygu beni yine ele geçiriyordu; sanki tam olarak yanımda değilmiş gibi. Sanki içimizdeki metronomlar farklı ritimlere düşmüşler de biz yan yana olsak da bir türlü uyuşmuyor, birbirini yakalayamıyor gibi.

İlk başta bunu yeni doğacak bebeğiyle ilgili duyduğu strese bağladım ancak zaman geçtikçe kız kardeşim yakın olmaktan ziyade *daha da* uzaklaşmaya başladı. Adını koyamadığım bir şekilde uyumumuzu kaybetmiştik; her gece hayalimdeki yatağın içinde yatıyor olmam ve odanın içine dağılmış lavanta yağı buharı bile beni uyanık kalmaktan alıkoyamıyordu, bu yüzden son birkaç konuşmamızı enine boyuna düşünüp gözden geçiriyor ve aralarında ufak tefek çatlaklar bulmaya çalışıyordum.

Yayalara GEÇ ışığı henüz yanmıştı ki ışığın tekrar değişmesiyle birlikte pek çok sürücü yayalara yanan kırmızı ışıkla hızla arabalarını sürmeye başladı. Şık takım elbiseli genç bir adam karşıya geçmek için ileri atılmış, ben de onun peşi sıra karşıya geçmeye çalışırken Libby beni arkamdan çekmişti.

Taksi şoförlerinin bu türden adamlara çarpmayacağı evrensel olarak kabul edilen bir gerçektir. Çünkü kıyafeti, *ben avukatı olan bir adamım,* diye bağırıyordu. Ya da muhtemelen, *ben bir avukatım.*

"Sen ve Andrew'un birlikte olduğunuzu düşünmüştüm," dedi Libby aramızda hiç sorun yokmuş gibi tekrar benimle sohbete başlayarak. Eski sevgilimin adının Andrew değil de Aaron olduğunu görmezden geldiğim sürece benim açımdan sorun yoktu. "Aranızda neyin ters gittiğini anlayamıyorum. İşle ilgili bir şey mi?"

İş sözcüğünü duyar duymaz doğrudan bana bakan gözleri titreşmiş ve bu da başka bir anıyı tetiklemişti: Bea'nın bahçedeki dördüncü doğum günü partisi sırasında eve geri girdiğimde Libby bana Pixar animasyonlarındaki yavru köpekler gibi bakarak, *İş telefonu mu?* diye sormuştu.

Özür dilediğimde bunu geçiştirmişti ama şimdi kendimi, onu kaybetmeye başladığım an bu muydu acaba diye me-

rak ederken buluyorum; farklılaşan yollarımızın birbirinden daha da uzaklaşıp iyice birbirinden kopmaya başladığı o an.

"Asıl yanlış giden," dedim sohbetteki yerimi geri kazanarak, "geçmiş hayatımda muhtemelen çok güçlü bir cadıya ihanet etmem ve onun da benim aşk hayatımı lanetlemesi çünkü erkek arkadaşım Prens Edward Adası'na taşınıyor."

Bir sonraki kavşakta durup trafiğin yavaşlamasını bekliyoruz. Temmuz ortasında günlerden cumartesiyken herkes kurallar dahilinde mümkün olduğu kadar az kıyafetle kendini dışarıya atmış ve çoğunlukla Big Gay'ın külahlarından damlayan sanat harikası dondurmalarından yiyorlar ya da tatlıyla uzaktan yakından alakası olmayan buz toplarını yalıyorlardı.

"Prens Edward Adası'nda ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum.

"Yeşilin Kızı Anne?" diyor Libby.

"Yeşilin Kızı Anne çoktan ölmüştür," diyorum.

"Vay," diyor. "Sürprizi bozdun."

"Bir insan *buradaki* yaşamını bırakıp en popüler yeri Kanada Patates Müzesi olan bir yere neden taşınır? Sanırım ben sıkıntıdan anında ölürdüm."

Libby iç çekiyor. "Bilmiyorum. Biraz can sıkıntısı fena olmazdı."

Ona yan yan baktım ve kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Saçları hâlâ mükemmeldi ve cildinde çok hoş bir kırmızılık vardı ama bunların ötesinde yeni ayrıntılar, daha önce kaçırdığım işaretler şimdi gözüme çarpıyordu.

Ağzının çekilmiş yorgun köşeleri. Yanaklarının inceliği. Bitkin görünüyor, her zamankinden daha yaşlı duruyordu.

"Üzgünüm," diyor neredeyse kendi kendine konuşur gibi. "Üzgün, yorgun, sıkıcı anne olmak istemiyorum ama

sanırım benim gerçekten ama gerçekten biraz uykuya ihtiyacım var."

Zihnimde hâlâ konuşmalar dönmeye devam ederken bir boşluk bulmaya çalışıyordum. Brendan ve Libby'nin oldum olası hiç bitmeyen endişeleri paraydı; ama yıllardır bu konuda yardım almayı reddetmişlerdi, bu yüzden onları desteklemek için yaratıcı yollar bulmak zorunda kalıyordum.

Aslında o gün gelen telefon onun sinirlenip sinirlenmeyeceğini bilemediğim bir doğum günü hediyesiyle ilgiliydi, kaleyi içten fethedebilmek için bir Truva Atı hazırlamıştım. Bir "müşteri" "bir geziyi" "iptal etmişti" ve "St. Regis'teki oda" "iade edilemezdi", bu nedenle orada kızlarla hafta ortasında bir pijama partisi vermek "çok mantıklıydı".

"Üzgün, yorgun, sıkıcı bir anne değilsin," diyorum ona tekrar sarılarak. "Sen süper bir annesin. Brooklyn Bit Pazarı'nda elinde dev bir kır çiçeği buketiyle iri olgun domateslerle dolu bir sepet taşıyan, tulumuyla bile seksi görünen o kızsın. Yorgun olmak sorun değil, Lib."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Çocuklarımı en son ne zaman saydın, kardeşim? Çünkü iki taneler."

"Kendini asla kötü bir ebeveyn gibi hissetmeni istemem ama," dedim onun karnını okşayarak, "yüzde seksen eminim ki orada bir tane daha var."

"Pekâlâ, yani iki buçuk." Gözleri temkinli bir şekilde bakışlarıma yöneldi. "Gerçekten nasılsın peki? Ayrılıkla ilgili olarak yani."

"Sadece dört aydır birlikteydik. Ciddi bir şey değildi."

"Ciddiyet ilişkinin doğasına bağlı bir şeydir," dedi. "Eğer biri seninle üçüncü kez akşam yemeğine çıkıyorsa o zaman onun zaten dört yüz elli kriterini de karşılıyorsun demektir. Çıktığın kişinin kan grubunu biliyorsan bu rasgele bir ilişki değildir."

"Ben flörtlerimin kan grubunu *bilmiyorum*," dedim. "Onlardan tek istediğim tam bir banka kredi raporu, psikolojik bir değerlendirme ve kan bağlılığı yemini."

Libby bir kahkaha patlatarak başını geriye attı. Her zamanki gibi kız kardeşimi güldürmek doğrudan kalbime serotonin enjekte edilmiş gibi bir his vermişti. Ya da beynime? Muhtemelen beynime. Çünkü kalbinizde serotonin olması muhtemelen iyi bir şey değildir. Mesele şu ki Libby'nin kahkahası bana sanki dünya parmağımın ucundaymış gibi, durumun kontrolü tamamen bendeymiş gibi hissettiriyordu.

Belki de bu beni narsistin teki yapıyordu ya da belki de üzgün kız kardeşini yani beni yataktan kaldıramadığı haftaları hatırlayan otuz iki yaşında bir kadın yapıyordu.

"Hey," diyor Libby nerede olduğumuzu, bilinçaltımızda nereye doğru ilerlediğimizi anlayınca yavaşlayarak. "Bak."

Gözlerimiz bağlansa ve şehre gökten bırakılsak muhtemelen kendimizi yine burada bulur ve eskiden tam da üst katında oturduğumuz West Village'taki Freeman Kitabevi'ne özlemle bakar dururduk. Burası annemin bizi mutfakta fırıl fırıl döndürüp üçümüzün tahta kaşıkları kullanarak "Baby Love" şarkısını söylediğimiz küçük apartman dairesiydi. Sokakta bulduğu sehpanın kırık bacağının yerine bir yığın ciltli kitap koyduğu, pembe ve krem renkli çiçek desenlerinin kapladığı kanepeye kıvrılıp Katharine Hepburn filmleri izleyerek sayısız geceler geçirdiğimiz yerdi.

Kitaplarda ve filmlerde benim gibi karakterler, bilinmeyen bir nedenden ötürü kasvetli modern sanat eserleri ve dört ayaklı vazolarla dekore edilmiş, beton zeminli çatı katlarında otururlardı.

Ama gerçek hayatta, şu anki dairemi ben seçtim çünkü birazdan anlatacağım yere çok benziyor; eski ahşap parkeler ve pastel renkte bir duvar kâğıdı, bir köşede tıslayan bir radyatör ve ağzına kadar ikinci el kitaplarla dolu

gömme raflar. Taç pervazı o kadar çok boyanmıştı ki keskin kenarları yıpranmış ve geçen yıllar da yüksek, dar pencereleri eğritip çarpıtmıştı.

Bu küçük kitapçı ve üst kattaki apartman dairesi, dünyadaki en sevdiğim iki yerdi.

Burası, on iki yıl önce hayatımızın ikiye ayrıldığı yer olsa da hâlâ seviyordum.

"Aman Tanrım!" Libby kolumdan tutup kitapçının vitrinini işaret etti: Dusty Fielding'in çoksatan yeni romanı *Hayatta Bir Kez*, film afişiyle basıldığı yeni kapağıyla vitrine piramit gibi yükselerek dizilmişti.

Kardeşim hemen telefonunu çıkararak, "Fotoğraf çekmeliyiz!" dedi.

Dusty'nin kitaplarını kız kardeşim kadar seven yoktur. Altı ayda şimdiden bir milyon kopyaya yakın sattığını söyleniyordu. İnsanlar onu yılın kitabı olarak değerlendiriyordu hatta. *Hayata Röveşata Çeken Adam*'la *Değersiz Bir Hayat*'ın buluşması.

Bu da sana kapak olsun, Charlie Lastra. Ne zaman o uğursuz öğle yemeğini hatırlasam hep içimden bunu söylüyorum; ya da onun o kapalı ofis kapısının önünden her geçtiğimde (*Hayatta Bir Kez*'i çıkaran yayınevinde çalışmak için oraya taşındığından beri bu daha da hoşuma gidiyordu çünkü etrafının sürekli benim başarımı hatırlatanlar şeylerle çevrili olduğunu biliyorum).

Pekâlâ, anlaşılan o ki, *Bu da sana kapak olsun, Charlie Lastra*, diye gün içinde oldukça sık düşünüyordum. Kimse bir meslektaşının onu profesyonellikten epeyce uzaklaşmaya ittiği ânı kolay kolay unutamaz.

"Bu filmi beş yüz kez izleyeceğim," dedi Libby. "Peş peşe."

"Altına bez bağlamayı unutma."

"Gerek yok," dedi. "Çok ağlayacağım için vücudumda çiş yapacak su kalmayacak."

"Doğrusu... bu kadar geniş kapsamlı bir bilim anlayışın olduğunu bilmiyordum," dedim.

"En son okuduğumda o kadar çok ağladım ki sırtım tutulmuştu."

"Daha fazla egzersiz yapmalısın."

"Çok ayıp." Hamile karnını okşayıp sonra bizi tekrar taze meyve suyu büfesine doğru yönlendirdi. "Her neyse, sen aşk hayatına geri dön. Kesinlikle oraya geri dönmen gerek."

"Libby," dedim. "Hayatının aşkıyla yirmi yaşında tanışmış ve bu yüzden daha önce hiç gerçek anlamda flörtleşmek zorunda kalmadığını biliyorum. Ama bir an için masanın karşısındaki adamların yüzde otuzunun ayak, dirsek veya diz kapağı fetişi olduğunun açığa çıkmasıyla randevularının bittiği bir dünya hayal et."

Kaprisli, romantik kız kardeşimin kendisinden dokuz yaş büyük, trenler hakkında okumayı çok seven bir muhasebeciye âşık olması hayatımın şoku olmuştu ama aynı zamanda Brendan hayatımda tanıdığım en sağlam adamdı ve ben her şeye rağmen onun ve kız kardeşimin ruh eşi olduklarını çoktan kabullenmiştim.

"Yüzde otuz?!" diye bağırdı. "Tanrı aşkına Nora, sen hangi flört uygulamalarını kullanıyorsun öyle?"

"Normal olanları!"

Sağduyulu olmak adına, evet, erkeklere fetişleri olup olmadığını önden soruyordum. Elbette erkeklerin yüzde otuzu buluştuktan yirmi dakika sonra fetişlerini ortaya seriyor değildi ama varmak istediğim nokta da bu zaten. Örneğin patronum Amy, en son hakkında hiçbir şey bilmediği birinin evine gittiğinde, bir odasının tamamen oyuncak bebeklerle dolu olduğunu görmüştü; yerden tavana kadar her yer porselen bebeklerle doluymuş.

Bir insana âşık olup sonra onun oyuncak bebeklerle dolu bir odası olduğunu öğrenmek sizce insanı ne kadar rahatsız eder, bir düşünün? Cevap "çok ama çok".

"Bir saniye oturabilir miyiz?" diye soruyor Libby, biraz nefesi kesilmişti ve içeri giren bir grup Alman turiste yol verip bir kafenin pencere pervazına tünedik.

"İyi misin?" diye sordum. "Sana bir şey getirmemi ister misin? Su falan?"

Başını iki yana sallayıp saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Sadece biraz yoruldum. Biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

"Belki de bir spa günü yapmalıyız," dedim. "Hediye çekim var."

"Birincisi," dedi, "yalan söylüyorsun ve bunu anlayabiliyorum. İkincisi..." Dişlerini parlatıcı sürülmüş pembe dudağının üzerinde geçirdi ve "Aklımda başka bir şey var."

"*İki* kaplıca günü mü?"

"Hani ağustos ayında yayıncılık sektörü neredeyse tamamen durduğundan sen de yapacak hiçbir şeyin olmadığından şikâyet edersin ya?"

"Benim hep yapacak *çok fazla* şeyim var."

"Şehirde olmanı gerektirecek bir durum yok ama," diye düzeltti. "Peki ya bir yere gitsek? Birkaç haftalığına buradan uzaklaşıp biraz *rahatlasak*? Üzerime çocuklarımın vücut sıvılarını bulaştırmadan birkaç gün geçirebilirim ve *sen* de Aaron'la olanları unutabilirsin ve böylece... yılın geri kalan on bir ayında olmak zorunda olduğumuz Yorgun Süper Anne ile Süslü Bayan Kariyer olmaya biraz ara veririz. Belki eski sevgilinin kitaplarından birini kendine örnek alır ve kasabanın yerlisiyle fırtına gibi bir aşk yaşarsın; mesela bir ıstakoz avcısıyla?"

Bu sözlerinde ne kadar ciddi olduğunu anlamaya çalışarak ona baktım.

"Istakoz avcısı mı istersin, yoksa balıkçı mı?"

"Ama biz asla bir yere gitmeyiz ki."

"*Ben de onu diyorum ya,*" dedi sesini ele geçiren titrek, sitem eden bir tınıyla. Elimi tuttuğunda tırnaklarının nasıl da kemirilmiş olduğunu fark ediyorum. Yutkunmaya çalışsam da yemek borumun sanki bir mengenenin içinde sıkışmış gibi olduğunu hissediyorum çünkü tam o anda birdenbire Libby'nin her zamanki para sorunun, uykusuzluğunun veya onu sinir eden işkolikliğimden başka bir problemi olduğuna iyice emin oldum.

Altı ay önce neler olup bittiğinden her zaman haberim olurdu, sormak zorunda bile kalmazdım. Ansızın habersizce daireme çıkagelir, sonra da dramatik bir şekilde koltuğuma yayılıp, "*Son zamanlarda beni ne rahatsız ediyor biliyor musun, kardeşim?*" derdi; o bir kadeh beyaz şarap eşliğinde bana içini dökerken ben de onun başını kucağıma yaslar, parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırırdım. Şimdiyse işler biraz farklı.

"Bu bizim için bir şans, Nora," diyor sessiz bir telaşla. "Seninle bir seyahate çıkalım. Sadece ikimiz. Bunu en son Kaliforniya'ya giderken yapmıştık."

O an mideme yumruk yemiş gibi olsam da sonradan bu his kayboldu. O gezi –Jakob'la olan ilişkim gibi– hayatımda tekrar ziyaret etmemek için elimden geleni yaptığım zamana aitti.

Aslında yaptığım hemen hemen her şey, Libby ile annem öldükten sonra içinde bulunduğumuz o karanlık yere bir daha asla geri dönmemek içindi. Ama inkâr edemeyeceğim gerçek şuydu ki onu hiç böyle bir kırılma noktasında görmemiştim.

Güçlükle yutkundum. "Hemen kendini ayarlayabilecek misin?"

"Brendan'ın ailesi çocuklar konusunda yardımcı olur," diyerek elimi sıktı, kocaman mavi gözleri umutla büyümüştü. "Bu bebek geldiğinde de bir süreliğine boş bir insan kabuğundan ibaret olacağım ve işte öyle olmadan önce seninle gerçekten ama gerçekten eskisi gibi zaman geçirmek istiyorum. Ayrıca uykusuz geçen üç geceden sonra bir *Kayıp Kız* olmasa bile *Neredesin Bernadette?* tavrına bürünmek iyi gelecektir. Buna ihtiyacım var."

Göğsümün sıkıştığını hissettim. Küçücük metal bir kafesin içine konmuş bir kalbin görüntüsü zihnimde yanıp sönüyordu. Zaten ona hayır demeyi hiçbir zaman beceremezdim. Ne beş yaşındayken Junior'ın o meşhur cheesecake'inden son lokmayı istediğinde ne de on beş yaşında en sevdiğim kot pantolonumu ödünç almak istediğinde (ki epey fazla olan kıvrımlarından dolayı üzerine hiç oturmasa da) ona istediğini hep vermiştim. Bir de on altı yaşındayken gözyaşları içinde, *Sadece burada olmak istemiyorum,* dediğinde onu alıp Los Angeles'a götürmüştüm.

Aslında şimdi de açıkça söylememesine rağmen istediği şey yine aynı şekilde buradan uzaklaşmaktı; avuçlarını birbirine bastırıp alt dudağını sarkıtmış bir hâlde yüzüme baktığında, onun bu hâli beni panikletmiş ve nefessiz bırakmıştı. Bu durumu beni şehirden ayrılma düşüncesinden bile daha fazla korkutuyordu. "*Lütfen.*"

Aşırı yorgun hâli onu iyice silikleştirmiş ve solgunlaştırmıştı; sanki saçlarını alnından geriye çekmeye çalışsam parmaklarım içinden geçecek gibiydi. Yanı başınızda otururken bir insanı içinizi acıtacak kadar özlemenin mümkün olduğunu bilmezdim.

O burada, diyorum kendi kendime ve devam ediyorum: *O iyi. Sorun her neyse halledeceksin.*

İçimde köpüren her bahaneyi, şikâyet edip sızlanmayı ve ona yapacağım itirazları birden unutarak, "Çıkalım şu seyahate," diyorum.

Libby'nin dudakları kocaman bir sırıtışla ikiye ayrıldı ve arka cebinden bir şey çıkarmak için pencere pervazında kıpırdandı. "Harika. Ben zaten bunları almıştım ve iade edilebilir olduklarından da emin değilim." Uçak biletlerini kucağıma atıverdi; az önceki ruh hâlinden eser kalmamıştı. Sanki saniyeler içinde kaygısız küçük kız kardeşime kavuşmuş gibiydim; onun her daim böylesine ışıl ışıl parlayabilmesi için o an her şeyi feda edebilirdim. Göğsüm gevşemiş ve bir sonraki nefesimi daha kolay almıştım.

"Nereye gittiğimize bakmayacak mısın?" diye sordu Libby heyecanlı bir neşeyle.

Bakışlarımı ondan ayırıp bilete baktım. "Asheville, Kuzey Karolina mı?"

Onaylayan bir ifadeyle başını salladı. "Sunshine Falls'a en yakın havaalanına iniyoruz. Bu... *hayatta bir kez* yapılan yolculuklardan biri olacak."

İnledim ve o da gülerek kollarını bana doladı. "Çok eğleneceğiz, kardeşim! Sen de bir oduncuya âşık olacaksın."

"Beni bu hayatta azdıran bir şey varsa da," dedim, "o da odun kesen adamlardır."

"Ama bu ahlaklı, geri dönüşümcü, organik ve glütensiz beslenen bir oduncu olacak," diye düzeltti beni Libby.

2

Uçaktayken Libby, Bloody Mary söylememiz konusunda ısrar etmişti. Aslında shot içmem için bana baskı yapsa da Bloody Mary (kendisi için de sade domates suyu) ile yetinmek zorunda. Alkole bayılan biri değilimdir ve sabah sabah içki içmek *hiçbir zaman* tarzım olmamıştır. Ama bu benim son on yıldaki ilk tatilim ve o kadar endişeliyim ki uçuşumuzun ilk yirmi dakikasında hemen içkiyi yuvarlamıştım.

Ne seyahat etmeyi ne işten izin almayı ne de müşterilerimi zor durumda bırakmayı severim. Ya da bu durumda söz konusu olan oldukça vazgeçilmez bir müşteriydi. Kalkıştan önceki kırk sekiz saati Dusty'yi yatıştırmak ya da onu gaza getirmek arasında gidip gelerek geçirmiştim.

Bir sonraki kitabın teslim tarihini zaten altı ay ötelemiştik ve bu hafta kitabın taslağını editörüne teslim etmezse tüm yayın takvimi altüst olacaktı.

Kitabın hazırlık süreci konusunda o kadar batıl inançlara sahipti ki ne üzerinde çalıştığını bile bilmezdik ama ben yine de telefonumdan *bunu yapabilirsin* temalı cesaretlendirici bir e-posta göndermeyi ihmal etmemiştim.

Libby kaşlarını kaldırarak bana manalı bir bakış attı. Telefonumu bıraktım ve *hiçbir yere kaybolmadığımı* belirtmek için ellerimi kaldırdım.

"Pekâlâ," dedi hemen sakinleşmiş bir tavırla ve gülünç derecede büyük çantasını katlanır masasının üzerine ko-

yarak. "Öyleyse şu anda planın üzerinden geçmenin tam zamanı." Aynı anda çantasından devasa boyutlu bir klasör çıkardı.

"Aman Tanrım, bu da ne?" dedim. "Banka soymayı mı planlıyorsun?"

"*Vurgun*, kardeşim. *Soygun* kulağa artık modası geçmiş bir kelime gibi geliyor. Üstelik bu süre boyunca sadece üç parçalı takım giyeceğiz," dedikten sonra yine hiç duraksamadan üzerinde **HAYATIMIZI DEĞİŞTİRECEK TATİL LİSTESİ** yazan birbirinin aynısı iki kâğıdı çıkardı.

"Sen kimsin ve kardeşimi nereye gömdün?" diye sordum.

"Liste yapmayı ne kadar sevdiğini biliyorum," dedi neşeyle. "Bu yüzden mükemmel olduğu kadar tatlı olan küçük kasaba maceramızı planlamak için ben de bir tane liste yapayım dedim."

Kâğıtlardan birine uzandım. "Umarım bir numarada *Çıtır Kızlar* filmindeki gibi barın üstünde dans etmek vardır. Gerçi senin durumundayken hiç kimsenin buna izin vereceğinden emin değilim."

Gücenmiş numarası yapıyor. "Çok mu belli ediyorum?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Hiç de değil."

"Yalan söylemekte çok kötüsün. Görünüşe göre yüz kasların yarım düzine amatör kuklacı tarafından kontrol ediliyor. Neyse, şimdi ölmeden önce yapılacaklar listesine dönelim."

"Ölmeden önce yapılacaklar listesi mi? Hangimiz ölüyoruz?"

Yukarı baktığında resmen gözleri parlıyordu. Buna muzipliğin parıltısı diyebilirdim ama onun gözleri hemen hemen her zaman böyle parlar. "Doğum da bir tür ölümdür," dedi karnını okşayarak. "Benliğin ölmesi. Ölüm uykusu.

Azıcık güldüğünde altına işememe yeteneğinin ölmesi. Ama sanırım bu, ölmeden önce yapılacaklar listesinden ziyade *küçük bir kasabada aşk romanı tadında deneyimler listesi* gibi. İkimiz de küçük kasabanın büyüsüyle kendimizin daha dingin versiyonlarına *dönüşeceğiz.*"

Listeye tekrar göz attım. Libby ilk hamileliğinden önce, kısa bir süreliğine üst düzey bir organizasyon firmasında (pek, pek çok şeyin arasında) çalışmıştı, bu nedenle içinden geldiği gibi yaşamaya (anlayın ki kaos) yönelik doğal eğilimine rağmen organizasyon konusunda fena değildi, hatta annelik de buna dahildi. Ama bu düzeyde bir planlama aşırı... *benlikti* ve bunun üzerine böyle kafa yormasına tuhaf bir şekilde duygulanmıştım.

Ayrıca listedeki ilk maddenin, *Kareli gömlek giy* olduğunu görünce şok geçirdim. "Benim kareli gömleğim yok ki," dedim.

Libby omuz silkti. "Benim de. İkinci el dükkânlarından bulmamız gerekecek... Belki birkaç kovboy çizmesi de bulabiliriz."

Gençken en sevdiğimiz yer olan Goodwill'de* beğeneceğimiz takıları bulmak için saatlerce çerçöp olanları ayıklardık. Ben şık tasarımcı parçalarını tercih ederken o ise renkli, püsküllü veya yapay elmaslı ne varsa onlara yönelirdi.

Yine kalbimin sıkıştığını hissediyorum; sanki onu özlüyormuş da en güzel anlarımız geride kalmış gibi. Kendime bunu bu yüzden yaptığımı hatırlatıyorum. Şehre geri döndüğümüzde, aramızda oluşan küçük boşluklar ne olursa olsun tekrar kapanacak.

"Kareli," diye tekrar ettim. "Tamamdır." Listedeki ikinci maddede *Bir şeyler pişir* yazıyordu. Zıt kutuplar olma

* Amerika'da ihtiyacı olanların yararlanabilmesi için ikinci el eşya bulunduran yardım kuruluşu. (ed.n.)

eğilimimiz tüm hızıyla devam ettiği için kız kardeşim yemek yapmaya bayılır ancak genellikle dört ve üç yaşındaki çocukların damak tadına bağlı olduğundan maceracı tariflerini birlikte geçirdiğimiz gecelere saklardı. Gözlerim listede gezinmeye devam etti.

3. Kendini baştan yarat (saçları açık bırak/kâkül kestir?)
4. Bir şeyler inşa et (gerçek manada, mecazi değil)

İlk dört madde, Libby'nin Terk Edilmiş Potansiyel Kariyerler Mezarlığı ile neredeyse doğrudan ilişkiliydi. Etkinlik planlama işinden önce, kısa bir süreliğine ikinci el eşya satan mağazalardan topladığı kıyafetleri internette sattığı bir vintage butik işletmişti, ondan önce de fırıncı olmak istemiş ve ondan önce de kuaförlüğe göz dikmişti ve çok kısa bir yaz boyunca da marangoz olmak istediğine karar vermişti çünkü ona göre 'bu alanda yeterince kadın' yoktu. O zamanlar sekiz yaşındaydı.

Buraya kadar her şey mantıklıydı –en azından tüm bu olanlar ne kadar mantıklı olabilirse işte (yani *sadece Libby'nin beyninde*)– ama sonra bakışlarım beş numaraya takılıyor. "Eee, bu *ne*?"

"Yerel halktan biriyle en az iki kere randevuya çık," diye okudu gözle görülür heyecanla. "Bu madde benim için değil elbette." Kendi listesinin bir kopyasını kaldırdığında beş numaranın üstünün çizili olduğunu gördüm.

"Ah, ama bu hiç adil değil."

"Evli olduğumu ve beş trilyon haftalık hamile olduğumu hatırlıyor olmalısın."

"Ben de haftalık ev temizliği hizmeti alan, ayakkabı dolabına çevirdiğim boş bir yatak odası ve Sephora kredi kartı olan bir kariyer kadınıyım. Hayalimdeki erkeğin bir ıstakoz avcısı olduğunu hiç sanmıyorum."

Libby oturduğu yerde gülmekten âdeta iki büklüm olmuştu. "Çok doğru!" dedi sonra da. "Bak Nora, senin o güzel, Dewey ondalık sistemine sahip tıkır tıkır çalışan beynini sevdiğimi biliyorsun ama biriyle flört ederken sanki araba alıyormuş gibi davranıyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Ve bu yüzden de sonu *her zaman* kötü bitiyor."

"Ah, çok şükür," diyerek elimi göğsüme götürdüm. "Bunun hiç de anlaşılmayacağından korkuyordum ben de."

Oturduğu yerde dönmeye çalışarak aramızdaki kolçağın üzerine koyduğu ellerimi sıkıca tuttu. "Ben sadece diyorum ki tamamen sana benzeyen ve benzer önceliklere sahip olduğun aynı adamlarla çıkmaya devam ediyorsun."

"Onlar için 'uyumlu olduğum erkekler' diyerek cümleni kısaltabilirsin."

"Bazen zıtlıklar birbirini çeker," dedi. "Bütün o eski sevgililerini düşün. Jakob'u ve onun kovboy karısını düşün!"

Ondan söz edildiğinde içime soğuk bir şey sızsa da Libby bunu fark etmiyor.

"Bu seyahatin tüm amacı, rahat olduğumuz alanların dışına çıkmak," diye ısrar ediyor. "Farklı biri olma şansı elde etmek! Ayrıca kim bilir? Belki biraz kafa değişikliğiyle yürüyen bir kontrol listesi gibi bir erkek arkadaştansa *hayatını değiştirecek* bir aşk hikâyesi bulabilirsin."

"Kontrol listeleriyle çıkmayı seviyorum, yine de beni düşündüğün için sağ ol," dedim. "Liste tutmak işleri basit tutar. Yani, annemi bir düşün Lib." Sürekli âşık olurdu ve bu erkekler asla kendine uygun da olmazdı. Sonra da her seferinde tam bir çöküş yaşardı ve genellikle erkekler onu o kadar yaralardı ki ya işi ya seçmeleri kaçırır ya da her ikisinde o kadar kötü olurdu ki en sonunda kovulurdu.

"Sen annem gibi değilsin." Bunu kayıtsızca söylese de yine de bu cümle canımı yakıyor. Annemize ne kadar az

benzediğimin farkındaydım. Onu kaybettikten sonraki her günün her saniyesinde, bizi ayakta tutmaya çalışırken bu eksiklikleri hissediyordum zaten.

Libby'nin kastettiği şeyin bu olmadığını biliyordum ama yine de her ayrılıktan sonra söylenen sözlerden çok da farklı gelmiyordu; sonu hep BİLDİĞİM KADARIYLA SENİN DUYGULARIN BİLE YOK şeklinde biten uzun soluklu bir monolog gibiydi.

"Demek istediğim, ne zaman kendini şöyle bir serbest bıraktın ve bunun küçük mükemmel planına uyup uymayacağı konusunda endişelenmedin?" Sonra da devam etti. "Sonuçta sen de biraz eğlenmeyi hak ediyorsun ve doğrusu senin aracılığınla ben de. Randevulaşmak da buna dahil."

"Öyleyse yemekten sonra kulak tıkacını çıkarmama izin var mı, yoksa..."

Libby ellerini havaya kaldırdı. "Biliyor musun, şu beş numarayı boş ver! Her ne kadar bu senin için iyi olacak olsa da... Tüm bu geziyi senin küçük kasabalarda geçen aşk romanı deneyimini yaşaman için planlamış olsam da..."

"Tamam tamam!" diye bağırdım. "Oduncularla çıkacağım ama Robert Redford gibi görünseler iyi olur."

Heyecanla ciyaklıyor. "Genç mi, yaşlı mı?"

Ona dik dik baktım.

"Tamam. Anladım. Öyleyse devam edelim. Altı numara: *Çırılçıplak bir şekilde doğal kaynak suyuna dalış yap.*"

"Ya suda bebeği etkileyen bakteri falan varsa?" diye sordum.

"Lanet olsun," diye homurdandı kaşlarını çatarak. "Tüm bunları yeterince düşündüğümü sanmıştım ama demek ki düşünememişim."

"Saçmalama. Bu harika bir liste."

"O zaman bensiz çıplak yüzmeye gitmen gerekecek," dedi dikkati dağılmış bir hâlde.

"Otuz iki yaşında yalnız bir kadın, kasabanın gölünde çırılçıplak yüzüyor. Tutuklanmak için iyi bir yol gibi."

"Yedi," diye listeyi okumaya devam etti. "*Yıldızların altında uyu.* Sekiz: *Bir kasaba etkinliğine katıl –yerel bir düğüne veya bir tür festivale mesela.*"

Çantamda keçeli bir kalem buldum ve *cenaze, Yahudi sünnet töreni, yerel paten pistinde bayanlar gecesi*, diye ekledim.

"Ateşli bir acil servis doktoruyla tanışmaya çalışıyoruz, değil mi?" dedi Libby ve ben de paten pistiyle ilgili kısmın üstünü çizdim. Sonra da dokuz numarayı fark ettim.

Ata bin.

"Bunu da." Elimi belli belirsiz Libby'nin karnına doğru salladım. *Ata bin* maddesinin üstünü çizip onu *bir atı kormadan sev* olarak değiştirdim ve o da pes etmiş bir şekilde iç çekti.

10. Ateş yak (kontrollü)
11. Doğa yürüyüşü???? (Buna değer mi???)

Libby on altı yaşındayken erkek arkadaşının peşinden yaz için Yellowstone'da çalışmaya gideceğini söylemiş ve annemle ben buna kahkahalarla gülmüştük. Tüm Stephens kızlarının ortak bir noktası varsa –kitaplara, C vitamini serumlarına ve güzel kıyafetlere olan sevgimiz dışında– doğa ananın bize sunduğu nimetlerden kaçmamızdı.

Yürüyüş yapmaya en çok yaklaştığımız an Central Park'ın içindeki yolda tempolu bir yürüyüş yapmaktı ve o zaman bile elimiz waffle ya da dondurma gibi yiyecek kamyonlarında satılan abur cuburlarla dolu olurdu. Bu konuda çok da başarılı sayılmazdık yani.

Libby'nin gitmesine iki hafta kala o adamı terk ettiğini söylememe de gerek yoktu herhalde.

Listedeki son satırı işaret ettim: *Yerel bir işletmeyi kurtar*. "Sadece bir ay orada kalacağımızın farkındasın, değil mi?" Sadece ikimizin olacağı üç haftamız olacak, ardından da Brendan ve çocuklar bize katılacaktı. Bu kadar uzun kalarak tatili epey ucuza getirecektik ancak daha ilk haftayı nasıl geçireceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

En son seyahat ettiğimde iki gün sonra evime dönmüştüm. Ama bunu düşünüp aklımın Jakob'a kaymasına izin vermek bile bir hataydı. Hemen odak noktamı şimdiki zamana geri çevirdim. Bu böyle gitmezdi. İzin vermeyecektim. Bunu Libby için yapacaktım.

"Küçük kasaba aşklarında her zaman yerel bir işletmeyi kurtarırlar," dedi. "Üzgünüm ama başka bir seçeneğimiz yok. Umalım ki şansına tatlı bir keçi çiftliği düşsün."

"Aaa, belki de keçileri kurtarmak için kurban ayinleri yapan bir topluluğu sansasyonel bir şekilde bir araya getirebiliriz. Şimdilik yani. Eninde sonunda o keçiler sunakta ölmek zorunda kalacaklar ama."

"Tabii ki." Libby domates suyundan bir yudum aldı. "İş dünyası böyledir, bebeğim."

***

Taksi şoförümüz, kırmızı tişörtüne ve solmuş kot pantolonunu tutan askılarına kadar Noel Baba'yı andırıyordu. Ama arabayı tıpkı Bill Murray'in *Benim Gecem* filmindeki puro içen taksici gibi kullanıyordu.

Viraja çok hızlı girince Libby'den küçük ciyaklamalar gelmeye devam etmiş ve bir noktada onu karnına güven verircesine vaatler fısıldadığını görmüştüm.

"Sunshine Falls, ha?" diye sordu sürücü. Bağırmak zorundaydı çünkü kendi kendine dört camı da açma kararı almıştı. Saçlarım yüzümü kapatarak öyle şiddetli uçuşuyordu ki

telefonumdan başımı kaldırdığımda dikiz aynasından onun sulu gözlerini zar zor görebildim.

Uçaktan inip valizlerimizi aldığımız süre içinde –küçük havaalanına tek varış uçağı bizimki olmasına rağmen tam bir saat sürmüştü– gelen kutumdaki posta sayısı ikiye katlanmıştı bile. Issız bir adada sekiz hafta mahsur kaldıktan sonra geri dönmüş gibiydim.

Zaten hiçbir şey halihazırda sinir hastası olan yazarları, yayıncılığın yıllık durgun sezonu kadar nevrotik yapamazdı. Aldıkları her gecikmiş yanıtta, *EDİTÖRÜM BENDEN NEFRET Mİ EDİYOR???? SEN BENDEN NEFRET Mİ EDİYORSUN?? HERKES BENDEN NEFRET Mİ EDİYOR???* diye kafayı yerlerdi.

"Evet!" diye bağırdım şoförümüze. Libby ise başını dizlerinin arasına almıştı.

"Herhalde aileniz kasabada yaşıyor," diye bağırdı şoför rüzgârın arasından.

Belki içimdeki New Yorkludan ya da belki de bir kadın olduğumdan burada *kimseyi* tanımadığımızı öylece ilan edecek değildim, bu yüzden "Neden böyle söyledin ki?" dedim.

"Başka neden buraya gelesiniz ki?" diye cevap verdi gülüp bir köşeyi dönerken.

Birkaç dakika sonra durmak için yavaşladığımızda, uçağı acil iniş yapmış biri gibi alkışlara boğulmamak için kendimi zor tuttum.

Libby sersemlemiş bir hâlde doğrulup pırıl pırıl parlayan (mucizevi bir şekilde hiç dolanmamış) saçlarını düzeltti.

"Nerede... neredeyiz biz?" diye sordum etrafa bakarak.

Dar toprak yolun iki yanında güneşte solmuş, kabarık çalılardan başka bir şey yoktu. İleride, yol aniden sona eriyor ve sarılı morlu kır çiçeklerinin süslediği bir çayıra doğ-

ru çıkıyordu, yani çıkmaz yola.

Akıllara hemen şu soru geliyordu: Öldürülmek üzere miyiz?

Şoför yokuş yukarı bakmak için başını camdan dışarı çıkardı. "Goode's Lilly Cottage, hemen o tepenin ötesinde."

Libby ve ben daha iyi görebilmek için başımızı eğdiğimizde tepenin yarısında, birdenbire bir merdiven beliriverdi. Gerçi buna *merdiven* demek muhtemelen fazla kaçardı. Toprağa konmuş ahşap çıtalar, bir dizi küçük istinat duvarı gibi çimenlerle kaplı yamaçta yol gösteriyordu.

Libby yüzünü buruşturdu. "Rezervasyon yaptırırken tekerlekli sandalye erişimine uygun olmadığı belirtilmişti."

"Teleferiğe ihtiyacımız olacağından da bahsetmiş miydi peki?"

Noel Baba valizlerimizi bagajdan çıkarmak için çoktan arabadan inmişti. Onun peşinden parlak güneş ışığına çıktığımda sıcaklık anında tepeden tırnağa siyah olan yol üniformamı boğucu derecede kalın hissettirmişti. Toprak yolun bittiği yerde üzerinde beyaz harflerle *Goode's Lily Cottage* yazan siyah bir posta kutusu görüyordum.

"Başka yol yok mu?" diye sordum. "Yukarı çıkmak için? Çünkü kız kardeşim..."

Yemin ederim ki Libby mümkün olduğunca hamile görünmemeye çalışarak karnını içeri çekti. "Ben *iyiyim*," diyerek de ısrar etti.

Bir sonraki adımda on santimlik süet topuklularıma elveda demeyi aklımdan geçiriyor ancak evrene klişelere dayanarak tatmin olma zevkini yaşatmak istemiyordum.

"Korkarım sizi daha fazla yakına götüremem," diye yanıtladı taksici, arabayı geri geri sürerken. "Bir iki dönüm geride Sally'nin yeri var. Orası en yakın ikinci yol ama yine de epey uzak." Kartvizitini pencerenin dışından uzattı ve

"Eğer taksiye ihtiyacınız olursa bana bu numaradan ulaşabilirsiniz," dedi.

Libby kâğıt parçasını aldığında omzunun üzerinden *Hardy Weatherbee, Taksici ve Gayri Resmi* Hayatta Bir Kez *Turları Hizmeti* diye okudum. Libby'nin attığı kahkaha, Hardy Weatherbee'nin arabasının cehennemden fırlamış bir yarasa gibi yolda geri geri giderken çıkardığı gürültünün arasında kayboldu.

"Pekâlâ." Omuzlarını düşürerek yüzünü buruşturdu. "Belki de ayakkabılarını çıkarmalısın?"

Tüm bu valizlerle tepeyi birden fazla kez çıkmamız gerekecekti, özellikle de Libby'nin topuklularımdan daha ağır bir şey taşımasına imkân yokken.

Tırmanış dik, sıcak bunaltıcıydı ama tepeyi aştığımızda gördüğümüz ev tüm bunlara değmişti: Kabarık çalılarla kaplı bahçelerin arasından geçen dolambaçlı patika, sivri çatısı sevimli bir bakır tonuna sahip, küçük beyaz bir kulübeye çıkıyordu. Pencereleri eski, tek panelli ve panjursuzdu; duvarda görebildiğimiz tek detay birinci kat penceresinin üzerine boyanmış soluk yeşil bir sarmaşık kapısıydı. Evin arka tarafında dallı budaklı ağaçlar birbirine yaklaşıyor, orman göz alabildiğine uzanıyor ve soldaki çayırda daha küçük bir ağaç korusunun içinde asmaların sardığı bir çardak yer alıyordu. Parıldayan kırık cam parçalarından oluşan rüzgâr çanları ve sevimli kuş yemlikleri dallarda sallanırken patika bir dizi çiçekli çalının yanından geçerek küçük bir köprüye kıvrılıyor ve sonra da ormanın içinde kayboluyordu.

Âdeta masallardan fırlamış gibiydi.

Hayır, *Hayatta Bir Kez*'den fırlamış gibi. Göz alıcı. Enteresan. Mükemmel.

"Aman Tanrım." Libby çenesini sonraki birkaç adıma

doğru uzattı. "Daha ne kadar devam etmem *gerekiyor?*"

Başımı iki yana salladım, ben bile nefes nefese kalmıştım. "Bileğine bir çarşaf bağlayıp seni yukarı sürükleyebilirim."

"En tepeye ulaştığımızda bana ne vereceksin?"

"Bana akşam yemeği hazırlama şerefi?"

Güldü ve bir kolunu benimkine doladı; ılık çimenlerin yumuşak tatlı kokusunu içimize çekerek son adımlara başladık. Kalbim dopdolu olmuştu. Aylardan sonra ilk defa kendimi bu kadar iyi hissediyordum. Bir yandan kariyerim bir yandan da Libby'nin ailesiyle haşır neşir olması sebebiyle iyice ayrı ritimlere düşmeden önce olduğumuz gibi, sanki daha çok biz gibi hissediyordum.

Çantamda telefonuma e-posta bildirimi geldiğini duyduğumda kontrol etme dürtüme karşı koydum.

"Bak sen şuna," diye dalga geçti benimle Libby, "gerçek gülleri koklamak için duruyorsun."

"Artık Şehirli Nora değilim," dedim, "Rahat, her şeyi akışına bırakan N..."

Telefonum tekrar çaldığında tavrımı sürdürmeye çalışarak tekrar çantama baktım. Hızla bir kere daha ardından da üçüncü kez çaldı.

Daha fazla dayanamayıp durdum ve valizlerimizi olduğumuz yere bırakarak kol çantamı karıştırmaya koyuldum.

Libby ise bunu onaylamadığını belli edercesine başını salladı.

"Yarın," dedim ona. "Diğer Nora olmaya yarın başlayacağım."

* * *

Birbirimizden ne kadar farklı olsak da bavullarımızı açmaya başladığımız anda, aynı kumaştan olduğumuz apaçık

ortadaydı: kitaplar, cilt bakım ürünleri ve süslü mü süslü iç çamaşırları. Annemizden miras aldığımız Stephens Kadınlarının Lüks Üçlüsü.

"Bazı şeyler asla değişmez," diye iç geçirdi Libby, tıpkı güneş ışığı gibi üzerime çöken hüzünlü ve mutlu sesiyle.

Annemin teorisi, genç bir cildin bir kadına daha çok para kazandıracağı (hem oyunculuk hem garsonluk için geçerli), iyi bir iç çamaşırının onu daha özgüvenli yapacağı (şimdiye kadar doğru) ve iyi kitapların da onu mutlu edeceğiydi (evrensel gerçek). Demek ki biz de annemin bu teorilerini aklımızın bir köşesine yazmıştık.

Yirmi dakika içinde eşyalarımı yerleştirmiş, yüzümü yıkamış, üzerimi değiştirmiş ve dizüstü bilgisayarımı açmıştım. Bu arada Libby'yse eşyalarının sadece yarısını yerleştirmiş, sonra da çift kişilik devasa yatağımızda sızıp kalmıştı; kaldığı yeri sayfanın ucunu kıvırarak işaretlediği *Hayatta Bir Kez* kitabıysa yorganın üzerinde öylece duruyordu.

Artık çok acıktığımdan buraya yemek getiren tek yerin bir pizzacı olduğuna emin olabilmek adına Google'da altı dakika daha arama yapmam (Wi-Fi çok yavaş olduğu için telefonumdaki interneti kullanmak zorundaydım) gerekti.

Yemek pişirmek benim için bir seçenek değildi. Kendi evimdeyken akşam yemeklerinin yarısını dışarıda yer, kalanını da ya paket servis alır ya da eve söylerdim.

Annem New York'un meteliksiz olmak için harika bir yer olduğunu söylerdi. O kadar çok bedava sanat ve güzellik, o kadar çok muhteşem, ucuz yiyecek imkânı vardı ki. *Ama New York'ta paran olması da,* demişti bir keresinde de yine bir kış günü Libby ve ben onun eldivenli ellerini tutup Yukarı Doğu Yakası'ndaki vitrinlere hayran hayran bakıp gezerken, *işte bu büyülü bir şey olurdu.*

Bunu asla acı bir şekilde söylememiş, sadece merakını dile getirmişti, *Her şey bu kadar yolunda giderken ve elekt-*

rik faturalarını dert etmene gerek yokken hayat nasıldır acaba?

Oyunculuk işine para için girmemişti (iyimserdi ama bunlara karnı toktu). Gelirinin çoğu lokantadaki garsonluk bahşişlerinden geliyordu; orada bana ve Libby'ye vardiyası boyunca kitap ya da pastel boyalar verir ya da ara sıra, ben on bir yaşıma gelene kadar bizi yanında götürmesine müsaade eden yerlerde dadılık yapardı. Daha da büyüdüğümüzde ise Bayan Freeman'ın gözetiminde Libby ile birlikte evde veya Freeman Kitabevi'nde uslu uslu beklememiz konusunda bana güvenirdi.

Paramız olmasa bile üçümüz o günlerde o kadar mutluyduk ki elimizde sokak arabalarından aldığımız falafelli dürümler ya da kafamız kadar büyük, bir dolarlık pizza dilimleriyle şehirde dolaşıp olağanüstü geleceğimizi hayal ederdik.

Hayatta Bir Kez'in başarısı sayesinde hayatım işte o hayali geleceğe benzemeye başlamıştı.

Ama burada kapımıza kadar *pad thai* siparişi bile getirtemiyorduk. Kasabaya kadar yaklaşık üç kilometre yürümemiz gerekecekti.

Libby'yi silkeleyerek uyandırmaya çalıştığımda uykusunda bana okkalı bir küfür etti.

"Acıktım, Lib." Omzunu sarstığımda yan tarafına düşerek yüzünü yastığa gömdü.

"Bana da bir şeyler getir," diye homurdandı.

"*En sevdiğin küçük köyü* görmek istemiyor musun?" dedim kulağa cazip getirmeye çalışarak. "İhtiyar Whittaker'ın neredeyse aşırı dozdan öleceği eczaneyi görmek istemez misin?"

Başını bile kaldırmadan beni kovdu.

"İyi," dedim. "Sana yiyecek bir şey getiririm."

Saçlarımı tarayıp küçük bir at kuyruğu yaparak topladım, spor ayakkabılarımı giydim; güneşli yamaçtan aşağı inerek cılız ağaçların çevrelediği toprak yola doğru yola çıktım.

Dar şerit sonunda düzgün bir caddeye dönüştüğünde aşağıya doğru kıvrılan yolu takip ederek sola döndüm.

Tıpkı kulübe gibi kasaba da bir anda ortaya çıktı.

Bir an dağ yamacındaki harap bir yoldayken, hemen ardından Sunshine Falls eski bir Western filmini andıran bir set gibi ayaklarımın altına serildi; ağaçlarla kaplı sırtlar geriye doğru uzanıyor ve sonsuz mavilikteki gökyüzü kubbe gibi üzerimizi çevreliyordu.

Resimlerde göründüğünden biraz daha gri ve eski püskü olsa da en azından *Bir Kez*'deki taş kiliseyi, bakkalın üzerindeki yeşil-beyaz çizgili tenteyi ve soda makinesini gölgeleyen limon sarısı şemsiyeleri görebiliyordum.

Dışarıda köpeklerini gezdiren birkaç kişi vardı. Yaşlı bir adam yeşil renkli metal bir banka oturmuş, gazetesini okuyordu. Başka bir kadın da önünde hiç müşterisi olmayan bir hırdavat dükkânının dışındaki çiçekleri sulamakla meşguldü.

İlerideki köşede *Bir Kez*'deki Bayan Wilder'ın eski kütüphanesinin tasvirine birebir uyan eski bir beyaz taş bina gördüm; burası kitaptaki en sevdiğim mekân çünkü bana yağmurlu bir cumartesi sabahında annemin beni ve Libby'yi, Freeman'daki okul kitaplarının bulunduğu bir rafın önünde bırakıp ardından deneme çekimleri için aceleyle şehrin diğer ucuna koşturmasını hatırlatıyordu.

Döndüğünde bizi ya Washington Square Park'ta dondurma ya da üzeri pudra şekeriyle kaplı cevizlerden yemeye götürürdü. Yollarda bir aşağı bir yukarı yürür, bankların üzerindeki levhaları okur, onları kimin bağışlamış olabileceğine dair hikâyeler uydururduk.

Başka bir yerde yaşamayı hayal edebiliyor musun? derdi annem.

Edemezdim.

Bir keresinde, üniversitedeyken başka yerlerden gelen bir grup arkadaşım oybirliğiyle "şehirde asla çocuk yetiştiremeyecekleri" konusunda hemfikir olduklarında bu kararlarına çok şaşırmıştım. Sadece bu şehirde büyümeyi sevdiğimden değil, Met merdivenlerinde toplu bir hâlde ayaklarını sürüyen uykulu çocukları gördüğümde ya da bahşiş toplamak için trende *break dance* yapmak üzere müzik setlerini yere koyduklarında ya da Rockefeller Center'ın altında çalan dünya standartlarında bir kemancının önünde hayranlıkla durduğumda *bunun bir parçası olmanın, burayı tüm bu insanlarla paylaşmanın ne kadar harika* olduğunu düşünürdüm.

Bea ve Tala'yı şehri keşfetmeye götürmeyi, dört buçuk yaşındaki bir çocukla üç yaşına yeni girmiş bir çocuğu nelerin büyülediğini ve şehrin hangi mücevherlerinin yanından onları sıradan bir şeymiş gibi görerek öylece geçip gitmelerini izlemeyi seviyordum.

Annem, Nora Ephron (adaşım) filmlerinin setini görmeyi umarak New York'a geldi ama gerçek New York bundan çok daha güzeldi. Çünkü her türden insan burada bir arada yaşamakla kalmıyor, şehri ve hayatı da paylaşıyordu.

Yine de New York'a olan sevgim, Sunshine Falls'tan etkilenmeme engel değildi.

Daha kütüphaneye yaklaşırken bile heyecandan titriyordum. Ama karanlık pencerelere baktığımda titremem kesildi. Binanın beyaz taş cephesi tam da Dusty'nin tarif ettiği gibiydi ancak içinde açık TV'ler ve neon bira tabelalarından başka bir şey yoktu.

Dul Bayan Wilder'ın gerçek biri olmasını elbette beklemiyordum ama Dusty burayı kütüphane olarak öyle canlı tasvir etmişti ki gerçek bir yer olduğundan emin gibiydim.

Heyecanım gitgide azalıyor ve Libby'yi düşündüğümde de iyice geçiyordu. Muhtemelen beklediği böyle bir şey *değil* ve ben şimdiden onun beklentilerini nasıl dizginleyeceğimi ya da en azından ona nasıl eğlenceli bir teselli ödülü sunacağımı bulmaya çalışıyorum.

Bakkalın tentesine varmadan önce birkaç boş vitrinin yanından geçiyorum. Camdan şöyle bir baktığımda içeride taze ekmek rafları ya da şeker çuvalları olmadığını görüyorum.

Cam bölmeler toz içinde kalmış ve onların ötesinde gördüğüm şey de sadece etrafa rasgele saçılan öteberiden ibaretti. Raflar artık hurdaya dönmüş ıvır zıvırlarla doluydu. Eski bilgisayarlar, elektrikli süpürgeler, vantilatörler, saçları dökülmüş oyuncak bebekler. Burası bir rehinci dükkânıydı ve hiç de ahım şahım bir yer değildi.

Masada kambur duran gözlüklü adamla göz teması kurmadan, sokağın uzak tarafındaki sarı şemsiyeli verandaya gelene kadar ilerledim.

En azından orada yaşam belirtileri vardı; insanlar içeri girip çıkıyor, bir çift, masalardan birinde kahve içerek sohbet ediyordu. Bu umut vericiydi. Yani en azından şimdilik.

Karşıdan karşıya geçmeden önce her iki yönde de trafik olup olmadığını kontrol ediyorum (ki yok). Kapının önüne geldiğimde üzerindeki altın kabartmalı tabelada *MUG + SHOT* yazdığını ve içerideki barda bekleyen bir sürü insan olduğunu görüyorum.

Ellerimi gözlerime siper edip cam kapının ardından içerisini güzelce görmeye çalışıyordum ki tam o anda kapının diğer tarafındaki adam dışarıya çıkmak için kapıyı açtı.

3

Adamın zümrüt yeşili gözleri kocaman açılıverdi. "Affedersiniz!" diye bağırdı, ben kapının dibinden hızla sıyrılıp kaçarken.

Kolay kolay sessizliğe gömülen biri değilimdir.

Şimdiyse çıt çıkarmadan, şaşkınlık içinde hayatımda gördüğüm en muhteşem adama bakıyordum.

Altın sarısı saçları, kare biçimli çenesi ve asi görünmeden sert olmayı başaran bir sakalı vardı. Adeleliydi de –bu kelime annemin eski Harlequin aşk romanlarını karıştırmakla geçen bir ömrün getirisiyle aklıma kazınmıştı. Kareli gömleği dardı ve kollarını bronz tenini açığa çıkaracak şekilde yukarı kıvırmıştı.

Utangaç bir gülümsemeyle kenara çekilip benim için kapıyı tuttu.

Bir şey söylemeliydim.

Herhangi bir şey.

Ah, hayır, benim hatam! Yolunuza ben çıktım.

Şunu demeye bile razıydım: *Merhaba, bayım.*

Ne yazık ki ağzımdan hiçbir şey çıkmadı, bu yüzden de mağlubiyetimi görmezden gelerek zorla gülümsedim ve nerede olduğumu biliyormuşum da buraya bilerek gelmişim gibi görünmeyi umarak yanından geçip içeri girdim.

Annemin küçük kasaba aşk romanlarını hiçbir zaman Libby'nin sevdiği kadar sevmedim ama yine de onları okur-

ken o kadar keyif alırdım ki bir sonraki düşüncemin bu adam, *her dem yeşil ve yaklaşan yağmur gibi kokuyor*, olması beni şaşırtmamalıydı.

Ama o tıpkı böyle kokuyordu ve erkekler böyle kokmaz.

Ter, kalıp sabun ya da buram buram kolonya kokarlar.

Ama bu adam bambaşka görünüyordu; *HİÇBİR MANDIRA ÇİFTÇİSİNDE BÖYLE KARIN KASLARI YOKTUR* diye bağırmanıza neden olacak bir romantik komedinin parlak başrolü gibiydi.

Ve şu an bana gülümsüyordu.

Böyle mi oluyordu yani? Küçük bir kasaba seç, yürüyüşe çık, inanılmaz derecede yakışıklı bir yabancıyla tanış? Yoksa eski sevgililerim bana bir oyun mu oynuyordu?

Başını sallayıp kapıyı açarken gülümsemesi daha da derinleşti (elbette gamzeleriyle de uyumlu).

Ve sonra adam uzaklaşırken pencereden onu izliyorum; kalbim aşırı ısınmış bir dizüstü bilgisayar gibi uğulduyordu.

Gözlerimdeki yıldızlar söndüğünde, kendimi Olimpos Dağı'nın tepesinde değil de tuğla duvarlı, yıpranmış ahşap parkeli ve havada yoğun bir espresso kokusu bulunan bir kafede buluyorum. Dükkânın arka tarafındaki bir kapı verandaya açılıyordu; içeri süzülen ışık, hamur işleriyle ve plastik ambalajlı sandviçlerle dolu cam vitrine vururken meleklerin şarkı söylediğini duyar gibi oluyorum.

Sıraya girip kalabalığa baktığımda havalı yürüyüş sandaletlerini giymiş, açık hava âşığı tipler ve eski püskü kot pantolonlarla arkası fileli şapkalar takan insanlardan oluşan bir karışım görüyorum. Sıranın en önlerinde yine *başka* bir yakışıklı adam vardı.

Geleli bir saat bile olmamışken iki tane. Olağanüstü bir oran.

Kapıyı tutan Adonis kadar çarpıcı değil ama dağınık, siyah saçlarıyla ve ince zarafetiyle sıradan bir ölümlüye

göre epey yakışıklı. Yaklaşık benim boylarımda, belki bir tık daha uzun ya da daha kısa; kolları yukarı sıvanmış siyah bir üst ve zeytin yeşili bir pantolon giymiş ve seksi olarak tanımlamaktan başka çaremin olmadığı siyah ayakkabılar giymişti. Yüzünü sadece profilden görebilsem de oldukça hoş bir profildi bu: dolgun dudaklar, hafif çıkıntılı bir çene, sivri bir burun ve Cary Grant ve Groucho Marx arası kaşlar.

Aslında Charlie Lastra'ya benziyordu.

Hem de *çok* fazla.

Adam vitrine yan yan bakarken beynimde bir dizi düşünce âdeta roket gibi fırlayıveriyor: *Bu o. Bu o. Bu o.*

Midem sanki biri onu bir tuğlaya bağlayıp da köprüden atmış gibi çalkalanıyordu.

Mümkün değil bu. Benim *burada olmam* bile yeterince tuhafken... Onun da burada olmasına imkân yok.

Ama buradaydı işte.

Onu ne kadar incelersem inceleyeyim, o kadar emin olamıyordum. Tıpkı bir ünlüyü bizzat gördüğünüzü sandığınızda ona aval aval baktıkça Matthew Broderick'in burnuna daha önce hiç *bakmadığınızdan* ve hatırlayabildiğiniz kadarıyla onun bir bile burnu olduğundan emin olamamanız gibi bir şeydi bu.

Ya da Pictionary oyunu sırasında bir araba çizmeye çalıştığınızda esasında arabaların neye benzediğine dair hiçbir fikriniz olmadığını fark ettiğinizdeki gibi.

Sıranın önündeki kişi parasını ödediğinde sıra ilerliyor ama ben masa oyunlarıyla dolu bir rafın uzak tarafına doğru kaçıyordum.

Eğer bu adam gerçekten Charlie'yse beni burada saklanırken görmek onun için utanç verici olacaktı; sanki en ağırbaşlı öğretmeninizi gençlere özel bir kulübün dışında

göbeği açık bir bluzla ve sahte göbek halkası takarken görmek gibi (böyle bir deneyimim olduğundan değildi [aslında vardı]) ama o değilse bu durumdan kolayca sıyrılabilirdim. Belki.

Telefonumu çıkarıp e-posta uygulamamı açarak adını arattım.

İlk hararetli e-posta alışverişimizin dışında, ondan gelen son bir mesaj daha vardı; altı ay önce Wharton House'dan Loggia'ya editör olarak geldiğinde yeni iletişim bilgileriyle birlikte gönderdiği toplu bir e-posta. Yeni adresine hızlı bir e-posta gönderiyorum.

> Charlie,
>
> Yeni kitap yolda. Merak ediyorum da konuşan hayvanlar hakkında ne düşünüyorsun?
>
> Nora

Nereye seyahat ettiğini ya da tam olarak hangi kafede olacağına dair ayrıntıları içeren ofis dışı bir yanıt beklemiyordum ama en azından böylece işten uzakta olup olmadığını bilecektim.

Ancak telefonum otomatik bir yanıtla biplemedi.

Rafın etrafına bakıyorum. Profesyonel düşmanım olan ya da olmayan adam cebinden telefonunu çıkarıyor, başını öne eğiyor ve dudakları kayıtsız bir çizgi hâlinde inceliyor; ama dudakları hâlâ aşağı kıvrık, bu da surat astığını gösteriyordu. Bir dakika boyunca bir şeyler yazıp sonra da telefonunu cebine koydu.

Telefonum elimde titrediğinde sırtımdan aşağıya bir ürperti indi.

Bu bir *tesadüf*. Öyle olmak zorunda.

Cevabı açtım.

Nora,

Dehşete kapıldım.

Charlie

Sıra tekrar ilerlerliyordu. Sipariş sırası onda. Görünmeden kaçmak için fazla zamanım yok, korkularımı doğrulamak ya da yok etmek için daha da az zamanım vardı.

Charlie,

Peki ya Kocaayak'ın erotik romanına ne diyorsun? Elimdeki yığında birkaç tane olacaktı. Senin bu konudaki görüşün nedir?

Nora

Göndere basar basmaz kendime geliyorum. Kullanabileceğim onca kelime arasından neden bunu söylemiştim ki? Belki beynim gerçekten de Dewey ondalık sistemine çalışıyordu ama şu anda içi tam bir yangın yeri gibiydi. Charlie'nin o e-postayı açıp anında profesyonel üstünlüğü ele geçirdiğini düşününce utanç duygusu damarlarımda dolaştı.

Adam telefonunu çıkarırken önündeki genç çocuk ödemeyi yeni bitirmiş, barista da neşeli bir gülümsemeyle Charlie'ye ne istediğini soruyordu ama o bir şeyler mırıldanırken birden sıradan çıkıverdi.

Şimdi neredeyse bana dönük bir şekilde başını sertçe sallayıp ağzının köşesini buruşturduğunda yüzü buruştu. Bu o olmalı. Artık bundan eminim ama kapıya doğru koşarsam onun sadece dikkatini çekmiş olacağım.

Burada ne yapıyor olabilir ki? Orta sınıflara özgü olan yeteneğim onu tepeden tırnağa hesaplamaya başladı: Beş yüz dolarlık nötr tonlar ama niyeti kendini belli etmemekse bu kesinlikle işe yaramıyordu. Bana göre eline "bu kasabadan değilim" yazan bir tabela almış, ışıl ışıl parlayan sinema afişlerinin altında duran bir adamdan farklı değildi.

Raflara doğru dönerek sırtımı ona verip rafta duran masa oyunlarını inceliyormuş gibi yaptım.

Mesajımın ne kadar kısa ve aptalca olduğu düşünülürse cevap vermesi şaşırtıcı derecede uzun sürmüştü.

Elbette benimkinden başka bir sürü e-posta okuyor da olabilirdi.

Bir sonraki mesaj geldiğinde hemen açma telaşıyla neredeyse telefonumu düşürüyordum.

> Henüz net bir görüşüm yok ancak epey ilgimi çekti. Dosyayı bana iletmekten çekinme.

Omzumun üzerinden kontrol ettiğimde Charlie'nin yeniden sıraya girdiğini gördüm.

Onu daha kaç kez sıradan çıkarabilirdim acaba? Heyecan içinde bunu düşündüm. İşle ilgili önemli şeyler söz konusu olduğunda telefonuna yapışıp kalmasını anlayabilirdim ancak Kocaayak hakkındaki bir erotik romana bu kadar hızlı cevap vermesi gerektiğini düşünecek kadar derinlere işlemiş olmasına şaşırmıştım.

Hakikaten de gelen kutumda Kocaayak'la ilgili bir erotik roman vardı. Bazen patronum kötü bir gün geçirdiğinde onu neşelendirmek için *Kocaayak'ın Koca Ayakları*'ndan bir bölümü dramatik bir şekilde ona okurdum.

Aslında taslağın ajans dışından biriyle paylaşılması etik değildir.

Ancak yazar kendi imkânlarıyla yayınladığı bir avuç

romanın satın alınabileceği bir bağlantıyı internet sitesine eklemişti.

Bir tanesinin linkini kopyalatıp konu başlığı olmadan Charlie'ye gönderdim.

Arkamı dönüp baktığımda onun kaşlarını çatmış bir hâlde telefonuna baktığını gördüm. Hemen ardından da benimki titredi.

Bunun fiyatı 99 sent.....

Şöyle bir cevap veriyorum: Biliyorum ne pazarlık ama! Profesyonelliğim kalıcı ojeyse Charlie Lastra da görünüşe göre onu tamamen çıkarabilen agresif bir asetondu.

Adını Venmo'da* aratıp ona doksan dokuz sent gönderdim.

Bir saniye sonra başka bir e-posta geldi. Bir doları, Ben yetişkin bir adamım, Nora. Kendi Kocaayak erotik romanlarımı kendim satın alabilirim, çok teşekkürler, notuyla bana geri göndermişti.

Kasiyer onu tekrar selamladığında bu sefer telefonunu cebine sokup sipariş vermek için öne çıkmıştı. Dikkati dağılmışken ben de bu şansı kullanıyorum.

Meraktan ölmek üzereydim.

Çaresizce burada ne yaptığını merak ediyordum.

Ne var ki koşar adım kapıya doğru ilerledim.

***

"Yok artık!" diye haykırdı Libby. Kulübedeki masif ahşaptan yontulmuş masada oturmuş, Antonio's Pizza'dan sipariş ettiğimiz galetaları ve salataları mideye indiriyorduk. Pizza kuryesi "sigorta nedeniyle" merdivenleri

* İki veya daha fazla kullanıcının mobil uygulama aracılığıyla birbirlerine para transferi yapmasını sağlayan mobil ödeme servisidir. (ed.n.)

çıkmasına izin olmadığını söyleyince siparişi almak için posta kutusunun oraya kadar gitmek zorunda kalmıştım.

Sanki bana uyduruyormuş gibi gelmişti ama bir şey demedim.

"Dusty'nin kitabı hakkında acayip kaba konuşan adam değil miydi o?" diye tekrar sordu Libby.

Başımı sallayıp onayladım ve salatamdaki şaşırtıcı derecede sulu bir domatesi alıp ağzıma attım.

"Burada ne işi varmış?"

"Bilmiyorum."

"Aman Tanrım," dedi. "Ya o da *Hayatta Bir Kez*'in fanatik bir hayranıysa?"

Burnumu büzüştürdüm. "Herhalde bu, eleyebileceğimiz tek olasılık."

"Belki de *Bir Kez*'deki Yaşlı Whittaker gibidir. Sadece gerçek duygularını göstermekten korkuyordur ve içten içe bu kasabayı seviyordur. Ve kitabı. Ve dul Bayan Wilder'ı."

Bunu acayip derecede merak etsem de tahmin ederek bu gizemi çözemezdik. "Bu gece ne yapmak istersin?"

"Listeye bakalım mı?" Çantasından listeyi çıkarıp masanın üzerinde düzeltti. "Pekâlâ, bunların hepsi için çok yorgunum."

"Çok mu yorgunsun?" dedim. "Bir atı sevip yerel bir işletmeyi kurtarmak için de mi? O kadar uyuduktan sonra bile mi?"

"Sence kırk dakika, Bea'nın gördüğü kâbuslardan sonra bizimle yattığı o üç haftayı telafi etmek için yeterli mi?"

Birden irkiliyorum. O kızların vücut ısıları en az üç yüz derece olmalı. Eğer yanınızda terden sırılsıklam, minik, sevimli bir ayak göğüs kafesinize kadar dayanmışsa uyumanız pek de mümkün olmazdı.

"Daha büyük bir yatağa ihtiyacınız var," dedim telefonumu çıkararak.

"Ah, lütfen," diyor Libby. "O odaya daha büyük bir yatak *sığdıramayız*. Şifonyerlerimizin çekmecelerini açmayı planlıyorsak olmaz."

O anda bir rahatlama hissettim. Çünkü Libby'deki değişim –yorgunluk; tüm o tuhaf hâlleri ve araya koyduğu mesafe– birdenbire anlam kazanmıştı. Bir nedeni varsa çözümü de vardır.

"Daha büyük bir eve ihtiyacınız var." Özellikle de Üç Numara yoldayken. Beş kişilik bir aile için tek bir banyo olması bana kalırsa tam bir cehennemdi.

"Jersey'e kırk beş dakika uzaklıktaki bir çöp mavnasının üstüne konmuş olsa bile daha büyük bir yere paramız yetmez," dedi Libby. "En son daire ilanlarına baktığımda durum şöyleydi: *Tek yatak odalı, banyosuz, seri katiller için duvarların içinde hareket etme imkanı; faturalar kiraya dahil ancak kurbanları siz temin edeceksiniz!* Ve bu bile bizim fiyat aralığımızın dışındaydı."

Önemli değil dercesine elimi salladım. "Parayı dert etme. Ben yardım edebilirim."

Gözlerini devirdi. "Yardımına ihtiyacım yok. Ben yetişkin bir kadınım. Tek ihtiyacım olan evde olacağımız bir gece, ardından da bir ay boyunca dinlenmek ve rahatlamak, tamam mı?"

Benden para almaktan her zaman nefret etmiştir ama paranızın olmasının tek sebebi zaten birbirinize göz kulak olmak değil midir? Başka bir borcu daha kabul etmezse o zaman ona karşılayabilecekleri bir daire bulmam gerekecekti. Sorunu yarı yarıya çözmüştüm bile.

"Peki," dedim. "Dışarı çıkmayacağız. Hepburn gecesi?"

İçten bir şekilde gülümsüyor. "Hepburn gecesi."

Annem ne zaman strese girse veya kalbi kırılsa bir geceliğine kendini bu duyguya kaptırmaya izin verirdi.

Buna da Hepburn gecesi derdi. Hepburn'ü çok severdi. Katharine'den bahsediyorum, Audrey'den değil; Audrey'i sevmediğinden değil elbette. Nora Katharine Stephens adını da böyle almışım zaten, Libby de Elizabeth Baby Stephens; "Baby" ismi Katharine Hepburn'ün *Tehlikeli Bebek* filmindeki leoparın ismiydi.

Hepburn gecelerinde, üçümüz annemin gözü gibi baktığı vintage sabahlıklarından birini seçer, kök birasıyla pizza ya da kafeinsiz kahveyle çikolatalı turta ikilisiyle televizyonun karşısındaki koltuğa kıvrılır ve siyah beyaz film izlerdik.

Annem en sevdiği sahnelerde ağlasa da Libby ya da ben onu öyle yakaladığımızda elinin tersiyle gözyaşlarını silerek güler ve *ben aşırı duygusal bir kadınım,* derdi.

O geceleri severdim. Bana çoğu şey gibi kalp kırıklığının da çözülebilir bir bilmece olduğunu öğretmişti. Madde madde oluşturduğun bir liste, insana yas tutarken rehberlik edebilirdi. Hayatına devam etmek için eyleme koyabileceğin bir planın olurdu. Annem bu konuda ustalaşmıştı ama bir sonraki adıma hiç geçememişti; o da karşısına çıkan pislikleri ayıklamaktı.

Evli erkekler. Üvey baba olmak istemeyen erkekler. Hiç parası olmayan ya da çok parası olup da ailesinin kulağınıza *altın avcısı* diye fısıldadığı erkekler.

Sahneye çıkma arzusunu anlamayan erkekler ve spot ışıklarını paylaşamayacak kadar özgüvensiz erkekler.

Daha kendisi bir çocuktan çok da fazlası değilken kendi çocukları olmuş ama yaşadığı her şeye rağmen yine de kalbini açık tutmayı başarmıştı annem. Tıpkı Libby gibi iyimser ve romantikti. Kız kardeşimin onlarca kez âşık olmasını, yıllar boyu tekrar tekrar ayaklarının yerden kesilmesini beklerdim ama o bunun yerine yirmi yaşında Brendan'a âşık olup bir yuva kurmuştu.

Benim vücudumda da romantizmin titrettiği tek bir kemik vardı ama o da parçalanıp yeniden iyileştiğinde artık flört etmek konusunda titiz bir araştırma süreciyle hareket etmeye başlamıştı. Aslında ne Libby'nin ne de benim eski moda Hepburn gecelerine ihtiyacımız vardı. Bu sadece tembellik etmek için bir bahane ve annemize yakın hissetmenin bir yoluydu.

Saat daha altı olsa da pijamalarımızı giyip üstüne de ipek sabahlıklarımızı geçirdik. Battaniyeleri çatı katındaki yataktan sürükleye sürükleye döner merdivenden kanepeye indirdikten sonra Libby'nin yanında getirdiği *Best of Katharine Hepburn* kutu setinden ilk DVD'yi çıkarıyoruz.

Dolapta mavi benekleri olan iki kupa bulup çaydanlığa su koyuyorum ve sonra da birbirinin aynısı kâğıt maskelerimizi yüzlerimize yapıştırıp *Philadelphia Hikâyesi*'ni izlemek için koltuğa gömülüyoruz. Kız kardeşimin başı omzuma düşüyor ve "Bu iyi bir fikirdi," diyerek mutlu bir şekilde iç çekiyor.

Kalbim sızlıyordu. Birkaç saat sonra, aşina olmadığım bir yatakta uzanıp bir türlü uyuyamadığımda –ya da yarın, Libby sıkıcı ve ruhsuz kasaba meydanını ilk kez gördüğünde– duygularım değişebilir ama şu anda her şey yolunda.

Kırılan her şey tamir edilebilir. Her sorun çözülebilir.

Kardeşim uykuya daldığında sabahlığımın cebinden telefonumu çıkarıp bir e-posta yazıyorum ve tanıdığım tüm emlakçılara, ev sahiplerine ve bina yöneticilerine gönderiyorum.

Kontrol sende, diyorum kendime. *Ona bir daha kötü bir şey olmasına izin vermeyeceksin.*

* * *

Akşam on civarında telefonum yeni bir e-postayla çınlıyor. Libby bir saat önce ayaklarını sürüyerek yatağa girdiğinden beri, arka verandada oturuyor, kendimi yorgun hissetmeye zorluyor ve elimdeki kadehten kulübenin sahibi Sally Goode'un bizim için bıraktığı kadifemsi *pinot* şarabından yudumluyordum.

Evdeyken tam bir gece kuşuyumdur. Evde değilken de daha çok Red Bull'una kokain karıştırmış, mekanik bir boğa üzerinde dönüp duran uykusuzluk çeken hastalar gibiyimdir. Biraz çalışmayı denesem de Wi-Fi o kadar kötü ki dizüstü bilgisayarımın kâğıt ağırlığından farkı yoktu, bu yüzden de verandanın ötesindeki karanlık ormana bakıp bir parlayıp bir kaybolan ateşböceklerini izliyordum.

Ulaştığım emlakçılardan birinden mesaj gelmesini umuyordum. Ama onun yerine **CHARLIE LASTRA,** gelen kutumun en üst kısmında kalın harflerle yazılmış bir şekilde parlayıvermişti. Mesajı açmak için hemen dokundum ve ağzımdakini püskürtmemek için kendimi zar zor tuttum.

> *Tüm hayatımı bu kitabın var olduğunu bilmeden yaşamayı tercih ederdim, Stephens.*

O anki kıkırdamam kendi kulaklarıma bile kötü bir üvey anneninki gibi geldi. Kocaayak erotik romanını mı satın aldın?

Charlie cevap verdi, *İş giderleri.*

Lütfen bana bunu şirket kredi kartından çektirdiğini söyle.

Bu, Noel'de geçiyormuş. Her tatil için bir tane var.

Cevabımı düşünürken şarabımdan bir yudum daha aldım. *Son zamanlarda ilginç bir kahve içtin mi?*

Belki Libby haklıdır: Belki Charlie Lastra da Dusty'nin Sunshine Falls tasvirinden Amerika'nın geri kalanı kadar büyülenmiş ve yayıncılık yıllık yaz sonu kış uykusuna yatmışken bir gezi planlamıştır. Ama kendimi bir türlü bu konuyu açmaya ikna edemiyorum.

Bunun yerine, Kaçıncı sayfadasın? diye sordum.

Üç, dedi. *Ve şimdiden bir şeytan çıkarma ayinine ihtiyacım var.*

Evet ama bunun kitapla ilgisi yok. Mesajı gönderir göndermez yine kendi amatörlüğüm karşısında paniğe kapılıyordum. Yıllar içinde Libby hariç hemen hemen herkesle hassas ayarlı bir filtre geliştirmiştim ama Charlie ne yapıp edip onu devre dışı bırakmayı, kapıyı açmak için tam olarak hangi düğmeye basması gerektiğini ve düşüncelerimin tıpkı minik velociraptorlar gibi dışarı hücum etmesine izin vermeyi başarıyordu.

Örneğin Charlie şöyle bir cevap verdiğinde, *İşlerin ilerleyişi konusunda yazarın gerçek bir usta olduğunu kabul etmem gerekir. Aksi takdirde bundan hiç etkilenmezdim,* benimse ilk tepkim anında, "Aksi takdirde bundan hiç etkilenmezdim" cümlesini mezar taşına kazısınlar, yazmak oluyor.

Ve bunu gönderene kadar *göndermemem gerektiğini* akıl edemiyorum bile.

Bence seninkinde de, diye yanıtladı, *"Burada, zaman zaman rahatsız edici olsa da benzersiz bir zevki olan Nora Stephens yatıyor" yazardı.*

Beni bir Noel romanına göre yargılama, diye cevap verdim. Onu okumadım.

Seni asla bir Kocaayak pornosuyla yargılamam, yazıyor Charlie. *Tamamen Küçük Şeylerin İhtişamı yerine Hayatta Bir Kez'i tercih ettiğin için yargılardım.*

Şarap beynimdeki Jenga parçaları misali üst üste yığılmış sözcüklerden birini devirmeyi başardı ve KÖTÜ BİR KİTAP DEĞİL O! diye cevap verdim.

"KÖTÜ BİR KİTAP DEĞİL." —Nora Stephens, diye yanıtlıyor Charlie. *Sanırım kapağında bu övgüyü gördüğümü hatırlıyorum.*

Kötü olduğunu düşünmediğini kabul et, diye yazdım ben de.

Ancak sen de bunun en iyisi olmadığını kabul edersen, dedi.

Ekranın keskin parlaklığına bakıyorum. Güveler ekranın önünde uçuşup dururken ormandaki ağustosböceklerinin uğultusunu ve bir baykuşun ötüşünü duyuyordum. Güneş ağaçların arkasına doğru gömüldükten saatler sonra bile hava yapış yapış ve sıcak.

Dusty acayip yeteneklidir, diye yazdım. Kötü bir kitap yazmak istese bile yazamaz. Devam etmeden önce de bir an düşündüm: Onunla yıllardır çalışıyorum ve o olumlu geri dönüşlerle eserlerini ortaya koyan biridir. Kitaplarında neyin yolunda gitmediğiyle ilgilenmiyorum. Ben sadece onun harika olduğu şeye odaklanıyorum. *Bir Kez*'i iyi bir kitap olmaktan çıkarıp muazzam bir hâle getirmeyi başaran Dusty'nin editörüydü. Bir kitap üzerinde çalışmayı heyecanlı kılan şey de bu: onun saf potansiyelini görmek, nasıl olabileceğini anlamak.

Bunları lakabı Köpekbalığı olan platin sarısı saçlı bir kadın mı söylüyor? diye cevap verdi Charlie.

Yüzümü buruşturdum. Kimse bana öyle demez, hiç sanmıyorum.

Sen de Fırtına Bulutu dedikleri adamsın, dedim.

Öyle mi diyorlar? diye sordu.

Bazen, diye yazdım. Tabii ki ben demiyorum. Bunun için çok kibarım.

Elbette öylesin, dedi. *Köpekbalıkları da bu özellikleriyle tanınır zaten: kibar tavırlarıyla.*

Bu sohbeti bırakamayacak kadar meraklıyım. Bana gerçekten öyle mi diyorlar?

Editörler, diye yazdı, *senden korkuyorlar.*

Yazarlarımın kitaplarını almamaktan korkmuyorlar ama, diye karşı çıktım.

Kitapların harika olmayacağından korkuyorlar bence.

Yanaklarım gururla ısınmıştı. Ne de olsa o kitapları ben yazmamış, sadece onaylamıştım. Benim işim editoryal önerilerde bulunmak ve kitapları hangi editörlere göndereceği-

mizi belirlemekti. Bir de yazarın mümkün olan en iyi anlaşmayı elde etmesi için sözleşme üzerinde çalışırdım. Sonra da Tolstoy romanı kadar kalın düzelti mektupları aldıklarında ağlayarak beni arayan yazarların ellerini tutup onları sakinleştirirdim. Bunun gibi şeyler işte.

Sence, diye başladım cevabıma, bunun benim minik gözlerim ve devasa gri kafamla bir ilgisi var mı? Hemen ardından da ne demek istediğimi açıklayan bir e-posta daha gönderdim, Takma ismimden bahsediyorum yani.

Bunun senin kana susamışlığınla bir ilgisi olduğundan eminim, diyor.

Bir an bu dediğine gücenir gibi oldum. Ben buna kana susamışlık demezdim. Kan dökmekten hiç de zevk almıyorum. Tüm uğraşım müşterilerim için.

Elbette kendileri de köpekbalığından farksız olan bazı müşterilerim var –yayıncıları tarafından ihmal edildiklerini hissettiklerinde suçlayıcı e-postalar göndermeye can atarlar– ama çoğunun öfkeye kapılıp bunu içlerinde patlayana kadar tutup da kendi sonlarını hazırlaması daha olasıdır.

Bu lakabımı ilk kez duyuyor olabilirdim ama patronum Amy, zaten benim temsilcilik yaklaşımımı *bıçaklarla gülümsemek* olarak nitelendirirdi, bu yüzden bu benim için tam bir şok değildi.

Sana sahip oldukları için şanslılar, diye yazdı Charlie. *Özellikle de Dusty. "Fena olmayan" bir kitap için bu kadar mücadele veren herkes benim gözümde azizdir.*

İçimden âdeta öfke fışkırıyordu. Ve bu kitabın bariz potansiyelini kaçıran da tartışmasız benim gözümde beceriksizdir.

İlk defa hemen cevap vermemişti. Başımı arkaya atıp (inanılmaz yıldızlı bir gece; sanırım ilk defa göğe bakıyordum) gökyüzüne bakarak inlerken bu durumu tersine çevirip çeviremeyeceğimi düşünüyordum.

Kalçamda bir batma hissedince üzerimdeki sivrisineği elimle kovarak uzaklaştırıyorum ama koluma konan iki tane daha yakalıyorum. İğrenç. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp kitaplarım, telefonum ve neredeyse boş olan şarap kadehimle içeri girdim.

Ortalığı toparlarken Charlie'den gelen yanıtla telefonum ötmeye başladı.

Kişisel değildi, diye yazdı ve hemen ardından da başka bir mesaj geldi. *Fazla açık sözlü olduğumu herkes bilir. Belli ki iyi bir ilk izlenim bırakma konusunda iyi değilim.*

Ve ben, diye yanıtladım, aslında çok dakik biri olarak bilinirim. Sadece beni kötü bir günde yakalamıştın.

Ne demek istiyorsun?

Malum öğle yemeği, dedim. Her şey böyle başlamıştı, değil mi? Geç kaldığım için bana kaba davranmış, ben de ona kaba davranmıştım, bu yüzden de benden nefret etmiş, ben de ondan nefret etmiştim ve bu böyle sürüp gitmişti.

Dört dakikalık bir telefon görüşmesinde terk edildiğimi bilmesine gerek yoktu ancak bunun hafifletici bir neden olduğunu belirtmemde fayda var gibi görünüyordu. Buluşmamızdan önce kötü bir haber almıştım. Bu yüzden geç kaldım.

Tam beş dakika cevap vermedi. Bu çok can sıkıcı bir durumdu çünkü e-posta üzerinden gerçek zamanlı sohbet etmeye alışkın değildim ve *tabii ki* o her an cevap vermeyi bırakıp yatmaya gidebilir, bense o sırada hâlâ burada uyanık bir hâlde duvara bakıyor olurdum.

Kondisyon bisikletim olsaydı, bu enerjinin bir kısmını üzerimden atabilirdim.

Geç kalman umurumda değildi, diye yazdı en sonunda.

Saatine baktın. Hem de manalı bir şekilde. Hatırladığım kadarıyla bir de "Geç kaldın," dedin.

Uçuşuma yetişip yetişemeyeceğimi kestirmeye çalışıyordum.

Yetişebildin mi bari?

Hayır. İki cin martini ve ölmemi isteyen sarışın bir köpekbalığı dikkatimi dağıttı.

Ölmeni değil. Hafifçe hırpalamak belki ama kesinlikle yüzünden uzak durdum.

Yüzümün hayranı olduğunu fark etmemiştim, diye yazdı.

Sanki omurgamın üst kısmı açık bir kabloya değmişçesine sırtımdan aşağı bir zonklama indi. *Flört* mü ediyordu? Yoksa *ben* mi ediyordum? Canım sıkılıyordu ama *o kadar da* sıkılmıyordu. Asla o kadar sıkılmazdı.

Sadece kaşlarına dikkat etmeye çalışıyorum, diyerek geçiştirdim. Eğer onlara bir şey olursa tüm o fırtınalı kaş çatışların değişir ve o zaman da yeni bir lakaba ihtiyacın olur.

Kaşlarımı kaybedersem, bir şekilde bana yeni lakaplar bulunacağından hiç şüphem yok. Sanırım senin de birkaç önerin vardır.

Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Acele karar vermek istemem.

Elbette istemezsin, diye yanıtladı. Saniyeler sonra başka bir satır bunu takip etti. *Akşamına geri dönmene izin vereyim.*

Ben de senin Kocaayak romanına geri dönmene, diye yazdım ama sonra bunu silerek kendimi mesajı yanıtsız bırakmaya zorladım.

Yakınlardaki bir otelde müstehcen sahnelere geldiğinde e-kitap okuyucusuna kaşlarını çatarak bakan Charlie Lastra'nın görüntüsünü kafamdan silmeye çalışarak başımı iki yana salladım.

Ama görünüşe göre beynimin ısrarla üzerinde durmak istediği tek şey bu görüntüydü. Bu gece yatağıma yatıp da o kadar uykusuzluktan sonra eğer uykuya dalacak olursam dünyanın sonunun gelmeyeceğine kendimi ikna etmeye çalışırken, *İşte geri döneceğim yer burası,* diye düşündüm: zihnimin kendi mutluluğu.

4

Uyandığımda kalbim deli gibi atıyordu; cildim soğuk ve nemli. Gözlerim karanlık bir odada hızla açılıveriyor, tanıdık gelmeyen bir kapının ve pencerenin ana hatlarına bakarken yanımdaki horlayan yükseltiye doğru atılıyorum.

Libby. Onu görür görmez bir anda üzerime bir kova buz dökülmüş gibi yoğun bir rahatlama hissettim. Kalbimin uğultusu kâbus sonrası o kendine has soğuma sürecine girip sakinlemeye başladı.

Libby burada. Her şey yolunda olmalı.

Çevreme bakıp tüm parçaları birleştiriyorum.

Goode's Lily Cottage, Sunshine Falls, Kuzey Karolina.

Sadece bir kâbus gördüm.

Belki *kâbus* doğru kelime olmayabilirdi çünkü rüyanın kendisi güzeldi; ta ki sonuna kadar.

Rüyam ben ve Libby'nin eski dairemize gidip anahtarları ve çantaları bırakmamızla başlıyor. Bazen Bea ve Tala da yanımızda oluyordu ya da biz çılgınca konuşarak her boşluğu doldururken iyi huylu bir şekilde gülümseyen Brendan.

Bu sefer sadece ikimiz varız.

Bir şeye gülüyoruz; az önce izlediğimiz bir şeye olabilir. Belki de *Genç Gazeteciler* müzikaline. Rüyadan rüyaya bu ayrıntılar değişiyor ve ben bu yabancı odanın karanlığında derin nefesler ala ala otururken onlar da esintinin sürüklediği yapraklar gibi dağılıp gidiyorlar.

Geriye derin bir sızı, anlamsız bir boşluk kalıyor.

Rüyam şöyle devam ediyor:

Libby anahtarlarını kapının yanındaki kâseye fırlatırken annem mutfaktaki masadan başını kaldırıyor, bacakları altında kıvrılmış, geceliğini de üzerlerine çekmiş.

"Merhaba anne," diyor Libby, yanından geçip çocukken paylaştığımız odamıza doğru yürürken.

"Benim tatlı kızlarım!" diye haykırıyor annem ve ben de buzdolabına giderken onun yanağına bir öpücük kondurmak için eğiliyorum.

İçimi bir huzursuzluk kaplamadan önce oraya varmaya ulaşıyorum. Sanki bir şeyler yanlış gibi geliyor.

Dönüp güzel anneme bakıyorum. Elindeki kitabı okumaya geri dönmüştü ama beni ona bakarken yakalayınca şaşkın bir gülümseme takındı. "N'oldu?"

Gözlerimin yaşardığını hissediyorum. Rüya gördüğümün ilk işareti bu olmalı –gerçek hayatta asla ağlamam– ama bu tutarsızlığı fark etmemiştim bile.

Aynı görünüyor, bir gün bile yaşlanmamış. Baharın vücut bulmuş hâli gibi; uzun bir kıştan sonra teninizin kana kana içtiği türden bir sıcaklık.

Bizi gördüğüne şaşırmış gibi durmuyor, sadece hoşuna gidiyor ama bir an sonra endişeleniyor. "Nora?"

Yanına giderek kollarımı ona dolayıp sımsıkı sarılıyorum. O da beni kollarıyla sarıyor, limon ve lavanta kokusu bir battaniye misali üzerime çöküyor. Bir elini başımın arkasında gezdirirken parlak kızıl saçları omuzlarına düşüyor.

"Merhaba tatlı kız," diyor. "Neyin var? Dök içini."

Artık bu dünyada yaşamadığını hatırlamıyor.

Onun buraya ait olmadığını bilen tek kişi benim. Libby'le içeri girdiğimizde annemin orada oluşu o kadar doğal gelmişti ki bir şeylerin yanlış olduğunu hemen fark etmemiştik.

"Ben çay yapayım," diyor annem gözyaşlarımı silerek. Ayağa kalkıp yanımdan geçiyor ve ona arkamı döndüğümde biliyorum ki artık orada olmayacak.

Gözümün önünden ayrılmasına izin verdiğim anda yok olup gidiyor. Kendimi boşluğa bakmaktan alıkoyamıyorum. Sessiz, ruhsuz odaya çeviremiyorum bakışlarımı; sanki onu içimden oyup almışlar da yerine acı verici bir boşluk bırakmışlar gibi.

İşte o an uyanıyorum. O olmayacaksa rüya görmenin ne anlamı vardı?

Yatağımın başucundaki çalar saate baktım. Saat daha altı bile değildi ve ben üçe kadar zaten uyuyamamıştım. Kız kardeşimin horultuları yatağı titretirken bile ev çok sessizdi. Cırcırböcekleri ötüyor, ağustosböcekleri düzenli bir ritimde şarkı söylüyordu ama sinirli bir taksi şoförünün tek seferlik kornası ya da hızla geçen bir itfaiye aracının sirenlerini duyamıyordum. Hatta bar gecesinden sonra evlerine dönerken sokağın karşı tarafından bağıran sarhoş adamların sesi bile yoktu.

Sonunda şehir sesleri çalan bir uygulama indirdim ve Libby'nin uyanmaması için yavaşça sesini açarak telefonumu pencere pervazına yerleştirdim, ne zaman ki ses sona dayandı, işte o zaman uykuya dalar gibi oldum.

Ama şimdi tamamen uyanıktım.

Anneme duyduğum hasret, hızla kondisyon bisikletime duyduğum özleme dönüşüyor.

Âdeta kendimin komik bir parodisiyim.

Spor sutyenimi ve taytımı giyip aşağı iniyorum, ardından spor ayakkabılarımı ayaklarıma geçirip sabahın serin karanlığına adım atıyorum.

Çayırın üzeri sisle kaplı ve uzakta, ağaçların arasından morun pembeye dönüşen ilk serpintileri ufuk boyunca uza-

nıyor. Köprüye doğru nemli çimenlerin üzerinde yürürken kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum ve adımlarımı hızlandırmadan önce her iki yana doğru geriniyorum.

Köprünün uzak tarafında, patika ormana doğru kıvrılıyor ve ben hafif bir koşuya başlıyorum; havanın nemi tüm çizgilerime dolarken rüyamın bıraktığı ağrılar yavaş yavaş kayboluyordu.

Bazen, kaç yıl geçerse geçsin, ne zaman uyansam daha yeni yetim kalmış gibi hissediyorum.

Teknik olarak sanırım yetim değiliz. Libby ilk kez hamile kaldığında, o ve Brendan babamızı bulması için özel bir dedektif tutmuşlardı. Bulunduğunda da Libby sevgili babamıza *baby shower* davetiyesi yolladı. Ama tabii ki hiçbir geri dönüş alamadı. Zaten kendi çocuğunun doğumuna gelme zahmetinde bile bulunmayan bir adamdan ne bekliyordu bilmiyorum.

Ne de olsa annemi Libby'ye hamileyken tek bir not bile bırakmadan terk etmişti.

Elbette on bin dolarlık bir çek bırakmayı da ihmal etmemişti ama annemin anlattığına göre o kadar çok parası varmış ki bu onun için ancak üç beş kuruşluk bir sadaka gibiymiş.

Lisedeyken birbirlerine âşıklarmış. Annem parası olmayan ve aktris olmak için New York'a taşınma hayalleri kuran, ailesine bağlı, iyi eğitim görmüş bir kızdı; babamsa onu daha on yedi yaşında hamile bırakan zengin bir özel okul çocuğu. Babamın ailesi hamileliğin sonlanmasını, annemin ailesi de onların evlenmelerini istiyordu. Kimsenin isteği gerçekleşmedi ve birlikte yaşamaya başladıklarında her iki aile de onlarla ilişiği kesti ama babamın ailesi bir veda hediyesi olarak onu miraslarından çıkarma kararı alınca babam da reddedemeyeceği mirasının küçük bir kısmını bize bırakıp çekip gitti.

Annem de bu parayı hep birlikte Philadelphia'dan New York'a taşınmak için kullandı ve bir daha da arkasına bakmadı.

Düşüncelerimi bir kenara ittim ve kaslarımın hoş bir sızı veren yanışına odaklanıp ayaklarımın çam iğneleriyle kaplı toprağa her çarpışında kendimi kaybettim. Düşüncelerimden uzaklaşmanın iki yolu vardı; bunlar da okumak ve sıkı bir egzersiz yapmaktı. Bunlar sayesinde zihnimden sıyrılıp bu bedensiz karanlıkta sürüklenebiliyordum.

Patika, ormanlık bir yamaçtan aşağı kıvrılıyor, ardından bölünmüş bir çiti takip etmek için tekrar dönüyor ve ötesinde de günün ilk ışıklarının üzerine vurduğu ışıltılı mızraklar misali otların bürüdüğü bir otlak uzanıyordu. Minik benekler gibi tarlaya serpilmiş atlar kuyruklarını savuruyor, havada altın tozu gibi parlayan sineklere çarpıyordu.

Orada bir adam duruyordu. Beni görünce selam vermek için elini kaldırdı.

Gözlerimi kısarak ışığa doğru baktım, onun kafede gördüğüm Adonis olduğunu gördüğümde midem şiddetle çalkalanmaya başlıyor. Küçük kasabanın başrolü.

Yavaşlamalı mıyım?

Buraya mı geliyordu?

Seslenip kendimi tanıtmalı mıyım?

Bunun yerine dördüncü seçeneği seçiyorum: Ayağım yerdeki bir ağaç köküne takılıyor ve boylu boyunca çamura yuvarlanıyorum, o da yetmezmiş gibi elim bok gibi görünen bir yığının içine giriyor. Hem de koca bir yığına. Öyle ki belki de bütün bir geyik ailesi burayı özellikle tuvaletlerini yapmak için işaretlemiş olabilirdi.

Hemen ayağa fırlıyorum ve benim o dramatik performansımı görüp görmediğini anlamak için aşk romanlarından fırlamış kahramana bakıyorum. Şimdi atlardan birine bakıyor gibi görünüyordu (yoksa konuşuyor mu?).

Bir an için ona seslenmeyi düşündüğümde hayali bir senaryoyu zihnimde en mantıklı hâliyle oynatmaya başlıyorum: Bu muhteşem yakışıklı adam beni karşılamak için elime uzandığında avucumun topak topak geyik dışkısına bulanmış olduğunu görüyor.

Ürperiyorum ve patikanın aşağısına dönerek koşuma devam ediyorum.

Olur da o olağanüstü atlara fısıldayan adamla tanışırsam süper olurdu, belki listemde ilerleme kaydedebilir ve beş numarayı işaretleyebilirim. Tanışmazsam da... en azından haysiyetimi korumuş olurdum.

Yüzüme düşen bir tutam saçı geriye ittirdiğim anda bunun için pisliğe bulanmış olan elimi kullandığımı fark ettim.

Haysiyetimi korumak da buraya kadarmış.

***

"Dört yaşında bir çocuk kendini yerlere atıp fayansları yalamadan market alışverişi yapmanın ne kadar huzur verici olduğunu unutmuşum," diye iç geçirdi Libby Naiplik dönemi İngiltere'sinde bahçede tur atan bir aristokrat edasıyla kozmetik reyonunda gezinirken.

"Ve tüm alan... tüm bu *alan*," dedim hissettiğimden çok daha hevesli bir şekilde. Hardy'nin bizi birkaç kasaba ötedeki Publix'e götürmesi konusunda ısrar ederek Libby'nin Sunshine Falls'un o hüzünlü şehir merkezini görmesini engelleyebildim ancak yolda çeşit çeşit ağaçları işaret ederek geçirdiğim on beş dakikanın kanıtladığı gibi hâlâ hasar kontrol modundaydım.

Libby saç boyası kutularının önünde durduğunda yüzünü parlak bir gülümseme kaplıyor. "Hey, ikimiz de yeni tarzımızı birbirimize seçtirmeliyiz bence! Saç rengi ve kesimi mesela."

"Saçımı kesmiyorum ben," dedim.

"Tabii ki kesmiyorsun," dedi. "Ben kesiyorum."

"Hayır kesmiyorsun."

Kaşlarını çatıyor. "Ama listemizde var, kardeşim. Başka nasıl yeni görünümlerimize kavuşabiliriz ki? Merak etme sen. Kızların saçlarını hep ben keserim zaten."

"Bu, Tala'nın Dorothy Hamill evresini açıklıyor."

Libby göğsüme öyle bir vurdu ki bu resmen haksızlıktı çünkü hamile bir kadının göğsüne vuramazdım; bu senin küçük kız kardeşin bile olsa.

"Gerçekten listedeki kutucuklara tik işareti *koymadan* bırakacak kadar duygusal dayanıklılığa sahip misin?" dedi.

İçimde bir şeyler çekilir gibi oldu.

Bu lanet olası listeleri gerçekten çok seviyordum.

Kaburgalarımı dürtüyor. "Hadi ama! Biraz anı yaşa! Çok eğlenceli olacak! Bu yüzden buraya geldik."

Ben kesinlikle bu yüzden burada *değildim*. Burada *olma* sebebim alt dudağını aşağı sarkıtmış bir şekilde tam karşımda duruyordu ve tek düşünebildiğim, onun beklediği gibi bir kasaba olmayan bu yerde önümüzdeki bir ay boyunca mahsur kalacak olmamızdı.

Bunun yanı sıra, kronolojik olarak Libby'nin krizleri görünüşündeki dramatik değişikliklerle takip edilebilirdi. Çocukken saç rengini hiç değiştirmemişti –annem, Libby'in sarıya çalan uçuk çilek pembesi dalgalarının renginin ne kadar nadir ve çarpıcı olduğunu söylerdi– ama Libby kendi düğününe daha önceden hiç yaptırmadığı kısacık bir saç modeliyle gelmişti. Nihayet birkaç gün sonra bana bu konuda açıldığında evlenmek konusunda bir anda tereddüde kapıldığını ve bunun üstesinden gelmek için de başka bir dramatik (daha az kalıcı olan) karar vermesi gerektiğini itiraf etmişti.

Şahsen ben olsam renk kodlu bir artı eksi listesi hazırladım ama herkesin kendi seçimi işte.

Sorun şuydu ki Libby bu yeni bebeğin gelişini ve bunun kendisi ve Brendan'ın zaten kısıtlı olan mali durumları ve halihazırda küçük gelen evleri için ne anlama geleceğini hesaplamaya çalışıyordu. Eğer şimdi onu bu konuda konuşmaya zorlarsam susacaktı. Ama bunu onunla atlatırsam hazır olduğunda bana anlatacaktı. Böylece aramızdaki o ağrıyan, zonklayan boşluk tamamen kapanacak, hayalet uzuv yeniden bedeniyle bir bütün olacaktı.

İşte *bu yüzden* buradayım. İstediğim tam da *bu*. Gerekirse kafamı kazıyacak kadar çok istiyordum bunu (o zaman çok pahalı bir peruk sipariş edeceğim).

"Tamam," diyerek pes ettim. "Hadi yenilenelim, bakalım."

Libby bir mutluluk çığlığı attı ve parmak uçlarında yükselerek beni alnımdan öptü. "Saçını hangi renge boyayacağımızı *kesinlikle* biliyorum," dedi. "Şimdi arkanı dön ve sakın bakma."

Dediğini yaptım ve New York'a döndüğümüz gün için bir kuaför randevusu almayı zihnime not ettim.

O öğleden sonra kulübeye döndüğümüzde, güneş bulutsuz mavi gökyüzünde yükseliyor ve yamacı çıkarken uygunsuz yerlerimizde bile ter birikiyordu ancak Libby bundan hiç rahatsız olmadan gevezelik etmeye devam ediyordu.

"Benim için hangi rengi seçtiğini *çok* merak ediyorum."

"Boya falan yok," dedim. "Sadece kafanı kazıyacağız."

Işığın altında gözlerini kısınca çilli burnu kırıştı. "Yalan söylemek konusunda denemeye bile *değmeyecek kadar kötü* olduğunu ne zaman öğreneceksin?"

İçeride beni bir mutfak sandalyesine oturttu ve saçlarımı boyaya buladı. Sonra ben de ona aynısını yaptım ama rengin ne olduğu anlaşılmasın diye ikimiz de elimizi göstermedik. O ana kadar seçimimden çok memnundum ancak kafasındaki rengin ne kadar göz yakıcı bir şekilde canlı göründüğünü görünce daha az emin olmaya başladım.

Zamanlayıcılarımız ayarlandıktan sonra, Libby *brunch* hazırlamaya başladı.

O, küçüklüğünden beri vejetaryendi ve annem öldükten sonra ben de otomatikman vejetaryen olmuştum. Maddi açıdan her şeyin iki farklı versiyonunu almak mantıklı değildi. Ayrıca et pahalıydı. Tamamen matematiksel bir bakış açısından vejetaryenlik yirmi ve on altı yaşlarındaki iki yeni yetim kız için mantıklıydı.

Libby, Brendan'ın yanına taşındıktan sonra bile bu durum değişmedi. Şefliğe hevesli olduğu dönemde onu bitki temelli beslenmeye ikna etti. Bu yüzden bizim için çırptığı yumurtaların yanında kızarttığı *tempeh* bana göre tıpkı bir pastırma gibi kokuyordu. Ya da en azından on yıldır gerçeğini yememiş birine hitap eden bir pastırma gibi.

Zamanlayıcı çaldığında Libby beni saçımı durulamaya gönderdi ve aynaya bakmamam konusunda da uyardı; yoksa "beni çok fena yaparmış".

Yalan söylemekte kötü olduğum için emirlerine uyuyorum, sonra da o, saçındaki *boyayı* durulamak için gittiğinde yemeğimizi sıcak tutmak için fırına koyma işini devraldım.

O, saçlarını bir havluya sarmışken benimkileri kesmek için beraber verandaya çıktık. Her birkaç saniyede bir uğursuz bir "huh" sesi çıkarıyordu.

"Bana gerçekten güven aşılıyorsun, Libby," dedim.

Yüzümün önüne düşen saçları biraz daha kesti. "İyi olacak."

Daha çok benim beğenmem için kendine moral vermeye çalışıyormuş gibi geliyordu. Ben de onun saçlarını uzun bir küt kesim yaparak kestim; saçı çoktan havanın sıcaklığıyla kurumuştu bile. Nihayet büyük an için ikimiz de içeri girdik.

Derin bir nefes alıp egolarımızı alçakgönüllülük yapmaya hazırladıktan sonra birlikte banyo aynasının karşısına geçtik.

Bana saçakla ve perçem arasında bir şeymiş gibi duran bir kakül kesmişti ve saçlarımın rengi de kirli bulaşık suyundan çok *Laurel Canyon*'un özgür ruhunu yansıtan o küllü kahverengiye benzemişti.

"Gerçekten her şeyde korkunç derecede iyi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Libby cevap vermedi ve bakışlarım onunkilere yöneldiğinde içimden bir feryat koptu. Cart pembeye dönmüş saçlarının yansımasına bakarken gözlerinden ince ince yaşlar süzülüyordu.

Kahretsin. Bu büyük ve bariz bir hataydı. Libby genel olarak cesur bir görünümden yana olabilirdi ama hamileliğinin ruh halini nasıl etkilediğini hesaba katmayı unutmuş t m.

"Birkaç yıkamada daha doğal görünecektir!" dedim. "Ya da istersen mağazaya gidip hemen farklı bir renk alabiliriz? Ya da Asheville'de iyi bir kuaför bulabiliriz... Ben ısmarlıyorum. Cidden hemen düzelir, Lib."

Gözyaşları artık kapıya dayanmış, dökülmeye hazırdı.

"Hani dokuzuncu sınıftayken saçlarını pembeye boyamak için anneme yalvarmıştın ya," diye devam ettim. "Hatırlıyor musun? İzin vermeyince de sadece uçlarını boyamana izin verene kadar açlık grevine girmiştin?"

Libby dudakları titreyerek bana döndü. Kolları boynuma dolanmadan, yüzü başımın yan tarafına gömülmeden

önce bana saldırmak üzere olup olmadığını merak ettiğim bir saniye yaşadım. Sonunda "Bayıldım, kardeşim," dedi ve onun o tatlı limonlu lavanta kokusunu içime çektim.

İçimdeki kükreyen panik dalgası dinmeye başlarken omuzlarımdaki gerginlik giderek dağılıyordu. "Çok sevindim," dedim ona sarılarak.

"Gerçekten harika bir iş çıkarmışsın. Yani, bir insanın bu rengi seçmesine neyin sebep olabileceğinden pek emin değilim ama sonuca bayıldım."

Kaşlarını çatarak geri çekildi. "Seninki de saçlarının doğal rengine olabildiğince yakın bir renk olmuş. Çocukken saçlarını hep çok beğenmişimdir."

Kalbim sıkıştı, burnumun arkası karıncalanmaya başladı; sanki kafatasımın içinde çok fazşa şey birikmiş de dışarı sızlamaya çalışıyormuş gibi.

"Ah, hayır," dedi tekrar aynaya bakarak. "Az önce aklıma geldi de şimdi ben Bea ve Tala kendi saçlarını tek boynuzlu at kuyruğu rengine boyamak istediklerinde onlara ne diyeceğim? Ya da kafalarını tamamen kazıtmak istediklerinde?"

"Hayır diyeceksin," dedim. "Ve bir dahaki sefer onlara bakıcılık yaptığımda boyayı ve makası onlara ben vereceğim. Sonra da seksi, havalı, eğlenceli bir teyze gibi onlara nasıl esrar sarılacağını öğreteceğim."

Libby homurdandı. "*Keşke* esrar sarmayı bilseydin. Tanrım, otu özledim. Annelik kitapları otu ne kadar özleyeceğimiz konusunda asla bizi uyarmıyor."

"Anlaşılan piyasada bu konuda boşluk var gibi görünüyor," dedim. "Gözümü dört açarım."

"*Esrarkeşin Hamilelik Rehberi*," dedi Libby.

"*Marijuana Anne*," diye yanıtladım.

"Ve onun farklı versiyonu *Kafası Bir Milyon Babalar*"

"Biliyorsun değil mi," dedim, "canın ne zaman ot çekerse, hamilelikten ya da başka bir şeyden şikâyet etme ihtiyacı duyduğunda... Ben buradayım. Her zaman."

"Evet," dedi parmaklarını saçlarından geçirip tekrar aynadaki yansımasına bakarken. "Biliyorum."

5

Telefonum gelen bir e-postayla öttü ve Charlie'nin adı ekranda kalın harflerle parladı. *İki cin martini ve platin sarısı saçlı bir köpekbalığının dikkatini dağıttığına* dair kelimeler, bir kumarhanenin neon tabelası gibi hem heyecan verici hem de uyarıcı bir şekilde zihnimde yanıp söndü.

> İş e-postamın mimlenmesini istemiyorum ama bu kitaptan o kadar çok alıntı var ki okumadan edemiyorum. Bir korku filminin içindeyim ve bu laneti bir başkasına bulaştırmadan kurtulabileceğimi sanmıyorum.

Teknik olarak, Charlie e-posta imzamdan telefon numaramı görebiliyordu; ama asıl soru ona telefona geçmeyi teklif edip etmeyeceğimdi.

Artı: Belki de Sunshine Falls'ta olduğumdan bahsetmek için doğal bir açılış olur, böylece tuhaf bir karşılaşma riskini de azaltırdım.

Eksi: Profesyonel düşmanımın bana Kocaayak erotik romanından alıntılar atmasını gerçekten istiyor muydum?

Artı: Evet, istiyordum. Doğam gereği meraklı biriyim ve en azından bu şekilde bilgi alışverişinin profesyonel kanallardan ziyade özel kanallar üzerinden yapıldığını da biliyordum.

Telefon numaramı yazıp göndere bastım.

Artık Dusty ile bir kontrol görüşmesi yapmamın zamanı gelmişti, yirmi dakikalık bu konuşmada kafamda oyun oynayıp aynı şeylere tekrar tekrar evet deyip sürekli onun adını vurgulamış olabilirdim. Dâhi kelimesi ağzımdan yaklaşık yarım düzine kez çıkmış ve telefonu kapatana kadar onu bir sonraki kitabının ilk bölümünü –henüz taslak olsa da– teslim etmeye ikna edebilmiştim, böylece editörü Sharon, Dusty yazmayı bitirirken üzerinde çalışmaya başlayabilecekti.

Daha sonra banyoda yepyeni pembe saçlarını yumuşacık bukleler hâlinde kıvırmakla meşgul olan Libby'nin yanına gittim. "Hadi yemeğe gidelim," dedi. "Son taksi yolculuğumuz yüzünden hâlâ boynum ağrıyor. Ayrıca altıma işememe de neden oldu."

"Hatırlıyorum," dedim. "Benim de işememe neden oldu."

Kıyafetime göz attı "O ayakkabıları giymek istediğine emin misin?"

Siyah sırt dekolteli dar ve düz elbisemi dolgu topuklu siyah terliklerimle kombinlemiştim. O ise doksanlardan kalma papatya desenli kolsuz askılı bir elbise ve beyaz sandaletler giymişti.

"Eğer bana bir daha Crocs'larını ödünç vermeyi teklif edersen sana manevi tazminat davası açacağım."

Hemen itiraz etti. "Bu yorumdan sonra Crocs'larımı *hak etmiyorsun.*"

Yamaçtan aşağı inerken mücadelemi saklamaya çalışıyordum ama Libby'nin neşeli sırıtışına bakılırsa topuklarımın çimleri delip beni yere çivilediğini kesinlikle fark ettiğini görebiliyordum.

Güneş batsa da hava hâlâ bunaltıcı derecede sıcak ve sivrisinek nüfusu hızla artıyordu. Farelere alışkındım...

Çoğu insanları görünce kaçar ve geri kalanı da küçük şapkalarını uzatıp pizza parçaları dilenirlerdi. Ama sivrisinekler çok daha kötüydü. Kasaba meydanının ucuna vardığımızda en az altı yeni kırmızı sinek ısırığım daha olmuştu.

Libby bir kez bile ısırılmamıştı. Kirpiklerini kırpıştırarak, "Onlar için fazla tatlı olmalıyım," demişti.

"Ya da belki de Deccal'e hamilesin ve seni kraliçeleri olarak görüyorlardır."

Düşünüyormuş gibi bir şekilde başını salladı. "Böyle bir heyecan işime yarayabilir, sanırım." Bomboş yaya geçidine gelince durakladı ve aynı derecede ıssız şehir merkezine bir göz attı, baktıkça da ağzı büzüldü. "Eh," dedi sonunda. "Burası beklediğimden... daha durgun, uykuda gibi."

"Durgunluk iyidir, öyle değil mi?" Biraz fazla hevesle söylemiştim. "Uyku *rahatlamak* demektir."

"Doğru." Şöyle bir silkininince gülümsemesi geri geldi. "Kesinlikle. Bu yüzden buradayız." Rehinci dükkânının önünden geçerken şaşkınlıktan perişan olmuş gibi görünüyordu ve ben de hemen dikkatini dağıtmak için kahve dükkânını işaret ettim.

"Harika kokuyor" diye ısrar ettim. "Yarın kesinlikle oraya gitmemiz gerek."

İyimserliğimden güç alan bir kısma düğmesine bağlıymış gibi yüzü daha da parlıyor. Ve eğer durum buysa ben de sonuna kadar iyimser olmaya hazırdım.

Ardından bir güzellik salonunun önünden geçtik. ("Kesinlikle saçımızı burada kestirmeliydik," dedi Libby, ama ben tabeladaki kan damlayan harflere ve *Curl Up N Dye** yazmasına dayanarak aynı fikirde olmasam da sessiz kalmayı tercih ettim.)

---

* İngilizce de *curl up and die* utançtan yerin dibine girmek anlamına gelir ama burada aynı şekilde okunan *dye* saç boyamak anlamına gelir. *curl* kelimesinin asıl anlamı da saç kıvırmaktır.

Birkaç boş vitrinden sonra, bir lokanta, başka bir ucuz görünümlü bar ve bir kitapçı (tozlu ve sönük vitrinine rağmen geri döneceğimize söz verdik) vardı. Sokağın sonunda da paslı metal harflerle gizemli bir şekilde *POPPA SQUAT* yazan büyük bir ahşap bina vardı.

O sırada Libby'nin dikkati telefonuyla dağılmış durumdaydı ve yanımda yürürken bir yandan da Brendan'a mesaj atıyordu. Hâlâ gülümsüyordu ama yüzünde sert bir ifade vardı; gözyaşları akacakmış gibi görünüyordu aslında. Midesi guruldayıp yüzü sıcaktan pembeleşirken attığı mesajların "*Belki de tüm bunlar bir hataydı*" gibi bir şey olduğunu tahmin edebiliyordum; içimde bir çaresizlik duygusu baş gösteriyor. Hemen yiyecek içecek bir şeyler bulmaya başlayarak bu durumu hızlıca tersine çevirmem gerekiyordu.

Aniden ahşap binanın yanında durup renkli pencerelerine baktım. Libby başını telefonundan kaldırmadan, "Birini mi gözetliyorsun?" diye sordu.

"Poppa Squat'ın penceresine bakıyordum."

Gözleri yavaşça kalktı. "Bu lanet olasıca Poppa Squat da neyin nesi?"

"Eee..." diyerek tabelayı işaret ettim. "Ya çok büyük bir umumi tuvalet ya bir bar ya da bir ızgara lokantası."

"NEDEN?" diye sevinç ve dehşet karışımı bir çığlık atan Libby'nin hayal kırıklığı kalıntıları da yok olmuştu. "Böyle bir yer neden var?!"

Kendini karanlık pencereye yapıştırarak içeriyi görmeye çalıştı.

"Sana verecek bir cevabım yok Libby." Ağır ahşap kapılardan birini açmak için kenara çekildim. "Bazen dünya acımasız ve gizemli bir yerdir. Bazen insanlar çarpıklaşır, sapkınlaşır ve ruhen o kadar hasta olurlar ki bir restorana böyle bir isim koyarlar."

"Poppa Squat'a hoş geldiniz!" dedi birden kıvırcık saçlı, zayıf bir garson. "Kaç kişisiniz?"

"İki ama beş kişilik yiyoruz," diye yanıtladı Libby.

"Tebrikler!" diyen garson kız neşeli bir sesle görünmez bir matematik problemini çözmeye çalışır gibi ikimizin de karınlarına baktı.

"Bu kadını tanımıyorum bile," dedim başımı Libby'ye doğru eğerek. "Üç sokaktır beni takip ediyor."

"Ah, demek öyle," dedi kız kardeşim. "Üç sokaktan daha fazladır takip ediyorum ve anlaşılan sen bunu fark etmemişsin bile."

Hostes ne olduğunu anlamadan bize baktı.

Öksürdüm. "İki kişi, lütfen."

Tereddütle barı işaret etti. "Pekâlâ, isterseniz tam kapasite servis veren bara oturabilir, isterseniz size bir masa..."

"Bar harika olur," diye atladı hemen Libby. Garson ikimize de yaklaşık kırk sayfa kalınlığında bir menü verdi ve deri kaplı taburelere geçerek çantalarımızı altındaki askıya asarak hem şaşkınlık hem de dehşetten kaynaklanan bir huşu içinde etrafımıza baktık.

Burası ilk bakışta country tarzı bir birahaneyle ışıltılı bir meyhanenin evlenmiş de çocuk yapmış hâline benziyordu; şimdi o bebek büyümüş ve yeterince duş almayan ve kazağının kollarını çiğneyen bir gence dönüşmüştü.

Yerler ve duvarlar koyu renkli, uyumsuz ahşap kaplamalardan tavansa oluklu metal plakalardan oluşuyordu. Yerel spor takımlarının fotoğrafları, *YEMEK NEREDEYSE EV ORADADIR* yazısının ve neon tabelalarla parlayan bira markalarının hemen yanına asılmıştı. Bar, restoranın sol tarafı boyunca uzanıyor ve köşede birkaç bilardo masası ve karşı köşede de derme çatma bir sahnenin yanında bir müzik kutusu duruyordu. Sadece burada, Sunshine

Falls'un geri kalanında gördüğümden daha fazla insan var ama yine de mekân ıssız görünmeyi başarıyordu.

Menüyü açıp incelemeye başladım. Listelenen şeylerin rahat yüzde otuzu yağda kızartılmış çeşitli yiyeceklerden oluşuyordu. Ne kızartması isterseniz, Poppa Squat sizin için kızartabilirdi.

Barmen –gür, koyu renk dalgaları ve kollarında bir avuç dolusu takımyıldızı dövmesi olan olağanüstü güzellikte bir kadın– ellerini bara dayamış bir hâlde önümde duruyordu. "Size ne ikram edebilirim?"

Kahve dükkânındaki/at çiftliğindeki adam gibi o da bir barmenden çok seksi bir pembe dizide barmen rolü *oynayacak* birine benziyordu.

Buradaki sulara ne koyuyorlardı acaba?

"Sert martini. Cin."

"Soda ve limon lütfen," dedi Libby de.

Barmen siparişleri alıp uzaklaşırken ben de menünün beşinci sayfasına göz atmaya geri döndüm. Salatalara kadar geldim. Ya da en azından salata dedikleri şeye ama marul yatağına ranch sos ve Doritos koyarsanız bence salata kelimesinin hakkını yemiş olursunuz.

Barmen döndüğünde Yunan salatası siparişi vereyim dedim.

Ama barmen yüzünü buruşturdu. "Emin misiniz?"

"Artık değilim."

"Salatalarımız pek meşhur değildir," diye açıkladı kız.

"Neyiniz meşhurdur?"

Omzunun arkasındaki parlayan *bira tabelasını* işaret etti.

"Yani yemek konusunda ne ile tanınıyorsunuz?" diye sorumu açıkladım.

"Bilinmek için illaki beğenilmek gerekmiyor," dedi kız.

"Yani bira *dışında* ne önerirsiniz?" diye sordu Libby.

"Kızartmalarımız iyidir. Burgerlerimiz iyidir."

"Vejetaryen burger?"

Dudaklarını büzdü. "Yani sizi öldürmez."

"Kulağa harika geliyor," dedim. "Onlardan bir tane ve biraz da patates kızartması alacağım."

"Aynısından," diye ekledi Libby.

Burgerin bizi öldürmeyeceği konusundaki ısrarına rağmen barmenin omuz silkmesinden, "*Ölmeye hazır olun, sürtükler!*" dediği anlaşılıyordu.

Libby tamamen rahat, hatta mutlu görünse de içimde hâlâ bir endişe kırıntısı vardı ve yemeğimiz gelmeden önce farkında olmadan tüm martinimi içtim. Şu an her şeyin olması gerekenden daha uzun sürdüğünü düşünecek kadar çakırkeyif olmuştum. Derken ben daha hamburgerimden bir ısırık alamadan Libby kendininkini birden elinden atarak tuvalete gitmek için yerinden fırladı.

Telefonum yapışkan tezgâhın üzerinde titredi ve içten içe gelen mesajın Charlie'den olmasını umdum.

Ama çok daha iyisiyle karşılaştım.

Dusty *nihayet* taslağının bir bölümünü göndermişti ve bu harika bir zamanlamaydı çünkü editörü bir ay sonra doğum iznine çıkacaktı.

> Sabrınız için hepinize çok teşekkür ederim... Bu programın sizin için ideal olmadığını biliyorum ancak bana en iyi şekilde çalışmama izin verecek kadar güvenmeniz benim için çok şey ifade ediyor. Elimde eksiksiz bir ilk taslak var ancak sadece bu ilk bölümü gözden geçirip yetiştirme şansım oldu. Bu hafta içinde size birkaç bölüm daha sunmayı umuyorum, umarım bu size ne bekleyeceğiniz konusunda biraz fikir verir.

Duygusuz 1.0 başlıklı ekteki belgeyi açmak için üzerine dokundum.

Birinci Bölüm diye başlıyordu. Bir yazarın Jack Torrance* gibi bir karaktere bürünüp kendini daktilosuyla birlikte Overlook Oteli'ne kapatması her zaman iyiye işarettir. Sonuna bakma dürtüsüne direndim; dünyada çok fazla kitap olduğunu ama hepsini de okuyacak yeterli zaman olmadığını fark ettiğimden bu yana çocukluğumdan kalan bir alışkanlıktı bu. Her zaman bir kitabı okumak isteyip istemediğime dair bir turnusol testi olarak kullanmışımdır bunu ancak bir müşterinin işi olduğu zaman ne olursa olsun tamamını okumak zorundayım.

Ne var ki ilk satıra göz atar atmaz cümleler bir yumruk gibi yüzüme çarpıverdi.

Ona Köpekbalığı derlerdi.

"Siktir, bu da ne?" dedim. Barın sonundaki yaşlı bir adam kafasını çorbasından kaldırıp kaşlarını çattı. "Pardon," diye homurdandım ve gözlerimi tekrar ekrana çevirdim.

Ona Köpekbalığı deseler de o buna aldırmazdı. Çünkü bu isim ona tam uyuyordu. Her şeyden önce köpekbalıkları sadece ileri doğru yüzebilirdi. Nadine Winters da prensip olarak asla arkasına bakmazdı. Hayatı, çoğunlukla vicdanını rahatlatmaya yarayan birtakım kurallara dayanıyordu. Eğer arkasına baksa bıraktığı kan izlerini görecekti ama ilerlerken tek düşündüğü şey açlığıydı. Ve Nadine Winters kurt gibi açtı.

Bir an için Nadine Winters'ın gerçek bir köpekbalığı olduğunu keşfetmeyi umdum. Dusty, Charlie Lastra'nın kâbuslarının konuşan bir versiyonunu yazmıştı. Ama dört satır aşağıda, sanki Times New Roman yerine kuaförün

---

* *Cinnet* filmindeki Jack Nicholson'ın karakterinin adı. (ed.n.)

tabelasındaki gibi kana bulanmış gibi duran bir fontla yazılmış, insanın kanını donduran bir kelime duruyordu.

TEMSİLCİ

Dusty'nin ana karakteri Köpekbalığı, demek bir temsilciydi. Hemen ondan önceki kelimeye geri dönüyorum. *Film.*

Film temsilcisi. Yayınevi değil. Yine de bu farklılık göğsümdeki düğümü gevşetmeye ya da kulaklarımdan hücum eden kanı durduramadı.

Benim aksime, Nadine Winters'ın simsiyah saçları ve küt kâkülleri vardı.

Benim gibi o da sadece spor yaparken topuklu ayakkabı giymiyordu. Ama benden farklı olarak her sabah kondisyon bisikletine binmek yerine Krav Maga derslerine gidiyordu.

Benim gibi o da ne zaman bir müşterisiyle dışarıda yemek yese keçi peynirli salata sipariş edip sert cin içiyordu ama asla bir taneden fazla değil. Çünkü kontrolü kaybetmekten nefret ediyordu.

Benim gibi o da makyajsız evden çıkmaz, ayda iki kez manikür yaptırırdı.

Benim gibi o da başucuna koyduğu, sesi sonuna kadar açık telefonuyla uyurdu.

Benim gibi o da sohbetlerin başında merhaba demeyi unutup sonunda da vedalaşmayı atlıyordu.

Benim gibi onun da parası vardı ama harcamaktan hoşlanmıyor ve Net-A Porter'ın internet mağazasında gezinmeyi, sepetini doldurmayı ve sonra da sepetindeki her şey tükenene dek öylece bırakmayı tercih ediyordu.

Dusty şöyle yazmıştı: *Nadine çoğu şeyden zevk almazdı. Zevk almak hayat amacının dışındaydı. Ona göre asıl mesele hayatta kalmaktı; bunun için de para ve hayatta kalma içgüdüleri gerekiyordu.*

Yüzüm her sayfada daha da yanıyordu.

Bölüm, Nadine'in tam zamanında ofise girip iki asistanının bir şeyi neşeyle kutladığını görmesiyle sona erip sonra da "Ne oluyor burada?" diye sormasıyla devam ediyordu.

Asistanı o anda hamile olduğunu açıklıyor.

Nadine tıpkı bir köpekbalığı gibi gülümseyip tebriklerini iletirken ardından ofisine geçip hamile asistanı Stacey'i kovması için nedenler düşünmeye başlıyor. Çünkü asistanının dikkatinin dağılacağı gerçeğinden hoşlanmaz ve hamilelikte böyle bir şeydir.

Nadine planlarından asla sapmaz. Kurallarında istisna yapmaz. Hayatı katı kurallarına göre yaşar ve buna uymayan hiç kimseye de hayatında yer yoktur.

Kısacası o, yavru köpekleri sevmeyen, yavru kedilerden nefret eden, sadece para peşinde koşan bir robottur. (Yavru köpekleri sevmemesi imalı bir ifade ama birkaç bölüm sonra bunun gerçek olduğunu da görebiliriz.)

Okumayı bitirir bitirmez kendimi Nadine'in –Miranda Priestly'nin onun yanında Pamuk Prenses gibi kaldığı kadın– ben olmadığıma ikna etmeye çalışarak bölümü en baştan okudum.

Üçüncü okuma en kötüsüdür. Çünkü işte o zaman, önümdeki metnin *iyi* olduğunu kabul ederim.

Birinci bölüm on sayfadan oluşsa da buna yetmişti.

Sersemlemiş bir şekilde ayağa kalktım ve tuvaletlerin olduğu karanlık köşeye doğru yöneldim, ilerlerken de tekrar okumaya devam ettim. *Şimdi* Libby'ye ihtiyacım vardı. Beni tanıyan, seven birinin bana bunun tamamen yanlış olduğunu söylemesine ihtiyacım vardı.

Nereye gittiğime bakmalıydım.

Bu kadar yüksek topuklu ayakkabılar giymemeliydim, aç karnına martini içmemeliydim ya da bana gerçeküstü bir beden dışı deneyim yaşatan bir kitap okumamalıydım.

Çünkü bu kötü kararların kombinasyonları gidip birisine hızla çarpmama neden oluyor. Ve bu sıradan, *"Ah, omzuna çarptım... Ne kadar sevimli bir sakarım!"* gibi bir çarpışma da değildi. Bahsettiğimiz şey, *"Kahretsin! Burnum!"* minvalinde bir çarpışmaydı.

Ayak bileklerimin sallandığı, dengemin bozulduğu ve bakışlarımın Charlie Lastra'dan başkasına ait olmayan bir yüze takıldığı anda duyduğum şey buydu işte.

Ve tam bir patates çuvalı gibi yere düşerken.

6

Ben daha yere yuvarlanamadan Charlie, "Yok artık!" diyerek beni kollarımdan yakaladı.

Acı ve şokun ardından beni tanıdığında bunu hızlı bir kafa karışıklığı takip etti.

"Nora Stephens." Adım kulağıma bir küfür gibi gelmişti.

Şaşkınlıkla bana baktı ve ben de ona baktım.

"Tatildeyim!" diye geveledim birden.

Şaşkınlığı daha derinleşti.

"Ben... seni takip falan etmiyorum."

Kaşları çatıldı. "Pekâlâ?"

"Etmiyorum."

Kollarımı serbest bıraktı. "Her söylediğinde daha da ikna edici oluyorsun."

"Kız kardeşim buraya gelmek istedi," dedim hemen, "çünkü *Hayatta Bir Kez*'i çok seviyor."

Gözlerinin arkasında düşünceler uçuşsa da sadece homurdanmakla yetindi.

Kollarımı kavuşturdum. "Asıl *sen* neden buradasın?"

"Ah," dedi kuru bir sesle, "seni takip eden benim." Şaşkınlıktan gözlerimin irileştiğini görünce, "Ben *buralıyım*, Stephens," diye ekledi.

Ona o kadar uzun süre şaşkınlık içinde baktım ki elini yüzümün önünde sallama gereği duydu. "Heeyy? Ayarın mı bozuldu?"

"Sen... *buralı* mısın? Yani burada doğup büyüyen, *buralı* gibi mi?"

"Bu talihsiz işletmenin barında doğmadım," dedi dudağını bükerek. "Ama kastettiğin buysa evet, yakınlarda bir yerde doğdum."

Beynim bu bilgileri âdeta işleyemiyordu. Kısmen GQ dergisindeki bir Tom Ford defilesinden fırlamış gibi giyindiği, kısmen de buranın yapımının yarıda bırakıldığı bir film seti olmadığına tam olarak inanmadığım için. "Demek Charlie Lastra, Sunshine Falls'tan."

Bakışları kısıldı. "Burnum doğrudan beynine mi girdi?"

"Sen Sunshine Falls, Kuzey Karolina'dansın," dedim. "Sadece bir benzin istasyonu ve *Poppa Squat* adında bir restoranı olan bir yerden."

"Evet."

Beynim konuyla ilgili birkaç soruyu atlayarak, "Poppa Squat bir insan mı?" diye sordum.

Charlie bir kahkaha attı; öyle keskin bir sesle gülüyor ki sanki göğüs kafesimi sıyırıp geçmiş gibi hissettim. "Hayır tabii ki de?"

"Öyleyse ne peki? Poppa Squat ne demek?"

Ağzının bir köşesi aşağı doğru kıvrıldı. "Bilmiyorum... Belki de ruh hâlini tanımlıyordur?"

"Peki buradaki Yunan salatasında bir sorun mu var?"

"Salata mı sipariş etmeye çalıştın?" dedi. "Yoksa kasaba halkı tırmıklarla etrafını mı sardı?"

"Bu bir cevap değil."

"Üzerinde başka hiçbir şey olmayan doğranmış göbek marul sadece," dedi. "Tabii aşçının sarhoş olup üzerini küp küp doğranmış jambonla kaplamadığı zamanlarda."

"Neden ki?" diye sordum.

"Belki de mutsuz bir adamdır," dedi Charlie soğukkanlılıkla. "Bir insanı burada çalışmaya mecbur bırakan gerçekleşmemiş hayalleriyle ilgili olabilir."

"*Aşçının neden sarhoş olduğunu sormuyorum*," dedim. "Bir insan salataya neden jambon koyar?"

"Keşke bunun cevabını bilseydim, Stephens," dedi. "Belki de şu an aydınlanmış olurdum."

O an yerde bir şey fark etti ve yana doğru eğilip onu aldı. "Bu senin mi?" Telefonumu bana uzattı. "Vay canına," dedi tepkimi okuyarak. "Bu telefon sana ne yaptı?"

"Telefon değil içinde yaşayan sosyopat süper sürtük diyelim."

"Çoğu insan ona sadece Siri der," dedi Charlie.

Telefonumu ona geri ittim, Dusty'nin sayfaları ekranda hâlâ açıktı. Kaşları yeniden çatıldı ve hemen, *Ne yapıyorum ben?* diye kendime geldim.

Almak için telefona doğru uzandığımda o benden önce davranıp çoktan biraz uzaklaştı, okudukça alt dudağının altındaki kırışıklık derinleşti. Ekranı inanılmaz bir hızla aşağı kaydırdı ve dudak bükmesi sırıtmaya dönüştü.

Neden telefonu ona verdim ki? Suçlu martini mi, az önce geçirdiğim kafa travması mı yoksa çaresizlik miydi?

"Bu iyi," dedi Charlie telefonumu elime tutuşturarak.

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" diye sordum. "Başka bir yorumun yok mu?"

"İstisnai derecede güzel bir şey," dedi.

"Bu *utanç verici*," diye geçiştirdim.

Bara doğru baktı, sonra tekrar gözlerime baktı. "Bak, Stephens. Özellikle boktan bir günün sonunda, özellikle boktan bir restorandayız. Eğer bu konuşmayı yapacaksak en azından bir bira alabilir miyim?"

"Bana pek bira seven biri gibi gelmemiştin," dedim.

"Değilim," dedi, "ama buradaki barmenin acımasız alayları Manhattan'ımdan aldığım keyfi azaltıyor."

Seksi TV barmenine baktım. "Başka bir düşman mı?"

Gözleri kararıyor, sanki ağzı seğiriyordu. "Biz hep böyle mi olacağız? Tüm düşmanlarına Kocaayak erotik romanları mı gönderirsin, yoksa sadece özel olanlara mı?"

"Ah, hayır," dedim acır gibi yaparak. "Duygularını mı incittim, Charlie?"

"Cruella deVil'e ilham kaynağı olduğunu yeni öğrenen bir kadın için oldukça kendinden memnun görünüyorsun," dedi.

Kaşlarımı çatarak ona baktığımda Charlie gözlerini devirdi. "Hadi ama. Sana bir martini ısmarlayayım. Ya da bir yavru köpek kürkü."

Martini. Nadine Winters'ın bakire kanı bulamadığı zamanlarda içtiği şey.

Nedense birden eski erkek arkadaşım Jakob aklıma geliyor. Onun evinin arka verandasında, karısı kolunun altına kıvrılmışken bira içtiğini hayal ediyorum.

Dört çocuklu karısı orada yanına uzanmışken sinir bozucu bir şekilde mükemmel görünüyor ve "erkeğini" her daim kazanmayı başarıyordu.

Benim aksime.

Uğruna terk edildiğim kadınlar hep böyledir zaten. Büyürken erkeklerle olan tüm deneyiminiz ya 1) annenizi ağlatmaları ya da 2) annenizin dansçı arkadaşlarının size nasıl adım atacağınızı öğretirken büyüdüğünüzde de bir "erkeği kazanmanın" yolunu öğrenmeniz oldukça zordur. Ama söz konusu erkeklerin *Sefiller*'den sevdiği bir şarkı olduğu sürece kendimi onlardan birine yakın hissedebilirdim. Yoksa bu konuda tam bir umutsuz vakaydım.

"Ben de bir bira alacağım," dedim Charlie'ye yanından geçerken, "sen ısmarlıyorsun."

"Zaten ısmarlayacağım demiştim?" diye mırıldandı ve beni fıstık kabuklarıyla dolu bara kadar takip etti.

Barmenle hoşbeş ederken (kesinlikle düşman değiller, gerçi öyle bir *hava* vardı ama her zamankinden yüzde on beş daha az kaba denilebilirdi) tuvalete doğru bir göz attım ama Libby hâlâ çıkmamıştı.

Charlie'nin telefonumu elimden çekip alana kadar bölümleri tekrar okumaya başladığımın farkında bile değildim. "Takıntı yapmayı bırak."

"Takıntı yapmıyorum."

Beni o karadelik gibi bakışlarıyla inceledi, bir an o bakışların üzerimde olmasını sorun etmediğimi düşündüm. "Bunun senin için böylesine sorun olmasına şaşırdım."

"Ben de senin yapay zekâ çipinin şaşkınlık hissetmene izin vermesine şaşırdım."

"Şey, *merhaba*," Libby'nin sesini duyunca irkildim ve onu ağzı birden fazla kanaryayla doldurulmuş bir çizgi film kedisi gibi gülümserken buldum.

"Libby," dedim. "Bu..."

Charlie'yi tanıştırmadan önce, "Sadece taksi çağırdığımı haber vereyim dedim. Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Sorun nedir?" diyerek ayağa kalkmaya yeltendim ama o omzumu sertçe geri itti.

"Sadece biraz yorgunum!" dediğinde aslında sesi iyi geliyordu. "Sen kal... Daha hamburgerini bile bitirmemişsin."

"Lib, öylece gitmene izin vermeyeceğim..."

"Ah!" Telefonuna baktı. "Hardy gelmiş... Hesabı ödersin, değil mi Nora?"

Öyle kolay kızaran biri değilimdir ama şu anda yüzüm alev alev yanıyordu çünkü neler döndüğünü yeni fark etmiştim ki bu da Charlie'nin de fark ettiği anlamına geliyordu ve Libby çoktan yarısı yenmiş bir vejetaryen burger, ödenmemiş bir hesap ve toprağın beni bir bütün olarak yutması için derin bir istekle baş başa bırakmıştı.

Omzunun üzerinden bir bakış atarak yüksek sesle, "Beş numarayı işaretlemek konusunda iyi şanslar, kardeşim!" dedi.

"Beş numara mı?" diye sordu Charlie kapı kapanırken ve kız kardeşim gecenin içinde gözden kayboluyor.

O merdivenleri tek başına çıkması fikri hiç hoşuma gitmemişti ve telefonumu tekrar elime alıp ona mesaj atıyorum: EVE VARIR VARMAZ BANA HABER VER, YOKSA FENA OLUR!!!

Libby hemen cevap verdi: Sen de Bay Seksi'yle üçüncü aşamaya geldiğinde haber ver.

Charlie omzumun üzerinden homurdandı. Hemen doğrulup telefonumu başka yöne çevirdim. "O benim kız kardeşim Libby'ydi," dedim. "Söylediklerine aldırma. Hamileyken hep böyle azgınlaşır. Ki hamile olmadığı zaman da neredeyse yoktur."

Kaşları (gerçekten olağanüstüydü) kalktı, gözlerini yavaşça bana yöneltti. "Bu cümlede... açığa kavuşturulması gereken çok şey var."

"Ve çok az zaman." Yüzünden başka bir şeye odaklanabilmek için hamburgerimi ısırdım. "Kardeşimin yanına dönmeliyim."

"Yani bira için zamanın yok." Bunu bir meydan okuma gibi söylemişti, sanki *biliyordum* der gibi. Tek kaşını kaldırmış bana bakarken ağzının bir köşesinde ufak bir sırıtış gizliydi. Ama yine de somurtkanlığını silmeye yetmiyordu, hatta onu biraz daha çocuksu gösteriyordu.

Barmen buğulanmış bira şişelerimizle geri geldiğinde Charlie ona teşekkür etti. İlk kez kadının göz alıcı bir şekilde gülümsediğini gördüm. "Rica ederim," dedi barmen, "eğer bir şeye ihtiyacınız olursa söylemeniz yeterli."

Barmen arkasını dönüp giderken Charlie birasından uzun bir yudum alıp bana baktı.

"*Sana* neden gülümsüyorlar?" diye sordum. "Ben en az yüzde otuz bahşiş bırakırım."

"Ee, şey, yani onunla neredeyse evlenmek üzere olduğunu hayal et ve bunun işe yarayıp yaramadığını gör," diye cevap verdiğinde dediği karşısında o kadar afalladım ki sadece aval aval bakmakla yetindim.

"Açığa kavuşturulması gereken cümlelerden bahsedene bak," dedim.

"Meşgul bir kadın olduğunu biliyorum," dedi. "Bıçaklarını bilemeye ve zehir dolabını düzenlemeye geri dönmene izin vereceğim, Nadine Winters."

Her şeyi o kadar ciddi söylüyordu ki aradaki espriyi kaçırmak çok kolaydı. Ama bu sefer sesindeki o bariz kandırma tınısını tetikteki bir köpek gibi yakaladım.

"Birincisi," dedim, "orası kiler, dolap değil. İkincisi, bira zaten önümde ve şu an mesai saatleri dışında olduğuma göre rahatça içebilirim."

Çünkü ben Nadine Winters *değilim*. Şişeyi kapıp birayı yudumlarken Charlie'nin baykuş gibi gözlerini üzerimde hissediyordum.

"Çok iyi, değil mi?" dedi sesinde ilk defa oluşan heyecan tınısıyla. Gözleri kafatasının içinden şimşek çakar gibi parlıyordu.

"Eğer kedi sidiği ve benzinden hoşlanıyorsan."

"*Bölümden* bahsediyorum, Nora."

Başımı sallarken çenem gerildi.

Gördüğüm kadarıyla Charlie'nin kaşlarının üç modu var: kara kara düşünmek, kızgınlık ve endişe ya da kafa karışıklığı anlamına gelen bir ifade. Şimdiye kadar bunları fark edebilmiştim. "Ama sen buna biraz kızgın gibisin."

"Kızgın mı?" diye bağırdım. "En eski müşterim, hamile kaldığı için birini kovabileceğimi düşünüyor diye mi? Saçmalama."

Charlie bir ayağını taburesinin basamağına dayayınca dizi benimkine çarptı. "Öyle düşündüğü falan yok." Birasından bir yudum daha almak için başını geriye eğdi Boynundan aşağı bir bira damlası süzülürken bir an için hipnotize olmuş gibi gömleğinin yakasına inmesini izledim.

"Ve öyle olsa bile," diye devam etti Charlie, "bu onu haklı yapmaz."

"Eğer bunun hakkında koca bir kitap yazarsa," dedim, "*diğer insanlar* da onun haklı olduğunu düşünebilir."

"Kimin umurunda?"

"Benim," dedim kendimi işaret ederek. "Bir işi olması için insanların onunla çalışmasına ihtiyaç duyan biri."

"Ne zamandır Dusty'nin temsilciliğini yapıyorsun?"

"Yedi yıl."

"Eğer sen harika bir temsilci olmasaydın, yedi yıldan sonra hâlâ seninle çalışıyor olmazdı."

"Harika bir temsilci olduğumu *biliyorum*." Sorun bu değildi. Sorun şu ki utanmış, mahcup olmuş ve biraz da incinmiştim. Anlaşılan benim de duygularım varmış. "Sorun değil. Ben iyiyim."

Charlie beni inceledi.

"Ben iyiyim dedim!"

"Belli oluyor."

"Şu an gülüyorsun ama..."

"Gülmüyorum," diye araya girdi. "Ben ne zaman güldüm ki?"

"İyi bir noktaya değindin. Hiç gülmediğine eminim. Ancak yazarlarından biri kehribar gözlü pislik bir editör hakkında bir kitap yazana kadar bekle."

"Kehribar gözlü mü?"

"Bu cümlenin *pislik* kısmını sorgulamadığını görüyorum," diyerek içkimden bir yudum daha aldım. Belli ki filt-

rem yine eriyip gitmişti ama en azından bu, o sayfalardaki kadın olmadığımın kanıtıydı.

"İnsanların benim bir pislik olduğumu düşünmelerine alışkınım," dedi sertçe. "Ama gözlerimi 'kehribar' olarak tanımlamalarına pek alışkın değilim."

"Rengi bu ama," dedim. "Gördüğümü söylüyorum, sana iltifat etmiyorum."

"O hâlde gururumun okşanmasına engel olacağım. Seninkiler ne renk peki?" Hiç çekinmeden üzerime eğildiğinde sıcak nefesi çenemi okşadı. İşte o zaman onun ne kadar seksi olduğunu düşündüğümü fark ettim.

Demem o ki Mug + Shot'ta onun başka biri olduğunu sandığımda seksi olduğunu düşündüğümü biliyorum ama şu an özellikle Charlie Lastra'nın –sadece ona benzeyen birini değil– seksi olduğunu düşündüğüm andı

İçkimden bir yudum daha aldım. "Kırmızı."

"Çatallı kuyruğunun ve boynuzlarının rengini gerçekten ortaya çıkarıyor."

"Çok tatlısın."

"Bak sen, işte bu daha önce hiç suçlanmadığım bir şey."

"Neden acaba?"

Kaşlarını kaldırdığında kapkara delici gözbebeklerinin etrafındaki o bal rengi halka parladı. "Eminim insanlar *senin* tatlılığın hakkında methiyeler düzmek için sıraya giriyorlardır."

Dudak büktüm. "Tatlı olan kız kardeşimdir. İşediği yerde bile çiçekler biter."

"Biliyor musun," dedi. "Sunshine Falls büyük bir kasaba olmayabilir ama kız kardeşine mekânlarda tuvaletlerimiz olduğunu söyle. Dusty'nin burası hakkında doğru aktardığı neredeyse tek şey bu."

"Siktir!" Hemen telefonumu aldım. *Dusty*. Şu anda savunmasız bir durumda ve benim yüzde yüz ulaşılabilir olmama alışkın. Bu kitap beni Kontes Báthory* gibi gösterse de göstermese de işimi yapmayı ona borçluydum. Alışılmadık derecede fazla ünlem koayrak cevap yazmaya başladım.

Charlie saatine baktı. "Saat dokuzda, tatilde, bir barda otururken sen hâlâ çalışıyorsun. Nadine Winters bununla gurur duyardı."

"Yargılanacak biri varsa o da sensin," dedim. "Bu hafta Loggia Yayıncılık e-posta hesabının epey hareketli olduğunu biliyorum."

"Evet ama benim Nadine Winters'la bir sorunum yok," dedi. "Hatta onu büyüleyici buluyorum."

Gözlerim yazdığım kelimeye takıldı. "Öyle mi? Bir sosyopatın nesi bu kadar ilginç ki?"

"Patricia Highsmith'in bu konuda söyleyecek bir şeyleri olabilir," diye yanıtladı. "Ama daha da önemlisi Nora, sence de bu karakteri fazla sert yargıladığını düşünmüyor musun? Hem de sadece on sayfaya göre."

Mesaj yazmayı bitirip gönder tuşuna bastım ve ona doğru döndüğümde dizlerim onunkilerin arasında sıkışıp kaldı. "Çünkü hepimizin bildiği gibi, eleştirmenler kadın karakterlere karşı çok daha naziktir."

"Eh, benim hoşuma gitti. Onun hakkında bir şeyler okumak istedikleri sürece başkalarının sevip sevmemesi kimin umurunda?"

"İnsanlar enkaza dönmüş arabalara bakmak için de yavaşlar, Charlie. Sen bana araba enkazı mı diyorsun?"

"Seni kastetmiyorum," dedi. "Kurgusal aşkım Nadine Winters'dan bahsediyorum."

---

* Kanlı Kontes olarak da bilinen tarihin en eski seri katillerinden biri olan Elizabeth Bathory, genç ve bakire kızları öldürüp kanlarında banyo yapmasıyla bilinir. (ed.n.)

İçime kavurucu sıcaklıktaki bir metal düştü sanki. "Demek siyah saçların ve Krav Maga'nın büyük hayranısın, ha?"

Charlie öne doğru eğildi ve ciddi bir yüze eşik eden kısık bir sesle konuştu: "Daha çok dişlerinden damlayan kanın diyelim."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. İğrenç olduğu için değil ama söylediği her şeyin *Köpekbalığı'na* gönderme olduğundan oldukça emindim ve bu da tehlikeli bir şekilde flört etmeye yakın hissettiriyordu.

Ve kesinlikle onunla flört *etmemeliydim*. Tek bildiğim onun bir sevgilisi olduğu ya da belki de ürkütücü porselen bebeklerini sergilediği bir odası vardır ve yayıncılık dünyası öyle küçük bir havuzdur ki yanlış bir hareketin suyu kolayca bulandırabilirdi.

Tanrım, kendimle konuşmalarım bile Nadine'e benziyordu. Boğazımı temizleyip biramdan bir yudum aldım ve kendimi onun dizleri tarafından nasıl da sıkıştırıldığımı ya da gözlerimin dudağının altındaki minik kırışıklığa nasıl da takıldığını düşünmemeye çalıştım. Bir mana yüklemeye gerek yoktu. Kontrolün tamamen bende olmasına *ihtiyacım* yoktu.

"Bana biraz burayı anlatsana," dedim. "Burada ilginç olan ne?"

"Çayır çimen sever misin?"

"Bayılırım."

"Eh, burada ondan bol bir şey yok."

"Başka ne var?"

"BuzzFeed'in 'Amerika'nın En İtici İsme Sahip 10 Restoranı' listesine girdik."

"Ah, evet." Elimle etrafı gösterdim. "Orada bulundum."

Çenesini bana doğru eğdi. "Sen söyle, Nora. *Sence* burası ilginç bir yer mi?"

"Burası kesinlikle..." Doğru kelimeyi aradım. "Huzurlu?"

Güldü; sesi boğuk, pürüzlü, tıka basa dolu bir Brooklyn barına aitmiş gibiydi; yağmurdan ıslanmış pencerenin ötesindeki sokak lambaları altuni tenini kırmızımsı bir renge boyuyordu. *Hayır, burada olmaz.*

"Bu bir soru mu?"

"Huzurlu," dedim kendimden daha emin bir şekilde.

"Yani, sen 'huzurlu' olmasından hoşlanmadın." Suratını buruşturarak sırıttı. Gülüşü daha da manalı bir hâl aldı. "Çünkü sen gürültülü ve kalabalık yerlerde olmayı tercih ediyorsun, var olmanın bile bir rekabet gibi geldiği yerlerde."

Kendimi her zaman içe kapanık biri olarak görmüşümdür ama gerçek şu ki her zaman yanımda insanların olmasına alışkındım. Hayatı daimi bir izleyici kitlesiyle yaşamaya adapte oluyorsunuz ki bu da kesinlikle daha rahatlatıcıydı.

Annem metroda ağladığı gün artık tam bir New Yorklu olduğunu söylemişti. Bir deneme çekiminin son turunda elenmiş ve vagonunun karşısındaki yaşlı bir kadın okuduğu kitaptan başını bile kaldırmadan ona bir mendil uzatmıştı.

Zihnimin New York'a dönüp durması onun kastettiği şeyi kanıtlıyordu. Bir kez daha, Charlie Lastra'nın özenle ördüğüm duvarımın en dış katmanlarından bile içimi gördüğü hissiyle tedirgin olmuştum.

"Huzur ve sessizlikten son derece memnunum," diye ısrar ettim.

"Belki." Charlie birasını almak için döndüğünde bu hareketi dizinin dış kısmını benimkine bastırmasına neden

oldu ve tekrar bana dönmeden önce birasından bir yudum daha almak için duraksadı. "Ya da Nora Stephens, belki seni bir kitap gibi okuyabiliyorumdur."

Dudak büktüm. "Sosyal açıdan çok zekisin ya."

"Çünkü sen de benim gibisin."

Dizinin benimkine değdiği yer âdeta titredi. "Hiç de bile."

"Yani bana uçaktan indiğin andan itibaren New York'a geri dönmek için can atmadığını mı söylüyorsun?" dedi Charlie. "Sanki... dünya normal hızında dönerken sen uzayda bir astronotmuşsun da geri döndüğünde tüm hayatını kaçırmış gibi hissetmeyeceğini mi söylüyorsun? Sanki New York'un asla senin ona ihtiyaç duyduğun kadar sana ihtiyacı olmayacağı gelmiyor mu?"

Aynen öyle, diye düşündüm, birkaç dakika içinde bu kırk beşinci kez afallayışımdı.

Saçlarımı düzeltmeye yeltendim, sanki açıkta kalan sırlarımı tekrar yerine koyabilirmişim gibi. "Aslında son birkaç gün New York'un asık suratlı, tekdüze edebiyatçı tiplerinden uzaklaşmak için iyi bir fırsat oldu."

Charlie'nin başı yana eğildi, gözkapakları birden ağırlaştı. "Bunu yaptığını *biliyor musun*?"

"Ne yaptığımı?"

Parmak uçları ağzımın sağ köşesini okşadı. "Yalan söylediğin zaman burada bir gamze oluştuğunu."

Eline vurup onu uzaklaştırdım ama vücudumdaki kan onun parmak uçlarıyla buluşmak için âdeta tenime hücum ediyordu. "Bu benim Yalan Gamzem değil," diye yalan söyledim. "Bu benim Sinirli Gamzem."

"Öyleyse," dedi kuru bir sesle, "benimle yüksek bahisli bir poker oyununa ne dersin?"

"Tamam tamam!" dedim biramdan bir yudum daha alarak. "Bu benim Yalan Gamzem. İstersen beni dava et.

New York'u özledim, burası uyuyabilmem için *çok* sessiz ve bakkalın aslında bir rehinci dükkânı olduğunu görmek beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattı. Duymak istediğin bu mu Charlie? Tatilimin hiç de iyi bir başlangıç yapmadığı mı?"

"Ben her zaman gerçeğin hayranıyımdır."

"Kimse *her zaman* gerçeğin hayranı değildir," dedim. "Bazen gerçekler berbattır."

"Yanıltmaktansa gerçeği açık açık söylemek *her zaman* daha iyidir."

"Sosyal nezaket konusunda hâlâ çok gerisin."

"Ah." Bunu doğrularcasına başını sallarken gözleri bilmiş bilmiş parlıyordu. "Mesela birine müşterisinin kitabından nefret ettiğini söylemek için öğle yemeği sonrasına kadar beklemek gerektiğinden mi bahsediyorsun?"

"Bu seni öldürmezdi."

"Öldürebilirdi," dedi. "İhtiyar Whittaker'dan öğrendiğimiz gibi sırlar zehirli olabilir."

Bir anda fark ettiğim şeyle doğruladım. "*İşte* bu yüzden kitaptan nefret ettin. Çünkü sen buralısın."

Şimdi o rahatsız bir şekilde kıpırdanıyordu. Zayıf noktasını bulmuştum; Charlie Lastra'nın en dış katmanlarından birinin içini görmüş ve terazi az da olsa benim lehime dönmüştü. *Nihayet.*

"Dur, tahmin edeyim," dedim alt dudağımı bükerek. "Kötü anılar."

"Ya da belki," diyerek öne eğildi, "bunun Dusty Fielding'in son yirmi yılda Sunshine Falls'u bırak ziyaret etmeyi, Google'da bir kere bile aratmamış olmasıyla bir ilgisi vardır."

Elbette haklı olduğu bir nokta vardı ama çenesinin gergin duruşu ve dudaklarının garip bir şekilde hem şehvetli

hem de bariz bir şekilde de acımasız kıvrılışını inceledikçe gülümsememin keskinleştiğini de biliyordum. Çünkü söylediklerindeki gerçeklik payını görebiliyordum. *Ben* de *onu* okuyabildiğimi fark ettiğimde gizli bir süper güç keşfetmiş gibi hissettim.

"Hadi ama Charlie," diye onu dürttüm. "Senin her zaman *gerçeğin* tarafını tuttuğunu sanıyordum. Çıkar ağzındaki baklayı."

Bakışları sertleşti (hâlâ somurtuyordu, *kaşlarını mı çatıyordu*?). "Yani buranın en büyük hayranı değilim."

"Vay bee," diye bağırdım. "Bunca zamandır kitaptan nefret ettiğini sanıyordum ama aslında sadece seni sevgiden, neşeden ve kahkahadan uzaklaştıran derin, karanlık bir sırrın varmış ve –ah, Tanrım, sen *yaşlı* Whittaker'sın!"

"Tamam maestro," Charlie elimdeki şişeyle onu işaret ederken elimdekini kapıverip onu güvenli bir şekilde bar tezgâhına koydu. "Sakin ol, 'küçük kasabalarda her şey daha güzeldir' safsatasını hiç sevmem. Ayrıca 'en karanlık sırrım', on iki yaşıma kadar Noel Baba'ya inanmış olmam."

"Bunu inanılmaz bir şantaj kozu *değilmiş* gibi söylüyorsun."

"Karşılıklı garantili imha diyelim." *Duygusuz* dosyasını ima edercesine telefonuma dokundu.

"O sayfalardan sonra senin için şartları eşitliyorum."

"Ne kadar asil bir düşünce. Şimdi bana gününün neden bu kadar kötü geçtiğini anlat."

Bir an beni inceleyip başını salladı. "Hayır... Bunu yapacağımı hiç sanmıyorum. Sen bana gerçekten neden burada olduğunu söyleyene kadar da olmaz."

"Söyledim ya," dedim. "Tatil için."

Tekrar öne eğilip çeneme dokundu, başparmağı tam da dudaklarımın köşesindeki çukura indi. Nefesimin kesildiğini hissettim. Sesi alçak ve hırıltılıydı: "Yalancı."

Parmak uçları aşağı kayarak barmene iki bira daha vermesini işaret etti.

Onu durdurmadım.

Çünkü ben Nadine Winters değildim.

7

"Bilardo oynamaya ne dersin?" dedi Charlie. "Eğer kazanırsam bana gerçekten neden burada olduğunu söyleyeceksin, sen kazanırsan da ben sana günümü anlatacağım."

Telefonuma bakıp Libby'nin sağ salim eve vardığını gördükten sonra telefonumu çantama tıkıştırırken yalancı gamzemi saklayarak homurdandım ve bakışlarımı başka tarafa çevirdim. "Ben bilardo oynamam."

Ya da üniversitedeki oda arkadaşımla her hafta öğrenci birliğinden erkekleri kandırdığımız yıllardan beri oynamıyordum.

"Dart oynamaya ne dersin?" diye sordu Charlie.

Kaşlarımı kaldırdım. "Gecem bu hâle geldikten sonra bana silah mı vermek istiyorsun?"

Bana doğru eğildi, gözleri loş bar ışığında bile parlıyordu. "Sol elimle oynarım."

"Belki ben de sana *silah* vermek istemiyorumdur," dedim.

Bir bakıştan ziyade yüz kaslarının seğirmesi gibi gözlerini hafifçe devirdi. "O zaman sol elle bilardo."

Onu inceledim. İkimiz de gözlerimizi kırpmıyorduk. Sanki ilkokulda yaptığımız türden bir bakışma yarışması yapar gibiydik ve bu uzadıkça hava metafiziksel bir enerji birikimiyle daha da çınlıyor gibiydi.

İkinci biramı dikip bar taburesinden kalktım. "Pekâlâ."

Açık olan tek masaya doğru ilerledik. Restoranın bu tarafı daha karanlık, zemin yere dökülen içkilerle yapış yapış ve duvarlardan buram buram bira kokusu yayılıyordu. Charlie hemen bir bilardo istekası ve bir üçgen kaparak topları keçe masanın ortasında toplamaya başladı.

"Kuralları biliyorsun, değil mi?" diye sordu yeşil keçe kaplı masaya eğilip bana bakarken.

"Birimiz çizgili, birimiz düz mü?"

Masanın kenarından mavi tebeşir taşını alıp bilardo istekasının ucuna sürttü. "Sen başlamak ister misin?"

"Önce bana öğreteceksin, değil mi?" Masum görünmeye, tıpkı kirpiklerini kırpıştıran Libby'ye benzemeye çalıştım.

Charlie bana baktı. "Şu anda yüzünle ne yapmaya çalıştığını gerçekten merak ediyorum, Stephens."

Gözlerimi kıstım, o daha abartılı bir şekilde kıstı.

"Neden burada olduğum umurundaki?" dedim.

"Hastalıklı bir merak. Sen benim kötü günümü neden merak ediyorsun?"

"Rakibinin zayıflıklarını bilmek her zaman kazanmana yardımcı olur."

İstekayı bana uzattı. "Önce sen."

Sopayı alıp masanın kenarına gittim ve omzumun üzerinden ona baktım. "Şimdi kollarını bana dolaman ve bunu nasıl yapacağımı göstermen gereken kısım, değil mi?"

Ağzının kenarı kıvrıldı. "Duruma göre değişir. Silah taşıyor musun?"

"Üzerimdeki en keskin silah dişlerim," dedim ve sanki daha önce hiç bilardo oynamamışım da istekayı yeni keşfetmişim gibi ellerimin üzerinde tuttum.

Neredeyse bana hiç dokunmadan arkamda duran Charlie'nin kokusu –sıcak ve esrarengiz bir şekilde tanıdık–

burnuma doldu. Kazağının önü çıplak sırtıma değdiğinde sürtünmeden dolayı tenimin karıncalandığını ve ağzı kulağımın dibindeyken kollarını kollarımın etrafına doladığını hissettim.

"Tutuşunu gevşet." Alçak sesi içimi titretiyordu, parmaklarımı istekadan çekip yeniden tutmaya çalışırken sıcak nefesini çenemde hissettim. "Öndeki elin nişan almak için. Onu hareket ettirmeyeceksin. Gücünü..." Avuç içi, bileğimi yakalayıp isteka boyunca kalçama doğru geri çekilerek dirseğimi sıyırdı, "bu noktadan alacaksın, sadece başlarken sopayı düz tutup deliğe göndermek istediğin topla aynı hizadaymışsın gibi nişan alacaksın."

"Anladım."

Elleri üzerimden kaydı, atışımı yaparken tüylerim diken diken olmuştu. "Söylemeyi unuttuğum bir şey var," dedim bir yandan da atışımı yapıp mavi topu deliğe gönderirken, "o da eskiden bilardo oynadığım."

Bir sonraki vuruşumu yapmak için Charlie'nin yanından geçtim.

"Ben de kendimi çok iyi bir öğretmen sanmıştım," dedi alaycı bir tavırla.

Ardından yeşil topu cebe gönderdim ve sıradaki bordo topu ıskaladım. Gözüm ona kaydığında sadece şaşırmış değil aynı zamanda hâlinden memnun görünüyordu. Sanki ona bir şeyleri kanıtlamışım gibi.

İstekayı elimden alıp masanın etrafında döndü yeşil çizgili topu seçip pozisyonunu almadan önce ilk vuruşu için birkaç seçeneği gözden geçirdi. "Sanırım benim de şunu söylemem gerekir ki," dedi yeşil topu cebe gönderirken. Hemen sonra mor topu da tam hedefe yolladı. "Ben solağım."

Bir sonraki atışına hazırlanırken bana döndüğünde ağzımı kapattım. Bu sefer önce turuncu topu, ardından da bordo olanı cebe soktu ama bir sonraki atışında ıskaladı.

Onunla kötü anılar konusunda dalga geçtiğimde benim gibi dudaklarını büzdü. "Sana bir bira daha ısmarlasam acına faydası olur mu?"

Elindeki sopayı çektim. "Martini olsun ve kendine de bir tane al. Buna ihtiyacın olacak."

* * *

Charlie ilk oyunu kazandı, böylece bir oyun iki oldu ve onu da ben kazandım ama o berabere kalmak istemiyordu, o yüzden üçüncü bir oyun daha oynadık. Kazandığında, ben dördüncü bir oyun talep edemeden istekayı hemen elimden çekiverd,.

"Nora, seninle bir anlaşmamız vardı."

"Kabul ettiğimi kim söyledi?"

"Ama oynadın."

Başımı geriye atıp homurdandım.

"Yardımı olacaksa," dedi kendine özgü kuru bir sesle, "seni buraya getiren derin, karanlık, çarpık fantezin her neyse bana anlatmadan önce gizlilik sözleşmesi imzalamaya hazırım."

Gözlerimi kıstım.

Bardağımı kokteyl peçetesinden kaldırıp pilot kalem bulana kadar ceplerini yokladı, kuşkusuz benim tercih ettiğim markadan kullanıyordu, gerçi benim tercihim siyahtır, ondaysa geleneksel editör kırmızısı vardı. Eğilip bir şeyler karaladı:

Ben, Charles Lastra, aklı başında biri olarak, Nora Stephens'ın karanlık, kirli, çarpık sırrını herhangi birine söylediğim takdirde kanun karşısına çıkmayı ya da beş milyon

dolar para cezasına çarptırılmayı kabul ediyor ve bu şartlar altında sırrını saklayacağıma yemin ediyorum.

"Anlaşıldı, sen hayatında hiç sözleşme görmemişsin," dedim. "Belki hiç aynı odada bile bulunmadın."

İmzalamayı bitirip kalemi bıraktı. "Bu çok güzel bir sözleşme."

"Sözleşmelerin nasıl yapıldığına dair en ufak bir fikri bile olmayan, cahil, zavallı kitap editörleri," diyerek başını okşadım.

Kolumu iterek uzaklaştırdı. "Bu kadar kötü ne olabilir, Nora? Kanundan mı kaçıyorsun? Banka mı soydun?"

Karanlıkta, gözlerinin altın rengi, iri gözbebeklerinin etrafında tuhaf bir şekilde parlak görünüyordu. "Hamile asistanını mı kovdun?" diyerek dalga geçti alçak sesle. Bu ima bende şok etkisi yaratırken tepeden tırnağa elektrik çarpmış gibi oldum.

Mucizevi bir şekilde Dusty'nin taslağını unutmuştum. Şimdi Nadine yine benimle alay ediyordu.

"Kontrollü olmanın nesi bu kadar yanlış?" Neredeyse tüm evreni sorguluyordum.

"Ben anlamam."

"Ne yani, sırf çocuk istemiyorum ya da hamile bir kadını sırf benden farklı düşünüyor diye cezalandıracak biri miyim ben? Şu dünyada en sevdiğim kişi hamile bir kadın! Ve ben yeğenlerime âşığımdır. Bir kadının verdiği her karar, diğer kadınların yaşamlarına yönelik büyük bir itham değildir."

"Nora," dedi Charlie. "Bu bir roman. Kurgu."

"Anlamıyorsun çünkü sen... *sensin*." Onu elimle işaret ettim.

"Ben mi?"

"Sen asık suratlı ve aksi olmayı göze alabilirsin ve insanlar bunun için sana hayranlık duyacaktır. Gelgelelim kadınlar için kurallar farklıdır. Ciddiye alınmak ama şirret biri gibi görülmemek için bu mükemmel dengeyi kurmak zorundalar. Ki bu daimi bir çaba gerektirir. İnsanlar köpekbalıklarıyla çalışmak istemez..."

"Ben istiyorum," diyerek araya girdi.

"Bize *tıpatıp* benzeyen erkekler bile *bizimle* olmak istemez. Elbette bazıları istediğini sanıyor ama sonra bir bakmışsın seni hiç ağlarken görmedikleri için dört dakikalık bir telefon konuşmasıyla terk ediveriyor ve bir Noel ağacı çiftliği vârisiyle evlenmek için ülkenin öbür ucuna taşınıyor!"

Charlie'nin dolgun dudakları düğümlenmiş, gözleri kısılmıştı. "...Ne?"

"Hiçbir şey," diye homurdandım.

"Ama bu imali bir 'hiçbir şey'."

"Unut gitsin."

"Mümkün değil," dedi. "Bütün gece diyagramlar ve çizelgeler hazırlayıp ne demek istediğini anlamaya çalışacağım."

"Ben lanetliyim. Hepsi bu."

"Ah, tabii ya. Anladım."

"Öyleyim," diye ısrar ettim.

"Ben bir editörüm, Stephens," dedi. "Bu söyleme inanmak için daha fazla ayrıntıya ihtiyacım olacak."

"Eh, ben herkesin bir şekilde bildiği o kurgusal karakterim," dedim. "Sırf İyi Kadın öne çıkabilsin diye var olan soğukkanlı, aşırı hırslı bir şehir züppesiyim. Makyajsız daha güzel olan, barbeküyü seven ve bir şekilde karaoke standardını yok etmeyi sevimli gösteren kızlar için terk edilenim!"

Ve nedense (düşük alkol toleransım) burada da beni

durdurmamıştı. İçimde ne var ne yoksa ortalığa döküyordum. Sanki utanç verici geçmişimi herkesin görmesi için yer fıstığı kabuğuyla dolu zeminin üzerine kusuyor gibiydim.

Aaron'ın beni Prens Edward Adası için terk etmesi (ve sosyal medyada Adeline adında bir kızıl saçlıyı takip etmesi). Sonra da Grant'in, Chastity ve ailesinin küçük oteli için benden ayrılması. Luca'nın evlenip karısıyla Michigan'daki bir kiraz çiftliğine taşınması.

Her şeyin başladığı yer olan, bir roman yazarından bir çiftlik sahibine dönüşen Jakob'a geldiğimizdeyse bir an düşüncelerime hâkim olmaya çalıştım. Onunla aramızda geçenler bir listenin sonuna ait değildi; onu bıraktığım yere, hayatımı ebediyen değiştiren ve hâlâ dumanları tüten boşluğa aitti. "Anladın işte."

Gözleri kısıldı ve dudakları sırıtırcasına kıvrıldı. "Anladım mı acaba?"

"Tüm bu mecazlar ve klişeler bir yerlerden doğuyor, öyle değil mi?" dedim. "Benim gibi kadınların başlangıçtan beri var olduğu açık. Demem o ki ya kendi kendimi bile isteye sabote ediyorum ya da bu, kadim bir lanet. Şöyle bir düşününce belki de tüm bunlar Lilith ile başlamıştır. Tesadüf olamayacak kadar garip."

"Biliyor musun," dedi Charlie, "Dusty'nin benim doğup büyüdüğüm yer hakkında koca bir kitap yazması ve sonra benim de o kasabada onun temsilcisiyle karşılaşmamın tesadüf olamayacak kadar tuhaf olduğunu söyleyebilirim ama daha önce de belirttiğim gibi, sen 'beni takip etmiyordun,' yani bazen tesadüfler olabilir, Nora."

"Peki ya bu? Yani dört ilişkim de erkek arkadaşlarımın ıssız bir yere gidip bir daha geri dönmemeye karar verdikleri için mi bitti?"

Gülümsemeye çalıştı ama savaşı kaybetti.

"Bunda gülünecek bir şey yok!" dedim kendime rağmen gülerek. Daha doğrusu kendim yüzünden.

"Tam da gülünecek bir şeyi olmayan birinin söyleyeceği bir şey," dedi Charlie başını sallayarak. "Bak, hâlâ senin o ukala, Jack London özentisi erkek arkadaşlarının burada olmanla ne alakası olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Kız kardeşimle..." Bir an düşünüp sonra anlatmaya karar verdim, "...son birkaç aydır aramız biraz bozuk ve o da bir süre şehirden uzaklaşmak istedi. Ayrıca çok fazla küçük kasaba aşk romanlarından okuduğu için sorunlarımızın çözümünün tıpkı eski sevgililerimin yaptığı gibi kendi aydınlatıcı deneyimlerimizi yaşamak olduğuna inanıyor. Hem de böyle bir yerde."

"Eski sevgililerin," dedi açık açık. "Yani şu kariyerlerinden vazgeçip ıssız bir yerde yaşamak için taşınanlar."

"Evet, onlar."

"Ee, ne olmuş yani?" dedi. "Senin de mutluluğu burada bulup New York'u terk etmen mi gerekiyor? Yayıncılığı bırakacak mısın?"

"Tabii ki hayır," dedim. "Sadece kız kardeşim bebek gelmeden önce biraz eğlenmek istedi. Her zamanki hayatımıza ara verip yeni bir şeyler deneyimlemek. Listemiz bile var."

"Liste mi?"

"Kitaplardan aşırdığı bir sürü şey." İşte bu yüzden arka arkaya iki martini içmiyordum. Çünkü şu anda vücudum alkolü işleyemez durumdaydı ve ben listedeki maddeleri sıralamaya başlamıştım bile: "Kareli gömlek giy, sıfırdan bir şeyler pişir, küçük bir kasabada kendini baştan yarat, bir şey inşa et, yerel halktan biriyle çık..."

Charlie kaba bir kahkaha attı. "Kız kardeşin seni bir domuz yetiştiricisiyle evlendirmeye çalışıyor galiba, Stephens."

"Hayır, çalışmıyor."

"Sana kendi küçük kasaba aşkını yaşatmaya çalıştığını kendin söyledin," dedi alaycı bir tavırla. "O kitapların nasıl bittiğini biliyorsun, değil mi Nora? Bir ahırın içinde büyük bir düğünle ya da bebeklerin olduğu bir sonsözle."

Ona küçümseyici bir bakış attım. O romanların nasıl bittiklerini tabii ki de biliyordum. Sadece eski sevgililerimin onları *yaşamasını* izlemekle kalmamış, Libby'yle hâlâ aynı daireyi paylaştığımız zamanlarda o kitapların son sayfalarını neredeyse takıntılı bir şekilde okumuştum. Ve okuduklarım beni asla birinci sayfaya dönmeye ikna etmemişti.

"Bak, Lastra," dedim. "Kız kardeşim ve ben buraya birlikte vakit geçirmek için geldik. Muhtemelen bunu seni yaratan laboratuvarda öğrenmemişsindir ama tatiller sevdiklerinle bağ kurmak ve rahatlamak için oldukça tipik bir yoldur."

"Evet, çünkü senin gibi bir insanı rahatlatacak bir şey varsa o da iki Dressbarn mağazası arası kadar elverişli bir konumda bulunan bir kasabada vakit geçirmektir."

"Biliyor musun, ben senin ya da Dusty'nin sandığı kadar asabi bir kontrol manyağı değilim. Bir domuz yetiştiricisiyle çıkarken de çok güzel vakit geçirebilirim. Ve ne var biliyor musun? Belki de bu iyi bir fikirdir. Ne de olsa New Yorklularla şansım pek yaver gitmedi. Belki yanlış gölde balık *tutuyordum*. Ya da yanlış nükleer atık akıntısında."

"Sen," dedi, "düşündüğümden çok daha tuhafsın."

"Eh, ben de senin bu akşamdan önce, çalışmadığın zamanlarda bir süpürge dolabına girip güç tasarrufu moduna girdiğini sanıyordum, bu yüzden sanırım ikimiz de birbirmizi şaşırttık."

"İşte şimdi *saçmalamaya* başladın," dedi. "Ofiste olmadığım zamanlarda, eski bir Viktorya dönemi malikânesinin bodrum katındaki tabutumdayım."

Ağzımdaki içkiyi püskürtecek gibi oldum ve bu da onun gerçek, insani bir şekilde gülümsemesine neden oldu. Sanırım o da *yaşıyormuş*.

"Stephens," dedi yine kuru bir sesle, "eğer sen başka birinin aşk hikâyesindeki kötü kadınsan, o zaman ben de şeytanım."

"Sen söyledin, ben değil," diye cevap verdim.

Tek kaşını aldırdı. "Bu gece huysuzsun."

"Ben her zaman huysuzum," dedim. "Sadece bu gece saklama zahmetine girmiyorum."

"Güzel." Eğilip sesini iyice alçalttı ve içimden bir elektrik akımı geçti. "Her zaman her şeyin ortada olmasını tercih etmişimdir. Gerçi Sunshine Falls'taki domuz yetiştiricileri aynı şekilde düşünmüyor olabilir."

Bakışları yan gözle benimkine kaydı, kokusu belli belirsiz baharatlı ve tanıdıktı. Bacaklarımın arasına istenmeyen bir ağırlık yerleşti. Umarım çene gamzem tahrik olduğumu gözler önüne sermemiştir.

"Sana zaten söyledim," dedim. "Kız kardeşim için buradayım."

Onun yanında olamadığım için ne kadar endişe duysam da gerçek şu ki Libby'nin hamilelikleri boyunca zaten düşük dereceli bir panik hâlinde olurdum. En azından bu şekilde ona göz kulak olabilirdim.

Kendi çocuklarım olmasını hiç hayal etmemiştim ama Libby'nin ilk hamileliği sırasında hissettiklerim bu kararımı daha da perçinlemişti. Ters gidebilecek çok fazla şey, başarısız olmak için pek çok yol vardı.

Kendimi barın köşesindeki bir tabureye attığımda neredeyse düşüyordum.

Charlie kollarımdan tutup beni yakaladı. "Biraz su içmeye ne dersin?" derken bir yandan da dolgun dudaklarını

hafifçe büzerek/sırıtarak/bu her neyse işte barmene işaret ederek benimkinin yanındaki boş tabureye oturdu.

Omuzlarımı dikleştirip ağırbaşlı görünmeye çalıştım. "Dikkatimi dağıtamayacaksın."

Tek kaşını kaldırdı. "Neden dağıtayım ki?"

"O oyunlardan birini kazandım. Sen de *bana* bilgi borçlusun." Özellikle de ağzımdan kaçırdığım korkunç miktardaki bilgiler düşünüldüğünde.

Başını eğip gözlerini bana dikti. "Ne bilmek istiyorsun?"

İki yıl önceki öğle yemeğimiz aklıma geldi; Charlie'nin saatine sinirli sinirli bakışı. "Tanıştığımız gün uçağa yetişmeye çalıştığını söylemiştin. Neden?"

Boynunu kaşıyıp kaşlarını çattı, çenesi gerildi. "Şu anda burada olmamla aynı sebepten."

"Merakımı cezbettin."

"Seni temin ederim ki öyle bir durum yok." Barmen önümüze iki su koydu. "Babam felç geçirdi. Biri o zamanlar, diğeri de birkaç ay önce. Yardım etmek için buradayım."

"Kahretsin. Ben... inanamıyorum." Anında görüşüm netleşti ve tamamen ona odaklandım. "Sen demek o zaman..."

"Orada olacağıma söz vermiştim," dedi savunmacı bir tavırla. "Ve bunun hakkında konuşmanın o an nasıl bir faydası olacağını görmedim."

"Demek istediğim... Bak, kırk altı saniye önce terk edilmiştim ve yine de tamamen yabancı biriyle salata yiyip bir martini içmek zorundaydım, yani anlıyorum."

Charlie'nin gözleri benimkilere takıldı, o kadar yoğun ki bir an için gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

"Baban... iyi mi?"

Bardağı tekrar döndürdü. "Öğle yemeği yediğimizde tehlikeli bir durum olmadığını zaten biliyordum. Kız kardeşim bana felçten daha yeni bahsetmişti ama aslında olay

haftalar önce olmuştu." Yüzü sertleşti. "Babam bilmeme gerek olmadığına karar verdi ve işte hepsi bu kadar." Kendini çok fazla açık ettiğini düşünen birinin rahatsızlığıyla taburesinde kıpırdandı.

Vücudumda dolaşan cini ve birayı hesaba kattığımda bile ağzımdan çıkanlara inanamıyordum: "Babam, annem hamileyken bizi terk etti. Onu hiç hatırlamıyorum. Ondan sonrası da zaten annemin ezik sevgililerin geçit töreni gibiydi, o yüzden babalar konusunda pek uzman sayılmam."

Charlie'nin kaşları çatılırken nemli bardağın üzerindeki parmakları birden donup kaldı. "Kulağa korkunç geliyor."

"O kadar da kötü değildi," dedim. "Çoğunun bizimle tanışmasına izin vermezdi. Bu konuda kararlıydı." Bardağıma uzanıp tıpkı onun yaptığı gibi çevirdim. "Ama bir gün bulutların üzerinde süzülüyor, en sevdiği *Hello Dolly!* şarkılarını söyleyip New York'taki Pamuk Prenses gibi ikinci el mağazalarından aldığı işlemeli yastıklarını kabartırken ertesi günse..."

Sözümü yarıda kesmekten kendimi alamadım. Nasıl büyüdüğümden utanmıyordum ama bir insana kendiniz hakkında ne kadar çok şey anlatırsanız o kadar çok güç kaybederdiniz. Ve annemi yabancılarla paylaşmaktan özellikle kaçınırdım; sanki onun hatırası bir gazete kupürüymüş de onu her çıkardığımda biraz daha solup kırışıyormuş gibi.

Charlie'nin başparmağı bileğimin üzerinde dalgınca geziniyordu. "Stephens?"

"Benim için üzülmene ihtiyacım yok."

Gözbebekleri genişledi. "Buna cesaret edemem." Sesi *tam olarak* cesaret ediyormuş gibi geliyordu.

Bir noktada birbirimize çekiliyorduk, bacaklarım yine onunkilerin arasında sıkışmıştı, birbirimize değdiğimiz yerlerden sonsuz, uğultulu bir titreşim geçiyordu. Gözleri bana bakarken ağırlaşıyordu ve gözbebekleri derin, karanlık bir

çukurun etrafındaki parlak bir bal halkası gibi irislerini kaplıyordu.

Uyluklarımın arasında ısı toplandı ve bacaklarımı tekrar açıp kapadım. Charlie'nin gözleri hareketimi takip etmek için aşağı baktı ve su bardağı ne yaptığını unutmuş gibi alt dudağına çarptı. O anda, her şeyiyle benim için yüzde yüz okunabilir bir durumdaydı.

Sanki bir aynaya bakıyormuşum gibi.

Ona doğru eğilebilirdim.

Dizlerimi onunkilerin arasındaki boşluğa daha fazla kaydırabilir, koluna dokunabilir ya da çenemi yukarı kaldırabilirdim ve bu varsayımsal senaryoların herhangi birinde sonunda öpüşüyor olurduk. Ondan pek hoşlanmıyor olabilirdim ama önemsiz sayılmayacak bir yanım alt dudağının tadının nasıl olduğunu, bileğimdeki o elin bana nasıl dokunacağını bilmek için âdeta can atıyordu.

Tam o sırada *bardaktan boşanırcasına* yağmur yağmaya başladı ve oluklu metal çatı, yağmur damlalarının hummalı patırtısıyla inledi. Kolumu Charlie'nin altından çekip ayağa fırladım. "Eve gitmeliyim."

"Taksiyi paylaşalım?" diye sordu alçak ve çatlamış sesiyle.

Bu saatte, bu kasabada *iki taksi* bulma ihtimalimiz pek de yüksek değildi. Hardy'nin kullanmadığı bir taksi bulma ihtimaliyse çok daha yüksek. "Sanırım yürüyeceğim."

"Bu yağmurda mı?" dedi. "Yani *bu* ayakkabılarla mı?"

Çantamı aldım. "Eriyecek değilim ya." Muhtemelen.

Charlie de ayağa kalktı. "Şemsiyemi paylaşabiliriz."

8

Charlie'nin şemsiyesinin altına sıkışıp Poppa Squat'tan çıktık. (Ben bunu tesadüf sanmıştım ama meğerse takıntılı bir şekilde hava durumu uygulamasını kontrol ediyormuş, anlaşılan benden bile daha öngörülü birini bulmuştum.). Nemli havada çimenlerin ve kır çiçeklerinin kokusu yoğun, hava da oldukça serindi.

"Nerede kalıyorsun?"

"Goode's Lily Cottage."

Neredeyse mırıldanarak, "Tuhaf," dedi.

Nefesinin değdiği yerden boynuma doğru bir sıcaklık yayıldı. "Ne yani, kristal avizeli siyah mermer döşeli bir çatı katı haricinde bir yerde mutlu olamaz mıyım?"

"Ben de tam olarak bunu kastetmiştim." Sokak lambasının ışığı yağmur damlalarını âdeta gümüş konfetiler gibi parlatırken dönüp bana baktı. "Ayrıca orası ailemin kiralık mülkü."

Yanaklarım kızardı. "Sally... Goode senin annen mi? Sen bir at çiftliğinin yanında mı büyüdün?"

"Ne yani? Kristal avizeli, siyah mermer döşeli bir çatı katından başka bir yerde büyümüş olmam mümkün değil mi?"

"Bir gübre piramidine bu kadar yakın olmayı bırak, bu kasabanın herhangi bir yerine ait olduğunu hayal etmek bile zor."

"Ait olmak biraz abartılı bir ifade olabilir," dedi iğneleyici bir sesle.

"Peki, sen nerede kalıyorsun?"

"Eh, normalde orada kalıyordum," dedi karanlığın içinden bana bir kez daha göz ucuyla bakarken. "Ama bu sefer böyle bir seçeneğim yoktu."

Tuhaf bir şekilde kokusu tanıdık geliyordu ama yine de ne olduğunu çıkaramıyordum. Ilık, hafif baharatlı bir bitiş, o kadar belli belirsiz ki kendimi o kokuyu ciğerlerime çekmeye çalışırken buldum. "Peki nerede?" diye sordum. "Çocukluk odan?"

Kulübenin bulunduğu çıkmaz sokakta durduğumuzda Charlie iç çekti. "Bir yarış arabası yatağında uyuyorum, Nora. Mutlu musun?"

Mutlu demek az bile kalırdı. Sert kaşlı, son derece kibar Charlie'nin plastik bir Corvette'in içine sıkışmış ve Kindle'ına odaklanmış çatık kaşları beni o kadar güldürmüştü ki dik durmakta zorlanıyordum. Muhtemelen ben hariç bir yarış arabası yatağında hayal edebileceğim son kişi oydu.

Ben gülmekten dengemi kaybederken Charlie kolunu belime doldu. "Küçük bir hatırlatma," dedi benimle çakıllı yolda ilerlemeye devam ederken. "Bu gece birbirimize söylediğimiz en utanç verici şey bu değil."

"Sen çocukken NASCAR hayranı mıydın?"

"Hayır ama babam denemekten asla vazgeçmedi."

Beni devirmekle tehdit eden başka bir kahkaha krizine daha girdim. Charlie beni yanına çekti. "Bir ayağını diğerinin önüne at, Stephens."

"Gerçekten de karşılıklı yıkım garantiliymiş," diye haykırdım.

Beni yokuşa doğru götürdü ama topuğum anında çamura batarak beni olduğum yere yapıştırdı. Bir adım daha

attığımda diğer topuğum da çamura saplandı. İçimden öfkeli bir yarı çığlık yükseldi.

Charlie durup ayakkabılarıma bakarken derin derin iç çekti. "Seni taşımak mı zorundayım?"

"Beni sırtına almana izin vermeyeceğim, Lastra."

"Ben de o zavallı, masum ayakkabıları mahvetmene izin *vermeyeceğim*. Ben öyle adamlardan değilim."

Ayakkabılarıma baktım ve içimden acınası bir ses yükseldi. "*İyi.*"

"Rica ederim." Elbisemi yukarı çekip haysiyetimin son kalıntılarına sevgiyle veda ederken o eğilip iyice kamburunu çıkardı, ben de kollarımı omuzlarından geçirip sırtına atladım.

"Her şey yolunda mı?"

"Beni sırtında taşıyorsun," diye yanıtlayıp şemsiyeyi üzerimize tuttum. "Bu, soruna yeterince iyi bir cevap oldu mu?"

"Zavallı Nora," diye takıldı ellerini kalçalarıma yerleştirip merdivenlerden çıkarken. "Neler yaşadığını ancak tahmin edebilirim."

Kilise çanları gibi kaotik ve vurgulu bir farkındalık aniden içimde çınladı: Kokusunun bu kadar tanıdık gelmesinin nedenini bulmuştum. Benim de kullandığım hem erkeğe hem kadına yakışan kolonyanın aynısı. Adı KİTAP olan bu koku sedir ağacı ve amber karışımı; güneşin vurduğu rafları ve yıpranmış sayfaları çağrıştıran bir kokuydu. Şirketin batacağını öğrendiğimde stoklayabilmek için toplu sipariş vermiştim.

Daha önceden de anlayabilirdim aslında ama annemin limonlu ve lavantalı kendi imza kokusu Libby'de nasıl farklı duruyorsa bu da onda farklı kokuyor, daha önce hiç almadığım bir vanilya notasını ortaya çıkarıyordu.

"Çok sessizsin, Stephens," dedi. "Yolculuğunu daha konforlu hâle getirmek için yapabileceğim bir şey var mı? Boyun yastığı? Ya da şu minik Delta kurabiyelerinden?"

"Biraz mahmuz ve kırbaç alabilirim."

"Bunun olacağını tahmin etmeliydim."

"Ayrıca bundan bir daha asla bahsetmeyeceğimize dair yeminli bir beyanı da kabul ederim."

"Son sözleşmemi o kadar küçümsemenden sonra mı? Hiç sanmıyorum."

Ön merdivenlere vardığımızda Charlie'nin sırtından aşağı kayıp elbisemi tekrar yerine çekmeye çalıştım ama bu epey zorlu bir mücadele olmuştu çünkü şemsiyeyi üzerimizde tutmayı beceremediğimden şimdi ikimiz de sırılsıklam kalmıştık. Elbisem kalçalarıma kadar çıkmış, kâküllerim de gözlerime yapışmıştı.

Charlie uzanıp onları geriye çekti. "Saçların güzel olmuş bu arada,"

"Heteroseksüel erkekler kâkül sever," dedim. "Kadınları ulaşılabilir kılıyor."

"Bir alından daha korkutucu bir şey yoktur," dedi. "Yine de o platin sarışını biraz özlüyorum."

Ve işte orada: Karnıma kadar inen o arzu bulutu, uyluklarımın arasında bir sızı. "Doğal rengim o değildi," dedim.

"Öyle olduğunu düşünmemiştim," dedi. "Ama sana yakışıyordu."

"Beni şeytani gösterdiği için mi?"

Dudakları nadir görülen, dolu dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı ama sadece bir saniyeliğine ama midemin altüst olmasına yetecek kadar uzundu. "Düşünüyordum da..."

"Aman ne enteresan."

"Beş numaranın üstünü çizmelisin."

"Beş numara mı?"

"Listedeki."

Yüzümü ellerimin arasına aldım. "Bunu sana neden anlattım ki?"

"Çünkü birilerinin bunu yapmasını engellemesini istedin," dedi. "Yapacağın son şey, burada yaşayan birilerine bulaşmaktır."

Elimi indirip gözlerimi kısarak ona baktım. "Niye yabancıları mı yiyorlar?"

"Daha kötüsü," dedi. "Onları sonsuza dek burada tutuyorlar."

Alay edercesine ona baktım. "Kalıcı bir bağlılık. Ne korkunç."

"Nora," dedi alçak, azarlayıcı bir tonla. "İkimiz de o sonsözü istemediğini biliyoruz. Senin gibi biri –böyle ayakkabılarla– burada asla mutlu olamaz. Zavallı bir domuz yetiştiricisini boş yere umutlandırma."

"Bu biraz kaba oldu," dedim.

"Kaba mı?" Bana doğru yaklaştığında kapının üstündeki göz alan floresan ışığı elmacık kemiklerinin altındaki çukurları ortaya çıkarırken keskin bir şekilde gözlerini de parlattı. "Asıl kabalık, sırf arka arkaya dört pislik seçmeyi başardın diye New York şehrinin tüm flört havuzunu pis ilan etmektir."

Bir lav parçası aşağı kayarmışçasına boğazım ısındı. "Sakın bana duygularını incittiğimi söyleme," diye mırıldandım.

"En çok da senin bilmen gerekir ki," dedi bakışlarını dudaklarıma indirerek, "biz 'asık suratlı, tekdüze edebiyatçı tipler' böyle değilizdir."

Kafamın içinde Nadine Winters'ın sesi, *İptal, iptal! Böyle bir şey planda yoktu!* diye bağırıyordu. Ancak kelimelerin rekabet edemeyeceği kadar kan, damarlarımda dolaşıp tenimi karıncalandırıyordu.

Bunu yaptığımı hatırlamıyorum ama bir anda parmaklarımı karnına bastırırken buldum, kasları parmaklarımın altında gerildi.

Bu kötü bir fikir, diye düşündüm, Charlie kalçalarımı kendine doğru çekmeden önce. Kelimeler zihnimde tıpkı bir alfabe çorbası gibi dağıldı, harfler oraya buraya saçılırken düşünce yetimi tamamen yitirmiştim. Beni kulübenin kapısına doğru yaslarken ağzı kabaca benimkini yakaladı ve vücudumu kendi vücuduyla kapladı.

Baskıdan dolayı neredeyse inliyordum. Elleri sıkıca belimi kavramıştı. Dudaklarım onun dili için ayrıldı ve biranın mayhoş tadıyla cinin o keskin tadı ağzımda hoş bir şekilde birbirine karıştı.

Dizlerimin bağı çözülüyormuş da sıvıya dönüşüyormuşum gibi hissediyordum. Ağzı çenemden aşağı, boğazıma doğru kaydı. Ellerimi onun yağmurdan sırılsıklam olmuş saçlarının arasında gezdiriyor ve alçak bir sesle inliyordum, eli göğsüme gitti ve parmakları göğüs ucuma değdi. Bir ara şemsiyeyi yere düşürdüm. Charlie'nin gömleği tamamen üzerine yapışmış vaziyetteydi. Nemli elbisemin içinden beni avuçladı ve dudaklarımız tekrar birbirini buldu.

Bira ve cinin son damlaları da kan dolaşımımdan buharlaşıyor ve her şey yüksek bir hızla gerçekleşiyordu. Ellerim gömleğinin arkasını sıyırdı ve tırnaklarım pürüzsüz, sıcak tenine batıp onu daha da yakına çekince avucu elbisemin eteklerine doğru gidip onu kalçalarımdan yukarı sıyırdı. Parmakları daha yukarıya kayarak tenimi ürpertti ve içimden *Bekle* gibi bir mırıltı zar zor, yarım yamalak bir şekilde çıkıverdi.

Bunu nasıl duyduğundan bile emin değilim ama Charlie birdenbire geri çekildi; transtan yeni çıkmış bir adam gibi

görünüyordu; saçları dağılmış, dudakları arı sokmuş gibi şişmiş ve koyu gözleri de hızla kırpışıyordu. "Kahretsin!" dedi boğuk bir sesle geri çekilip. "Bunu yapmak istememiş..."

Her şey bir anda netleşip üzerimde soğuk duş etkisi yarattı.

Kahretsin demek de haklıydı.

Yemek yediğim kaba tükürmem ya da çalıştığım yerdeki kişilerle öpüşmezdim. Bir buçuk yıl içinde çalıştığım herkesin beni Nadine Winters olarak düşünecek olması zaten yeterince kötüydü, bir de itibarımın yakıldığı cenaze ateşine daha fazla odun eklememe gerek yoktu.

"Ben gerçekten böyle bir şey..." diyerek kem küm etti.

"Açıklama yapmana gerek yok!" Elbisemin eteğini kalçalarımdan aşağı doğru çekerek sözünü kestim. "Bu bir hataydı!"

"Biliyorum!" Charlie'nin sesi belli belirsiz alınmış gibi geliyordu.

"Ben de biliyorum!"

"İyi! O hâlde anlaştık!"

"İyi!" diye haykırdım, tarihin en tuhaf ve en verimsiz tartışmasına devam ederek.

Charlie kımıldamadı. İkimiz de kımıldamadık. Gözleri hâlâ mürekkep karasıydı ve aç gibi bakıyordu; kapının üzerindeki ışık sayesinde pantolonundaki kabarıklık, şehvet düşkünleri müzesinde pekâlâ sergilenebilirdi.

Bir nefes aldım. "Bence..."

"Hiçbir şey olmamış gibi davranmalıyız," dedik aynı anda. Başımla onayladım.

O da başını salladı.

Karar verilmişti.

Şemsiyesini yerden aldığında ikimiz de "iyi geceler" demeye zahmet etmedik. Sadece sert bir şekilde tekrar başını salladı ve dönüp uzaklaştı.

Böyle bir şey asla olmadı, diye düşündüm kendimi zorlayarak.

Bu iyi bir şeydi çünkü benim pervasız kararlarım *her zaman* feci sonuçlar doğurmuştur.

9

Ben on iki yaşımdayken annem bir polisiye dizisinde rol almıştı. Dizinin yönetmeniyle de arası çok iyiydi. Çok geçmeden de onu her gece görmeye başladı.

Dört bölüm çekildikten sonra, adam ayrı olduğu karısıyla barıştı. Böylece annemin oynadığı cesur genç dedektif karakter diziden çıkarılarak çabucak öldürüldü ve cesedi dondurucuda bulundu.

Annemi hiç o zamanki kadar perişan görmemiştim. Bu olaydan sonra şehirde onunla karşılaşabileceği ya da ona kaybettiği işi hatırlatabileceği yerlere gitmekten sürekli kaçındık.

Bundan sonraysa asla âşık olmamak benim için kolay bir karar olmuştu.

Yıllarca buna bağlı kaldım. Sonra da Jakob'la tanıştım.

Beni hiç görmediğim renklerle, hayal bile edemeyeceğim yepyeni mutluluklar vadeden bir dünyayla tanıştırmıştı.

Anneme onun yanına taşınacağımı söylediğimde çok mutlu olmuştu. Yaşadığı onca şeyden sonra romantikliğini hâlâ yitirmemişti.

O sana çok iyi gelecek tatlı kızım, dedi annem. Jakob benden birkaç yaş büyüktü, iyi maaşlı bir barmenlik işi ve şehir dışında küçük bir dairesi vardı.

Bir hafta sonra anneme ve Libby'ye sarılıp vedalaştım ve

eşyalarımı onun evine taşıdım. Bundan iki hafta sonraysa annem öldü.

Bütün faturaların ödeme vakti aynı zamana denk geldi. Kira, ev giderleri, iyice sıkıştığımız zamanlarda benim adıma açtığımız kredi kartı. Artık annemden gelen bir gelir yoktu, bundan böyle kendi ayaklarımın üzerinde durmalıydım, kimseden yardım istemeden yaşamıma devam etmeliydim.

On altı yaşımdan beri Freeman Kitabevi'nde çalışıyordum ancak çok cüzi miktarda para alıyordum ve üniversiteye giderken de oraya ancak yarı zamanlı devam edebiliyordum ve günün birinde aldığım o öğrenci kredilerinin peşimi bırakmayacağını biliyordum.

Annemin oyuncu arkadaşları bizim için bir bağış kampanyası düzenlediler ve cenazeden sonra on beş bin dolardan fazla para topladıklarını söylediler. Yine de Libby mutluluk gözyaşları döktü çünkü o zamanlar bunun okyanusta bir damla olduğunu bilmiyordu.

O sıralar moda tasarımına merak salmıştı ve Parsons'a gitmek istiyordu, ben de onun okul masraflarını karşılayabilmek için üniversiteyi bırakmayı düşündüm ama kendi programıma zaten on binlerce dolar yatırmıştım bile.

Jakob'un evinden ayrılıp Libby'nin yanına taşındım.

Ve kendime bir bütçe yaptım.

En ucuz, en doyurucu yemekler için interneti taradım.

Başka işler de yapmaya başladım; özel ders veriyor, garsonluk yapıyor, sınıf arkadaşlarımın ödevlerini yazıyordum.

Jakob, Wyoming'teki yazarlık programına kabul edildiğini öğrendi ve gitti, ardından da ayrıldık; mutlak yalnızlığım, yıllar önce kendime verdiğim sözün neden hâlâ önemli olduğunu hatırlatmıştı bana.

Sonra da birileriyle çıkmayı bıraktım. Sadece ilk randevulara çıkıyordum; o da sadece akşam yemeği içindi çünkü kimseye söylemesem de bunun nedeni cebimden bir öğün

parasının çıkmayacak olmasıydı. Hatta kalanları paket yaptırıp Libby'ye götürdüğümü hesaba katarsak iki öğün.

İkinci randevulara gitmiyordum. İşte o zaman suçluluk duygusu ya da diğer duygular devreye giriyordu.

Libby şakacı bir tavırla kimsenin bana göre ikinci randevuya çıkmak için yeterince iyi olmadığı konusunda dalga geçiyor, ben de ona izin veriyordum. Zira asıl gerçeği bildiğini düşünmek beni mahvederdi.

O da kendi payına düşeni yapıyordu. Annemden gelen gelir olmayınca kemerleri sıkmak zorunda kalmıştık ama Libby zaten kendisi için para harcamayı sevmezdi.

Kimi zaman, özellikle kötü geçen bir randevu hakkında ona şikâyet ettikten sonra okuldan ya da özel derslerden çıkıp eve geldiğimde onu odasında (yatak odası ona kalsın diye annemin eskiden uyuduğu salona taşınmıştım) uyurken buluyor ve salona girdiğimde uyuduğum kanepenin yanındaki vazoda koca bir ayçiçek demeti olduğunu görüyordum.

Normal biri olsaydım ağlayabilirdim. Ama onun yerine orada oturur, vazoya sıkıca sarılır ve tir tir titrerdim. Sanki içimde derinlere gömülmüş çok fazla duygu var da üzerlerine kalın bir kül tabakası çökmüş gibiydi; onları ancak tektonik bir mırıltı uyandırabilirdi.

Ayağımda hissedemediğim bir nokta vardı. Eskiden bir cam parçasına basmıştım ve oradaki sinirler de ölmüştü. Doktor tekrar normale döneceğini söylese de yıllar geçmesine rağmen orası hâlâ hissizdi.

Kalbim de yıllardır böyleydi işte. Tüm çatlakları nasır tutmuş gibiydi.

Ama bu sayede önemli olan şeylere odaklanabilmiş ve hem kendim hem de Libby için bir hayat kurabilmiştim; hiçbir bankanın ya da eski bir erkek arkadaşın elimizden alamayacağı bir ev.

İlişkileri olan arkadaşlarımın taviz üstüne taviz vermelerini, bir bütünün parçasından başka bir şey olmayana, tüm hikâyeleri geçmişte kalana ve kariyer hedeflerinin, arkadaşlarının hatta evlerinin yerini bizim hedeflerimiz, arkadaşlarımız ve dairemiz alana dek de kendi içlerine kapanışlarını izledim. Hiçbir uyarı olmadan ellerinden bir anda kayıp gidebilecek o yarım hayatlar.

O zamana kadar bir insanın ilk buluşmalarda bilmesi gereken hemen hemen her şeyi öğrenmiştim. Dikkat etmem gereken kırmızı çizgileri, hangi soruları sormam gerektiğini biliyordum. Arkadaşlarımın, iş arkadaşlarımın ve meslektaşlarımın sevgilileri tarafından görmezden gelindiklerini, aldatıldıklarını ya da ilişkilerinin monotonlaşmasını ve ancak partnerlerinin evli, kumar bağımlısı ya da kronik işsiz oldukları ortaya çıktığında uyandıklarına şahit olmuştum. Gündelik takılmacaların sefil bir şekilde karmakarışık yarım ilişkilere dönüştüğünü görmüştüm.

Benimse bir standardım ve hayatım vardı; bir erkeğin hayatıma girerken sanki bir futbol sahasına dalıyormuşçasına her yeri darmaduman etmesine izin vermeyecektim.

Bu yüzden ancak kariyerim rayına oturduktan sonra yeniden randevulaşmaya başladım ve bu sefer doğru olanı yaptım. Büyük bir dikkatle, kontrol listeleri tutarak ve kararlarımı iyice tartarak.

Meslektaşlarımla hiç öpüşmedim. Hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim erkeklerle de. Çıkmaya niyetimin olmadığı ya da uyumsuzluk yaşayacağımı bildiğim erkekleri öpmedim. Rasgele şehvet nöbetlerinin benim yerime karar vermesine asla izin vermedim.

Ta ki Charlie Lastra'ya kadar.

Hayatımda hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

* * *

Libby'nin bu hatamdan dolayı havalara uçacağını sanıyordum. Ama o da benim gibi bu durumu onaylamadı.

"New Yorklu baş düşmanın beş numara sayılmaz, kardeşim," dedi. "Onun yerine altın kalpli bir rodeo kovboyuyla çıkamaz mıydın?"

"Bunun için tamamen yanlış ayakkabıları giyiyordum."

"Şehirde milyonlarca Charlie'yi öpebilirsin ama burada yeni şeyler denemen gerekiyordu. İkimiz de öyle," derken elindeki yumurtalı ıspatulayı bana doğru sallıyordu. Büyürken oturduğumuz evde kahvaltımız yoğurtlu yulaf ya da kuru meyveli granoladan ibaretti ama şimdi Libby bize içinde omlet, pankek ve vejetaryen sosislerden oluşan tam bir İngiliz kahvaltısı hazırlıyordu.

Huzursuz bir gecenin ardından sabah dokuzda yataktan kalkıp koşuya çıkmış, ardından da hızlı bir duş alıp kahvaltı için aşağı inmiştim. Libby zaten saatlerdir ayaktaydı. Artık sabahları, gençken uyumayı sevdiğinden daha çok seviyordu. Hafta sonları bile asla yediden sonra uyumazdı. Bea'nın tiz ciyaklamasını ya da Tala'nın minik ayak seslerini üç kilometre öteden ve bir doz morfinden sonra bile duyabildiğine kısmen emindim.

Her zaman iki kızının da biz olduğunu ama bedenlerinin yer değiştiğini söylerdi.

Büyük olan Bea, annesi gibi vişneli turta kadar tatlı ama benim gibi uzun boylu ve küllü kahverengi saçlara sahipti. Tala'nın saçlarıysa tıpkı annesininki gibi ışıltılı sarı rengindeydi ve muhtemelen boyu bir elli beşten fazla olmayacaktı ama o da Nono Teyzesi gibi tam bir dediğim dedikti; öyle ki ayrıntılı bir açıklama yapmadan hiçbir emri yerine getirmiyordu.

Libby'nin elindeki ıspatulayı çekip onu bir sandalyeye doğru götürürken, "Beni onunla bırakıp *Komik Tuzak* fil-

mi çeviren sensin," dedim. "Yanımdan gitmeseydin böyle bir şey asla olmazdı."

"Bak Nora, bazen annelerin bile yalnız kalmaya ihtiyacı vardır," dedi yavaşça. "Her neyse, o adamdan *nefret ettiğini* sanıyordum."

"Ondan nefret etmiyorum," dedim. "Biz sadece zıt kutuplar gibiyiz."

"Zıt kutuplar birbirini çeker."

"Tamam, o zaman biz de aynı kutuplara sahip mıknatısızız."

"Aynı kutuplara sahip iki mıknatıs asla bir arada bulunamaz."

"Biz kesinlikle diğer mıknatısların aksine hareket ediyoruz," deyip dolu tabaklarımızı masaya taşıdıktan sonra onun karşısına oturdum. Hava cehennem gibi sıcaktı. Pencereleri açıp vantilatörleri çalıştırdık ama mutfak düşük kapasiteli çalışan bir sauna gibi yanıyordu.

"Bir zayıflık anıydı." Charlie'nin belimdeki ellerinin, göğsünün beni kapıya doğru yasladığı ânın hatırası içimi yakıp kavuruyordu.

Libby tek kaşını kaldırdı. Küt kesimli pembe saçlarıyla benim kötü talihimin üstesinden gelebilecek gibi dursa da yumuşak yanaklarıyla o kadar da acımasız olamayacağını kanıtlıyordu.

"Şunu sakın unutma kardeşim, geçmişte bu tür adamlar sana yaramadı."

Şahsen ben Charlie'yi eski sevgililerimle aynı kefeye koymazdım. Bir kere hiçbiri beni dışarıda böylesine baştan çıkarıp öpmemişti. Ayrıca hiçbiri öpüşürken pantolonlarına kızgın bir demir sokmuşum gibi sıçramamıştı.

"Listenin dışına çıktığın için seninle gurur duyuyorum ama ben olsam Kont von Lastra'nın sana yaşattığı bu ateşli ânı saymazdım."

İncinip utanmış bir hâlde yüzümü koluma gömdüm. "Hepsi Nadine Winters'ın suçu."

Libby'nin kaşları çatıldı. "Kimin?"

"Ah, doğru ya." Başımı kaldırdım. "Dünkü olaydan sonra kaçıp gittiğin için sana daha anlatamadım."

Telefonumun kilidini açıp Dusty'den gelen e-postaya bastım ve ekranı Libby'nin görüş alanına doğru kaydırdım. Okurken kamburunu çıkarıyor ve ben de iş günüme başlayabilmek için elimden geldiğince hızlı bir şekilde ağzıma yiyecek tıkıştırıyordum.

Libby şaşırtıcı olsa da hızlı bir okur değildir. Tıpkı köpük banyosu yapar gibi kitapların tadını çıkarır, benim mesleğimse beni sıcak ve hızlı bir duş alıyormuşum gibi davranmaya zorlar.

Okudukça dudakları büzüldü ve ağzı tıpkı bir düğüm hâlini aldı; ta ki sonunda kahkahayı patlatana kadar. "Aman Tanrım!" diye haykırdı. "Bu, kesinlikle bir Nora Stephens hayran kurgusu!"

"Yazar açıkça bir hayran değilse buna gerçekten hayran kurgusu denebilir mi?"

"Sana daha fazlasını gönderdi mi? İşler kızışıyor mu? Hayran kurgularının çoğu müstehcen olur."

"Tekrar söylüyorum, bu bir hayran kurgusu değil."

Libby kıkırdadı. "Belki Dusty âşık olmuştur."

"Ya da belki de biz konuşurken bir kiralık katil tutuyordur."

"*Umarım* devamı müstehcen olur."

"Libby, her istediğin olsaydı bütün kitaplar dünyayı sarsan bir orgazmla biterdi."

"Hey, neden sonunu görmek istiyorsun ki?" dedi. "Tabii ya çünkü *sen* okumaya sondan *başlarsın*." Bu düşünceyle öğürür gibi yaptı.

Tabağımı yıkamak için ayağa kalktım. "Eh, seninle takılmak eğlenceliydi ama ben kafamı duvara geçirmek istememe neden olmayan bir Wi-Fi bulmaya gidiyorum."

"Sonra görüşürüz," dedi. "Önce birkaç saat çıplak dolaşıp etrafa küfürler savuracağım. Sonra da muhtemelen evi arayacağım... Brendan'a selam söylememi ister misin?"

"Kim?"

Libby bana orta parmağını kaldırıp tersledi. Laptop çantamla kapıya giderken başının yan tarafını yüksek bir sesle öptüm. "Bensiz *Hayatta Bir Kez*'de geçen yerlere gitme!" diye bağırdı.

Var olduğundan bile emin olamadığım o yerler için fazla yorum yapmadan kapıya ilerledim. Aylardır ilk kez farklı bir zamandaki biz gibi hissettim –tamamen bağlı, tamamen şu ana ait– ve istediğim son şey kontrol edilemeyen bir değişkenin her şeyi altüst etmesi. Tek cevabım "Söz," demek oldu.

10

Mug + Shot'tan aldığım buzlu americanomun parasını ödedikten sonra burnu hızmalı, güler yüzlü barista kıza Wi-Fi şifresini sordum.

"Ah!" Arkasındaki, *Hadi sen de fişi çek!* yazılı tabelayı işaret etti. "Burada Wi-Fi yok. Üzgünüm."

"Bir dakika," dedim. "Gerçekten mi?"

Barmen kız parlak bir şekilde gülümsedi. "Evet."

Etrafıma baktım. Görünürde hiç dizüstü bilgisayar yoktu. Buradaki herkes, Everest'e tırmanmaktan ya da Coachella'daki çadırlarda uyuşturucu kullanmaktan gelmiş gibi görünüyordu.

"Yakınlarda kütüphane falan var mı?"

Evet manasında başını salladı. "Birkaç sokak aşağıda. Henüz orada da Wi-Fi yok, sonbaharda gelecekmiş. Ama şimdilik kullanabileceğiniz masaüstü bilgisayarları var."

"Peki, kasabada Wi-Fi olan bir *yer* var mı?" diye sordum.

"Kitapçı yeni bağlattı," dedi fısıldarcasına, sanki bu sözlerinin elektronik aletlerini fişten çekmeye can atan kahve tiryakilerinin izdihamını önlemesini engellemeye çalışırmış gibi.

Ona teşekkür ederek yapış yapış sıcağa çıktım, kitapçıya doğru yürürken koltukaltlarımda ve dekoltemde ter birikmişti. İçeri adım attığımda sanki bir labirente girmiş gibi

hissettim; esintinin uğultusu, rüzgâr çanları ve kuş cıvıltıları bir anda susup ortalığı sessizliğe bürüdü, ılık sedir ağacı ve kurumuş kâğıt kokusu etrafımı sardı.

Buz gibi soğuk içeceğimi yudumladım ve içimden akan çift yönlü serotoninin tadını çıkardım. Güneşli bir günde buzlu kahve ve kitapçıdan daha iyi bir şey var mıydı? Yani, yağmurlu bir günde sıcak bir kahve ve kitapçı dışında.

Raflar, bana gezegenin kenarından kayıyormuşum gibi hissettiren rasgele açılarla inşa edilmişti. Çocukken böyle bir tuhaflığa bayılırdım; kitaplardan yapılmış bir eğlence evi. Şimdi bir yetişkin olarak çoğunlukla dik durmakla ilgileniyordum.

Sol tarafta, raflardan birine oyulmuş, alçak, yuvarlak bir kapı vardı, üzerindeki çerçevenin içine de *Çocuk Kitapları* kelimeleri kazınmıştı.

Madeline'den fırlamış gibi duran, yumuşak mavi yeşil bir duvar resmine bakmak için eğildim, hemen üstünde kavisli bir şekilde *Yeni dünyalar keşfedin!* yazıyordu. Ana odanın diğer tarafında, ortalama büyüklükteki bir kapıdan *İkinci El ve Nadir Kitaplar Odası*'na geçtim.

Bu oda tam olarak ağzına kadar ciltli kitaplarla dolu değildi ve anladığım kadarıyla bu dükkânın pek de iyi bir sınıflandırma sistemi yoktu. Yeni kitaplar eskileriyle, ciltli kitaplar karton kapaklı kitaplarla ve fantastik kitaplar da fantastik olmayan kitaplarla karışmış ve çoğunun üzeri hatırı sayılır bir kalınlıktaki toz tabakasıyla kaplanmıştı.

Bahse girerim burası bir zamanlar insanların tatil hediyeleri alışverişi yaptığı ve gençlerin frappuccino içerken dedikodu yaptığı bir kasaba mücevheriydi. Şimdiyse başka bir küçük işletme mezarlığı hâline gelmişti.

Labirent gibi rafları takip ederek mağazanın derinliklerine doğru indim, dünyanın en iç karartıcı "kafesine"

(birkaç iskambil masası ve birkaç katlanır sandalye) açılan bir kapıyı geçip köşeyi döndüm ve bir saniyeliğe donup kaldım; adımımın tam ortasında ayağım havada asılı kaldı.

Kasanın arkasında, dizüstü bilgisayarının üzerine eğilmiş, kaşları çatık bir adam görmek tıpkı uçurumdan düştüğünüzü gördüğünüz bir kâbustan uyandığınızda evinizin siz uyurken bir hortum tarafından yutulduğunu fark etmek gibiydi.

Küçük kasabaların sorunu işte buydu; yanlış bir adım attığınız anda kaçacak yerinizin olmaması.

Tek yapmak istediğim arkamı dönüp kaçmaktı ama bunu yapmadım. Bir hatanın ya da herhangi bir erkeğin kararlarımı yönetmesine izin vermeyeceğim. İşyerindeki karmaşıklıklardan kaçınmanın tek yolu bu senaryoya karşı korunmaktı. Ayrıca aramızdaki karışıklık da *önlenmişti.* Neredeyse.

Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırdım. O anda, ilk kez koruyucu meleğim olup olmadığını merak ettim çünkü tam karşımda, yerel çoksatan rafında, kapağı bana dönük bir yığın kitap duruyordu, *Hayatta Bir Kez.*

Bir tanesini alıp tezgâha doğru yürüdüm.

Charlie'nin altın hareli gözleri ben kitabı ahşap tezgâhın üzerine koyana kadar yukarı kalkmadı.

"Ah, demek beni 'takip etmediğini' iddia eden kadın buradaymış."

"Demek 'yağmurun altında benden faydalanmaya çalışan' adam da buradaymış."

Henüz yudumladığı kahvesini fincanına geri püskürtüp ahı gitmiş vahı kalmış kafeye baktı. "Umarım lise müdürüm bunu duymamıştır."

Kapı aralığından bakmak için yana doğru eğildim. Oyun masalarından birinde kır saçlı, kambur duran bir kadın tek

kulaklıkla tabletinden *The Sopranos*'u izliyordu. "Eski sevgililerinden biri daha mı?"

Ağzının köşesi hafifçe aşağı seğirdi. "Gözlerin böyle yırtıcı bir ifadeye büründüğünde bunun çok hoşuna gittiğini anlayabiliyorum."

"Ben de aynı şeyi dudağın seğirdiği zaman için söyleyebilirim."

"Buna gülümseme denir, Stephens. Buralarda epey yaygın bir şeydir."

"Buralarda derken Sunshine Falls'u kastediyor olmalısın çünkü kesinlikle etrafındaki o elektrikli çitinin beş metrelik yarıçapından bahsediyor olamazsın."

"Yerlileri bir şekilde kendimden uzak tutmalıyım," derken gözü kitaba ilişti. "Sonunda cesaretini toplayıp hepsini okuyacak mısın?" dedi kuru bir sesle.

"Biliyor musun..." Kitabı alıp göğsüme bastırdım. "Bunu *çoksatanlar* rafında buldum."

"Biliyorum. Yaşlı diş hekimimin geçen yıl çıkardığı *Kuzey Karolina Bisiklet Parkurları Rehberi*'nin hemen yanında duruyor," dedi. "O kitaptan da ister miydin?"

"Bu kitap bir milyondan fazla sattı."

"Farkındayım." Kitabı eline aldı. "Ama şimdi onlardan kaç tane satın *aldığını* merak ettim."

Kaşlarımı çattım. Beni yarım bir sırıtışla ödüllendirdi ve böylece ilk kez kendi patronumun bana "bıçaklarımı çekmiş gülümsememden" bahsederken ne demek istediğini anladım.

Bakışlarımı yüzünden başka tarafa çevirdim ki bu da gözlerimin, altın rengi boğazından aşağıya, jilet gibi görünen beyaz tişörtünün üzerinden kollarına kaydığı anlamına geliyordu. Kolları çok ama çok iyiydi. Öyle aşırı kaslı falan değildi ama ayrı bir çekiciliği vardı.

Tamam, karşımdaki sadece bir koldu. Sakin ol, Nora. Heteroseksüel erkeklerin kadınları etkilemek konusunda işi ne kadar da kolaydı. Heteroseksüel bir kadın epey normal görünen, cinsel manada bir şey ifade etmeyen bir kol görür görmez bile biyolojisi devreye giriyordu. *Kenara çekil, evrimin son dört bin yılı, insan ırkının devamına katkıda bulunma zamanım geldi.*

Dizüstü bilgisayarını bir kenara itip masanın üzerindeki kalemleri, broşürleri ve diğer ıvır zıvırları yeniden düzenlemeye başladı. Düşününce belki de sadece onun kıyafetlerine ve organizasyon becerilerine azıyorumdur. "Aslında ben de sana e-posta gönderiyordum."

Gergin bir lastik gibi aniden titreyerek irkildim. "Öyle mi?"

Evet manasında başını salladı, çenesi gergin, gözleri karanlık ve yoğun bakıyordu. "Sharon'dan haber aldın mı?"

"Dusty'nin editörü mü?"

Başını salladı. "İzne çıktı... Doğum yapmış."

İşte böylece, kolları, o güzel parmakları ve mükemmel bir şekilde düzenlenmiş kalemlerin yanı sıra fosforlu olanlar bile dikkatimi çekmeye yetmedi.

"Ama doğumuna daha bir ay daha var," dedim panik içinde. "Dusty'nin kitabını düzenlemek için de bir *ayımız* var."

Yüzünde ufak bir seğirme daha belirdi. "Onu arayıp bunu söylememi ister misin? Belki bir şeyler yapılabilir... Dur bir dakika, Mount Sinai Hastanesi'nde herhangi bir tanıdığın var mı?"

"Bitti mi?" diye sordum. "Yoksa bu *komik* şakanın daha devamı var mı?"

Charlie ellerini tezgâha dayayıp öne doğru eğildi, çatlamış bir sesle konuşurken gözlerinin içinde yine o tuhaf şimşekler çakıyordu. "Onu istiyorum."

Sanki bir şeyleri kaçırmış gibi hissettim. "N-ne?"

"Dusty'nin kitabı. *Duygusuz*. Üzerinde çalışmak istiyorum."

Ah, çok şükür. Yoksa bu konuşmanın nereye varacağından emin değildim. Ayrıca hayatta o kitabı alamazdı.

"Eğer kitabı vaktinde çıkarmak istiyorsak," diye devam etti Charlie, "Sharon kitabı düzenlemek için zamanında dönemeyecek. Bu durumda Loggia'nın şu anda bir editöre ihtiyacı var ve ben de gönüllü oluyorum."

Alev almış düşüncelerim zihnimde dönüp duruyordu. "Bahsettiğimiz kişi Dusty. Sharon'ın yatıştırıcı, iyimser tavrına alışkın, utangaç ve narin Dusty. Ve sen –alınma ama– antika bir odun kadar naziksin."

Çene kasları gerildi. "Sosyal yeteneklerimin pek de iyi olmadığını biliyorum. Ama işimde iyiyim. Bunu yapabilirim. Dusty'yi de sen ikna edebilirsin. Yayınevi çıkış tarihini ertelemek istemiyor. Bu işi gecikmeden halletmeliyiz."

"Bu bana bağlı bir karar değil."

"Dusty seni dinleyecektir," dedi Charlie. "Tereciye tere satabilirsin."

"Bu sözün buraya uygun olduğundan emin değilim."

"İşinde ne kadar iyi olduğunu doğru bir şekilde yansıtmak için böyle bir örnek vermek zorunda kaldım."

Charlie'nin iltifatından ziyade dudaklarının o canlı hatırası aklıma geldiği için yanaklarım alev alev yanmaya başladı. Hemen ardından da sanki onu vurmuşum gibi sendeleyerek benden uzaklaştığı ânı hatırladım.

Yutkundum. "Onunla konuşacağım. Ama elimden bir tek bu gelir." Alışkan olduğum üzere hiç düşünmeden *Bir Kez*'in son sayfasını çevirdim. Teşekkürler kısmında adımı görünce kaslarımın gevşemesine izin verdim. Bu, işimde iyi *olduğumun*, her şeyi kontrol edemesem bile güçlü bir şekillendirme etkimin olduğunun kanıtıydı.

Boğazımı temizledim. "Hem sen burada ne yapıyorsun ve güneş ışığı seni tutuşturup alevler içinde bırakana dek ne kadar zamanın kaldı?"

Charlie kollarını tezgâhın üzerinde kavuşturdu. "Sır saklayabilir misin, Stephens?"

"Bana JFK'i kimin vurduğunu sor," dedim onun o kuru ses tonunu taklit ederek.

Gözleri kısıldı. "Bu bilgiyi nasıl elde ettiğinle daha çok ilgileniyorum."

"Stephen King'in bir kitabından," dedim. "Şimdi, kimden sır saklıyoruz?"

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirip düşündü. Neredeyse müstehcen bir hareket ama şu anda *bedenimde* olanlardan daha kötü değil.

"Loggia Yayıncılık," dedi.

"Tamam," derken düşündüm. "Eğer saklamama değecek bir sırsa elbette bunu yapabilirim."

Daha yakınıma eğilirken ben de ona doğru eğildim. Fısıltısı o kadar sessizdi ki duymak için neredeyse kulağımı ağzına dayamak zorunda kaldım. "*Ben burada çalışıyorum.*"

"Burada mı çalışıyorsun?" Birden doğruldum ve sıcak kokusunun hararetli pusundan kurtulup gözlerimi kırpıştırdım.

"Teknik olarak *orada* çalışıyor görünürken aslında burada çalışıyorum" diye tekrar etti dizüstü bilgisayarını çevirip ekranda açık olan bir taslağın PDF'ini göstererek.

"Bu yasal mı?" diye sordum. Aynı anda iki tam zamanlı iş, aslında iki yarı zamanlı iş gibi duruyordu.

Charlie bitkin bir şekilde iç çekerken bir elini de yüzünde gezdiriyordu. "Pek tavsiye etmiyorum. Ama buranın

sahibi ailem ve yardıma ihtiyaçları var, bu yüzden birkaç aydır uzaktan editörlük yaparken bir yandan da dükkânı işletiyorum."

Kitabı tezgâhtan alıp, "Bunu gerçekten alacak mısın?" diye sordu.

"Yerel işletmeleri desteklemeyi severim."

"Goode Books yerel bir işletmeden ziyade finansal bir lağım çukuru ama eminim ki dünyanın derinliklerindeki bu çukur sana paranın karşılığını veriyordur."

"Pardon," dedim, "az önce buranın adının Goode Books olduğunu mu söyledin? Annenin soyadı gibi yani, ama aynı zamanda *iyi kitap* anlamında da?"

"Şehir insanı işte," dedi. "Gülleri koklamak için asla durmaz *ya da* yerel işletmelerin tam tepesinde alenen sergilenen tabelaları görmek için başını yukarı kaldırmaz."

Elimi salladım. "Ah, zamanım var olmasına da sadece boynumdaki botoks çenemi o kadar yukarı kaldırmamı zorlaştırıyor, o yüzden."

"Hem bu kadar kibirli hem de bu kadar pratik biriyle daha önce hiç tanışmadım," dedi sesinde neredeyse hayranlık ifade eden bir tonla.

"Mezar taşıma bunu yazalım."

"Tüm bunları bir domuz yetiştiricisine harcayacak olman ne yazık."

"Buna da gerçekten takılmışsın," dedim. "Oysa Libby, sadece oda ve kahvaltı sunan bir yeri işletmek için *country* müzik kariyerini bırakan dul ve bekâr bir baba dışında biriyle çıkmamdan memnun olmayacak."

"Demek Randy ile tanıştın," dedi.

Gülmeye başladığımda ağzının kenarı yine seğirdi.

Ah, kahretsin. *Bu* bir gülümsemeydi. Beni güldürdüğü için mutlu olmuştu. Bu da kanımı tatlı mı tatlı bir akçaağaç

şurubu gibi hissettirmişti. Ve ben akçaağaç şurubundan nefret ederdim.

Neredeyse bir adım geri attım; bu, yeniden inşa etmeye çalıştığım zihinsel sınıra eşlik edecek fiziksel bir sınırdı. "Her neyse, tüm şehrin internetini buraya istiflediğinize dair bir duyum aldım."

"Küçük kasaba söylentilerine asla inanmamalısın, Nora," diye çıkıştı.

"Yani..."

"Yani şifre *iyiikitaplar*" diyor. "Hepsi küçük harf, hepsi tek kelime, sadece 'iyi'nin sonunda iki i var." Kaşlarını çatarak çenesiyle kafeyi işaret etti. "Müdire Schroeder'e selam söyle."

Birden yüzüm karıncalanmaya başladı. Omzumun üzerinden koridorun sonundaki tahta sandalyeye doğru baktım. "Bir daha düşündüm de galiba gidip şuraya oturacağım."

Öne doğru eğilip sesini tekrar alçalttı. *"Korkak tavuk."*

Sesindeki meydan okuma tüylerimi diken diken etti.

Rekabetçi damarım anında harekete geçti ve topuklarımın üzerinde dönüp kafeye girerek dolu masanın yanında durdum.

"Siz Müdire Schroeder olmalısınız," dedikten sonra imalı bir şekilde, "Charlie bana sizden *çok* bahsetti," diye ekledim.

Kadın birden telaşlandı, benimle tokalaşmak için acele ederken neredeyse çayını deviriyordu. "Siz onun kız arkadaşı olmalısınız?"

Yağmurun altında beni baştan çıkarmaya çalıştığını kesinlikle duymuş olmalıydı.

"Ah, hayır," dedim. "Biz daha dün tanıştık. Ama siz çok karşılaşıyormuşsunuz."

Charlie'nin yüzündeki ifadeyi görmek için omzumun üzerinden baktığımda anladım ki bu turu ben kazanmıştım.

* * *

"Ben tüm gününü New York'taki düşmanından üç metre ötede bilgisayarının başında geçirmeye 'yeni şeyler denemek' demezdim." Libby, kasiyeri dışında tozlu eski kitapçı dükkânda dolaşırken kesinlikle hâlinden memnundu. "İhtiyacın olan son şey, tüm tatilini işe gömülmüş bir hâlde geçirmek."

Charlie'nin bizi duymadığından emin olmak için kafeden (sadece kafeinsiz ve normal kahve satılıyordu) kitapçıya açılan kapıya doğru dikkatle baktım. "İşten koca bir ay izin alamam. Ama her gün saat beşten sonra söz veriyorum seninim."

"Olsan iyi olur," dedi. "Çünkü biliyorsun ki halletmemiz gereken bir liste var ve o..." Başını Charlie'nin tarafına doğru eğip onu gösterdi. "Senin dikkatini dağıtıyor."

"Ne zamandan beri erkekler dikkatimi dağıtıyor benim?" diye fısıldadım. "Sen benimle hiç *tanıştın* mı? Ben burada sadece Wi-Fi kullanıyorum, bedava kucak dansı yapmıyorum."

"Göreceğiz," dedi alaycı bir sesle. (Ne yani, gerçekten de yirmi dakika içinde yerel bir kitapçı da kucak dansı mı yapmaya başlayacaktım?)

Özlemle iç çekerek tekrar etrafını gözden geçirdi. "Kitapçıları boş görmekten nefret ediyorum." Bu duygusallığı hamilelik hormonlarından kaynaklanıyor olabilirdi ama şu an gerçekten de gözleri dolu doluydu.

"Böyle dükkânları ayakta tutmak çok masraflı," dedim ona. Özellikle de pek çok kişi Amazon'a ve büyük indirimlerle satış yapabilen diğer yerlere yönelmişken.

Böyle bir dükkân açmak her zaman birilerinin hayalidir ve çoğu hayalde olduğu gibi, yavaş ve acı verici bir şekilde ölmeye mahkûmdur.

"Hey," dedi Libby. "Peki ya listedeki on iki numaraya ne dersin?" Benim boş bakışlarım karşısında gözleri parlayarak ekledi: "*Yerel bir işletmeyi kurtarın.* Buraya yardım etmeliyiz!"

"Yani kurbanlık keçileri kendi başlarının çaresine bakmaya mı bırakalım?"

Bana yapmacık bir şekilde vurdu. "Ben ciddiyim."

Charlie'nin olduğu yöne bir kez daha baktım. "Yardımımıza ihtiyaçları olmayabilir." Yoksa istemiyor da olabilirlerdi.

Yüzünü buruşturarak homurdandı. "*1001 Çeşit Çikolatalı Tatlı* yemek kitabının hemen yanında *Herkes Kaka Yapar* kitabını gördüm."

"Korkunç," dedim ürpererek.

"Eğlenceli olacak," dedi Libby. "Şimdiden bazı fikirlerim var." Çantasından bir not defteri çıkarıp dişlerini alt dudağına gömerek bir şeyler karalamaya başladı.

Dün geceki küçük düşürücü olayın ardından Charlie'nin on adım yakınında bu kadar fazla zaman geçirme ihtimali beni heyecanlandırsa da Libby'nin gerçekten yapmak istediği buysa –zaten "hiç yaşanmadığı" iddia edilen bir öpücüğün– beni korkutmasına izin vermeyecektim.

Tıpkı bugün bazı işlerimi bitirmeme engel olunmasına izin vermeyeceğim gibi. İnsanlar işleri kategorize etmeyi sanki kötü bir şeymiş gibi lanse ediyorlardı ama ben çalışırken diğer her şeyin çekmecelerde düzgünce dosyalanmış gibi görünmesini seviyordum, böylece üzerinde çalıştığım kitapların ön plana çıkmasını ve çocukken en sevdiğim kitapları okurken olduğu gibi beni o dünyanın tamamen

içine çekmesini seviyordum. Sanki endişelenecek, planlayacak, yas tutacak ya da çözecek bir şey yokmuş gibi.

Kendimi o kadar işe kaptırmıştım ki Libby'nin beyin fırtınasına ara verip yanımdan gittiğini fark etmemiştim bile; ta ki bir süre sonra sokağın karşısından aldığı buz gibi bir soğuk kahveyle ve Goode Books raflarından topladığı üç kucak dolusu küçük kasaba aşk romanı yığınıyla geri dönene kadar.

"Bir oturuşta beş sayfadan fazla okumayalı aylar oldu," dedi neşeli bir sesle. Benim aksime, Libby ilk önce son sayfayı okumaz. Hatta kitabın arka kapağını veya yorumlarını bile okumaz; herhangi bir önyargıya kapılmadan okumayı tercih eder. Muhtemelen de bu yüzden kitapları odanın bir ucuna fırlatmasıyla biliniyordu.

"Bir keresinde kendimi Rebekah Weatherspoon'un romanıyla banyoya kilitlemeye çalıştım," diye anlattı. "Dakikalar içinde de Bea altına işedi."

"İkinci bir banyoya ihtiyacın var."

"Bence kendimden iki tane olmasına ihtiyacım var." O, kitaplara bakarken ben de tarayıcıda yeni bir sekme açıp yeni koyulmuş daire ilanlarını kontrol ettim. Libby ve Brendan'ın fiyat aralığında *Law & Order: Special Victims Unit* dizisinin suç mahali setine benzemeyen bir yer yoktu.

O sırada Sharon'dan bir e-posta geldi ve açmak için üzerine tıkladım. Kendisinin ve bebeğinin durumu iyiymiş, gerçi bebek prematüre doğduğu için ikisinin de bir süre hastanede kalması gerekiyormuş. Bana bebeğin minik pembe yüzünü çevreleyen örgü şapkalı fotoğraflarını göndermişti. Dürüst olmak gerekirse tüm yeni doğanlar bana aşağı yukarı aynı görünüyordu ancak bu bebeğin sevdiğim birine ait olduğunu bilmek kalbimi sevgiyle doldurmaya yetiyordu.

Ama okumaya devam edip de e-postanın *Duygusuz* ile ilgili kısmına geldiğimde tekrar içim daraldı. Bir an için bir

yıldan biraz daha uzun bir süre içinde birlikte çalıştığım herkesin Nadine Winters'ı okuyacağını neredeyse unutmuştum. Okulda iç çamaşırınızla kaldığınızı gördüğünüz kâbuslardan daha beterdi bu.

Yine de Sharon'ın zaten bildiğim bir şeyi onayladığını okuduğumda içimde bir gurur dalgası kabardı. Bu sayfalarda benzersiz bir kıvılcım, bir netlik ve amaç duygusu vardı.

Bazı kitaplarda en başından itibaren bir kaçınılmazlık, ürkütücü bir deja vu hissi vardır. Ne olacağını bilemezsiniz ama bundan kaçamazsınız.

Tıpkı Sharon'ın e-postasının geri kalanı gibi:

> Yeteneği herkesin malumu olan yeni editörümüz Charlie Lastra'yı yazarımız Dusty'nin ilk düzenlemelerini yapması için görevlendirmek istiyoruz. Birbirlerini tanımaları için başka bir e-posta daha göndereceğim ancak tabiri caizse teşvik etmeniz için önce size haber vermek istedim.
>
> Charlie işinde harikalar yaratan biri. *Duygusuz* mükemmel ellerde olacak.

Charlie'nin *mükemmel elleri* zihnimde beliriverdi. Ve e-postayı tıpkı, *"Sen benim gerçek babam değilsin!"* diye bağırıp kapıyı çarparak çıkan bir gencin gaddarlığıyla kapattım.

Hakkınızda üstü örtülü bir romanın yayınlanmasından daha utanç verici bir şey varsa o da muhtemelen o kitabın sizi bir anda fırtınanın ortasında kalmış gibi hissettiren bir adam tarafından düzenlenip yayıma hazırlanmış olmasıdır.

Kurallar işte bu yüzden var. Tam da (hadi yaklaşık diyelim) bu senaryoya karşı korunmak için.

Bununla başa çıkmamanın tek bir yolu vardı: Köpekbalığı ol, Nora.

Ayağa kalktım ve omuzlarımı geriye atarak kasaya yaklaştım.

Charlie çenesini Libby'nin kitap kulesine doğru eğerek, "Bunlardan birini alacak mı, yoksa hepsinin üzerine kahve mi dökecek?" dedi.

"Sana hiç müşteri hizmetlerinde çok yetenekli olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Hayır."

"Güzel. Çünkü yalancılar hakkında ne düşündüğünü biliyorum."

Cevap vermek için dudaklarını aralıyor ama daha karşılık veremeden, "Dusty'yi bu işe dahil edeceğim ama bir şartım var," dedim.

Charlie'nin ağzı kapanıp âdeta gözleri parladı. "Söyle bakalım."

"Notların benden geçecek," dedim. "Dusty'nin ilk yayıncısı, onun psikolojisini çok yıpratmış ve bu yüzden de kendine olan güvenini daha yeni yeni kazanıyor. İhtiyacı olan son şey özgüvenini tekrardan yıkmak olur." İtiraz etmek için ağzını açtığında, "Güven bana. Bunun işe yaramasının tek yolu bu. Tabii işe yarayabilirse," diye de ekledim.

Uzun bir süre düşündükten sonra elini masanın üzerinden uzattı. "Tamam, Stephens, o hâlde anlaştık."

Başımı iki yana salladım. Bir daha Charlie Lastra'ya dokunma hatasına düşmeyecektim. "Onunla konuşana kadar hiçbir şey hallolmuş sayılmaz."

Tamam dercesine başını salladı. "Kokteyl peçetem ve kalemim imza atmanı bekliyor olacak."

"Ah, Charlie," dedim. "Başkasının kalemiyle sözleşme imzalayacağımı düşünmen ne hoş."

Ağzının kenarı yine seğirdi. "Haklısın, tahmin etmeliydim."

11

"Hani gelecek aya kadar doğum yapmayacaktı," dedi Dusty.

"İnan bana, hepimiz öyle sanıyorduk." Çardağın kalkmış boyasını soyarken tombul bir balarısının sarmaşıklar arasında sarhoş gibi dönüp durmasını izledim. Ağustosböcekleri ormanda cır cır ötüyor, gökyüzü morun koyu bir rengine bürünüyor, sıcaklıksa hiç azalmıyordu. "Ama Charlie bu kitap için *gerçekten* heyecanlı ve duyduğuma göre işinde de harikaymış."

"Biz daha önce *Bir Kez*'i ona göndermiş ve o da ilgilenmediğini söylememiş miydi?" dedi Dusty.

Telefonumu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıp kabarık kâküllerimi kenara çektim. "Doğru, ama o zaman bile gelecekteki projeni öğrenmek için can atmıştı."

Uzun bir süre hiçbir şey demedi. "Ama sen onunla hiç çalışmadın. Yani, onun editoryal zevklerinin nasıl olduğunu bilmiyorsun."

"Dusty, ilk bölümü görür görmez kitaba âşık oldu. Çok ciddiyim. Ve üzerinde çalıştığı diğer kitapları düşünürsek... bence *Duygusuz* onun için çok uygun."

Derin bir iç çekti. "Gerçekten buna hayır diyemem, değil mi? Yani, şartları epey zorlamadan olmaz."

"Bak," dedim. "Teslim tarihini daha önce de erteledik ve tekrar bunu yapmamız gerekirse yaparız. Ama bana

kalırsa zamanlama açısından, *Bir Kez*'in filminin de gösterime girmesiyle birlikte yeni kitabının piyasaya çıkması daha iyi bir zamanlama olamazdı. Yolun her adımında ben senin yanında olacağım, gerekirse müdahale de edeceğim ve ortaya çıkan sonuçtan memnun kalman için elimden geleni yapacağım. En önemlisi de bu."

"Bir diğer şey de," dedi. "*Bir Kez*'de zamanımız boldu. Kitabı yayınevine satmadan önce senin notlarınla onu geliştirmiştim ama şimdi her şey çok hızlı gelişiyor ve Sharon'la bunun altından kalkabileceğimizden emindim ama şimdi kendimi biraz paniklemiş hissediyorum."

"Notlarımı istiyorsan, sana onları getireceğim," diye söz verdim. "Onları Charlie'ninkilerle birleştirebiliriz, böylece iki ayrı göz tarafından üzerinden geçilmiş olur. Neye ihtiyacın olursa olsun, Dusty, ben senin yanındayım, tamam mı?"

Uzun bir nefes verdi. "Bunu biraz düşünebilir miyim? Sadece bir iki günlüğüne?"

"Elbette," dedim. "Acele etme."

Charlie Lastra'nın terlemesi gerekiyorsa bundan şikâyet etmeyecektim.

* * *

Müşterilerimden dördü, kitaplarındaki aşırı hevesli düzeltilerden etkisiz pazarlama planlarına kadar her konuda aynı anda sinir krizi geçirmeye karar vermişlerdi. Öte yandan iki müşterim de kitapların son hâlini okuduktan sadece birkaç hafta sonra bana sürpriz yapıp yeni taslaklar yollamışlardı.

Libby'ye verdiğim söze sadık kalarak her gün beşten sonra onunla vakit geçirmek için elimden geleni yapıyordum ama bu, koca bir gün boyunca neredeyse hiç gün ışığı görmediğim anlamına geliyordu.

Her ne kadar farklı olsak da kız kardeşim ve ben alışkanlıklarımızın kölesi olmuş yaratıklardık ve bu yüzden de neredeyse hemen kendimizi bir ritme kaptırıverirdik.

O benden önce uyanıp duşunu alır, sonra da buharı tüten bir fincan kafeinsiz kahve eşliğinde kitabını okumak için balkona çıkardı. Bense kalkar kalkmaz nefesim kesilinceye kadar koşuya çıkar, sonra da kavurucu bir duş alır ve o, patates mücveri, ricotto peynirli krep ya da sebzeli kiş hazırlarken kahvaltı masasında onunla buluşurdum.

Sonraki on beş dakikamızsa Libby'nin rüyalarının (genellikle tüyler ürpertici, rahatsız edici, erotik ya da üçü birden) ayrıntılı tasvirine ayrılmıştı. Daha sonra Brendan'ın annesinin evindeki Bea ve Tala ile Facetime'dan konuşur, bu sırada Bea *rüyalarını* anlatırken Tala da etrafta koşup, "*Bak, Nono! Ben bir dinozorum!*" diyerek her seferinde bir şeyleri devirirdi.

Oradan Goode Books'a gider ve Libby'yi Brendan'la konuşması için yalnız bırakarak bu kıymetli zamanı en iyi şekilde değerlendirmesini söylerdim.

Kitabevindeyken Charlie'yle birbirimize sivri dilli şakalar yaptıktan sonra ona da bir fincan kahve ısmarlayıp yerime geçer; gözlerini ne kadar üzerimde hissetsem de bakışlarımın ona kaymasını engelleyip bu zevki ona yaşatmayı reddederdim.

Üçüncü sabah, kahvemi çoktan almış kasanın yanında beni bekliyordu. "Bu ne sürpriz. Saat tam sekiz elli ikide buradasın, dün ve önceki gün olduğu gibi."

Onun iğnelemesini duymazdan gelip kahveyi aldım. "Bu arada Dusty cevabını bu akşam verecek. Ama bana kahve ısmarlaman hiçbir şeyi değiştirmeyecek tabii."

Sesini alçaltıp tezgâhın üzerinden bana doğru eğildi. "Dev bir çek için umutlanıyorsun diye mi?"

"Hayır," dedim. "Dev olmasına gerek yok, normal boyutlarda olabilir, sadece sonunda çok sayıda sıfır olması lazım."

"Ben bir şey istediğimde Nora," dedi, "kolay kolay pes etmem."

Dışarıdan bakınca öyle çok etkilenmiyordum. Ama içten içe kalbim ya onun yakınlığından ya sesinden ya da az önce söylediği şeyden dolayı göğüs kafesime çarpıyordu. Telefonum gelen bir e-postayla titrediğinde dikkatimi dağıttığı için minnettar olarak onu çıkarıyordum ki Dusty'den gelen mesajı gördüm: Benim için tamamdır.

Boğazımı temizleme dürtüsüne direndim ve bunun yerine soğukkanlılıkla ona baktım. "Çeki unutabilirsin gibi görünüyor. Çünkü hafta sonuna kadar sayfalar elinde olacak."

Charlie'nin gözleri müthiş bir heyecanla parladı.

"Öyle zafer kazanmış gibi bakma," dedim. "Yolun her adımına dahil olmamı istedi. Düzeltilerin önce benden geçecek."

"Bunun beni korkutması mı gerekiyor?"

"Öyle olmalı. Ben korkunç biriyimdir."

Masanın üzerinde öne doğru eğildiğinde pazıları kasıldı ve dudaklarında şehvetli bir gülümseme belirdi. "O kâküllerle korkutucu değil son derece dost canlısı duruyorsun."

* * *

Çoğu gün işimiz bitene kadar Libby'yi görmüyordum. Hatta bazen eve ondan önce döndüğümde bana tek başına neler yaptığını anlatmak konusunda o kadar kıskanç bir tavra bürünüyordu ki ona bu dokuz saati nasıl geçirdiğini her sorduğumda giderek daha saçma cevaplar veriyordu

(ağır uyuşturucular; kapıyı çalan seyyar süpürge satıcısıyla ateşli bir ilişki ya da bir tarikata katılmak için evrak işlerini başlattığı gibi şeyler). Yine de cuma günü, Mug + Shot'tan aldığı yaklaşık yüzde sekseni lahanadan oluşan sebzeli sandviçiyle öğle yemeği saatinde bana katılmıştı. Ağzı dolu bir şekilde, "Bu sandviçin tadı da bu kafe gibi yavan," dedi.

"Az önce toprak yedim sandım."

"Şanslısın. Ben hâlâ lahanadan başka tat almıyorum."

Yemek yedikten sonra işe döndüm ve Libby de dikkatini bir Mhairi McFarlane romanına verdi ama o kadar yüksek sesle nefes alıp gülüyordu ki sonunda diğer odadan Charlie'nin huysuz sesi duyuldu, "Biraz yavaş güler misin? Ne zaman nefesin kesilir gibi olsa kalp krizi geçiyorsun sanıyorum."

"Eh, sizin de kafe sandalyeleriniz basur olmama sebep olacak, bu yüzden ödeştik diyebilirim," diye cevap verdi Libby.

Bir dakika sonra elinde iki kadife kırlentle Charlie belirdi ve yastıkları bize uzattı. Kaşlarını çatıp, "Majesteleri," diyerek suratını asa asa işinin başına döndü.

Libby parlak gözleriyle masaya doğru eğilip bana fısıldadı. "Az önce o bize popo yastığı mı getirdi?"

"Öyle olduğunu sanıyorum."

"Ah, demek Kont von Lastra'nın atan bir kalbi varmış."

"Sizi duyabiliyorum," diye seslendi içeriden Charlie.

"Yaşayan ölüler gelişmiş duyularıyla meşhurdur," dedim Libby'ye.

Hafta boyunca Libby'nin gözlerinin etrafındaki halkalar solmuş, rengi geri gelmiş ve yanakları o kadar çabuk dolgunlaşmıştı ki sanki o gergin aylar bir rüya gibi geride kalmıştı.

Buna karşın gün geçtikçe Charlie'nin gözlerinin etrafındaki halkalar daha da koyulaşıyordu. Sanırım o da uyumakta zorluk çekiyordu; ben de ölü gibi sessiz, zifiri karanlık kulübemizde gece üçten önce uykuya dalamıyor ve çoğu gece en az bir kez kalp çarpıntısıyla ve soğuk terler dökerek uyanıyordum.

Saat tam beşte dizüstü bilgisayarımı kapattım, Libby de kitabını kaldırdı ve dışarı çıktık.

Sunshine Falls'un onu hayal kırıklığına uğratacağına dair endişelerim büyük ölçüde de boşa çıkmıştı zira Libby gezinmekten, küflü antika dükkânlarına uğramaktan ya da kasaba meydanındaki inanılmaz derecede şiddetli olan ileri seviye kickboks dersini izlemek için duraksamaktan memnun gibi görünüyordu.

Arada bir de *Bir Kez* filminin önemli sahnelerinin orada geçtiğini iddia eden tabelaların yanından geçiyorduk.

Üç ayrı binanın eczacının yeri olduğunu iddia etmesini bırakın, bomboş bir yerin pencerelerine bile *KASABAMIZIN POPÜLER ROMANI* HAYATTA BİR KEZ'*DEKİ ECZANEYİ KİRALAYIN! SÜKSE BİR KONUM!* yazmışlardı.

"Seksenlerden beri kimsenin *sükse* dediğini duymadım," dedi Libby.

"Seksenlerde sen doğmamıştın bile."

"Kesinlikle."

Eve döndüğümüzde Libby bize tam bir ziyafet hazırlıyordu: üzerine karpuz dilimlenmiş, susam serpiştirilmiş, süt mısırlı, çıtır frenk soğanlı kremalı patates salatasının yanında da içine kalın domates ve kırmızı soğan dilimlediği, *brioche* ekmeğinden avokadolu *tempeh* burgerler.

Bana ne derse onu doğruyor, sonra da kendi beğenisine göre onları tekrar doğramasını izliyordum. Küçük karde-

şimin benim hiç beceremediğim şeylerde ustalaştığını görmek garip bir histi. Bu beni hem gururlandırıyor ama bir o kadar da üzüyordu. Belki de ebeveynler, çocukları büyüdüğünde böyle hissediyordur; sanki onların bir parçaları artık kendilerine yabancıymış gibi.

"Şef olacağını söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" diye sordum bir akşam, yapacağı pizza için fesleğen ve domates doğrarken.

Hiçbir şeyi çağrıştırmadığı veya *tabii ki* anlamına gelebilecek bir şekilde *hım* diyor. Her zaman çok zeki, çok da yaratıcıydı; her şeyi yapabilirdi. Anne olmayı sevdiğini biliyorum ama bu gezimize neden bu kadar çok ihtiyaç duyduğunu da anlayabiliyordum, kucağına yeni doğmuş bir bebek verilmeden önce yalnız olmanın tadını çıkarmak istiyordu.

Şimdiye kadar her gece olduğu gibi akşam yemeğini veranda da yiyor ve sonra da ben bulaşıkları yıkayıp her şeyi kaldırdıktan sonra masa oyunlarıyla dolu sandığı karıştırıp verandanın loş ışığı altında domino oynuyorduk.

Saat onu biraz geçe, Libby ayaklarını sürüye sürüye yatağına gidiyor ve ben de mutfak masasına dönüp internetten yeni apartman ilanlarını karıştırıyordum. Çok geçmeden de internetin berbat olduğu gerçeğiyle yüzleşmek ve pes etmek zorunda kalsam da hâlâ yorgunluğun yakınından bile geçmiyordum, o yüzden ayaklarıma Libby'nin Crocs'larını geçirip kulübenin önündeki çayırda dolaşmaya çıktım. Ay ışığı ve yıldızlar çimenleri gümüşi bir renge boyayacak kadar parlak ve nem günün sıcağını hâlâ içine hapsetmiş gibiydi; hava yoğun ama tatlı bir biçimde çimen kokuyordu.

İnsanın kendisini bu kadar yalnız hissetmesi, geceleri okyanusa bakmak ya da fırtına bulutlarının geldiğini

izlemek kadar sinir bozucuydu. New York'taysa milyonlar arasında yapayalnız hissetmek imkânsıza yakındır; çünkü şehrin tüm sakinleri uçsuz bucaksız bir organizmanın sinir uçları gibi birbirine bağlıdır. Buradaysa dünyadaki son insan gibi hissetmek çok kolaydı.

Saat bir civarında yatağa girdim ve uykuya dalmadan önce bir saat kadar öylece tavana baktım.

Cumartesi sabahı her zamanki programımızı takip ettik ama daha sonra kitabevine girdiğimde hayal kırıklığına uğradım.

"Merhaba!" Kasanın arkasında üzerinden yasemin ve çimen kokuları yayılan ufak tefek bir kadın gülümsüyordu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bu hayatta çok şey görmüş bir kadına benziyordu; bronz teni çillerle kaplıydı ve kot gömleğinin kollarını zarif kollarını açıkta bırakacak şekilde yukarı kıvırmıştı. Omuzlarına dökülen gür siyah saçları, güzel, yuvarlak bir yüzü ve gülümsemesine uyum sağlayan köşeleri kırışmış koyu gözleri vardı. Ve dudağının altındaki kırışıklık onun kim olduğunu ele veriyordu.

Sally Goode, kulübemin sahibi. Charlie'nin annesi.

"Hmm," dedim gülümsememin doğal göründüğünü umarak. Yüzümün ne hâle geldiğini düşünmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum; özellikle de yüz ifademin düşüncelerimi tam olarak yansıttığına asla ikna olamadığım zamanlarda. Burada uzun süre kalmayı planlamıyordum, sadece öğle yemeği için Libby'le buluşmadan önce e-postalarıma bakacaktım ama şimdi Wi-Fi'i ücretsiz kullandığım için kendimi suçlu hissediyorum.

Gördüğüm ilk kitabı elime aldım; *The Great Family Marconi.* Kız kardeşimin alıp da bir köşede bıraktığı, daha sonradan benim elime geçen kitap. Ama ben Libby'nin ak-

sine, son sayfayı o kadar sevmiştim ki tekrar başa dönmeden önce neredeyse bir düzine sayfasını daha okumuştum. "Sadece bu!"

"Bu kitabın editörlüğünü oğlum yaptı," dedi Sally Goode gururla. "Mesleği bu."

"Ah." Biri bana topluluk önünde konuşma ödülü falan vermeli, ne de olsa bu konuda acayip iyiydim! Bir haftadır sadece Libby ve Charlie ile konuşmak, Profesyonel Nora'ya dönüşme kapasitemi epey azaltmıştı.

Sally bana ödeyeceğim miktarı söyledi, kredi kartımı uzattığımda gözleri kartın üzerine düştü ve "Sen olabileceğini tahmin etmiştim! Buradaki herkesi tanırım çünkü. Ben Sally... Benim kulübemde kalıyorsunuz."

"Ah, vay canına, merhaba!" dedim sosyal yetilerimi tamamen kaybetmediğimi ümit ederek. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de... Kulübeden memnun musunuz? Kitap için poşet ister misin?"

Başımı iki yana sallayıp kitapla kartı aldım. "Çok güzel! Her şey harika."

"Öyle, değil mi?" dedi. "O kulübe de tıpkı bu dükkân gibi uzun süredir ailemin. Neredeyse dört kuşak olacak. Çocuklarımız olmasaydı orada sonsuza dek yaşardık. Orada bir sürü mutlu anımız var."

"Hiç hayalet var mı peki?" diye sordum.

"Gördüğüm kadarıyla yok ama karşılaşırsan Sally'nin selamını söyle. Ve misafirlerimi korkutmamasını da." Bunu söyledikten sonra tahtaya vurdu. "Kulübede bir şeye ihtiyacınız var mı? Yakacak odun? Marşmelov kızartmak için çubuklar? Her ihtimale karşı oğlumla size biraz odun göndereyim."

Aman Tanrım. "Hiç gerek yok."

"Zaten yapacak bir işi yok."

Tabii *az önce* bahsettiği iki tam zamanlı işi dışında.

"Gerçekten gerek yok," diye ısrar ettim.

Ama o da ısrar etmeye devam etti, hem de epey kararlı bir şekilde.

"Pekâlâ," dedim. "Teşekkürler." Kafede birkaç dakika daha e-postalarıma baktıktan sonra tekrar teşekkür ederek Mug + Shot'a gitmek için güneşli sokağa adım attım.

Telefonum kısa aralıklarla titredi. Gelen mesaj bilinmeyen bir numaradandı.

Annem neden bana ne kadar seksi olduğun hakkında mesaj atıyor?

Bunu yazan sadece bir kişi olabilir.

Tuhaf, diye cevap verdim. Sence bunun kitapçıya altımda hiçbir şey olmadan sadece deri trençkotla gitmemle bir ilgisi var mıdır?

Charlie, annesiyle olan mesajlaşmalarının ekran görüntüsüyle yanıt verdi.

Kulübemizin misafiri pek de güzelmiş, diye yazmıştı Sally, ardından başka bir mesaj: Yüzük de yok.

Charlie'nin cevabıysa şöyle: *Yani? Babamdan ayrılmayı mı düşünüyorsun?*

Annesi onun yorumunu görmezden gelerek sadece, Boylu poslu da, yazmıştı. Sen hep uzun kızlardan hoşlanırsın.

Sen neden bahsediyorsun, diye yanıtlamış Charlie soru işareti koymadan.

Mezuniyet balosundaki eşini hatırlıyor musun? Liliac Walter Hixon'ı? Dev gibi bir kızdı.

Sekizinci sınıf balosuydu o, boy atmamdan hemen önceydi.

Neyse işte, bu kız çok güzel ve uzun ama çok da uzun değil.

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Uzun ama ÇOK uzun değil, diye yazdım Charlie'ye, bunu da mezar taşıma da yazabilirsiniz.

Notumu aldım, diye cevap verdi.

Benim için kulübeye odun getireceğini söyledi.

Lütfen bana "bunun için çok geç" şakası yapmadığına dair yemin et, yazdı.

Hayır, ama Müdire Schroeder kafedeydi ve burada dedikoduların çok hızlı yayıldığını duydum, yani bu sadece an meselesi.

Sally senin hakkında hayal kırıklığına uğrayacak.

Benim mi? Kasabanın zamparası olan OĞLU ne olacak?

Benimle ilgili hayalleri uzun zaman önce suya düştü. Onu daha fazla hayal kırıklığına uğratmak için ancak sürtükçe bir şeyler yapmalıyım.

Annen yarış arabası yatağının altında Kocaayak romanlarını bulduğunda belki bunu başarırsın.

Mug + Shot'tan dışarı çıktığımda güneşin ısıttığı pencereye yaslandım, yolun etrafında sıralanmış ağaçlar havadaki espresso kokusunu artıran hafif bir esintiyle hışırdamaya başlamıştı.

O sırada başka bir mesaj daha geldiğini gördüm. Gönderdiği şey Kocaayak Noel kitabında *fayans döşemenin* özellikle buradaki berbat kullanımını bir kenara bırakırsak anatomik olarak pek de mümkün görünmeyen, Açgözlü Yeti adlı bir seks hareketine atıfta bulunan bir sayfasıydı.

Libby araya girdi. "Wi-Fi'la işin bitti mi?"

"Şimdi bitti," diye yanıtladım. "Açgözlü Yeti diye bir şey hiç duydun mu?"

"Çocuk kitabı mı?"

"Aynen aynen."

"Araştırmam gerekecek."

Telefonum başka bir mesajla titredi: *Açgözlü Yeti'yi son derece mantıksız buldum.*

Kendimi bir anda gülümserken buldum; muhtemelen bıçaklar çekilmiş gülümsememdi bu. Gerçekten büyük bir hayal kırıklığı. Okuru gerçekliğin çarpıcı bir şekilde yansıtıldığı bu eserden tamemen uzaklaştırıyor.

12

Oturdum, zorlukla soluyor, üşüyor ve panikliyordum.

Libby.

Libby nerede?

Gözlerim odanın içinde zikzaklar çizerek sabitlenebileceği bir şeyler arıyordu. Pencereden giren güneşin ilk ışınları, tencere ve tavaların sesi. Demlenen kahvenin kokusu.

Kulübedeydim.

Her şey yolunda. O burada. O iyi.

Evdeyken endişeli olduğumda kendimi kondisyon bisikletine atarım. Enerji patlamasına ihtiyaç duyduğumda bisiklete binerim. Kendimi yormak istediğimde, odaklanamadığımda yine bisiklete binerim.

Buradaysa tek seçeneğim koşmak.

Sessizce giyinip çamurlu spor ayakkabılarımı ayağıma geçirdim ve sabah serinliğine çıkmak, kendimi dışarı atmak için sessizce merdivenlerden süzüldüm. Sis çökmüş çayırdan geçerken adımlarımı hızlandırdım.

Budaklı bir ağaç kökünün üzerinden atladım, sonra da derenin üzerindeki kavisli köprüden uçarcasına geçtim.

Boğazım yanmaya başlasa da korku hâlâ peşimi bırakmıyordu. Ya burada olmaktan ya annemden çok uzakta hissetmekten ya da Libby'le bu kadar çok zaman geçirmekten mi bilmiyorum ama bir şeyler beni düşünememeye çalıştığım şeylerin kucağına itiyordu.

Sanki içimde bir zehir dolaşıyor. Ne kadar koşarsam koşayım, onu yakıp yok edemiyorum. Bir kez olsun ağlayabilmeyi çok isterdim ama yapamıyorum. Cenaze sabahından beri hiç ağlamadım.

Onun yerine adımlarımı hızlandırıyorum.

* * *

"Onu buldum!" Libby ciyak ciyak bağırıp banyoya koşarken ben de kâküllerimi nemli havanın isteklerine karşı boyun eğdirmeye çalışıyordum.

Telefonunu bana doğru tuttuğunda çikolata renginde kısa saçları ve gri gözleri olan çekici bir adamın fotoğrafına gözlerimi kısarak baktım. Ekose gömleğin üzerine yelek giymişti ve sisli bir göle doğru bakıyordu. Resmin üzerinde BLAKE, 36 yazıyordu.

"Libby!" diye çığlık attım bir anda ne yaptığının farkına vararak. "Flört uygulamalarında ne işin var?"

"Ben değil," dedi. "*Sen.*"

"Kesinlikle hayır," dedim.

"Senin için bir hesap açtım," dedi. "Yeni bir uygulama bu. Evlilik odaklı. Uygulamanın adına bile Zihinlerin Evliliği demişler."

"*MOM*[*]?" dedim. "Uygulamanın kısaltması MOM mı? Bazen beynindeki uyarı zillerinin yokluğundan endişeleniyorum, Libby."

"Blake, çocuk isteyip istemediğinden emin olmayan heveslı bir balıkçı" diye anlatmaya devam etti ."Öğretmen ve gece kuşu –senin gibi– ve fiziksel olarak da son derece aktif."

Telefonu elinden alıp okudum. "Libby. Burada, cumartesi günlerini Tar Heels'a[**] tezahürat yaparak geçirmeyi

---

[*] İngilizce açılımı olan *Marriage of Minds*'ın kısaltması olan MOM aynı zamanda anne anlamına gelmektedir.

[**] Kuzey Karolina Üniversitesi'nin Amerikan futbol takımı.

sorun etmeyecek, ayakları yere basan bir kadın aradığı yazıyor."

"Senin de tam olarak kendinin zıddı olan birine ihtiyacın var, kardeşim," dedi Libby nazikçe. "Seni *takdir edecek* birine ihtiyacın var. Yani, elbette ki kimseye *ihtiyacın* yok, orası kesin ama senin ne kadar özel olduğunu anlayacak birini hak ediyorsun! Ya da en azından dışarıda rahat vakit geçirebileceğin biri."

Şu an bana o umut dolu Libby bakışıyla bakıyordu. Yüzünde tıpkı sahibinin ayaklarına yakaladığı fareyi bırakan bir kedininkiyle Anneler Günü'nde annesine hediye olarak çizdiği şapkanın tıpatıp dev bir penise benzediğinden habersiz bir çocuğun mutlu bir ifadesi vardı.

Blake, bu senaryoda penise benzeyen şapkaydı tabii ki.

"İkimiz dışarıda rahat vakit geçiremez miyiz?"

Özür dilercesine yüzünü buruşturarak başka tarafa baktı. "Blake çoktan seninle karaoke gecesi için Poppa Squat'ta buluşacağını düşünüyor."

"Bu cümlenin neredeyse her bir parçası endişe verici."

Birden yüzü soldu. "Bazı şeyleri değiştirmek istediğini sanıyordum, belki de artık eskisi kadar..."

Nadine Winters, diyor içimden bir ses. Bunun Charlie'nin boğuk, alaycı tınısı olduğunu anlamamsa bir saniyemi alıyor. İçimdeki teslimiyet iniltisini bastırıyorum.

Alt tarafı bir geceydi ve Libby bu oldukça tuhaf hediye için bir sürü zahmete girmişti.

"Tamam öyleyse," dedim. "Sanırım önceden Tar Heels'ın ne olduğunu araştırmalıyım,"

Yüzünde bir sırıtış belirdi. Eğer annemin gülümsemesi bahar mevsimiyse Libby'ninki de tam bir yazdı. "Asla olmaz. Buyur sana doğaçlama bir sohbet konusu işte."

* * *

Libby (benim yerime konuşarak) Blake'e bizim nerede konakladığımızı söylemedi ve onun yerine benim (yani bizim) onunla yedi civarında Poppa Squat'ta buluşmamı önerdi. Dökümlü elbisesi içinde, dağınık ama yapılı saçlarıyla ve pembe parlatıcı sürülmüş dudaklarıyla barın karşısından beni izlerken soda ve misket limonu içmekten daha önemli bir işi olduğunu sanırdınız ama aslında bu pek de umut vadetmeyen gece için son derece heyecanlı görünüyordu.

Normalde bir randevuya erken gelirdim ama Libby'nin zaman çizelgesine göre hareket ediyorduk ve bu yüzden on dakika geç kalmıştık. Ön kapıların dışında beni dirseğimden tutup durdurdu. "İçeri ayrı ayrı girmeliyiz. Böylece birlikte olduğumuzu anlamaz."

"Doğru," dedim. "Bu onu bayıltmayı ve ceplerini boşaltmayı kolaylaştıracaktır. İşaretimiz ne olmalı?"

Gözlerini devirdi. "Önce ben gireceğim. Onu iyice inceleyeceğim; kılıç taşımadığından, çizgili yelek giymediğinden ya da yabancılara büyü yapmadığından emin olacağım."

"Mahşerin dört atlısından biriyle buluşmuyorum ya."

"İçeri girmen güvenli olduğunda sana mesaj atarım."

Girdikten kırk saniye sonra bana başparmağını kaldırdı ve ben de içeri girdim.

Poppa Squat'ın içi dışarıdan daha sıcaktı; muhtemelen içerisi tıklım tıklım kalabalık olduğundandı.

Kalabalık, mekânın arka tarafındaki karaoke sahnesinin etrafında sarhoş bir şekilde "Sweet Home Alabama" şarkısını söylüyordu ve ortama ağır bir ter ve bira kokusu hâkimdi.

36 yaşındaki Blake öndeki masalardan birinde oturmuş, sanki insan kaynaklarından Ruth'la beni kovmak için gelmiş gibi ellerini önde kavuşturmuş bir hâlde kapıya bakıyordu.

"Blake?" diyerek tokalaşmak üzere elimi uzattım.

"Nora?" Ayağa kalkmadı.

"Evet."

"Fotoğrafından farklı görünüyorsun," diye cevap verdi.

"Saçımı kestirdim," dedim ve tokalaşmaya zahmet etmediği elimi indirdim.

"Profilinde boyunun kaç olduğunu yazmamıştın," dedi. Bunu söyleyen de kendisinin 1,82 olduğunu iddia eden ancak masanın altındaki ayaklarında eğer gizli topuklu ayakkabı yoksa boyu 1,75'ten daha uzun durmayan adamdı.

Demek Sunshine Falls'ta flört etmenin New York'takinden hiçbir farkı yoktu.

"Bunun önemli olduğunu düşünmemiştim."

"Boyun *kaç*?"

"Şey," diyerek biraz oyalandım, aslında bunun ona ilk buluşma stratejisini yeniden gözden geçirmesi için zaman vereceğini umuyordum ama anlamamıştı. "1,80," dedim.

"Manken misin?" diye umutla sordu, sanki doğru cevap boyumla ilgili birçok günahı mazur görebilirmiş gibi.

Elbette heteroseksüel erkeklerin evrensel olarak uzun boylu, zayıf kadınları sevdiğine dair yanlış bir kanı vardı. Böyle bir kadın olarak bunu rahatlıkla çürütebilirim.

Çoğu erkek, uzun boylu bir kadınla çıkamayacak kadar özgüvensizdir. *Çıkmayanların* çoğu da ödül peşinde koşan pisliklerdir. Bunu çekicilikten ziyade konumla ilgisi vardı. Bu da sadece uzun boylu kişi bir mankense etkilidir. Eğer kendinizden daha uzun bir kadınla çıkıyorsanız ve o bir mankense o zaman ateşli ve ilginçtir. Eğer kendinizden daha uzun bir kadınla çıkıyorsanız ve o kadın bir yayınevi temsilcisiyse işte o zaman komik ve esprili olmak zorundadır.

İyi tarafından bakarsak en azından Blake, 36, henüz şu soruyu sormamıştı ki...

"Ayakların kaç numara?" Yüzüm sanki acı çekiyormuş gibi kasıldı. Aynen, Blake. Aynen.

"Ne içiyorsun? Alkollü bir şeylere ne dersin? Kulağa hoş geliyor," dedim.

Garson yaklaştığında o daha tek kelime edemeden, "İki büyük cin martini lütfen," dedim. Üzerimdeki ilk buluşma mutsuzluğunun tanıdık belirtilerini görmüş olmalı ki hoş-beş etmeyi boş verip başını salladı ve siparişimizi getirmek için neredeyse koşarak uzaklaştı.

"Ben içki içmem," dedi Blake.

"Merak etme. Ben seninkini de içerim."

Bilardo masalarının yanından, Libby'nin bana sırıtıp başparmaklarını havaya kaldırdığını gördüm.

13

Bu buluşmanın nereye varacağını söylemek için adamın aceleci olacağını sanırdınız ama durum bundan çok farklıydı. Blake sıradan bir MOM kullanıcısı değildi; belli ki kendine bir eş arıyordu ve benim iri yarı cüsseme, dev gibi ayaklarıma ve cine olan düşkünlüğüme rağmen en sevdiği yemeklerden birini bile yapmayı bilmediğimi tek tek sorup açıklığa kavuşturana kadar da beni bırakmaya niyetli değildi.

"Ben *gerçekten* yemek yapmayı bilmem," dedim ortadaki atıştırmalıklardan oluşan Super Bowl menümüzün ardından çeşitli kızarmış balıklara geçtiğimizde.

"Tilapia bile mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Somon?"

"Hayır."

"Yayın balığı*?"

"TV programındaki gibi mi?"

Ön kapılar açılıp da Charlie Lastra içeri girdiğinde sorgusuna kısa bir süreliğine ara verdi. O an sandalyeme gömülüp menünün arkasına saklanma dürtümle savaşsam da artık bunun bir önemi kalmamıştı. Çünkü Charlie içeri girer girmez masamızla karşı karşıya kalmış ve gözlerini de anında bana dikmişti, yüzü önce şaşkınlıktan hoşnutsuzluğa, ardından da şeytani bir neşeye büründü.

* *Catfish* (İng.) Ayrıca Amerika'da yayınlanan bir reality şovun adıdır. (ed.n.)

Bu gerçekten de hızlandırılmış bir videoda şimşek çakmasıyla doruğa ulaşan bir fırtınayı izlemek gibiydi.

Bara doğru ilerlemeden önce başıyla beni selamladı ve Blake de balık listesine kaldığı yerden devam etti. Böylece hayatımdan on beş dakika daha kaybetmiş oldum.

Blake fotoğraflarında yakışıklıydı ama karşımdaki bu adamı gerçekten tiksinç bulmuştum.

Masaya yavaşça vurup ayağa kalktım. "Bardan istediğin bir şey var mı?"

"Ben içki içmem," diye hatırlattı hemen bana; son otuz dakikada tam on yedi kez benden *yemek yapmıyorum* cümlesini duymasına ve bunu asla aklında tutmamasına rağmen oldukça sabırsız biriydi.

Aslında bir içki daha içemezdim. Üçüncü bir kokteyl beni gerçekten sarhoş ederdi ve Blake'le garson kızı aynı çizgide yürütmek gibi saçma sapan işler yapardım. Ya da belki de onu gerçekten bayıltıp cüzdanını çalardım.

Yine de yerimden kalktım ve içki almak yerine tıklım tıklım dolu mekânda Libby'yi aradım. Bara yaslanıp telefonumu çıkardığımda Dusty'den gelen bir değil iki cevapsız aramanın yanı sıra bu kadar geç saatte aradığı için de bir özür mesajı buldum. İyi olup olmadığını ve onu yirmi dakika içinde geri arayıp arayamayacağımı soran bir cevap yazdım ve ardından Libby'ye NEREDESİN? diye mesaj attım. Göndere bastığımda, parmak uçlarımda yükselerek kalabalığı taradım.

"Eğer haysiyetini arıyorsan," dedi biri ortamın uğultusu arasında (ve mekânın arkasında "Like A Virgin" şarkısını bağıra bağıra söyleyen kızların gürültüsüyle), "burada bulamazsın."

Charlie elinde bir bira şişesiyle barın köşesinde oturuyordu.

"Karaoke gecesinin nesi bu kadar haysiyetsiz?" dedim hemen. "Yani *sen* de buradasın."

Birisi sipariş vermek için aramıza girdi. Charlie sohbete devam etmek için kızın arkasından eğilince ben de öyle yaptım. "Evet ama burada Blake Carlisle'la olan ben *değilim*."

Omzumun üzerinden Blake'e baktım; yaklaşık 1,60 boylarında esmer bir kızı kesiyordu.

"Birlikte mi büyüdünüz?"

"Burada doğan çok az insan bundan kaçmayı başarır," dedi bilge bir tavırla.

"Sunshine Falls Turizm Bürosu'nun senden haberi var mı?"

Aramızda duran kadının belli ki gitmeye niyeti yoktu ama biz yine de onun arasından konuşmaya devam ediyor, onun duruşuna göre kendimizi ayarlayıp bir öne bir arkaya eğiliyorduk.

"Hayır, ama eminim Blake'in evinden utanç yürüyüşüyle çıktıktan sonra senden onay isteyeceklerdir. Duyduğuma göre banyosu bile halı kaplıymış."

"Sen öyle san çünkü ben yaklaşık on yıldır bir erkeğin evinde kalmadım."

Charlie'nin gözleri parladığında yüzündeki kara bulutlar arasında bir şimşek daha çaktı. "Daha fazlasını duymak için *sabırsızlanıyorum*."

"Yatmadan önce yoğun bir cilt bakım rutinim var. Bunu aksatmak istemiyorum ve hepsi de bir el çantasına sığmaz." Annem hep, *Zamanın akışını kontrol edemezsin ama yüzüne vuran darbesini yumuşatabilirsin,* derdi.

Verdiğim cevabı düşünürken başını yana eğdi. "Peki, nasıl oldu da Blake'le buraya geldin? Telefon rehberine dart mı attın?"

"MOM diye bir şey duydun mu?"

"Kitabevinde çalışan kadın mı?" dedi Charlie ifadesiz bir yüzle. "Sanırım. Niye ki?"

"Flört uygulaması." Bir anda aydınlandığımda tezgâha vurdum. "Sence bu yüzden mi bu uygulamanın adını böyle koymuşlar? *Annem bana kısmet buldu,* diyebilmek için mi?"

"Sally'nin bana ayarladığı biriyle asla çıkmam," diye itiraz etti.

"Annen benim muhteşem olduğumu düşünüyor," diye hatırlatım ona.

"Farkındayım."

"Zaten benimle çıkmayacağına çoktan karar vermiştik sanırım,"

Ağzının köşesi tek kaşıyla birlikte yukarı kalktı. "Ah, demek böyle olacak?" Elindeki bira şişesinin arkasından düşen yüzünü saklamayı başaramadı. Birasını yudumlarken dudağının altındaki kırışıklık derinleşti ve içimde bir şeyler kıpırdanmaya başladı.

"Nasıl olacakmış?"

"Seni reddetmişim gibi davranacağız yani."

"Beni *zaten* reddettin."

"Sen de *durmamı* istedin ama."

"Evet ve güya *seni şok tabancasıyla kasıklarından vuracağımı da* duymuşsun."

"Bunun bir hata olduğunu söyledin. Israrla."

"Bunu ilk söyleyen sendin!"

Homurdandı. "İkimiz de biliyoruz ki," –aramızdaki kadın *nihayet* gitti ve Charlie onun kalktığı tabureye oturdu– "tüm bunlar senin için son derece iç karartıcı listende işaretlenecek bir kutuydu ve bu benim oynamak istediğim bir oyun değil, Nora."

"Ah, lütfen. Sen o listeye bile giremezsin. Tam bir şehir insanısın." Bunu söyler söylemez pişman olmuştum. Çünkü bu liste sayesinde aramızda geçenleri sahte bir öpücükmüş gibi gösterebilirdim ama şimdi o öpücüğü *istemiş olduğumu* biliyordu.

Sanki onu hazırlıksız yakalamışım gibi ayrılmış dudaklarının arasında bir an havada kalan bira şişesi bana kendimi iyi hissettirdi. Oynadığımız bu oyun her neyse ödül de onun hüsrana uğramış ifadesiydi.

Şişeyi masaya bırakıp kaşlarını çattı. "Randevunun yanına dönme vaktin gelmiştir herhalde."

Telefonumu kontrol ettim. Libby cevap vermişti: *Eve gidiyorum. Seni bekleyemeyeceğim.* Mesajın sonuna göz kırpan bir surat eklemeyi de ihmal etmemişti.

Kafamı kaldırdığımda Charlie'nin beni izlediğini gördüm. "Buradan çıkmanın başka bir yolu var mı? Blake'in önünden *geçmeyeceğim* bir yol?"

Bir süre beni inceledikten sonra alaycı bir sesle, "Nora Stephens, MOM hüsrana uğrayacak," deyip elini uzattı. "Arka kapı."

* * *

Charlie beni kalabalığın arasından geçirip barın arkasına götürdü ve dar bir kapıdan mutfağa girdiğimiz anda önümüz kesildi.

"Hey! Buraya gire..." diye bağırdı güzel barmen kollarını iki yana açarak. Charlie'ye bakınca kızardı ve bu onu bir şekilde daha da güzelleştiriyor.

"Amaya," dedi Charlie bir anda kaskatı kesilerek. Sanki bir vücudu olduğunu yeni hatırlamış da her bir kası refleks olarak kasılmış gibiydi.

Amaya'nın gülümsemesinin –ve Charlie'ye karşı kullandığı ses tonunun– cilveli olduğunu düşünmüştüm ama bu, onların geçmişini bilmeden önceydi. Şimdi o gülümseme ortaya çıktığında, incinmişliğin ve tereddüdün tonlarını seçebiliyordum ve hepsinin arasında da ufacık bir umut ışığı parlıyordu.

Charlie hafifçe öksürüp boğazını temizledi ve parmakları bir anda benimkilerin arasında kasıldı. Amaya'nın bakışları ellerimize doğru kaydı ve aynı anda *yüzüm* alev almaya başladı.

"Arka kapıya gitmeye çalışıyoruz," dedi Charlie özür dilercesine. "Çünkü Blake Carlisle bu kadınla randevuda olduğunu sanıyor."

Kadının gözleri yine aramızda gidip geldi. Bir süre seçeneklerini tarttıktan sonra iç geçirip kenara çekildi. "Sadece bu seferlik. Çünkü *gerçekten* kimsenin buraya girmesine izin vermememiz gerekiyor."

"Teşekkürler," diyen Charlie başını salladı ama bir saniyeliğine öylece kaldı. Muhtemelen kadının parlak, umut dolu ve *seni-hâlâ-seviyorum* gülümsemesi karşısında afallamıştı.

Tekrar, "Teşekkürler," dedi ve arka kapıya doğru ilerledik. Ara sokaktaki hava serin ve kuruydu ancak beynime oksijen hücum eder etmez elimi onun elinden çekmeyi akıl edebilmiştim. "Pekâlâ, bu epey tuhaftı."

"Ne?"

Ona bir bakış attım. "Terk edilmiş sevgilin ve onun X-ray gözleri."

"O terk edilmedi. Bildiğim kadarıyla süper güçleri de yok."

"Belki terk edilmemiştir ama bir şeylerin yarım kaldığı belli."

"Yanlış anlamışsın."

"Sen de hiç anlamamışsın ama."

"İnan bana," diyerek beni karşı caddeye yönlendirdi. "Olayın sonlanış şekli yarım kalacak bir şey bırakmadı."

"*Kafası bir şeylere takılmış* gibi görünüyordu Charlie."

"Blake Carlisle'ın adını duyduğu içindir," dedi. "Nasıl görünecekti başka?"

"Demek Blake bu kasabada meşhur biri."

"Burası küçük bir kasaba," dedi Charlie. "Burada herkesin bir tanınırlığı vardır."

"Sen neyinle tanınıyorsun peki?"

Bakışları bana doğru kaydığında kaşları kalktı ve çene kasları seğirdi. "Muhtemelen ne olduğunu düşünüyorsan onunladır."

O gözler beni bir bütün olarak yutmadan önce bakışlarımı ondan kaçırıverdim.

Birkaç kişi Poppa Squat'ın önünde sigara içerken birkaç kişi de sarmaşıklarla kaplı kırmızı tuğlalı İtalyan restoranı Giacomo's'a doğru ilerliyordu. Bu restoranın açık olduğunu bugüne kadar fark etmemiştim; bu geceyse pencereleri ışıldıyor, tenteleri parlıyor, beyaz gömlekli ve siyah kravatlı garsonlar şarap kadehleri ve makarnalarla dolu tepsilerle vızır vızır geçip duruyorlardı.

Çenemle Giacomo's'yu işaret ettim. "Oranın kapatıldığını sanıyordum."

"Sadece cumartesi ve pazar geceleri açık," dedi Charlie. "Burayı işleten çift uzun zaman önce emekli oldu ama tüm kasaba onları restoranı hafta sonu açık tutmaya ikna etmek için seferber oldu."

"Yani tüm kasaba sevilen bir işletmeyi kurtarmak için bir araya mı geldi?" diyerek güldüm. "Gerçekten de öyle mu oldu?"

"Elbette," dedi sakince. "belki de ellerinde tırmıklarıyla çıkagelip her hafta yedikleri *cacio e pepe*'yi talep etmişlerdir."

"Tadı güzel mi?" diye sordum.

"Aslında epey iyi," diyerek bir an tereddüt etti. "Aç mısın?"

Midem guruldayınca dudakları gülümsercesine seğirdi. "Benimle akşam yemeği yemek ister misin, Nora? Yani sadece birbirlerinin kontrol listelerine uymayan iki *meslektaş* olarak."

"Senin de bir listen *olduğunu* bilmiyordum," dedim.

"Elbette bir listem var." Gözleri karanlıkta parlıyordu. "Neyim ben, hayvan mı?"

14

"Kimleri görüyorum, bu genç Charles Lastra değil mi!" Üzerinde yakası çenesine kadar iliklenmiş bir elbise olan, kabarık gümüş saçlı, yaşlı bir kadın bize doğru geliyordu. "Ve yanında da kız arkadaşını getirmiş! Ne hoş!"

Charlie'yle kollarımızı sıkarken kadının ela gözleri resmen parlıyordu.

Charlie'nin standartları göz önüne alındığında bu kadına düpedüz hayran olduğu aşikârdı. Amaya bile ondan *bu* gülümsemeyi alamamıştı. "Nasılsınız Bayan Struthers?"

Kadın ona ellerini uzatarak yemek odasını işaret etti. "İyi sayılırım. Sadece ikiniz misiniz?"

Charlie başını salladığında, bizi hasıra sarılı şarap şişeleriyle kenarlarından erimiş mum damlayan şamdanlarla kaplı bir pencerenin önündeki beyaz örtülü bir masaya götürdü.

"Keyfinize bakın," dedikten sonra hafifçe masaya vurup göz kırptı ve restoranın kapısındaki yerine geçti.

Taze ekmek kokusu yoğun ve sarhoş ediciydi; otuz saniye içindeyse masamızda bir şişe kırmızı şarap belirmişti.

"Ah, bunu biz sipariş etmedik," dedim ama garson başını Bayan Struthers'a doğru çevirip onu işaret ederek aceleyle yanımızdan uzaklaştı.

Charlie'nin kadehime doldurduğu şarabın ardından başını kaldırıp bana baktığını gördüm.

"O kadın buranın sahibi. Aynı zamanda en sevdiğim eski öğretmenlerimden biri. Bana hayatımı değiştiren Octavia Butler kitabını o vermişti."

Bu düşünceyle kalbim tuhaf bir şekilde çarptı. Hemen çenemle şarabı işaret ettim. "Hepsini sen içmek zorundasın. Ben zaten iki kadeh içtim ve şimdi biraz sarhoş hissediyorum."

"Ah, doğru ya," diye alay etti benimle kadehi bana doğru kaydırarak, "ama bu *şarap*. Alkollü üzüm suyu."

Masaya doğru eğilip şişeyi aldım ve kadehi ağzına kadar doldurdum. Her zamanki ruhsuzluğuyla kamburunu çıkarıp eğildi ve kadehi kaldırmadan höpürdeterek şarabını içti.

Hiç güleceğim yokken bir kahkaha patlattım ve o da bu duruma öyle memnun oldu ki içim tepeden tırnağa bir sıcaklıkla kaplandı. Beni güldürmek *istiyordu*.

"Ee," dedim, "Blake'i ektiğim için kendimi ne kadar kötü hissetmeliyim?"

Charlie sandalyesinde arkasına yaslanınca ileri uzattığı bacakları benimkilere sürtündü. "Lisedeyken kitaplarımı dolabımdan alıp klozetin üzerine koyardı, yani bu durumda belki on üzerinden üç?"

"Ah, olamaz." Kıkırdamamı bastırmaya çalıştım ama restorandan kaçışımız vücudumu adrenalinle doldurmuş, beni âdeta sarhoş etmişti.

"Daha kaç madde kaldı?" diye sordu. "Hani şu Hayat Kurtaran Tatil Listenizde."

"Duruma göre değişir," diyerek içkimden bir yudum aldım. "Lisede daha kaç tane zorbayla uğraşmak zorunda kaldın?"

Gülüşü alçak ve boğuktu. Mükemmel bir vuruş yapan bir tenis raketinin çıkardığı tatmin edici *pat* sesini hatırlatıyordu.

Sesinin de kahkahasının da bir dokusu vardı; sanki ördüğüm duvarları tek tek kaldıran bir tondaydı. Bu düşüncemi bastırmak için şarabımdan bir yudum daha alıp tekrar sohbete döndüm.

"Lisedeki zorbalarımla randevuya çıkıp onları küçük düşürmek mi istiyorsun yoksa?" Masanın üzerindeki sepetten biraz ekmek alıp bir parça kopardı ve dudaklarının arasından ağzına kaydırıverdi.

Sıcaklık ensemden yukarı tırmanırken gözlerimi kaçırdım. "Bu, tamamen tanıştığımız ilk beş dakika içinde ayaklarımın kaç numara olduğunu sorup sormamalarına bağlı."

Ağzındaki ekmek parçası bir an boğazına takıldı. "Bu fetiş gibi bir şey mi?"

"Bence daha çok, *Vay canına, bu kadar uzun olmak için radyoaktif atık çukuruna mı düştün?* gibi bir şeydi."

"Blake bana hiçbir zaman bana güçlü bir kişiliğe sahip duygusu vermemişti," dedi Charlie dalgın bir hâlde.

O sırada talihsiz bir saç kesimine sahip, küt saçlı genç bir garson gelip siparişlerimizi aldı; iki keçi peynirli salata ve *cacio e pepes*.

Garson yanımızdan uzaklaşır uzaklaşmaz, "Blake'i Libby seçti. Bana yeni bir flört uygulamasından randevu ayarlıyor," dedim.

"Şimdi anlaşıldı." Kaşları endişeyle kalktı. "MOM."

"Buluşacağım iki kişi var. İlki Blake'ti."

Charlie bu duruma canının sıkıldığını işaret edercesine gözlerini devirdi. "O zaman kendini bu zahmetten kurtar ve bunu iki numaranın yerine say."

"Sana daha önce de söyledim. Sen sayılmazsın."

"İşte, her erkeğin duymayı hayal ettiği sözler."

"Kendini bu randevuların üzüm suyu olarak düşün."

"Yani beş numara yaşamaya katlanamadığın bir kasabada asla hoşlanmayacağın adamlarla boktan randevulara çıkmak," dedi Charlie. "Peki ya altı numara ne? Gönüllü lobotomi mi?"

Neredeyse ağzına kadar dolu olan şarap kadehini ona doğru kaydırdım. "Hâlâ *sırlarını* duymayı bekliyorum, Lastra."

Kadehi masanın ortasına doğru itti. "Benimkini zaten biliyorsun. Annem, babamın fizik tedaviye devam ederken çatılara çıkıp olukları temizlemesine engel olmaya çalışırken ben de hızla batmakta olan kitabevimizi işletmek için davet edilmeden buraya gelen o meşhur oğlanım."

"Bu... epey fazlaymış," dedim.

"Sorun değil." Ses tonundan cümlenin noktayla bittiği açıkça anlaşılıyordu.

"Ve Loggia da uzaktan çalışmak konusunda sana pek sorun çıkarmamış."

"Şimdilik." Gözleri benimkilerle buluştuğunda bakışlarının şaşırtıcı derecede karanlık olduğunu fark ettim. O anda içime tehlikeli bir uçurumun kıyısında tökezlemişim gibi bir his doldu. Ve daha da kötüsü, sanki bir balın içine hapsolmuşum da oradan kurtulmak için geri adım bile atamayacak gibi hissetmemdi.

"Libby'nin elinde seninle ilgili nasıl bir koz var da Blake'le çıkmayı kabul ettin?" diye sordu Charlie. "Devlet sırlarını mı sattın? Cinayet mi işledin?"

"Senin de kız kardeşin yok muydu?"

Sandalyesinde geriye yaslandı "Carina. Yirmi iki yaşında."

Annesiyle tanışmış olmama rağmen Charlie'nin bir ailesi olduğunu hayal etmek zordu. Kendi kendine yetiyormuş gibi görünüyordu hep. Muhtemelen o da benim hakkımda insanlara böyle söylüyordur.

"O hâlde Carina sadece sorarak seni bir şey yapmaya zorlayamaz mı? Ya da aylarca senden kaçarak, sır saklayarak ve mütemadiyen bir trenin arkasında sürüklenmekten yeni kurtulmuş gibi görünerek?"

Charlie bir an tereddüt etti. "Carina için buradayım zaten."

Masaya yaslandığımda kenarı kaburgalarıma battı. Kendimi gizemli bir roman okuyormuş gibi hissediyordum; bir şeylerin açığa çıkacağını biliyor ve o âna atlama isteğimle savaşıyordum.

"Üniversiteden sonra geri gelip kitapçıyı işletmeyi planlıyordu. Ama son anda bir süreliğine daha İtalya'da kalmaya karar verdi. Floransa'da. Kendisi bir ressam."

"Vay canına," dedim. "İnsanlar gerçekten de hâlâ bunu yapıyorlar mı? Resim yapmak için İtalya'ya taşınıyorlar, ha?"

Charlie kaşlarını çatıp su bardağını olması gereken yerine koydu, sonra da gümüş çatal bıçak takımlarını hizaladı. Onu izlemek o kadar tatmin ediciydi ki sanki birisi kürekkemiklerimin arasındaki noktayı kaşıyormuş gibi hissettim. "Ailemdeki kadınlar yapıyor. Annem de yirmi yaşındayken birkaç haftalığına resim yapmak için oraya gitmiş ve sonunda bir yıl kalmış."

"Herkesin hayatına büyü katan o tuhaf, çılgın özgür ruh," dedim. "Bu mecaza ben de aşinayım."

"Bazı insanlar buna büyü diyor ama ben onları daha çok 'öfkeli ve stresli bir komün' olarak görüyorum. Carina ben ona başka bir yer ayarlayana kadar gerçek bir uyuşturucu satıcısına ait bir Airbnb'de kalıyordu mesela."

"Bu tam olarak paralel evrendeki Libby," diyerek ürperdim.

"Küçük kız kardeşler işte," dedi ağzının kıvrımı alt dudağının altındaki kırışıklığı derinleştirirken.

Oldukça uzun bir süreliğine gözlerim o noktaya takıldı. Sohbetin konusunu değiştirmek için çırpınırken beynim durdu. "Peki ya baban? O nasıl biri?" dedim en sonunda.

Başını geriye doğru eğdi. "Sessiz. Güçlü. Küçük bir kasabada müteahhitlik yapan, annemin ayaklarını yerden kesip kök salmaya karar vermesine neden olan biri."

Kendimden memnun bakışım karşısında öne doğru eğilerek bana yaklaştı. "Tamam tamam, onlar için küçük kasaba aşk hikâyesi de diyebiliriz," diye itiraf ederken dizlerimizin birbirine değmesiyle gözleri parladı. Masanın altında dizini ilk önce kim çekecek adlı oyunu oynuyorduk sanki.

Saniyeler bal misali yoğun ve ağır bir şekilde ilerliyordu ancak biz kılımızı bile kıpırdatmıyorduk, birbirimize meydan okurken âdeta kilitlenip kalmıştık.

"Pekâlâ, Stephens. Şimdi de senin aileni dinleyelim. Bu iki boyutlu karikatür kataloğunun tam olarak neresinde yer alıyorlar?"

"Kolay bir yerinde," dedim. "Libby, doksanların o kaotik, büyüleyici romantik komedi filmlerindeki sürekli geç kalan, aklı beş karış havada olan seksi kız. Babamsa 'çocuk sahibi olmaya hazır hissetmeyen' ama şimdi, özel dedektifin dediğine göre üç oğlunu ve karısını her hafta sonu Erie Gölü'nde tekneyle gezdiren, aile parası yiyen, işe yaramaz adamın teki."

"Peki ya annen?"

"Annem..." Sanki bir sonraki cümlemde kullanacağım kelimelermiş gibi çatal bıçak takımının duruşunu düzelttim. "O, büyünün ta kendisiydi." Bu cümleme karşılık olarak yüzünde bir alay, bir sırıtış ya da bir fırtına bulutu bekleyerek gözlerine baktım ama bunun yerine sadece kaşlarının ortasında minik bir kırışıklık buldum.

"New York'ta hayallerinin peşinden koşan, hayat savaşında her daim mücadele veren bir aktristi. Hiç paramız olmadı ama o bir şekilde *her şeyi* eğlenceli hâle getirirdi. Benim her zaman en iyi arkadaşımdı. Yani sadece büyüyüp belli bir yaşa geldiğimizde de değil. Kendimi bildim bileli bizi her yere yanında götürürdü. Hani yeni bir şehre taşınan pek çok insan için birkaç yıl içinde şehir tüm ışıltısını kaybeder ya? Ama annemle sanki her gün ilk günmüş gibi gelirdi. Bu şehirde olduğu için kendini çok şanslı hissediyordu. Ve *herkes* ona âşıktı. Aşka âşık bir kadındı o. Libby de bu konuda ona çekmiş. Annemin eski aşk romanlarını çok küçük yaşta okumaya başladı."

"Onunla yakındın," dedi Charlie sessizce, gözlemle soru arası bir cümleydi. "Yani annenle?"

Başımla onayladım. "O her şeyi daha güzel gösterirdi." Hâlâ onunla bütünleşen limonlu lavanta kokusunu alabiliyor, boynuma dolanmış kollarını hissedebiliyor ve sesini duyabiliyordum, *Anlat bana tatlı kız.* Tek bir bakışıyla ve o dört kelimeyle her şey ağzımdan dökülüverirdi. Şimdi ben de Libby için elimden geleni yapıyordum ama hiçbir zaman annem gibi duvarları yıkabilen bir şefkatim olmadı.

Başımı kaldırdığımda Charlie beni izlemekten çok okur gibiydi; sanki her satırı ve yüzümde beliren her gölgeyi kelimelere çevirebilirmiş gibi gözleri yüzümde ileri geri geziniyordu. Ana fikri anlatmak için çabaladığımın da farkındaydı.

Boğazını temizleyip araya girdi. "Ben de çocukken aşk romanları okurdum."

Konuyu değiştirmesinden dolayı hissettiğim rahatlama yüzüme yansıyınca Charlie güldü. "Şu anda daha şeytani görünmen mümkün değil, Stephens."

"Bu benim mutlu yüzüm," dedim. "Kitaplar sana ne öğretti peki?"

"Bu bilgiyi bir *meslektaşımla* asla paylaşmam," diye mırıldandı.

Gözlerimi devirdim. "Yani hiçbir şey."

"Kitaplarla böyle mi tanıştın? Annenin romantizm aşkı sayesinde mi?"

Başımı iki yana salladım. "Benim için her şey bir dükkânla başladı. Freeman Kitabevi."

"Hep öyledir."

"Biz o kitabevinin üst katında yaşıyorduk," diye açıkladım. "Orada kendimi çok rahat hissederdim, biliyor musun? Her şeyi unuturdum. Sanki her yere gidebilir, her şeyi yapabilirdim."

"İyi bir kitapçı ayakkabılarını çıkarmak zorunda olmadığın bir havaalanı gibidir."

"Aslında," dedim, "biraz da cesaret kırıcıdır."

"Bazen Goode Books'a bunun için bir tabela asmamız gerektiğini düşünüyorum. Müşterilere *kendinizi evinizde hissedin* dememin nedeni de bu."

"Aynen çünkü o zaman ayakkabılar ve sutyenler havada uçuşmaya başlar ve bir bakmışsın arkada bir Marvin Gaye şarkısı çoktan son ses çalmaya başlamıştır."

"Sunduğun her yeni bilgi taneciği için Stephens," dedi, "kafamda yüzlerce yeni soru oluşuyor. Yine de *hâlâ* temsilciliğe nasıl başladığını bilmiyorum."

"Bayan Freeman raflara yapıştırmamız için bize küçük kartlar hazırlatırdı," diye anlattım. "*Kitap Kurtları Tavsiye Ediyor*, derdik buna; bize de benim küçük kitap kurtlarım derdi. Böyle böyle sanırım ben de kitaplar hakkında daha eleştirel düşünmeye başladım."

Dudağının altındaki hafif çizgi iyice derinleşti. "Yani lafını esirgemediğin eleştiriler mi yazmaya başladın?"

"Tavsiye ettiğim kitaplara bile sert eleştiriler yapardım.

Sonra okurken bazı şeyleri değiştirmeye başladım; Libby hikâyenin gidişatını beğenmezse sonunu yeniden yazıyor ya da tüm ana karakterler erkekse araya bir de kızılımsı sarı saçları olan bir kız ekliyordum."

"Demek çocuk editördün," dedi Charlie.

"Yapmak istediğim şey buydu. Lisedeyken orada çalışmaya başladım ve üniversite boyunca da devam ederek Emerson Yayıncılık bölümü için para biriktirdim. Sonra annem öldü ve Libby'nin yasal vasisi oldum, bu yüzden de okulu ertelemek zorunda kaldım. Birkaç yıl sonra Bayan Freeman da vefat etti ve oğlu masrafları kısmak için personelin yarısını işten çıkarmak zorunda kaldı. Ben de bir edebiyat ajansında yöneticilik işi bulmayı başardım ve gerisini biliyorsun işte."

Elbette daha fazlası da vardı. İki işte birden çalışıp vardiyalar arasında uyuduğum zamanlar mesela. Bu sayede temsilcileri ofis dışındayken panikleyen yazarları sakinleştirmek konusunda işin püf noktalarını öğrendim. Bir de ileride çoksatan olma potansiyelleri yüksek romanları bir yığın taslağın arasından seçer ve patronlarıma gönderirdim.

Daha sonrasında gelen yardımcı temsilcilik pozisyonu için bir eksi listesi hazırlamıştım: Garsonluk işimi bırakmam gerekecekti çünkü komisyonla çalışmak riskliydi ve annemin ölümünden beri düşmemek için büyük çaba sarf ettiğim çukura tekrar düşme ihtimalim vardı.

Ve sonra hem artılar hem de eksiler sütununa aynı şey yazdığımı fark ettim; artık kitaplarla çalışmanın tadına vardığıma göre başka bir şeyle nasıl mutlu olabilirdim ki?

"Kendime üç yıl verdim. Kazanmam gereken parayı kendime hedef koydum ve eğer buna ulaşamazsam istifa edip maaşlı bir iş arayacağıma dair kendime söz verdim."

"Peki hedefini ne kadar erken tutturdun?"

İstemsiz bir gülümseme yüzümde beliriverdi. "Sekiz ay."

Onun da dudakları yukarı kıvrıldı. *Bıçaklarla gülümsemek*. "Tahmin etmeliydim," diye mırıldanırken gözlerimiz bir an için birbirine kilitlendi. "Peki ya editörlük?"

Daha yalan söylemeden çenemdeki gamzenin seğirdiğini hissettim. İlk birkaç yıl takıntılı bir şekilde iş aramış, hatta bir keresinde bir görüşmeye bile gitmiştim. Ancak o sırada büyük bir satış yapmak üzereydim ve başlangıç seviyesi bir pozisyonda daha düşük bir maaşa mahkûm olmaktan korkuyordum. Bu yüzden ikinci görüşmeyi üç gün kala iptal etmiştim.

"Temsilcilik yapmaktan mutluyum," diye cevap verdim. "Peki ya sen? Yayıncılık dünyasına nasıl girdin?"

Bir eliyle yer yer grileşmiş dalgalı saçlarının arkasını düzeltti. "Küçükken okulda çok sorun yaşadım. Odaklanma problemim vardı. Uyum sağlayamayınca da geri kaldım."

Şaşkınlığımı dizginlemeye çalıştım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi gülerek.

"Ne yapmak zorunda değilim?"

"Olağanüstü Kibar Nora olmak. Eğer başarısızlığım karşısında dehşete düştüysen saklama. Bunu kaldırabilirim."

"Ondan değil. Sadece akademik bir havan var. Kıçında Bodleian Kütüphanesi dövmesi olan bir burslu bir Rhodes öğrencisi olmanı beklerdim."

"O zaman Garfield dövmemi nereye yaptıracaktım?" Bunu o kadar normal bir havayla söylemişti ki ağzımdaki şarabı tutamayıp kadehime püskürttüm. "Bir-bir," dedi hafif bir gülümsemeyle.

"Neymiş o?"

"Püskürtme skorumuz."

Sırıtışımı yüzümden silmek istiyordum ama sanki yüzü-

me yapışmış gibi gitmiyordu. Görünen o ki Charlie'nin gerçeğe olan bağlılığı bulaşıcıydı ve gerçek şu ki onunlayken eğleniyordum. "Peki sonra ne oldu?" dedim. "Okulda geri kaldıktan sonra?"

İç çekip çatal bıçakları yeniden düzeltti. "Annem... şey, onunla tanıştın işte. Özgür bir ruha sahiptir. Beni okuldan almak ve kenevir bitkilerine bakmasına yardım etmemi 'evde eğitim' olarak adlandırmak istedi. Babamsa daha aklı başında bir adamdı." Gülümsemesi narin, neredeyse tatlıydı.

"Her neyse, eğer okulda kötüysem, o zaman hangi konuda iyi olduğumu bulması gerektiğini düşündü. Neye *odaklanabileceğimi.* Benimle milyonlarca hobi denedi ve sonunda, sekiz yaşındayken bana bir CD çalar aldı; bir sonraki Jackson Browne falan olacağımı umuyordu. Onun yerine CD çaları parçalarına ayırdım."

Doğru duyduğuma emin olmak istercesine başımı salladım. "Ve seri cinayetlere olan tutkunu o zaman keşfetti."

Gülerken gözleri parlıyordu. "Daha çok bir şeyleri bir araya getirmeye karşı hevesimin olduğunu fark etti. Dünyanın bir anlamı olduğunu düşünüyordum ve o anlamı bulmak istiyordum. Sonra da babam arabasını tamir ederken benden yardım istemeye başladı. Bu işe epey merak saldım."

"Sekiz yaşında mı?" diye haykırdım.

"Meğer bir şey ilgimi çektiğinde ona inanılmaz derecede odaklanabiliyormuşum."

Yorumun masumiyetine rağmen erimiş lavlar ayak parmaklarımdan yukarı tırmanıp beni içine alıyormuş gibi hissettim.

Bakışlarımı bardağıma çevirdim. "Demek yarış arabası yatağına böyle sahip oldun?"

"Arabalar ve restorasyon hakkında tonlarca kitapla birlikte. Sonunda okumayı söktüm ve bir gecede mekanikle ilgilenmeyi bıraktım."

"Bu babanı yıkmış olmalı herhalde?" dedim soru sorarcasına.

Charlie'nin gözleri aşağı yönelmiş, alnında fırtına bulutları belirmişti.

"Sadece bir şeyi sevmemi istiyordu. Ne olduğu umurunda değildi."

Babalar, bir kavram olarak günlük hayatımda bana her zaman astronotlar kadar alakasız gelmiştir. Bir yerlerde olduklarını bilsem de onları nadiren düşünürdüm. Ansızın bir babaya sahip olmayı hayal ettim. Hiç sahip olmadığım bir şeye âdeta özlem duyuyordum.

"Bu gerçekten çok hoş." Ama bu sadece yetersiz bir ifade gibi değil aynı zamanda uçsuz bucaksız ve boyun eğmeyen bir şey için yanlış bir yorumlama gibi geliyordu.

"Tatlı adamdır," dedi Charlie sessizce. "Neyse, araba tamir işini bıraktı ve ne zaman bir garaj satışına uğrasa ya da annemin dükkânına yeni bir bağış kutusu gelse benim için kitap toplamaya başladı. Bana ne kadar çok erotik roman verdiği hakkında hiçbir fikri yoktu."

"Ve sen onları gerçekten de okudun."

Charlie kadehini yüz seksen derece çevirirken gözleri beni delip geçti. "İşlerin nasıl yürüdüğünü anlamak istiyordum, hatırladın mı?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu senin için nasıl sonuçlandı peki?"

Öne doğru eğildi. "İlk ciddi kız arkadaşım art arda üç kez orgazm olmayınca biraz hayal kırıklığına uğradım ama onun dışında iyiydi."

İçimde bir kahkaha tufanı koptu.

"Demek Nora Stephens'ın mutluluğunun anahtarını buldum," dedi. "Cinsel bakımdan aşağılanmam."

"Mesele aşağılanma değil katıksız iyimserlik."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Gerçekçi biri olduğumu söyleyebilirim ama gördüklerim karşında gerçekçiliğimi biraz yitiriyorum."

"Peki neden New York'a kaçtın?"

"Kaçmadım," dedi. "Taşındım."

"Ne fark var ki?"

"Çünkü kimse beni kovalamıyordu. Ayrıca, 'kaçmak' hızla yapılan bir eylemdir. Birkaç yıl kasabadaki devlet üniversitesine gitmek zorunda kaldım, para biriktirebilmek için babamın inşaat işlerinde çalıştım ve ancak üçüncü yılımda geçiş yapabildim."

"Bende pek baret takmış izlenimi uyandırmadın."

"Ben baret adamı değilim zaten," dedi. "Ama New York'a gitmek için paraya ihtiyacım vardı ve bütün yazarların orada yaşadığını sanıyordum."

"Ah," dedim. "Gerçek nihayet gün yüzüne çıkıyor. Yazar olmak istiyordun." Beynim, en sevdiği sayfaya gelmek için sırtı kıvrılan bir kitap gibi doğrudan Jakob'a gitti.

"İstediğimi sanıyordum," dedi Charlie. "Ama üniversitede, başkalarının hikâyeleri üzerinde çalışmayı daha çok sevdiğimi fark ettim. Verdiği o yapboz duygusunu seviyordum. Tüm parçalara bakıp ortaya çıkacak şeyi ve onu oraya nasıl ulaştıracağımı bulmak hoşuma gidiyordu."

Özlemle karışık bir sızı hissettim. "Benim de işin en sevdiğim yanı bu."

Bir an beni inceledi. "O zaman bence yanlış işte *çalışıyor* olabilirsin."

Hayalim editörlük yapmak olabilirdi ancak hayaller ne karın doyurur ne de size rahat bir yaşam sağlardı. Bu yüzden iyi olduğum bir sonraki şeyi yapmaya karar verdim.

Ne de olsa herkes hayallerinden vazgeçmek zorunda kalıyordu. "Ne *düşünüyorum* biliyor musun?"

Gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadığında gözbebekleri sanki odadaki tüm gölgeleri emercesine büyüdü. "Hayır, ama öğrenmek için can atıyorum."

"Bence sen buradan *kaçtın*."

Gözlerini devirdi ve bir orman kedisi edasıyla sandalyesinde arkaya yaslandı. "Sakince ayrıldım diyelim. Oysa sen bir hafta içinde çığlık çığlığa şehre doğru koşacak, yoldan geçen her kamyon şoförüne seni en yakın *bagel* satan yere götürmesi için yalvaracaksın."

"Aslında," dedim sesindeki meydan okumaya karşılık olarak. "Buraya bir aylığına geldim."

Dudakları birbirine bastırdı. "Öyle mi?"

"Öyle," dedim. "Libby ile birlikte planladığımız *pek çok eğlenceli* şey var. Ama sen bunu zaten biliyorsun. Listeyi gördün."

Çünkü ben Nadine *değilim*. Spontane davranabilirdim ve kareli yün gömlek giymek vücudumu isilik içinde bıraksa da o listeyi *bitirecektim*.

Gözleri kısıldı. "Yıldızların altında uyuyacak mısınız? Bedenini öylece sivrisineklere mi sunacaksın?"

"Bunun için vücut spreyleri var."

"*Ata binecek misin*?" dedi. "Atlardan korktuğunu söylemiştin."

"Bunu ne zaman dedim?"

"Geçen gece, ayakta duramayacak kadar sarhoş olduğunda. Bir dağ sıçanından daha büyük olan her şeyden korktuğunu söyledin. Sonra da sözünü geri aldın ve dağ sıçanlarının bile seni huzursuz ettiğini söyledin çünkü ne yapacakları belli olmazmış. Yani bu yüzden ata binemeyeceğini düşündüm."

Bunu *bir atı sevmek* olarak değiştirmiştik ama şimdi geri adım atmak istemiyordum. "Bahse girmek ister misin?"

"Bir ay içinde 'batmakta olan bir işletmeyi' kurtaramayacağın üzerine mi? Buna kumar bile denmez."

"Kazanırsam bana ne vereceksin?"

"Ne istiyorsun?" diye sordu. "Hayati bir organımı mı? Kirası sabit dairemi mi?"

Elini masaya vurdum. "Senin kirası sabit dairen mi var?"

Elini geri çekti. "Üniversiteden beri var. Kendi başıma karşılayabilene kadar iki kişiyle paylaşmıştım."

"Kaç tane banyosu var?" diye sordum.

"İki."

"Evinin fotoğrafı var mı?"

Telefonunu çıkarıp bir süre ekranı kaydırdıktan sonra bana uzattı. Rasgele çekilmiş fotoğraflar bekliyordum ama bunlar belli ki bir emlak fotoğrafçısı tarafından çekilmişti. Muhteşem, havadar, zevkli bir şekilde döşenmiş minimalist bir daireydi. Ayrıca son derece temiz görünüyordu ki bunu çok seksi bulmuştum.

Yatak odaları küçük olsa da üç taneydi ve ana banyoda yan yana kocaman iki tane lavabo vardı. Her New Yorklunun hayallerini süsleyen bir banyo.

"Neden... telefonunda dairenin böyle fotoğrafları var? Yoksa senin porno anlayışın bu mu?"

"Bana göre porno, kırmızı mürekkeple kaplı bir sayfadır," dedi. "Bu fotoğrafları çektirdim çünkü buradayken dairemi kiraya vermeyi düşünüyordum."

"Libby ve ailesi," dedim. "Bu bahsi kazandığımda daireyi onlar alacaklar."

Saçmalama dercesine bana bakıyordu. "Ciddi olamazsın."

"Bundan çok daha azı için daha tatsız şeyler yaptım. Blake'i unuttun mu?"

Bir an düşündü. "Pekâlâ, Nora. Listedeki her şeyi yaparsan daire senin olur."

"Süresiz olarak mı?" diye sorup netleştirmek istedim. "İstedikleri süre boyunca onlara kiralayacak ve geri döndüğünde kendine başka bir yer mi bulacaksın?"

Hırıltılı bir şekilde homurdandı. "Elbette, nasılsa böyle bir şey olmayacak."

"Şu anda aklın başında mı?" dedim. "Çünkü el sıkıştığımız takdirde bu gerçekleşecek."

Bakışları benimkini yakalayıp masanın öbür ucuna uzandı. Elini tuttuğumda tenim alev alırcasına ısınıyor ve kürekkemiklerimin arasından bir ürperti yükselmesine sebep oluyordu.

Sadece elini bıraktığımı hatırlıyordum çünkü tam o anda garsonun ellindeki salata ve *cacio e pepe* hayal edilebilecek en şahane kokuyla ortaya çıkmıştı; ikimiz de sanki suçüstü yakalanmışız gibi birden irkildik.

Ondan sonra havadan sudan konuşarak vakit kaybetmek yerine el yapımı taze makarnalarımızı on dakika içinde iştahla yedik.

Yemeği bitirdiğimizde, iki kişilik masaların çoğu büyük gruplar için birleştirilmiş, sandalyeler yeniden düzenlenmiş ve insanlar eğlenmeye başlamıştı; kahkahalar yumuşak İtalyan müziğini ve şarap kadehlerinin şıngırtısını geride bırakmış, ekmek ve tereyağlı sosların kokusu her zamankinden daha yoğun bir hâl almıştı.

"Acaba Blake şimdi nerededir?" dedim. "Umarım o ufak tefek garsonla mutluluğu bulmuştur."

"Umarım aranan bir suçluyla karıştırılıp FBI tarafından yakalanmıştır," dedi Charlie de.

"Kırk sekiz saat içinde serbest bırakılacak. Ama o zamana kadar da iyi vakit *geçiremeyecek*," dediğimde Charlie içtenlikle gülümsedi. "Umarım sorgu memuru benim kadar uzun değildir. Gerçi bu biraz uzak bir ihtimal."

"Bence şunu bilmen gerekiyor ki..." Charlie masaya doğru eğilirken sesi bir hırıltıya dönüştü ve bacakları bacaklarıma sürtündüğünde tüylerim diken diken oldu.

Ben de öne doğru eğildiğimde dizlerimiz birbirine kenetlenmiş parmaklar gibi masanın altında birleşti; onunki, benimki, onunki, benimki.

"*O kadar uzun değilsin,*" diye fısıldadı.

"Senin kadar uzunum," diye cevap verdim.

"*Ben de* o kadar uzun değilim."

Vücudumun duyduğu şeyse, *Hadi birbirimizin üstüne atlayalım.*

"Evet, ama erkekler için *çok* uzun diye bir kavram yoktur."

Ciddiliğini yitirmiş bu konuşmada bakışlarını gereğinden fazla üzerimde tutuyordu. Sanki kanımda demir parçacıkları dolaşıyormuş gibi bana çekilen mıknatıs misali gözleri içimi ürpertiyordu.

"Kadınlar için de yoktur. Sadece uzun boylu kadınlar ve onlarla çıkamayacak kadar özgüvensiz erkekler vardır."

15

Karanlık yolda neredeyse sessizlik içinde ilerliyorduk, oysaki hava aramızdaki elektrik yüküyle âdeta uğulduyordu.

"Kulübeye kadar benimle yürümek zorunda değilsin," dedim sonunda.

"Yolumun üzerinde zaten."

Ona inanmayan bir bakış attım.

Başını yana eğdiğinde sokak lambasının ışığı yüzüne vurdu. Dünya üzerinde bu adamdan daha güzel kaşları olan biri var mıdır emin değildim. Elbette, daha önce bir erkeğin kaşlarını böylesine *fark ettiğimden* bile emin değildim, belki de yayıncılığın durgun sezonunda genel olarak canımın sıkılması beni yeni ilgi alanları bulmaya zorlamış olabilirdi. "Pekâlâ," diyerek kabul etti. "Yolumun *çok da uzağında* değil."

Kasabanın sınırındaki kaldırım yerini çimenli bir bayıra bırakıyordu ama bu gece ayağımda rahat bir ayakkabı vardı.

Sağımızda, yeşilliklere doğru kıvrılan dar bir patika gördüm. "Orada ne var?"

"Orman."

"Peki, bu yol nereye gidiyor?"

Elini yüzünde gezdirdi. "Kulübeye."

"Ne yani kestirme gibi mi?"

"Aşağı yukarı."

"Bu yolu tercih etmememizin bir nedeni var mı?"

Kaşlarını çattı. "Gecenin köründe yürüyüş yapmak isteyen tiplerden olduğunu sanmıyordum?"

Onu hafifçe ittim.

"Stephens," dedi. "Hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin," Hafif baharatlı kokusu önce benim burnuma doldu, çok tanıdık ve bir o kadar da şaşırtıcı; tarçın ve portakal notaları onun üzerinde bende olduğundan çok daha güçlü. "Hadi geri dönüp o yolu takip edelim." Tepesinde bir baykuş öttü ve başını eğerek kollarını kendini korumak istercesine yukarı kaldırdı.

"Bir dakika," diyerek ona bir bakış atıp olduğum yerde durdum. "Yoksa sen karanlıktan mı korkuyorsun?"

"Tabii ki hayır," diye homurdandı ve tekrar yola koyuldu. "Sadece bu küçük kasaba olayını bu kadar ileri götürmene şaşırdım. Ve şunu bil diye söylüyorum, o kâküller seni daha dost canlısı *yapmıyor*. Pahalı bir peruk takmış seksi bir suikastçı gibi görünüyorsun."

"Tek duyduğum," dedim, "*seksi* ve *pahalı*."

"Sana bir Rorschach testi uygulasak orada da *seksi* ve *pahalı* bir şeyler bulursun."

Bakışlarım omzunun üzerinden geçip patikanın hemen ötesine takıldı; yolun sonundaki dere küçük bir şelalenin üzerinden akarken her iki yanında yükselen devasa kayalar tam ortasında yüzecek genişlikte bir su birikintisi oluşturmuştu. Ağaçların örttüğü bir aralıktan içeri ay ışığı süzülüyor ve çağlayan suyu parıldayan gümüş sarmallardan oluşan bir manzaraya dönüştürüyordu.

"Altı numara," diyerek nefes aldım.

Charlie bakışlarımı takip ettiğinde kaşları çatıldı. "Hayatta olmaz."

Onu şaşırtma dürtüsü içimde gelgit dalgası gibi kabardı. Ama başka bir şey daha hissediyordum; üniversitedeyken

tam bir Parti Annesi'ydim; kimsenin merdivenlerden düşmediğinden ya da içmemesi gereken bir şeyi içmediğinden emin olma görevi bendeydi. Libby'nin yanında üç buçuk atan, endişeli ablaydım. Müşterilerim içinse her koşulda hakkını arayan, baskı ve pazarlık yapan sert biriydim.

Şu anda burada durmuş dereye bakarken birdenbire fark ediyorum ki ben o şeylerden hiçbiri değilim. Takıntılı, düzenli, sorumluluk sahibi Charlie Lastra'nın yanında öyle olmak zorunda değildim. Bu yüzden en yakın kayanın üzerine çıkıp ayakkabılarımı bir kenara fırlatıyorum.

"*Nora*," diye inledi. "Ciddi olamazsın."

Elbisemi omuzlarımdan aşağı sıyırdım. "Neden olmasın? Timsahlar mı var?"

İç çamaşırlarıma bakan gözlerini tam zamanında yakaladım ve içgüdüsel olarak sutyenime takılan gözlerini yüzüme çevirmeden önce çenesini sıkarak gerildiğini hissettim.

"Köpekbalıkları mı yoksa?"

"Senden başka yoktur."

"Sülükler? Nükleer atıklar?"

"Normal atıklar yeterince kötü değil mi?"

"Suya girmen için ısrar etmeyeceğim."

"Sen boğulmaya başlayana kadar asla girmem zaten."

Kayanın üzerine oturup bacaklarımı soğuk suya sarkıttım ve birden içimi kürekkemiklerime kadar tırmanan bir ürperti sardı. "Ben usta bir yüzücüyüm," deyip titreyerek kendimi akıntıya bıraktım.

"Soğuk mu?" dedi Charlie eğlenirmiş gibi bir ses tonuyla.

"Ilık," diye cevap verdim ve su göğsüme ulaşana kadar daha da derinlere daldım. "Bu kadarcık suda boğulmak için *çok* uğraşmam gerekir."

Çıkıntıya doğru adım attı. "En azından bakteriyel bir enfeksiyon geçirebilirsin."

"Sende bunu Sunshine Falls'ta bir tür kutlama törenine dönüştürsün," dedim.

"Ben de yerel kutlama törenlerine öncülük edecek tip var mı?"

"Botların oldukça lüks bir marka olan Sandro'dan ve seni en az üç kere kaşmir kazakla gördüm," dedim, "belki de haklısındır."

"Gardırobum az ve özdür," dedi sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Sadece diğer kıyafetlerimle uyumlu olan ve yıllarca giymekten bıkmayacağım şeyler satın alırım. Bu benim için bir tür yatırım."

"*İşte* tam bir şehir insanı," diye haykırdım.

Gözlerini devirdi. "Bunun altı numara için sayılmayacağını biliyorsun, değil mi? Belki Manhattan'dakiler bunu çıplak yüzmek olarak görebilir ama biz Sunshine Falls'ta buna 'görkemli mayomuzla yüzmek' deriz."

Başka bir meydan okuma daha.

O an artık başka biri olmuştum sanki. Kendimi suyun altına batırıp sutyenimin kopçasını çözerek ona fırlattım. Göğsüne çarptı. "Neredeyse tam isabet," derken ay ışığında incelemek için zarif siyah dantel askıyı havaya kaldırdı. "Demek bunlar," dedi ciddi ciddi, "Blake Carlisle için harcandı."

"Benim iç çamaşırlarımın hepsi güzeldir. Bu yüzden de arada bir ziyan olmaları kaçınılmaz."

"Tam da zevk sahibi bir hanımefendi gibi konuştun."

Geriye doğru sürüklendim, dizlerimi büktüğümde ayak parmaklarım pürüzsüz taş dere yatağında kayıyordu. "Sanırım ikimiz de buradaki aristokratın *sen* olduğunu kanıtladık. Ben çıplak bir şekilde suya *giriyorum*. Üstelik yerel su birikintisinde. Oysa sen yüzmeyi bile bilmiyorsun."

Gözlerini devirdi. "Ben de yüzebiliyorum."

"Charlie. Sorun değil. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Eskiden kibarmış gibi davrandığın zamanları hatırlıyor musun?"

"Niye? Özlüyor musun?"

"Hiç de değil." Gömleğini başının üzerinden çekip kayaların üzerine fırlattı. "Böyle çok daha eğlencelisin." Pantolonu yarıya indiğinde bakışlarımı başka tarafa çevirmeyi hatırladım ve bir an sonra su dalgalanırken karnına değen soğuk suyla yüzünü buruşturduğunu gördüm.

"*Siktir!*" derken nefes nefeseydi. "Hassiktir!"

"Amma da küfrediyorsun," diyerek ona doğru yüzdüm. "O kadar da kötü değil."

"Soğuğu hissetmiyor olabilir misin? Acı reseptörlerinin çalışmaması mümkün mü?" diye tısladı.

"Sadece mümkün değil aynı zamanda olası," diye yanıtladım. "Bana hiçbir şey hissetmediğim söylenmişti."

Charlie kaşlarını çattı. "Bunu her kim söylediyse belli ki sadece Profesyonel Nora ile tanışmış."

"Çoğu insan öyle."

"Zavallı pislikler," dedi neredeyse şefkatli bir sesle. Ona temsilcilik hedeflerime sekiz ay erken ulaştığımı söylediğimde *tabii ki ulaştın* derkenki ses tonuydu bu.

Teninin ürperdiğini görecek kadar yakınında duruyordum. Boğazındaki ve çenesindeki damlacıklar ay ışığını yakalaladığında göğsümle kalçalarıma tuhaf bir his indi.

Aramızdaki mesafeyi koruyarak bana doğru ilerlerken geriye doğru sürüklendim. "Başka hangi Sunshine Falls kutlama törenlerini görmezden geldin?"

Düşünürken çenesindeki kaslar geriliyordu. "İnsanlar burada kaya tırmanışı yapmayı seviyorlar."

"Dur tahmin edeyim," dedim. "Bir dağın tepesinde durup düşmanlarından birinin aşağıdan geçmesini bekliyor, sonra da üzerlerine kayaları yuvarlıyorsun."

"Çok yaklaştın," dedi. "Senin de kayalara tırmandığın zamanlar vardır."

"Ne sebeple?"

"Muhtemelen zirveye çıkmak için."

"Peki ya sonra?"

Altın rengi omzunu silkerek kaldırdığında göğsünden aşağı sular indi. "Muhtemelen tırmanman gereken bir kaya daha çıkar ve sonra da onu tırmanırsın. İnsanlar gizemli bir türdür, Nora. Bir keresinde bisikletli bir kuryeye araba çarptığını, ayağa kalkınca da ters yöne doğru koşmadan önce ciğerlerini yırtarcasına, *Ben Tanrı'yım*, diye bağırdığına tanık olmuştum."

"Bunun neresi gizemli?" dedim. "Bir anlamda kendi ölümsüzlük sınırlarını test etmiş ve böyle bir şeyin var olmadığını görmüş."

Charlie'nin somurtkan ağzı yarım bir sırıtışla yana kıvrıldı. "New York'un sevdiğim yanı da bu."

"Tanrı kompleksi olan bir sürü bisikletli kurye olması mı?"

"O şehirdeki en tuhaf insan asla sen olmuyorsun."

"Her zaman vücudunu gümüş boyayla boyamış, UFO'sunu tamir etmek için bağış toplayan bir kişi vardır," diye ona katıldım.

"Q trenindeki en sevdiğim tip o," dedi Charlie.

Tenimi ateş bastı. Milyonlarca kişinin yaşadığı şehirde acaba kaç kez birbirimizin yanından habersizce geçmiştik?

"Orada kimsenin seni tam olarak tanımaması hoşuma gidiyor," diye sürdürdü konuşmasını. "Kim olmaya karar verirsen osun. Böyle yerlerde insanların senin hakkında edindikleri ilk izlenimlerden kolay kolay kurtulamazsın."

Onun yakınına yüzdüğümde geri çekilmedi. "Peki, senin hakkında ne düşüyorlar?"

"Hayranım olmadıkları kesin."

"Bayan Struthers öyle ama ve... eski sevgilin de." Ona baktığımda gözleri karşısında vücudumun nasıl da ışıldadığını saklamak için kendimi suyun dibine batırdım.

Charlie bu kadar yakınımdayken Nadine Winters gibi hissetmiyordum; çünkü kaynak makinesinin ateşine tutulmuş bir şeker gibi karamelize olarak eriyordum sanki.

"Bayan Struthers beni severdi çünkü okula bayılırdım," dedi. "Yani okumayı öğrenir öğrenmez tabii. Gerçi bu beni diğer çocukların gözdesi yapmadı. Ama lisede işler o kadar da kötü değildi ve sonunda..."

"Seksileştin," dedim surat asarcasına.

Kahkahası âdeta tenimi yalayıp geçti. "'New York'a taşındım' diyecektim."

Hareket etmeyi bırakmış, öylece duruyorduk. Yaydığı sıcaklık göğüs kafesimi âdeta delip geçiyor, suyun her dalgalanmasında beni daha da sıkıyordu.

Esprimi tekrar yapabilmek için boğazımı temizledim. "Ve *sonra* seksileştin."

"Aslında," dedi, "bu sadece dört ya da beş hafta önce oldu. Büyük bir meteor yağmuru vardı, bir dilek tuttum ve..." Charlie bana iyice yaklaşırken kollarını uzattı.

Kalbim göğsümde hafif ve gergin, uzuvlarımsa onunla uyumsuz bir şekilde ağırdı. "Yani Amaya'nın ifadesinin özlemden çok yeni yüzüne duyduğu şokla ilgili olduğunu söylüyorsun."

"Amaya'nın ifadesini fark etmedim bile."

Ağzım kupkuru olmuş, bacaklarımın arasında bir ağırlık birikmişti. Parmağının ucuyla üst dudağımın ortasından süzülen bir damla suyu yakaladığında dudaklarımı aralamaktan kendimi alamadım ve parmağının ucu alt dudağımda kaldı.

Şu an aramızdaki boşluğun ne kadar dayanıksız olduğunun farkındaydım; kaçacak bir yerimizin olmadığı, her an kapanabilirmiş gibi duran kaygan bir boşluk. Belki de insanlar bu yüzden seyahate çıkıyorlardı, gerçek hayatlarının etraflarında bir hiçe döndüğünü hissetmek için özenle inşa edilmiş dünyalarımızın ipini çekiyorlardı.

Bu iyi bir kitap okumanın verdiği duygunun tam tersiydi; her şeyi tüketiyor, endişeyi yeryüzünden siliyordu.

Genelde bir satranç oyununda dört hamle ilerisini görmeye çalışır gibi yaşarım ama şu anda önümüzdeki beş dakikanın bile ötesini düşünemiyor gibiydim. "Muhtemelen eve gitmek istiyorsun," derken bile büyük bir enerji sarf ettim.

Başını hayır anlamında salladı. "Ama sen istiyorsan..."

Ben de başımı salladım.

Bir an aramızda hiçbir şey olmadı. Sanki aramızda sessiz bir pazarlık varmış gibi hissettim. Sonra eli suyun altındaki elimi yakaladı, ansızın yavaşça beni kendine doğru çekip ikimize de uzaklaşmak için bolca zaman bıraktı.

Ama bunun yerine parmaklarım kalçasına dokundu ve zihnimdeki satranç tahtası paramparça oldu.

Diğer eli de belimi kavrayarak aramızdaki boşluğu kapattı. Bedenini bedenime bastırırken mutlulukla işkence arasında gidip geliyordum. Dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı. Bunun için benimle alay etmedi, hatta ellerini yan taraflarımda dolaştırıp yavaşça bir yol çizdi ve bedeninin her bir santimini bana yasladı; göğsümüz, karnımız, kalçalarımız aynı hizadayken onun en sert yerlerine karşın benim en yumuşak yerlerim birbirine değiyor ve uyluklarım kalçalarının etrafında gevşiyordu. Başparmaklarıyla kalçamın kıvrımlarını okşarken içinden sert bir inilti yükseldi.

Meme uçlarım tenine değdiğinde kollarıyla beni sardı. Sanki ağzımızdan dökülecek herhangi bir kelime gümüşi ay ışığının büyüsünü bozabilirmiş gibi ikimiz de çıt çıkarmıyorduk.

Dudaklarımız önce hafifçe buluşup ayrılıyor, sonra daha derinlere kayarak tekrar birleşiyordu. Elleri sırtımın kıvrımlarını takip ederek belimi okşuyor, beni tamamen kendisine doğru çekip kalçalarını kalçalarıma bastırıyordu.

Ağzım dudaklarının arasında eriyormuş gibiydi; sanki ben mum o da merkezimde yanan bir fitildi. Kalçalarım onu sıkıca sararken bir eli çenemin etrafında kıvrıldı, diğeri de göğsümü avuçlamak için yukarı tırmandı. Başparmağı göğüs ucumun üzerinde gezinirken nefesim ağzının içinde sıkıştı. Beni yukarı kaldırdığında göbek deliğime kadar her yerimle suyun üzerinde kalıyorum; ay ışığı tenimde parlarken bana bakıyor, dokunuyor, tadımı alıyordu.

Beynim, kısa devre yapan vücudumun kontrolünü ele geçirmek için çırpınıyordu. "Acaba bu yaptığımızı tekrar mı düşünsek?"

"Düşünmek?" Bu kelimeyi hayatında daha önce hiç duymamış gibi sarf etmişti. Hemen ardından gelen tenime susamış, vahşi bir öpücük benim de bu kelimeyi dağarcığımdan silmeme neden oldu. Ellerim saçlarını kavradığında boynumun kenarlarında dolaşan ağzı aşağı inip köprücük kemiklerimi ısırdı.

Bunu nasıl atlatacağımı düşünmeye çalışıyordum ama sanki bunun için yanıp tutuşan bir bedende yolcuymuşum gibi hissediyordum.

Charlie kulağıma eğilerek, "Bir daha asla kıyafet giymemelisin, Nora," diye fısıldadı. Beni suyun kenarındaki kayalıklardan birine yasladığında kahkaham boğazımda takılıp kaldı ve kalçalarım onunkine kenetlendi; tüm o

sürtünmeden, karnını bana bastırışından ve iç çamaşırlarımızın arasından bana doğru kayan ereksiyonundan dolayı kalçalarımı hissedemez olmuştum.

Charlie daha önce birlikte olduğum erkekler gibi öpüşmüyordu. Daha ziyade işlerin nasıl yürüdüğünü anlamak için buna zaman ayıran biri gibiydi.

Kalçamın her eğimi, omurgamın kavisi, sığ nefesim ona rehberlik ediyor, sanki vücudumun haritasını çıkarıyordu.

Adımı tenime fısıldadı. Poppa Squat'ta ona çarptığım zamanki gibi küfür edercesine mırıldandı, sesi bende bir diyapazonun titreşen, cızırtılı hissiyatını uyandırıyordu.

Dudakları boğazımdan göğsüme doğru kaydığında beni ağzına doğru çekerken nefesi kesildi. Parmakları bileklerimi tutup bedenimi kayaya yasladı ve birbirine yapışan kalçalarımız aç bir ritimle hareket etmeye başladı.

"Kahretsin," diye tıslarken en azından bu kez benden uzaklaşmıyordu. Elleri hâlâ her yerimde, ağzı tenimden bir anlığına bile ayrılmıyordu. "Durmak istemiyorum."

Zihnim hâlâ gönülsüzce kontrolü ele almak için savaşırken ağzımdan, "O zaman durma," cümlesi çıktı.

"Önce bunu konuşmamız lazım," dedi. "Şu anda işler benim için biraz karmaşık." Ama hâlâ birbirimiz için yanıp tutuşuyorduk. Charlie'nin elleri kalçalarımda dolaşırken etimi öyle sert sıkıyordu ki morartmış olabilirdi. Benimse tırnaklarım onun sırtında dolaşıp onu daha da yakınıma çekmeye zorluyordu. Sıcak ağzı omzumun üzerinden aşağı kayıyor, dili ve dişleri boğazımın dibinde nabzımı yokluyordu.

Başımı salladım. "Öyleyse konuş."

Beni keskince öperken dişleri dudağıma batıyor, elleri sertçe kalçalarımı kavrıyordu. "Şu anda kelimeleri bulmak çok zor, Nora."

Elleri saçlarıma dolanırken ağzı ağzımın köşesini buldu, çıldırmışçasına aldığı sık nefesler iyice sığlaştı ve bedenimi ona doğru kaldırdım; bir eliyle sırtımı sıkıca kavradığında inleyişi doğruca merkezimde çakan bir düzine şimşek gibi içimi yırttı.

Kendimi ona doğru bastırdığımda etrafımızdaki her şey kısa bir süreliğine yok oldu ve o da aramızdaki çekime aynı açlıkla karşılık verdi

"Tanrım, Nora," diye bir inilti çıkardı.

Bu zamana dek bildiğim her şey içimden kayıp onun ağzına doğru kayıyordu. Parmakları kalçalarımın yanlarındaki dantelin altına girip tenime saplandı. Daha önce başka birinin hayal kırıklığını hiç bu kadar elle tutulur bir şekilde hissetmemiş, kendimde hiç bu kadar hüsrana uğramamıştım. Öyle ki birbirimize duyduğumuz açlık gözlerimin önünde puslu noktalar uçuşmasına sebep oluyordu.

Sonra kayalıklara bıraktığım telefonumun çaldığını duydum.

Bir anda gerçeklik duygusu her yönden üzerime çökerek şehvetimin engellediği düşünceleri serbest bıraktı. Charlie'den uzaklaşıp nefes nefese, "Dusty!" dedim.

Karanlıkta göğsü inip kalkarak kırpıştırdığı gözleriyle bana baktı. "Ne?"

"Kahretsin! Hayır! Hayır!" diyerek kayalara doğru yüzerken telefonumun zil sesi karanlığın içinde yankılanıyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Charlie hemen arkamdan.

"Dusty'yi aramam gerekiyordu. Saatler önce." Sudan çıkıp telefona doğru koştum ama son zil sesini saniyelerle kaçırdım ve geri aradığımda da çağrı doğrudan sesli mesaja düştü. "Siktir!"

Bunu nasıl yapabildim? En eski, en hassas, en çok kazanan müşterimi nasıl unutabildim? Dikkatimin bu kadar dağılmasına nasıl izin verebildim?

Tekrar arayıp sesli mesaj bıraktım. "Selam Dusty!" Bip sesinden sonra neşeli bir sesle konuştum. "Kusura bakma. Bir işim vardı..."

Gecenin bu geç saatinde neyle meşgul olabilirdim ki? Kesinlikle akla saygın bir toplantı gelmezdi.

"İlgilenmem gereken bir şey çıktı," dedim. "Ama artık müsaitim, o yüzden beni geri ara!"

Telefonu kapattıktan sonra Libby'nin attığı mesajlara baktım, hepsi de Blake'in beni bir odun öğütücüsüne atmadığını doğrulamam için giderek daha da çılgınlaşan bir dizi mesajlardan oluşuyordu. Kalbim neredeyse boğazımda atarken sıcak ve iğneleyici bir utanç hissi tenimde yükseldi. Yoldayım, eve geliyorum, diye Libby'ye mesaj attım.

"Her şey yolunda mı?"

Döndüğümde Charlie'yi bir elinde gömleği pantolonunu giymeye çalışırken buldum. "Ne oldu?" diye sordu.

Orada değildim, diye düşündüm. *Bana ihtiyaçları vardı ve ben orada değildim.* Zihnim tıpkı bir bumerang gibi oraya geri dönmeden önce düşüncelerime ara veriyordu ve onun yerine, "Ben böyle yapmam," dedim.

Charlie'nin kaşları çatıldı. "Ne yapmazsın?"

"Az önce olan biten her şeyi," dedim. "Hepsini. Hiç tarzım değildir."

Hafifçe güldü. "Ne yani, peki benim tarzım olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," dedim hemen. "Yani, belki. Mesele de bu zaten! Nereden bilebilirim ki?" Charlie'nin gülümsemesi söndü ve onu böyle görünce göğsüm sıkıştı. Başımı iki yana sallayıp, "Bu kitap; *Duygusuz*, bir de bu seyahat, tüm bunlarla baş edebileceğimi sanmıştım ama..." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi telefonumu yukarı kaldırdım. Libby'nin bebek öncesi krizi, Dusty'nin yoğun güvensizliği derken

diğer müşterilerimden, bana güvenen diğer herkesten bahsetmiyorum bile. "Şu anda dikkatimi dağıtacak bir şey yapamam."

"Dikkat dağıtmak," Sanki bu kavrama yabancıymış gibi kelimeyi boş bir edayla tekrarladı. Muhtemelen de öyledir. Zira on küsür senedir *ben de* öyleydim.

Önceliklerini belirleme. Bölümlere ayırma. Ve niteliklerini belirleme. Bunlar geçmişte hep işime yarayan şeylerdi ama şimdi bir anlık dikkatsizlik beni hem kız kardeşimden hem de ödüllü yazarımdan etmişti. Jakob'la olanlardan sonra kendime güvenemeyeceğimi bilmeliydim.

Boğazımdaki sert düğümü zorlayarak yuttum. "Odaklanmam gerekiyor. Bunu Dusty'ye borçluyum."

Dikkatim dağıldığında bazı şeyleri kaçırıyordum. Bir şeyleri kaçırdığımda da kötü şeyler oluyordu.

Charlie uzun bir süre beni inceledi. "Eğer istediğin buysa."

"Öyle," dedim.

Kaşları hafifçe kalktığında gözlerimdeki bu bariz yalanı okur gibiydi. Ama bir önemi yoktu. *İstemek*, karar vermek için iyi bir yol değildir.

"Ve ayrıca," diye ekledim. "Zaten senin için de işler karışık, değil mi?"

Bir an durup iç geçirdi. "Her saniye daha da karışıyor."

Yine de ikimiz de hareket etmiyorduk. Sessiz bir açmazdaydık, aramızdaki barajın ne kadar dayanıp dayanamayacağını görmek için beklesek de aramızdaki baskı giderek artarken tüm hücrelerim bakışları altında titriyordu.

Charlie önce gözlerini benden kaçırıp çenesinin kenarını ovuşturdu. "Haklısın. Böyle bir şeyin mümkün olamayacağını kabullenmek benim için neden bu kadar zor bilmiyorum." Elbisemi kayanın üzerinden alıp bana uzattı.

Kendimi berbat hissediyordum ama elbiseyi elinden aldım. "Teşekkür ederim."

Bana bakmadan kuru bir sesle konuştu: "Meslektaşlar ne içindir..."

16

Saat dokuzda yataktan sürünerek çıktığımda başım zonkluyor, midem denizde kaybolmuş yarı batık bir tekne gibi sallanıyordu. Görünüşe göre sarhoş bile olmadan kendimi zehirleyecek kadar içmiştim. Otuz iki yaşında olmanın kesin kurallarından biri de buydu işte.

Libby çoktan uyanmış, kendi kendine mırıldanarak alt katta dolaşmaya başlamıştı. Beni yine hiç şaşırtmamıştı zira dün geceki panik dolu mesajlarına rağmen eve geldiğimde çoktan uyumuş, yüksek sesle horlamaya bile başlamıştı. Dusty nihayet beni geri aradığında ıslak çimlerin üzerinde bir saat boyunca volta atarak onu *Duygusuz*'un ikinci bölümünün düşündüğü kadar kötü olmayacağına ikna etmeye çabaladım.

Gözlerim kan çanağına dönmüş bir hâlde telefonumu kontrol ettiğimde yeni sayfaların gelen kutumda beni beklediğini gördüm.

Buna hazır *değilim*. Taytımı ve spor sutyenimi giydikten sonra sendeleyerek dışarı çıktığımda çayırı ısıtan sıcaklık kollarıma vurdu. Mide bulantım koşmama izin verecek kadar hafiflediğinde karnımı tutarak ormanda ilerledim.

Tamam, diye düşündüm. *Her şey yolunda.* Bu bir gözlemden çok bir onaylamaydı. Ormanın içinden çitlere doğru giden eğimli yolu takip ettim ve daha üç adım atamadan *Her şey yolunda,* düşüncelerim birden, *Ah, Tanrım, ola-*

maz'a dönüştü. Kalçalarımın üzerine yuvarlanıp çamura kusarken o sırada bir ses duydum. "İyi misiniz hanımefendi?"

Elimin tersiyle ağzımı silerek çitlere doğru döndüm.

Sarışın bir yarı tanrı çitin uzak tarafına yaslanmış, en fazla bir metre ötemde bana bakıyordu.

Tabii ki de oydu.

"İyiyim," diye güç bela konuştum. Boğazımı temizlediğimde ağzımdaki tat yüzünden yüzümü buruşturdum. "Dün gece bir küvet dolusu içki içtim de."

Harika bir kahkaha atarak güldü. Muhtemelen attığı çığlık bile kulağa hoş geliyordur. "Ben de o yollardan geçtim."

Vay canına, boyu da amma uzunmuş.

"Ben Shepherd*."

"Meslek... olarak mı?" diye sordum.

"Ailemin ahırları bile var. Tutma kendini de gül."

"Bunu asla yapmam," dedim. "Korkunç bir mizah anlayışım var." Elimi uzatmaya yeltendikten sonra az önce ne yaptığımı hatırlayıp (kusmuştum) hemen geri çektim. "Ben Nora."

Tekrar güldüğünde gülüşü çan sesini andırdı. "Goode's Lily's Cottage'ta mı kalıyorsun?"

Başımı salladım. "Kız kardeşim ve ben New York'tan geliyoruz."

"Ah, metropol insanları," diye şaka yaparken gözleri parlıyordu.

"Biliyorum, korkuncuz," diye takıldım. "Ama belki Sunshine Falls bizi değiştirir."

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Bunu kesinlikle yapabilir."

"Aslen buralı mısın?"

---

* İngilizcede *shepherd* aynı zamanda çoban anlamına gelir. (ed.n.)

"Tüm hayatım boyunca. Chicago'da geçirdiğim kısa bir süre hariç."

"Şehir hayatı sana göre değil miydi?"

Kocaman omuzları kalktı. "Kuzey kışları kesinlikle bana göre değildi."

"Elbette," dedim. Ben şahsen kışı severim ama bu tanıdık bir şikâyetti.

İnsanlar New York'u temelde soğuk ve klostrofobik olduğu için ya da kendilerini yorduğu ve mali açıdan kaldıramadıkları için terk ediyorlardı. Yıllar geçtikçe üniversite arkadaşlarımın çoğu, daha ucuz olan orta batı şehirlerine ya da geniş yeşillik alanları beyaz çitlerle çevrilmiş banliyölere taşınmışlar, bazıları da birkaç yılda bir gelen Los Angeles'a toplu göç dalgasına kapılıp New York'u terk etmişlerdi.

Yaşamak için elbette daha kolay yerler vardı ama New York aç insanlarla dolu bir şehir; burada herkesin ortak ihtiyacı olan âdeta bitmek bilmeyen bir enerji.

Shepherd çitlere vurdu. "Daha fazla vaktini almayayım da..." –yemin ederim kusmuk yığınıma baktı– "sen koşuna devam et," dedi diplomatik bir tavırla ve gitmek için döndü. "Ama burada bir tur rehberine ihtiyacın olursa New York'tan Nora, seve seve yardımcı olurum."

Arkasından seslendim. "Sana... nasıl ulaşabilirim?"

Sırıtarak arkasına baktı. "Burası küçük bir kasaba. Mutlaka karşılaşırız."

Bana göz kırptığında bunu gerçek hayatta gördüğüm ilk ateşli göz kırpış olarak değerlendirip beni nazik bir şekilde başından savmasını kabul ettim.

***

Olanları anlatmayı bitirdiğimden beri, Libby bana öylece bakıyordu.

"Şu anda beyninin içinde neler dönüyor?"

"Çıplak yüzmenden etkilensem mi, bunu Charlie'yle yaptığın için sinirlensem mi, yoksa sana böylesine berbat bir randevu ayarladığım için özür mü dilesem karar vermeye çalışıyorum."

"Kendine bu kadar yüklenme," dedim. "Eminim masanın altından bacaklarımı on beş santim kadar kesseydim, bu, Blake'in oldukça hoşuna giderdi."

"Çok üzgünüm, kardeşim," diye resmen haykırdı. "Yemin ederim mesajlaşırken normal bir adam gibi görünüyordu."

"Blake'i suçlama. Devasa bir boya sahip olan benim."

"Cidden tam bir pisliğin tekiymiş!" deyip başını salladı. "Tanrım, çok özür dilerim. Beş numarayı unutalım. Kötü bir fikirdi."

"Hayır!" diye haykırdım hemen.

"Hayır mı?" Kafası karışmış görünüyordu.

Dün geceden sonra pes etmeyi *ne kadar çok istesem de* Charlie'nin dairesini unutmamam gerekiyordu. Eğer şimdi anlaşmamızdan cayarsam olan biten her şey boşa gitmiş olacak ve elimde sadece koca bir sıfırla kalacaktım.

"Ben listemize bağlı kalacağım," dedim.

"Gerçekten mi?" Libby ellerini çırparak gülümsedi. "Bu harika! Kabuğundan çıkmaya karar verdiğin için seninle gurur duyuyorum, hem ben de Sally'yle on iki numara hakkında konuştum ve Goode Books'a beraber çekidüzen vermemize yardım etmeyi çok istediğini söyledi."

"Bunu ne ara konuştunuz ki?"

"Birkaç kez yazıştık," dedi omuz silkerek. "Dükkânın çocuk bölümündeki duvar resmini onun yaptığını biliyor muydun?"

Libby'nin glüten intoleransı olan postacısına her aralık ayında ona özel bir turta pişirdiğini düşünürsek, Airbnb ev sahibimizle de yazıştığına pek de şaşırmamam gerekiyordu.

Telefonum titreyince bir anda kalp atışlarım hızlanıyor. Neyse ki mesaj Charlie'den değildi.

Brendan'dandı. Ki bu oldukça nadir yaşanan bir şeydir. Önceki mesajlaşmalarımızda gezinirken Bea ve Tala'nın sevimli fotoğraflarının arasında Doğum günün kutlu olsun! diye bir mesaj gözüme çarptı.

Merhaba Nora. Umarım harika vakit geçiriyorsunuzdur. Libby iyi mi?

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" dedim Libby'e telefonumu uzatarak. Okumak için öne eğildiğinde dudaklarını sımsıkı kapattı.

"Onu sonra arayacağımı söyle."

"Emredersiniz, hanımefendi. Hangi *aramaların* ofisinize yönlendirilmesini istersiniz acaba?"

Gözlerini devirdi. "Şu anda yukarı çıkıp telefonumu almak istemiyorum. Brendan her yirmi beş dakikada bir benden haber almazsa dünyanın sonu gelmez."

Sesindeki sabırsızlık beni hazırlıksız yakaladı. Onu ve Brendan'ı daha önce de tartışırken görmüştüm ve bu aslında iki insanın birbirlerine tüy sallamasını izlemek gibi bir şeydi. Şu anda gördüğümse gerçek bir *kızgınlıktı.*

Kavga mı ediyorlardı? Evleri ya da bu gezi hakkında mı?

Yoksa bu gezimiz kavga ettikleri için mi gerçekleşiyordu?

Bu düşünce anında midemi bulandırdı. Hemen bunu kafamdan atmaya çalıştım; Libby ve Brendan birbirlerine aşırı derecede bağlıdır. Son birkaç ay bazı şeyleri gözden kaçırmış olabilirim ama *böyle* bir şeyi de fark ederdim herhalde.

Ayrıca Libby onu her gün arıyordu.

Ama onu aradığını da hiç görmemiştim. Öğleden sonra ayrı kaldığımız o dokuz saat içinde, onunla bir yerlerde konuştuğunu varsaymıştım.

Ensemden soğuk terler boşanıyordu. Boğazım düğümlenip sıkışmıştı ama Libby bunu fark etmişe bile benzemiyordu. Oturduğu sandalyeden kalkarken soğukkanlı bir şekilde gülümsedi.

Yine fazla düşünüyorsun, dedim kendime. *Sadece telefonunu yukarıda unutmuş.*

"Her neyse, hadi gidelim," dedi. "Goode Books kendi kendini kurtarmayacak."

Brendan'a hızlıca yanıt verdim: Her şey yolunda. Seni sonra arayacağını söylüyor. Hemen gülen bir yüz ve başparmağını kaldırmış emojiyle cevap verdi.

Her şey yolunda. Buradayım. Tamamen ona odaklanmış durumdayım. Bunu düzelteceğim.

* * *

Bu seyahatte tehlikede olan her şeyin farkına vardıktan sonra Charlie Lastra'nın büyüsünün ortadan kalktığını söylemek isterdim ama bunun yerine, gözleri her Libby'den bana kaydığında irislerinde beliren gölgeler üzerimdeki giysileri çıkarmanın ne kadar süreceğini merak etmeme neden oluyordu.

"Goode Books'a yeni bir görünüm mü vermek istiyorsunuz?" dedi gözlerini tekrar kız kardeşime çevirerek.

"Burayı tepeden tırnağa yeniden canlandıracağız." Libby parmak uçlarını heyecanla birbirine bastırdı. Cildi güneşten bronzlaşmış ve gözlerinin altındaki morluklar neredeyse tamamen yok olmuştu. Sadece dinlenmiş değil tozlu bir kitapçıyı paspaslama fikri karşısında epey canlanmış görünüyordu.

Charlie tezgâha doğru eğildi. "Liste için mi bunu yapacaksınız?" Gözleri benimkilere doğru kayıp tekrar gölgelenince vücudum bana dokunuyormuş gibi bir tepki verdi. Bakışlarımız birbirine değdiğinde ağzının kenarı ne düşündüğünü biliyorum dermişçesine kıvrıldı.

"Listeyi biliyor mu?" diye sordu Libby, daha sonra da Charlie'ye dönüp tekrarladı: "Listeyi biliyor musun?"

Charlie tekrar ona dönüp çenesini ovuşturdu. "Burayı 'baştan yaratmak' için yeterli bütçemiz yok."

"Bütün mobilyalar ikinci el olacak," diye cevap verdi Libby. "Konu ikinci el dükkânları oldu mu benden iyisi yoktur. Âdeta sihirli bir dokunuşa sahibimdir. Bize temizlik malzemelerinin yerini göster yeter."

Charlie'nin gözleri yine bana döndü, gözbebekleri kocaman olmuştu. Aşağı bakacak olsam eminim ki kıyafetlerimi bir kül yığınına dönmüş hâlde bulurdum. "Burada olduğumuzu bile anlamayacaksın," diye araya girdim.

"Bundan şüpheliyim."

***

Austen, *Aşk ve Gurur*'a şöyle bir "evrensel gerçek" ile başlayabilirdi mesela: Kendinize düşünmemeniz gereken bir şey olduğunu söylediğinizde, düşüneceğiniz tek şey o olacaktır.

İşte bu yüzden, Libby beni Goode Books'u temizlemeye zorlarken ben de Charlie'yi öpmeyi düşünüyordum. Ve yeniden düzenlediğimiz kurgu dışı bölümündeki biyografi kitaplarını yeniden rafa dizerken aslında onun bana kaç kere ve nerede baktığını yakaladığım zamanları sayıyordum.

Daha sonra kafede *Duygusuz*'un yeni bölümünü incelerken, olay örgüsünü çözmeye çalışıp üstü örtük ifadeleri anlamlandırmaya çabalarken aklım sürekli olarak Charlie'nin

beni kayaya bastırıp kulağıma fısıldadığı şu cümlelere kayıyordu: *Şu anda kelimelerle düşünmek çok zor, Nora.*

Asıl şu anda *düşünmemem* gereken tek şey hakkında düşünmemek zordu.

Şimdi bile Libby'nin "gizli sürprizi" için kasabaya geri döndüğümüzde aklımın üçte ikisi onda kalmıştı. Geri kalan üçte birlik kısmı da ona odaklanmaya kararlıyken, "Uygun giyinmiş miyim bari?" diye sordum.

Libby adımlarını bozmadan kolumu sıktı. "*Mükemmel.* Ölümlüler arasında bir tanrıça gibisin."

Kot pantolonuma ve sarı ipek bluzuma bakıp ne için "mükemmel" olabileceklerini tahmin etmeye çalıştım.

Göz ucuyla beden dilini bir kez daha hızlıca kontrol ettim. Brendan'dan gelen tuhaf mesajdan beri onu yakından izliyordum ama hiç problem varmış gibi görünmüyordu.

Çocukken raflardaki kitapları yeniden düzenlemek için Bayan Freeman'a yalvarırdı, şimdiyse Goode Books'u baştan yaratma çabaları onu *Güzel ve Çirkin*'deki Belle'in tuhaf bir versiyonuna dönüştürmüştü. Öyle ki Charlie bana durdur şunu bakışları atarken işi elindeki süpürgenin sapıyla "taşra hayatı" şarkısını söylemeye kadar vardırmıştı.

"Sana yardım edemem," dedim Charlie'ye en sonunda. "Burada yetkili ben değilim."

Bunun üzerine Libby dükkânın öbür ucundan, "*Ben vahşi bir aygırım bebeğim*!" diye bağırmakla meşguldü.

Nihayet yola koyulduğumuzda Libby beni Hardy'nin taksisine bindirip Asheville'deki bütün ikinci el dükkânlarında mobilya aramaya zorladı. Ne zaman Goode Books için mükemmel bir şey bulsak 1) pazarlık yapmakta ve 2) herkesle her konuda konuşmakta ısrar etti.

Bir şeyler yapmak ona enerji veriyordu, oysa ben bu geceki sürprizin Sunshine Falls'un tek spa merkezinde

bitmesini umuyordum. Gerçi adının Spaaaahhh olması beni düşündürmüyor değildi. Bunun bir iç çekiş mi yoksa bir çığlık olarak mı okunması gerektiği belli değildi. Ya buranın sahibi, Mug + Shot ve Curl Up N Dye'ın sahibiyle aynı kişiydi ya da Sunshine Falls'un içme suyu kaynağında insanları aşırı derecede kelime oyunu yapmaya iten bir şeyler vardı.

Spaaahhh'ı geçip köşeyi döndüğümüzde iki katlı kemerli pencereleri, üçgen bir çatısı ve bir çan kulesi olan geniş, pembe tuğlalı bir bina karşımıza çıktı. Bir tarafta yarısı dolu bir otopark, diğer taraftaysa dizleri kir içinde birkaç çocuk, kale arkasındaki çitleri sivrisineklerin sardığı, devasa bir beyzbol sahasında *kickball* oynuyordu.

"Büyük maç için mi buradayız?" diye sordum Libby'ye.

Beni binanın merdivenlerinden yukarı çıkarıp küflü bir lobiye getirdi. Bale taytları giymiş bir grup genç, çığlıklar atarak ve gülerek sağ tarafımızdaki merdiven boşluğuna doğru koşmakla meşguldü. Rengârenk mayolar giymiş yarım düzine küçük çocuk, mavi jimnastik minderlerini silmek için etrafa yayılmıştı.

"Sanırım şuradan geçeceğiz," dedi Libby minik jimnastikçilerin etrafından dolaşıp başka bir kapıdan geçerek. Gürültüyle yankılanan ve katlanır sandalyelerle dolu geniş bir odaya girdik. İçim rahatlamıştı, kimse spor tulumlarını giymemiş, yani muhtemelen hamile jimnastiği dersi için burada değiliz -ki bu da bana Libby'nin beraber yapmak isteyeceği bir şey gibi geliyor.

Sally'yi ön tarafa yakın bir yerde gördüm, kahkaha atarken sarışın bir yaşlı adamın omzunu tutuyordu (ve eminim ki elektronik sigarasını tüttürüyordu). Onun birkaç sıra arkasında septum piercing'i olan Mug + Shot baristası ve Charlie'nin barmen güzeli eski sevgilisi Amaya duruyordu.

Libby beni son sıraya çekti, odanın öbür ucundaki biri tokmağını masaya vururken iki sandalyeye oturduk.

Orada bir sahne olsa da kürsü sandalyelerle aynı hizada kurulmuştu. Kürsünün arkasındaki kadın hayatımda gördüğüm en gür, en kızıl saçlara sahipti ve odadaki tek ışık kaynağı dağınık bir spot lambası gibi onun üzerinde parlıyordu.

"Başlayalım millet!" diye bağırdı ve içeri üst katlardan piyano müziği sızarken kalabalık sessizleşti.

"Beni bir cadı mahkemesine mi getirdin?" diye tısladım Libby'ye.

"Üzerinde tartışacağımız ilk konu," dedi kızıl saçlı, "1480 Main Street'te bulunan ve şu anda Mug and Shot* olarak bilinen işletmeye karşı yapılan şikâyet."

"Dur, bir dakika," dedim. "Bizi..."

Libby beni susturduğunda barista oturduğu yerden fırlayıp birkaç sandalye ötedeki kel adama dönüp bağırdı: "Adımızı bir daha değiştirmeyeceğiz Dave!"

"Buranın adı kulağa serseriler ve suçlular için bir buluşma noktası gibi geliyor!" diye gürledi Dave de.

"Adı *Bean to Be Wild* olduğunda da memnun değildin..."

"Bu zayıf bir kelime oyunu," diye gerekçelendirdi görüşünü Dave.

"*Some Like It Hot* yaptığımızda da kriz çıkarmıştın."

"Neredeyse pornografik bir isimdi!"

Kızıl saçlı elindeki tokmağı masaya vurduğunda Amaya da baristayı tekrar sandalyesine oturttu. "Bunu oylamaya sunacağız. Mug and Shot adının değiştirilmesinden yana olanlar?" Dave'inki de dahil olmak üzere birkaç el havaya kalktı. Tokmak tekrar masaya indi. "Önerge reddedildi."

---

* İngilizcede *mugshot* sabıka fotoğrafı anlamına gelir. (ed.n.)

"Bunların hukuk bakımından hiçbir geçerliliği yok," diyerek şaşkınlık içinde fısıldadım.

"Ee, ne kaçırdım?"

Charlie yanımdaki sandalyeye otururken yerimde sıçradım. "Pek bir şey değil. 'Dave', sadece kasabadaki tüm kafelerin daha az pornografik bir isimle değiştirilmesi için bir önerge verdi."

"Ağlayan oldu mu?" diye sordu.

"Burada ağlayan oluyor mu?" diye fısıldadım karşılık olarak.

Ağzını kulağımın yanına yaklaştırarak, "Bir dahaki sefere acı çekme söz konusu olduğunda bu kadar heyecanlı görünmemeye çalış. Bu, insanların arasına karışmana yardımcı olur."

"Burada sadece bir dinleyici olduğum için insanların arasına karışmak konusunda o kadar da endişelenmiyorum," diye fısıldadım. "Sen burada ne yapıyorsun?"

"Vatandaşlık görevimi."

Ona sadece bakış attım.

"Annemin heyecanla beklediği bir oylama var. Fazladan bir elden başka bir şey değilim. Yine de burada olduğum için memnunum... Yeni gelen sayfaları bitirdim. Notlarım var."

Ona doğru döndüğümde burnumun ucu karanlıkta neredeyse onunkine değiyordu. "Şimdiden mi?"

"Bence kitaba Nadine'in kazasıyla başlamayı denemeliyiz," diye fısıldadı.

Gülmeme engel olamayınca önümüzdeki sırada oturan birkaç kişi bana ters ters baktı. Libby beni hafifçe dürttüğünde özür dilercesine gülümsedim. Toplantıya gelenler, salonunun ön tarafında *yeni* bir tartışmaya tutuşmuş toplam yaşları iki yüzü aşmış olması gereken bir kadınla erkeği izlemeye başladıklarında Charlie'nin sırıtışıyla karşılaştım.

"Gördüğün gibi insanların arasına karışmak için yardıma ihtiyacın varmış."

"Kazadan elli sayfa sonra söz ediliyor," dedim. "Eğer onunla başlarsak bağlamı kaybederiz."

"Öyle olacağını sanmıyorum," diyerek başını iki yana salladı. "En azından bunu Dusty'ye önermek ve onun ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Başımı iki yana *salladım*. "Sana gönderdiği yüz sayfanın ilk elli sayfasından nefret ettiğini düşünecek."

"Bu kitabı ne kadar çok istediğimi biliyorsun," dedi. "Hem de sadece ilk on sayfasını okuyarak. Ben de senin gibi bu kitabın olabileceği en iyi hâlinde olmasını istiyorum. *Ve* elbette Dusty'nin de. Bu arada, kedi hakkında ne düşünüyorsun?"

Dudaklarım hoşnutsuzlukla kıvrılınca Charlie'nin tepkisi de saf bir memnuniyet oldu. Aramızdaki sessizliğin normalden biraz daha uzun sürmesine izin verdim. "*Bir Kez*'deki köpeğe çok benzediğinden endişeleniyorum."

Charlie gözlerini kırpıştırdığında aynı fikirde olduğumuzu anladım. "Kesinlikle ben de öyle düşünüyorum."

"Bunu hikâyede nereye bağlamayı planladığını görmek için beklemeliyiz."

"Dusty'ye sadece benzerlikten bahseder ve kararı ona bırakırız," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti.

O sırada kızıl saçlı kadın tokmağı tekrar indirdi ama ön taraftaki yaşlı adamla kadın yirmi saniye daha birbirlerine bağırmaya devam etti. Nihayet sustuklarında –şaka değil– başlarıyla selam verip birbirlerinin ellerini tutarak sandalyelerine geri döndüler. "Bu, *Macbeth*'ten fırlamış bir sahne gibiydi," diyerek şaşkına döndüm.

"Asıl tatil etkinliklerinin nasıl planlandığını görmelisin," dedi. "Ortalık âdeta kan gölüne dönüyor. Yılın en güzel günü."

Kahkahamı bastırmak için elimi ağzıma götürdüm. Yüzündeki anlık memnuniyet ifadesi karşısında kalbim âdeta yerinden çıkacak gibiydi. Zihnimde, *Böyle çok daha eğlencelisin*, dediğini duyuyordum.

Bakışları kan dolaşımıma daha fazla nüfuz etmeden başımı çevirdim.

"Nadine'in güdüleri hakkında ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı. Bir şekilde kelimelerin kulağa doğuştan seksi gelmesini başarıyordu. Çünkü vücudumun dört farklı noktası karıncalanmaya başlamıştı.

Odaklan. "Hangi bölümden bahsediyorsun?"

"Trafik ışıkları yayalara henüz GEÇ olarak yanmadan önce karşıya geçmeye çalışması," diye açıkladı; Nadine'e otobüsün çarpması sonucunda onu hastanelik eden karar.

Doğru; beni temsil eden karakter kitabın ellinci sayfasında neredeyse ölüyordu. Ya da birinci sayfada; tabii Charlie'nin istediği olursa.

"Acaba onun belli bir telaş içinde olması Dusty'nin argümanını zayıflatıyor mu?" diye fısıldadım. "Neticede bu kadının soğuk, bencil bir köpekbalığı olduğunu düşünmemiz gerekiyor. Belki de aceleci olmasını kendi tercihi olarak göstermeliyiz; yaptığı da bu zaten."

Charlie'nin gözlerinin karanlıkta parladığına yemin edebilirdim. "Senden iyi bir editör olurdu, Stephens."

"Yani, benimle aynı fikirde olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Bence perde aralanmadan önce Nadine'i tam olarak dünyanın onu gördüğü gibi görmemiz gerekiyor."

Onu inceledim. Haklı olduğu bir nokta var. Bir kitabın sadece bir bölümüyle çalışmak, sonrasında ne olacağını kesin olarak bilmemek her daim gariptir –özellikle de bu şekilde okumayı sevmeyen biri için– ama Dusty'nin tarzını

kalbimin atışı kadar iyi bilirim ve Charlie'nin bu konuda haklı olduğunu hissediyordum.

"Yani," diye fısıldadı kulağıma, "ona fikrimizden bahsedecek misin?"

"Ona soracağım," diye geçiştirdim. Aynı fikirde olduğumuz zamanlarda bile konuşmalarımız meşaleyi sırayla taşıyormuşuz gibi değil de masa yanarken masa tenisi oynuyormuşuz gibi hissettiriyordu.

Charlie tokalaşmak için elini uzattı. Avucumu onunkine kaydırmadan önce tereddüt ettim, ellerimiz birbirine değer değmez dün gecenin parçaları zihnimde tıpkı film makaraları gibi çözülüverdi. Gözbebekleri kocaman olduğunda etraflarındaki altın halkaların için için yandığını gördüm; sanki nabzı boğazınında atıyordu.

Birbirimizi bu kadar iyi okuyabilmek, aramızdaki "iş ilişkisini" iyice karmaşık bir hâle getirecekti.

Uyluğunun benimkine *tam olarak* değmediği yer, tereyağına tutulan sıcak bir bıçak gibi hissettiriyordu şimdi.

Salonun ön tarafındaki biri öksürdüğünde kendime geldim. Libby'ninki de dahil olmak üzere etrafımızdaki herkes kollarını havaya kaldırmıştı. Sally sandalyesinde iki büklüm olmuş, bize işaret vermek istercesine öksürürken elini başının üzerine kaldırmıştı.

Charlie elimdeki elini çekip hemen yukarı kaldırdı. Sonra da Sally'nin gözleri neredeyse yalvarırcasına bir ifadeyle benimkilere döndü. Elimi kaldırır kalmaz bana gülümseyerek rahat bir nefes aldı.

Kızıl saçlı kadın oyları sayarken Libby'ye eğilip, "Tam olarak neye oy veriyoruz?" diye sordum.

"Dinlemedin mi? Kasaba meydanına heykel yapacaklar!"

"Neyin heykeli?"

Charlie homurdanınca Libby gülümsedi. "Ne olacak? Yaşlı Whittaker ve köpeği tabii ki!"

Hayatta Bir Kez'e ithaf edilmiş gerçek bir heykel.

Onunla alay etmeye hazır bir şekilde Charlie'ye döndüm ama bakışlarımı hınzır bir gülümsemeyle karşıladı. "Ne yaparsan yap Stephens, bu gece hiçbir şey moralimi bozamaz."

Meydan okuması karşısında içimdeki adrenalin tavan yapmıştı ama kendimi onun yanında zar zor kontrol edebildiğim için onunla oyun oynamayı göze almayıp bunun yerine sakin, profesyonel bir gülüş takınarak salonun ön tarafına baktım.

Toplantının geri kalanındaysa kendimle oynadığım daha beter bir oyunun içinde sıkışıp kaldım: *Charlie'nin eline dokunmayı düşünme. Charlie'nin gözlerindeki şimşekleri düşünme. Hiçbirini düşünme. Sadece odaklan.*

17

Sürpriz bir şekilde Dusty metinde çıkarmak istediğimiz yerleri kabul etmişti. Metnin son hâlini yakında ileteceğine söz veren Charlie'yse bir saat sonra *Duygusuz*'un ilk bölümü hakkındaki beş sayfalık notlarını bana iletmişti.

Libby çocuk kitapları için ayrılan odayı yeniden düzenlerken "My Favorite Things" şarkısının sözlerini değiştirip –sayfaları kıvrılmamış kitaplar, yepyeni kitap kapakları, rafları temizleyip kitapları yerleştirmek ve aşk romanları okumak gibi şeylerle– detone bir şekilde söylerken ben de Charlie'nin notlarını inceliyordum.

Charlie'nin belgesini altmış dört değişiklikle birlikte geri gönderdiğimde sanki aramızda sekiz metre yokmuş gibi bana birkaç dakika içinde yanıt verdi.

Çok acımasızsın, Stephens.

Korumam gereken bir itibarım var, diye cevap yazdım.

Yan taraftan gelen alçak kahkahayı, sanki dudakları karnıma değiyormuş gibi net bir şekilde duydum.

İkinci el nadir kitaplar bölümündeki Libby'yse bu esnada şarkı söylemeye devam ediyordu: *Vitrinlerde oturan kedicikler ve kafeinli nefis bir soğuk kahve.*

Charlie bana, *Bu övgü biraz abartılı olmamış mı?* diye yazdığı bir e-posta gönderdi. Belki de belgesine eklediğim kırk küsur tuhaf iltifattan bahsediyordu.

Belli ki hikâyeye bayılmışsın, diye cevapladım. Ben sadece detayları ekledim.

Değiştirilmesi gerekmeyen şeyler hakkında konuşmak bana hem zaman kaybettirici hem de küçümseyici geliyor ama.

Eğer Dusty'ye bir sürü şeyi çıkarmasını söyler ama neyin işe yaradığını açıkça belirtmezsen iyi şeyleri de kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırsın.

Belgenin son hâli bizi yeteri kadar memnun ettiğinde Dusty'ye gönderdik. Günlerce ondan haber almayı beklemesem de şaşırtıcı bir şekilde cevabı iki saat sonra geliyor.

> Burada pek çok harika fikir ve düşünecek çok şey var; değişiklikleri dahil etmek için dosya üzerinde çalışacağım. Tek bir ricam var o da kediyi hikâyede tutmamız gerektiği. Bu arada bir sonraki yüz sayfayı (ekte bulabilirsiniz) düzenlemeyi bitirdim.

Dusty bana ayrıca da "Cidden sonsuza kadar benim yardımcı editörüm olur musun? Bu iş için çok heyecanlıyım! –öpücükler" yazan bir e-posta göndermişti.

Kendimi gururla yanan parlak bir ampul gibi hissediyordum. Bu da yetmezmiş gibi Charlie bana başka bir mesaj daha gönderdi ve hissettiğim tüm bu sıcaklık daha da artarak nefesimi iyice kesti.

Sanırım birlikte iyi bir takımız, Stephens.

Diyaframım iyice sıkışırmış gibi oldu. Evet, diye yanıtladım, birlikte duygusal açıdan yetkin bir insan oluşturuyoruz. Bu, gerçek bir başarı. Ardından onun sert kahkahasını duydum.

Ama o sırada farklı bir ses dikkatimi başka bir yöne çekti; Libby'nin camın arkasından gelen boğuk sesi bağırdığını işaret ediyordu, belli ki bir şeylere sinirlenmişti. Raflardan oluşan labirenti takip edip mağazanın önüne doğru gitti-

ğimde vitrin camından onun kaldırımda oturduğunu gördüm; telefonunu kulağına dayamış ve bir elini de güneşten korunmak için gözlerine siper etmişti.

Üstelik savunmacı bir pozisyon almış; omuzları kalkık, dirsekleri yanlarına doğru kıvrılmıştı. Sinirli bir şekilde oflayıp puflayarak bir şeyler söyledikten sonra telefonu kapattı. Yanına gitmek için ön kapıya doğru ilerledim ama çantasını omzuna atıp caddenin karşısına geçerek sağa döndü ve hızla uzaklaştı.

Yolun ortasında donakaldım ve midem birden altüst oldu.

Az önce ne oldu?

Telefonum titrediğinde çıkan ses beni yerimden sıçrattı. Mesaj Libby'den gelmişti. Halletmem gereken birkaç şey var! Sekiz gibi evde olurum.

Yumruk büyüklüğünde bir gerginlik yumağını yutup cevap yazdım: Yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Yapacak pek bir işim kalmadı.

Düpedüz yalan söylüyordum ama nasıl olsa bunu görmek için burada değildi.

Hayır! diye cevap verdi. Kendime ayırdığım zamanın tadını çıkarıyorum... Senlik bir şey yok. Sonra görüşürüz!

Şaşkınlıkla bilgisayarıma geri döndüm. Sanki ihanete uğramış gibiydim ama bu noktada başka ne yapacağımı bilemiyordum. Birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca tek bir cevaba bile yaklaşamamıştım. Çareyi Brendan'a mesaj atmakta buldum.

Hey, evde işler nasıl? Libby seni aradı mı?

Hemen cevap verdi: Her şey yolunda! Evet, arayı kapattık! Orada her şey yolunda mı?

Brendan'a onun hakkında bir şey sorduğumu öğrenirse Libby'nin *kesinlikle* bana kızacağını kabul etmeden önce *kız kardeşimin nesi var* sorusunun on dört farklı

versiyonunu zihnimde canlandırdım. Aile dinamiklerini yöneten kurallar saçma olduğu kadar katı da. Annem bizi nasıl konuşturacağını çok iyi bilirdi ama ben giderek kendimi bubi tuzaklarıyla döşeli bir mağarada hapsolmuş gibi hissediyordum ve buradaki asıl mevzuysa Libby'nin kırmaktan korktuğum kalbiydi. Atacağım her adım işleri daha da kötüleştirme riski taşıyordu.

Gayet iyiyiz! diye Brendan'a yazdım ve sadece önümdeki işe odaklandım. Ya da en azından denedim.

Öğleden sonra müşteriler gelip gidiyor ama genellikle dükkânda Charlie ve ben olmak üzere iki kişiydik ve ben daha önce hiç bu kadar üretkenlikten uzak olmamıştım.

Bir süre sonra olduğu yerden mesaj attı: *Bülbül gibi şakıyan Julie Andrews nereye gitti?*

Rahibe manastırına geri döndü, diye yazdım. Sana yardım etmekten vazgeçmiş.

Öyle bir etkim vardır maalesef.

Dusty konusunda değil ama, diye yazdım. Sana bayılıyor.

Bize bayılıyor, diye düzeltti. *Dediğim gibi, bu işte iyiyiz.*

Bir yanıt arıyor ama bulamıyordum. Gerçekten düşünebildiğim tek şey, kız kardeşimin yüzündeki gergin ifade ve apar topar gidişiydi. Libby'nin gizemli planları varmış, diye yazdım Charlie'ye.

İki kasaba ötedeki Dunkin' Donuts açılış yapıyor olmalı, dedi.

Bir dakika sonra da, *Sen iyi misin?* diye yazdı. Ayrı yerlerde olsak bile sanki ruh hâlimi okuyordu. Bu düşünce bedenime garip bir sızı yolladı; yalnızlık gibi bir şey. Ebenezer Scrooge'un yeğeni Fred'in Noel partisini kardan buz tutmuş pencereden izlemesi gibi bir şey. *İçselliğin* açığa çıkmasıyla daha da keskinleşen bir *dışsallık*.

Şu an tek istediğim, Charlie'nin yanına tüneyip ona her şeyi anlatmak; onu güldürmek ve onun da beni güldürmesine izin vermekti, ta ki hiçbir şey ruhumu daraltmayana dek.

İyiyim, diye yazdım ve daha sonra kendimi birkaç kez gelen kutumu yenilerken buldum. Dusty'nin taslağı üzerinde çalışmaya geri dönmekte iyice zorlanıyordum. Kendimi oyalamaya çalışmaktan dikkatim o kadar dağılmıştı ki saate bir sonraki bakışımda beşi sekiz geçtiğini fark ettim.

Dükkânda çıt çıkmazken ben de aç bir aslan sürüsünü uyandırmamaya özen gösterircesine eşyalarımı topladım. Çantamı omzuma atıp kafeden çıktığımda zihnimdeki senaryoda aslanın Charlie mi yoksa ben mi olduğumdan hâlâ emin değildim.

Kapıdan çıkarken neredeyse Charlie'yle çarpıştığımda zihnim hâlâ bununla meşguldü; bu da bir anda neden "ASLAN!" diye bağırdığımı pekâlâ açıklıyordu.

Charlie'nin gözleri bir anda kocaman oldu ve ellerini bir şey yakalamak istercesine havaya savurdu (belki de "*İşte bir aslan! Yakala!*" demek istediğimi düşündü); ikimiz de çığlık atsak da mucize eseri neredeyse parmak uçlarımızda durduğumuzda kesinlikle hiçbir yerimiz birbirine değmiyordu.

Kalbim küt küt atarken göğsüm heyecanla inip kalkıyordu.

"Hâlâ burada olduğunu bilmiyordum."

"Buradaydım," dedim.

"Her akşam beşte çıkıyorsun." Sol elindeki sulama kabını sağ eline aldı. Dükkânın vitrinindeki çiçekler parıldarken turuncu ve pembe yapraklarına düşmüş tombul damlacıklar akşamüstü güneşinde ışıldıyordu. "Saat tam beşte," diye ekledi.

"Meşguldüm," diye yalan söyledim.

Gözleri çeneme kaydığında birden ateşim çıkarmış gibi oldu. Kısık bir sesle, "Her şey yolunda mı? Pek iyi görünmüyorsun..." diye sorarken aniden araya bir ses girdi.

"Hey! Charlie!" Sokağın karşısında, çift gamzeleri olan ve bir çift değerli taş gibi parlayan gözleriyle melekleri andıran iri yarı bir adam çamurlu kamyonetinden indi.

Charlie biraz sert bir tavırla, "Shepherd," dedikten sonra çenesini eğip onu selamladı. Gözlerinde aman aman bir kızgınlık ifadesi olmasa da Shepherd'ı gördüğü için pek mutlu olmuşa da benzemiyordu. Mazi, alt metin, arka plan... adına ne derseniz deyin, bu ikisinde hepsi vardı.

"Sally sana bunu bırakmamı söyledi," dedi Shepherd ve karşıdan karşıya geçip bize doğru gelirken Charlie'ye bir çanta uzattı.

Charlie ona teşekkür etti ama Shepherd şimdi sadece bana bakarken gülümsemesi genişledi. "Kimleri görüyorum? Karşımdaki New York'tan Nora değil mi?" dedi. "Sana tekrar karşılaşacağımızı söylemiştim."

Bir keresinde ayçiçeklerinin her daim güneşe doğru yöneldiklerini okumuştum. Charlie Lastra'nın yakınında olmak da benim için böyle bir şeydi. Her ne kadar batıdan bana doğru şiddetli bir orman yangını gelse de ben yine de doğuya, onun sıcaklığına doğru süzülüyordum.

Bu yüzden de Shepherd'ın benimle flört ettiğinden yüzde seksen emin olmama rağmen elbette gözlerim hâlâ Charlie'nin üzerindeydi. Daha doğrusu, arkasından kapanan dükkân kapısında.

"Selam," dedi Shepherd. "Acaba şu anda boş olma ihtimalin var mı? İstersen sana hızlı bir kasaba turu yaptırabilirim?"

"Hmm." Telefonumu kontrol ettim ama Libby'den yeni bir mesaj göremedim. Bir an için her yanımı kaygı sardı, sanki yüzlerce yumruk aynı anda zihnimin kapılarına vurup serbest kalmaya çalışıyordu. Telefonumu çantama koydum. *Kontrol edebileceğin bir şeye odaklan. Listeye mesela. Tam olarak beş numaraya.*

Charlie'ye bakma dürtümle savaşarak Shepherd'a bakıp gülümsedim ve dişlerimin arasından, "Kulağa harika geliyor," diyerek yalan söyledim.

* * *

Rüzgâra karışmış çam, ter ve güneşin kavurduğu toprak kokusu açık camlardan içeri dolarken arabayla yol alıyorduk. Daha önce hiç Blue Ridge Parkway gibisini görmemiştim, narin kıvrımlar dağların yamacıyla kesişirken bir yandan da sık yapraklı devasa ağaçlar üstümüzde yükselip yol boyunca uzanıyordu.

Shepherd da başlı başına seyredilesi nadir bir manzaraydı. Aşk romanlarında yazarların sayfalarca tasvir edebileceği türden kaslı kollara ve üzerini kaplayan altın sarısı tüylere sahipti. Radyoda çalan country şarkısına eşlik ederken parmakları direksiyonda tempo tutuyordu.

Böylesine spontane bir şey yapmanın anlık heyecanı şimdi yerini yavaş yavaş endişeye bırakıyordu. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamla çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Tecavüzcü, katil ya da yamyam olma ihtimalini bir kenara bırakırsak, hakkında hiçbir şey bilmediğim ve uzun vadeli bir ilişki düşünmediğim bir adamla nasıl konuşacağımı bile bilmiyordum.

Bunu yapabilirsin Nora. Sen onun için Nadine değilsin. Herhangi biri olabilirsin. Sadece bir şey söyle.

Sonunda beni çektiğim acıdan kurtararak, "Ee, Nora, ne iş yapıyorsun?" dedi.

"Yayıncılık sektöründeyim," dedim. "Yazarları temsil ediyorum."

"Şaka yapıyorsun!" Yeşil gözlerini yoldan çekip bana baktı. "Yani buraya gelmeden önce de Charlie'yi tanıyordun?"

Midem bulanmaya başladı ve nahoş bir his yukarı tırmandı. "Pek sayılmaz," dedim kayıtsızca.

Shepherd güldü; yoğun ve net bir ses. "Eyvah. Bu bakışı tanıyorum; geri kalanımızı ona göre yargılama lütfen."

İçimde Charlie'ye karşı bir korumacılık hissettim; belki de bu sadece empatiden ibarettir zira insanların benim hakkımda da böyle konuşuyor olabileceğini biliyordum. Ama aynı anda da bir yabancının arabasına sanki beni uzayın derinliklerinden kurtaracak bir kaçış kapsülüymüş gibi bindiğim ve bir şekilde Charlie'nin varlığını hâlâ yanımda hissettiğim için de kendime sinirleniyordum.

"Göründüğü kadar kötü biri değildir," diye devam etti Shepherd. "Ne de olsa Sally ve Clint'e yardım etmek için buraya geri döndü; hem de tek istediği buradan kaçmakken..." Eliyle geniş bir kavis çizerek önümüzde uzanan güneşli yolu işaret ettikten sonra tırmanmakta olduğumuz tepenin eteklerine doğru kıvrılan bir yan yola saptı.

"Peki, sen ne iş yapıyorsun?" diye sordum.

"İnşaat işindeyim," dedi. "Vaktim olduğunda da marangozluk yapıyorum.

"Tabii ki yapıyorsun," dedim yanlışlıkla sesli düşünerek.

"Anlayamadım?" diye sordu ışıl ışıl parlayan zümrüt gözleriyle.

"Marangoza benziyorsun demek istiyorum."

"Ah."

"Marangozlar yakışıklı olmalarıyla bilinir," diye açıkladım.

Sırıtırken alnı kırıştı. "Öyle mi?"

"Yani, marangozlar pek çok romanda ve filmde esas adamdır. Bu yaygın bir motiftir. Yüzeysel olunmadan da ayakları yere basan, sabırlı ve ateşli olmanın mümkün olduğunu göstermenin yoludur."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor sanırım," dedi gülerek

"Üzgünüm, uzun zamandır biriyle..." Randevu kelimesini kullanmadan önce duraksadım –sorun kesinlikle bu değildi– "...bir yerlere gitmedim."

Sanki yeraltındaki bir kıyamet sığınağından yıllardır insan yüzü görmeden çıkmışım gibi sırıttı. "Öyleyse New York'tan Nora, seni tam olarak nereye götüreceğimi biliyorum."

* * *

Öyle kolay kolay nefesi kesilen insanlardan değilimdir –dramatik, yüksek sesli tepkiler daha çok Libby'nin alanıdır– ama kamyonetten indiğimde kendime engel olamadım.

"Eminim New York'ta böyle bir manzaranız yoktur," dedi Shepherd gururla.

Ona bu manzara karşısında nefesimin kesilmediğini söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Tüm bu muhteşemliğin yanı sıra tepenin üzerinde yer alan ve altımızdaki vadiye bakan inşaatı neredeyse bitmiş evin güzelliği beni hayrete düşürmüştü. Evin uzak tarafında güneş ufka doğru batarken her şeyi yeni favori rengim diyebileceğim bal peteğinin altın tonuna bürüyordu.

Ve ev –arka duvarı tamamen camdan yapılmış devasa modern bir çiftlik evi– gün batımının kızıl yansımaları arasında resmen parlıyordu. "Burayı sen mi inşa ettin?" Omzumun üzerinden bakınca Shepherd'ın mavi bir battaniyeyle birlikte bagajdan bir soğutucu çıkardığını gördüm.

"*Hâlâ* inşa ediyorum," dedi bagaj kapısını kapatırken. "Burayı kendim için yapıyorum, tabii kendi işlerimden vakit bulamadığım için bir türlü bitiremedim."

"İnanılmaz olmuş."

Soğutucuyu yere koyup battaniyeyi silkeledikten sonra "On yaşımdan beri burada yaşamak istiyorum," diyerek eliyle oturmamı işaret etti.

"Hep inşaat işinde mi olmak istedin?" Shepherd soğutucudan iki şişe bira çıkarıp yanıma otururken eteğimi kalçalarıma doğru sıkıştırıp kendimi yere bıraktım.

"Daha çok inşaat mühendisi olmak istemiştim."

"On yaşındaki hiçbir çocuk inşaat mühendisi olmak istemez," dedim. "Hatta böyle bir şey olduğunu bile bilmez. Açıkçası ben bile bunu şu anda öğreniyorum."

Alçak sesli, hoş bir kahkaha atarken yer sallandı. *Birini* güldürmenin yarattığı o adrenalin patlamasını yaşasam da midemde uçuşan sarhoş kelebeklerin varlığını garip bir şekilde hissetmiyordum. Bacaklarımı onunkilere biraz daha yakın olacak şekilde ayarlayıp uzattığı birayı alırken parmaklarımızın birbirine değmesine izin verdim. Hâlâ bir şey yoktu.

"Aslında haklısın," dedi. "On yaşındayken stadyum inşa etmek istiyordum. Bunu ancak Cornell'e gittiğimde anladım."

Bira ansızın boğazımda kaldı ve bu sadece iğrenç bir tadı olduğu için değildi.

"İyi misin?" Shepherd ürkmüş bir atmışım gibi sırtımı sıvazladı.

Evet dercesine başımı salladım. "Cornell," dedim. "Epey havalı."

Gözlerinin kenarları yakışıklılığını ortaya çıkararak kırıştı. "Şaşırdın mı?"

"Evet," dedim, "ama sadece Cornell mezunu olduğunu söylemek için bu kadar uzun süre bekleyen bir Cornell mezunuyla hiç karşılaşmadığım için."

Gülerek başını geriye attı ve bir elini sakalında gezdirdi.

"Haklısın. Kasabaya geri dönmeden önce bu konuyu daha fazla gündeme getirirdim ama hangi üniversiteye gitmiş olursam olayım, buradaki insanlar oyun kurucu olarak geçirdiğim yıllardan daha çok etkileniyor."

"Efendim?"

"Oyun kurucu; Amerikan futbolunda bir pozisyon..." Yüz ifademden durumu anlayınca sözünü yarıda kesti ve ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Şaka yapıyorsun."

"Üzgünüm," dedim. "Kötü bir alışkanlık."

"O kadar da kötü sayılmaz," dedi flörtöz bir sesle.

Dizimle onu dürttüm. "Peki, buraya neden döndün? Bir süre Chicago'da yaşadığını söylemiştin?"

"Okul biter bitmez orada iş buldum," dedi. "Ama evimi çok özledim. Tüm bunlardan uzak kalmak istemedim."

Yeniden vadiye doğru dönen bakışlarını takip ettim, hava yavaş yavaş kararırken vadinin üzerinde morun ve pembenin binbir türlü tonunu görüyordum. Sayamayacağım kadar çok sivrisinek sönmekte olan ışığın altında dans ediyordu. Doğa âdeta bale resitalini sergiliyordu. "Çok güzel," dedim.

Burada, sessizlik ürkütücü olmaktan çok sakinleştirici bir etkiye sahipti ve yoğun nemi o kadar iyi taşıyordu ki su dolu bir kelebek gibi görünmediğime (bir şekilde) inanabiliyordum. Sıcak ve nemli hava neredeyse hoşuma giderken çimenlerin kokusu beni sakinleştirdi. Burada hiçbir şeyin acil olduğunu hissetmiyordum.

Zihnimin gerisinde tanıdık, boğuk bir ses, *Var olmanın bile bir rekabet gibi geldiği gürültülü ve kalabalık bir yerde olmayı tercih ederdin*, dedi.

Bir çift gözü üzerimde hissettim ve göz ucuyla baktığımda yaşadığım şaşkınlık kafamı karıştırdı. Sanki başka birini görmeyi bekliyormuş gibiydim.

"Peki *seni* buraya getiren ne?" diye sordu Shepherd.

Güneş neredeyse tamamen batmış, hava serinlemeye başlamıştı. "Kız kardeşim."

Daha fazlasını öğrenmek için baskı yapmasa da devam etmem için bana zaman tanıdı. Bir an anlatmayı düşünsem de Libby'yle alakalı her şey o kadar belirsiz ki neredeyse kusursuz bir yabancıya bunları ayrıntılarıyla anlatmak imkânsızdı.

"Bir saniye burada bekle," dedi Shepherd ayağa fırlayıp. Kamyonetine geri döndü ve hoparlörlerden country müziği gelene kadar radyo istasyonlarını denedi ve en sonunda yavaş, mırıltılı bir şarkı seçti. Kapıyı aralık bırakıp bana döndü ve neredeyse utangaç bir sırıtışla elini uzattı. "Benimle dans eder misin?"

Normalde bu kadar utanç verici bir şeyi hayal dahi edemezdim, belki de küçük kasaba büyüsü hakikaten de vardı. Ya da belki Nadine, Libby ve Charlie'nin bir kombinasyonu içimde bir şeyleri gevşetmiştir çünkü tereddüt bile etmeden biramı bir kenara koyup elini tuttum.

18

Sanki içinde bulunduğum ânı başka biri yaşıyormuş gibi, sanki zihnimin bir köşesinde bu sahneyi okuyormuşum gibi, *Bu gerçek olamaz*, diye düşünmeden edemiyordum.

Ama her şey gerçekti; alışıldık motifler birbiri ardına sıralanıyordu. Derin gölgeler eşsiz güzellikteki vadiyi kaplarken, cırcırböcekleri keman çalar gibi öterken kadınlar da sanki ezelden beri seksi marangozlarla cızırtılı country müzik eşliğinde yavaşça dans ediyorlardı.

Shepherd tam da hatırladığım gibi kokuyordu. Her daim yeşil kalan ağaçlar, deri ve güneş ışığı.

Ve her şey güzel hissettiriyordu. Sanki artık doğru yola çıkmışım da hiçbir şey bana zarar veremezmiş gibi.

Buna alışsan iyi edersin, Nadine. Ben de buradayım. Kontrolü başka birinin eline bırakmış bir hâlde Shepherd'ın beni etrafımda tekrar tekrar döndürmesine izin veriyorum. Sert, katı ya da soğuk değildim. Beni aşağı doğru eğip tekrar kaldırmadan önce o film yıldızlarını andıran gülümsemesi gözler önüne serildi.

"Pekâlâ," dedi, "işe yarıyor mu?"

"Ne işe yarıyor mu?"

"Seni kazanıyor muyuz? Yani Sunshine Falls'a."

Senin gibi biri –böyle ayakkabılarla– burada asla mutlu olamaz. Zavallı bir domuz yetiştiricisini boş yere umutlandırma.

Bir adımı kaçırdım ama Shepherd bunu önemsemeyecek kadar zarifti. Beni dansa geri çekip yarım bir dönüş yaptırdı, topuklularımın durumu hariç her şey harikaydı. Ayakkabılarıma baktığımda kirle kaplı olduklarını gördüm, her tarafı çim lekesi olmuş ve bunu fark ettiğim için de kendime çok *kızıyorum*.

O an gözlerimin önüne Charlie'nin bilardo oynadıktan sonra beni kulübeye taşıdığı zaman geliyor ve bunun için kendime daha çok kızıyorum.

Dışarıdan bakıldığında Shepherd ve ben hâlâ o kalp ısıtan, mükemmel sahnenin içindeyiz ama ben yine de kendimi bu sahneye yabancı hissediyordum. Sanki burada, Shepherd'ın kollarında olan ben değilmişim gibi. Ya da hâlâ pencerenin yanlış tarafındaymışım gibi.

Bir anda kendimi başka bir imgenin içinde buluyorum: Eski penceremiz. Eski dairemiz. Yapış yapış olmuş yerler ve su içinde kalmış mutfak tezgâhı. Annem tezgâha yaslanmışken ben ve Libby de üzerine tünemişiz. Bir kutu çilekli dondurma ve üç kaşık.

O an korku filmi izlercesine yerimden sıçradım. Sanki bir köşeyi dönmüşüm de karşımda bir uçurum bulmuşum gibi.

Parmaklarımı Shepherd'ınkilere geçirip beni yakınına çekmesine izin verdim ama kalbim hızla atmaya devam ediyordu. Sorusunu cevaplamaya çalışarak, "Kesinlikle etkileyici bir yer," diye kekeledim.

Bendeki değişikliği fark ettiyse de belli etmedi. Sadece tatlı tatlı gülümseyip bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. *İşte bu*, diye düşündüm o an. Bilmediğim bir yerde, hiç planda olmayan bir randevuda yakışıklı, hoş bir adamı öpmek üzereyim. Hikâyenin *böyle* ilerlemesi gerekiyordu, değil mi?

Alnı bana doğru eğilmeye başladığı anda çantamın içindeki telefon çaldı.

Bir anda zihnimde başka bir pencere daha parladı. Başka bir daire. Benim evim.

Yumuşacık çiçekli kanepe, üst üste yığılmış kitaplar, şöminenin üzerindeki rafta yanan en sevdiğim Jo Malone mumu. Üzerimde vintage bornozum ve yüzümde kâğıt maskeyle elime yepyeni bir taslak almış uzanırken kanepenin diğer tarafında çatık kaşlı, çıt çıkarmayan, elinde bir kitapla bir adam oturuyor.

Charlie'nin görüntüsü suda eriyen tabletler misali bir anda beynimin her yanına dağılıp beni ele geçirmişti.

Yüzümü hemen yana doğru çevirdim. Shepherd birden durduğunda ağzı yanağımdan ancak bir santim uzaktaydı. "Kız kardeşimin yanına dönmeliyim!" diye haykırdım. İstemeden de olsa sesim bir hayli yüksek çıkmıştı ama şu anda bunu yapamazdım. Zihnimin iyice bulandığını hissediyordum.

Shepherd belli belirsiz bir kafa karışıklığıyla geri çekilip tüm iyi niyetiyle gülümsedi. "Olur da bir daha tur rehberine ihtiyacın olursa..." gömleğinin cebine uzanıp bir kâğıt parçasıyla mavi bir tükenmez kalem çıkararak avucunun içinde bir şeyler karaladı. "Ya da buna hiç ihtiyacın olmasa bile," dedi bana numarayı uzatıp ve biraz tereddütle de "beni aramaktan hiç çekinme," diye ekledi.

"Elbette," diye kekeledim. "Seni arayacağım." Bana neler olduğunu anlar anlamaz.

* * *

Charlie kahvemi tezgâhın diğer tarafına doğru itti. "Yine tam zamanında buradasın, sanırım Shepherd senin şehir insanı lanetini bozamadı."

Dün beni kamyonete binerken gördüğünü sözleriyle belli etmesi nedense sinirimi bozmuştu. Sanki düşüncelerimi kasten işgal ettiğinin bir kanıtı gibiydi.

Güneş gözlüğümü başımın üzerine takıp masanın yanında durdum. "Çok güzel vakit geçirdik. Sorduğun için teşekkürler." Ona kızgındım, kendime kızgındım. Genel olarak, mantıksız bir şekilde her şeye kızgındım.

Charlie'nin çene kasları gerildi. "Seni nereye götürdü? Komşu kasabadaki Creamy Whip'e mi? Ya da kamyonet kasasında oturup yıldızları seyretmek için Walmart otoparkına mı?"

"Dikkatli ol, Charlie," dedim. "Kulağa kıskanıyormuşsun gibi geliyor."

"Daha çok rahatlama," diye cevap verdi. "Bugün buraya kısa kot şortunu giyip saçını iki yanda örmüş olarak gelmeni bekliyordum, hatta belki de kuyruk sokumunda bir Ford dövmesiyle."

Kollarımı masanın üzerine koyup öne doğru öyle bir eğildim ki dekoltemi gümüş bir tepsiye koyup sunsam daha iyi olurdu. Uykusuzluğum artık beni gerçekten etkilemeye başlamıştı. Onun bana musallat olduğunu hissediyordum ve ben de ona musallat olmaya kararlıydım.

"Ben..." dedim sesimi alçaltarak, "kısa kot şortla ve örülü saçlarla çok sevimli olurdum."

Gözleri aniden yüzüme doğru döndü; yüzü gök gürültüsü ve şimşek kadar etkili bir somurtmayla buruşurken ağzı seğirdi. "Ben o kelimeyi kullanmazdım."

Omurgamdan aşağı doğru bir farkındalık indi. Ona doğru yaklaştım. "Göz alıcı?"

Bakışlarını benden ayırmadı. "O da değil."

"Tatlı?"

"Hayır."

"Ahu gibi?"

"*Ahu* gibi mi? Kaçıncı yıldayız, Stephens?"

"Yan komşunun güzel kızı," dedim en sonunda.

"Hangi komşunun kızı?"

"Bana çok benzeyen biri," diyerek doğruladım.

"İşte bundan şüpheliyim," dedi alçak bir sesle.

Memnuniyetim kafedeki her zamanki yerime yerleşip bugünkü işlerimin listesini çıkarana kadar sürdü. Bunların arasında dün yetiştiremediğim teklifler, geciken ödemeler için yapmam gereken sorgular ve durgun sezon sona ermeden önce belirlemem gereken gönderim listeleri vardı.

Bir kez daha tüm dikkatimle işe odaklanmam gerekiyordu ve bir kez daha bunu gerçekleştirmek için zihnimde gereken iş bölümünü yapamıyordum. Dün gece Libby'yle yediğimiz akşam yemeği pervanenin etrafından dönen ateşböcekleri gibi zihnimden ayrılmıyordu. Libby'yi gizemli işleri için sıkıştırana kadar son derece keyfi yerindeydi, hiçbir sorun belirtisi yoktu ancak daha sonra enerjisi azalmış ve gözlerine katı bir ifade yerleşmişti.

"Yetişkin bir kadın yalnız kalamaz mı? Sanırım biraz mahremiyeti hak ediyorum." İşte tüm dediği bu kadardı. Aramızdaki o tuhaflığı bir kenara bırakmış olsak da gecenin geri kalanında o duygunun bir kısmı gözlerine geri dönmüş, camdan bir duvar ya da bir buzdağı gibi az çok görünmez ama kesinlikle elle tutulabilir bir sır belirmişti.

Dusty'nin sayfalarını açtığımda sanki bir denizaltındaymışım gibi suyun dibine batarak etrafımdaki dünyayı donuklaştırdım. Benim için bunu yapmak her zaman kolay olmuştur, beni okumaya âşık eden de bu histi aslında; bir anda bulutların üzerindeymişçesine süzülür, gerçek hayatın problemlerini geride bırakır ve her endişe aniden yok oluverirdi. Bugünse farklı hissediyordum.

Dükkân kapısının zili çaldı ve kulağıma Charlie'ye selam veren tanıdık, yumuşak bir ses doldu. Charlie de aynı şekilde sıcak bir karşılık verdiğinde kadın seksi bir kahkaha attı. Her kelimeyi tam olarak anlayamıyordum ama birkaç cümle aynı tok sesle noktalandı.

Amaya olduğunu fark ettiğim kadın, "Cuma günkü programımız için uygun musun?" gibi bir şey sordu.

Charlie de "Benim için problem yok," gibi bir şey söyledi.

Ve beynimin içinde şöyle bir ses yankılandı: *BENİM İÇİN UYGUN DEĞİLSİN AMA. HEM DE HİÇBİR ŞEKİLDE.*

Omzuma tünemiş kariyer meleği de, *Kapa çeneni ve kendi işine bak*, diye yanıt verdi hemen. *O senin hiçbir şekilde zihinsel alanını işgal etmemeli.*

Onları dinlememek için kulaklığımı takarak şehrin o doğal, gürültülü sesini açtım ama New York'un en nazik taksi şoförlerinin birbirlerine küfrederken çıkardıkları tiz sesler bile beni sakinleştirmeye yetmiyordu.

Charlie, Amaya'yı terk etmediğini söylemişti; bu da büyük olasılıkla Amaya'nın ondan ayrıldığı anlamına geliyordu. Bu düşünceyi mantıksal bir sonuca varana kadar takip etmek istemiyordum ama beynim kontrolden çıkmış bir tren gibi durmak bilmez bir hâlde istasyondan istasyona çarpa çarpa ilerliyordu.

Charlie ilişkinin bitmesini istemiyordu.

Amaya şu an kararından pişman.

Charlie için işler karışık. Onunla benim aramda her ne oluyorsa bizden "hiçbir şey olamaz".

Charlie eski sevgilisiyle bir şeyler yaşamak için kapıyı açık tutuyor.

Amaya ona çıkma teklif etti.

Bunların arasından belki de sadece biri ihtimal dahilinde olabilirdi ama benim beynim böyle çalışıyordu işte: Her şeyi kurguluyordu.

İşte bu yüzden birine platonik duygular beslemek korkunçtur. Hayat sadece ilerlemesi gereken düz bir yoldan ibaretken birdenbire kendinizi bir yokuşta yuvarlanırken ya da mideniz altüst olmuş bir şekilde aniden düşerken bulursunuz. Böyle anlarda aklıma hep annem gelir: Yapılı saçları ve boyalı dudaklarıyla gülümseyip taksiye yetişmeye çalışırken eve döndüğünde yüzünde akmış rimelinin izleri olurdu. Hayat böyle bir şeydi işte; sadece inişler ve çıkışlar, ortası yok.

Libby nihayet ortaya çıktığında, listedeki on iki numaralı maddeyle ilgili bana verdiği görevlerin hepsi toz alma/fırçalama/düzenleme gibi şeyler olsa da ona minnettardım.

Charlie çoğunlukla ofisinde oturuyordu, müşterilere yardım etmek için dışarı çıktığındaysa ona bakmaktan kaçınıyordum ama bir şekilde nerede olduğunu *her zaman* biliyordum.

Öğle yemeği molamızın ardından Libby, müşterilerin doldurması için kendi hazırladığı *Kitap Kurtları Tavsiye Ediyor* kartlarını ve onları asmaları için kendi süslediği bir ayakkabı kutusunu kasanın yanına koydu. Bu geleneği "başlatmak için" bana üç kart verdi ve ben de ilham bulmak için dükkânı dolaşmaya başladım. Burada ilk hafta sonumda aldığım, Sally'nin bana Charlie'nin editörlüğünü yaptığını söylediği January Andrews'un kitabını gördüm ve hakkında birkaç satır karalamak için kartımı rafa dayadım. Sonra da Libby'nin geçen yıl bana ödünç verdiği ve kitabı elime alır almaz iki buçuk saatte bitirdiğim Alyssa Cole'un aşk romanını seçtim.

Çocuk kitapları bölümüne daldığımdaysa kendimi birdenbire Charlie'yle burun buruna buldum. *Mıknatıs gibiyiz*, dedim içimden. Beni dirseklerimden yakalayıp çarpışmadan önce tuttu ama yine de içimde yükselen ani sıcaklığa bakacak olursak tepeden tırnağa birbirimize yapışmış olduğumuzu sanabilirdiniz.

"Burada olduğunu bilmiyordum!" dedim aceleyle. Geçen seferki *ASLAN!* tepkime karşılık bu büyük bir gelişmeydi.

Harika bir yanıt beyninde belirdiği anda erimiş şeker kıvamındaki gözlerinde kıvılcımlar çaktı. Ama onun yerine "stok sayımı" demeye karar verdiğinde hissettiğim hayal kırıklığıysa epey sarsıcı oldu. Ardından beni serbest bırakıp yazı tahtasını eline aldı. Aramızda neredeyse on santimlik bir mesafe olmasına rağmen ondan yayılan elektrik yükü damarlarımda âdeta cızırdıyordu. "Bırakayım da sen işine dön..."

Ama ikimiz de hâlâ hareket etmiyorduk.

"Demek sen ve Amaya takılıyorsunuz," diye istemsizce ekledim. "Gizli gizli sizi dinlemiyordum, sadece kulak misafiri oldum; burası sessiz bir dükkân."

Tek kaşını kaldırarak, "'Gizlice' dinlememişsin, 'gizlice' takip etmemişsin. Burada başka bir şey seziyorum," diye bana takıldı.

"Kıskançlık falan *değil*," diye meydan okuyarak ona bir adım yaklaştım.

Gözleri dudaklarıma dalıp gitti ve bakışlarını yukarı kaldırmadan önce gözbebekleri iyice genişledi. "Nora..." diye bir mırıltı döküldü dudaklarından; sesindeki ağırlığı, özrü ve o yarım yamalak yalvarışı duyabiliyordum.

Aramızda hiçbir mesafe kalmadığında boğazım sıkıştı ve tüm sinir uçlarım alarma geçmişti. "Hım?"

Ellerini hafif ve dikkatli bir dokunuşla omuzlarıma koydu ve sessizce, "Gitmem gerek," dedi. Sonra da bakışlarını kaçırarak yavaşça benden uzaklaştı.

* * *

Cuma günü başka bir *Duygusuz* bölümü gelen kutularımıza düştü. İlk birkaç saatimi tekrar tekrar bunu okuyarak, düşüncelerimi bir dosyada toplamaya çalışarak ve diğer odadaki Charlie'ye anlık mesaj atma dürtüme direnerek geçirdim. Libby sadece öğle yemeğinden saat üçe kadar dükkânda oluyor ve tam o esnada bu gece benim için başka bir sürprizi olduğunu hatırlayarak yanımızdan ayrıldı.

Kendimi geçen gün ortadan kaybolmasının *bununla* ilgili olduğuna inandırmaya çalışıyordum ama tüm bunların Brendan'la bir ilgisi olduğu düşüncesinden de kaçamıyordum. Birkaç kez onu görüntülü arayalım demiştim ama her seferinde bir bahane bulmuştu.

Saat beş olduğunda toparlanıp Libby'yle buluşmak için çıktım. Charlie yine kasada değildi ve ben sadece sinirlenip hüsrana uğramakla kalmamış, bir de üzülmüştüm.

Onu *özlüyordum* ve birbirimizden saklanmaktan da yorulmuştum.

Bir anda ani bir karar vererek ofisine girdim. Odanın sağ tarafındaki ağır, maun masaya oturmuş, muhtemelen Dusty'nin yeni gönderdiği dosyayı okuyordu. Beni fark edince irkilerek başını kaldırdı. Gözleri, duruşu, her şeyiyle tam bir vahşi kedi gibiydi. Şayet kadim bir lanet bir jaguarı erkeğe dönüştürseydi o kesinlikle Charlie Lastra olurdu. Saniyeler süren bir bakışmadan sonra kendine geldi ve "Bir şey mi istemiştin?" diye sordu.

Geçen yıl olsa onun küstahlık ettiğini düşünürdüm. Şimdiyse lafı hiç uzatmadan sadede geldiğini anlıyordum.

"Yeni gelen sayfaların bir ara üstünden geçmemiz lazım."

Gözleri tenimden dumanlar yükselene kadar beni delip geçti. Kendimi güneşin vurduğu bir büyütecin altındaki bir karınca gibi hissettim. Nihayet bakışlarını başka yöne çevirdi.

"E-posta üzerinden de bunu yapabiliriz. Libby'nin seni rahat bırakmadığını biliyorum."

"Yüz yüze olsa daha iyi olur." Aramızdaki bu gerilime daha fazla dayanamıyordum. Ondan kaçmak durumu sadece daha da kötüleştiriyordu ve saklanıyormuş gibi hissetmekten de nefret ediyordum. Söz konusu Libby olduğunda meselenin özüne inmenin yolu yavaş ve temkinli geçilmesi gereken, engellerle dolu bir parkur olabilirdi ama bu, Charlie'ydi ve Charlie bana çok benziyordu. Aramızdaki bu tuhaflığın üzerinden buldozerle geçmeliydik çünkü onu çok özlüyordum. Bana takılmasını, meydan okumasını, rekabetçiliğini, pahalı ayakkabılarıma gösterdiği özeni, kokusu ve...

Kahretsin, listenin bu kadar uzun olacağını tahmin etmemiştim. Sandığımdan daha da fena bir hâldeydim. "Tabii çok meşgul değilsen!" diye ekledim hemen.

Haftanın ilk sırıtışıyla birlikte suratını astı. "Ne ile meşgul olabilirim ki?"

Amaya'yla olan planı zihnimde beliriverdi. Ayakkabılarını kurtarmak için onu bir su birikintisinin üzerinde taşıdığını, rüzgârdan savrulan saçlarını korumak için bir şemsiye açtığını hayal ettim.

"Belki Dunkin' Donuts'ın büyük açılışına gideceksindir," dedim. "Ya da belediye binasında kavga eden çiftin boşanma davasına."

"Ah, asla ayrılmayacaklar," dedi tam bir ciddiyetle. "Bu sadece Cassidy'lerin ön sevişmesi."

Ön sevişme. Bu asla bir sohbeti başlatmak için seçeceğim kelime olmazdı.

"Yarın senin için uygun mu?" diye sordum. "Öğlene doğru?"

Beni âdeta gözleriyle içiyordu. "Bize bir oda ayırtacağım." Yüzümde beliren ifade karşısında gülmeye başladı "*Kütüphanede*, Stephens. Bir *çalışma odası*. Aklına kötü şeyler getirme."

İnan bana, dedim içimden, *bunu denedim*.

19

Libby beni Hardy'nin taksisinden indirip sohbet seslerinin geldiği yöne doğru iteklediğinde dramatik bir giriş yapmak için en doğru yeri seçmişti. "Ta-da!"

Gözlerime zorla bağladığı fuları indirdiğimde alacakaranlığın o pembe ve turuncu tonları karşısında gözlerimi kırpıştırdım. Kasabanın ilkokulunun kurduğu gösteri çadırının içinde buldum kendimi.

BU AKŞAM, SAAT 19.00

SUNSHINE FALLS HALK TİYATROSU

SUNAR:

HAYATTA BİR KEZ

"Aman Tanrım," dedim.

Konuşmadan bir heyecan çığlığı atıyor. "Gördün mü bak? Yerel tiyatro! New York'ta olan her şey burada da var!"

"Bu... oldukça büyük bir adım."

Libby kıkırdayarak kolunu bana doladı. "Hadi gel. Biletlerin koltuk numarası yok ve ben en iyi koltukların yanında patlamış mısır da istiyorum."

Okulun spor salonuna ait katlanır sandalyeler arasından seçim yaparken "iyi sandalye" diye bir kavram olduğundan emin değildim. Sahne yükseltilmiş, yani oyun bo-

yunca boynumuzun tutulacağı kesin ama ışıklar söner sönmez oturma düzeninin bu prodüksiyonun en küçük sorunu olduğu hemen anlaşılıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Libby koluma yapışarak. O esnada oyuncunun eczane dekorunun önünden geçtiğini görüyoruz. Sahne için hazırlanmış tezgâha doğru yürürken oradaki çerçeveli bir resme dalgın dalgın bakıyor.

"Olamaz," diye fısıldadım.

"Evet!" diye tısladı Libby de.

İhtiyar Whittaker bir çocuk tarafından canlandırılıyordu.

"Peki ya uyuşturucu bağımlılığı ne olacak?!" dedi Libby.

"Ya da aşırı doz mevzusu?!"

"O çocuk on üç yaşında bile olamaz, değil mi?" diye fısıldadı Libby.

"Daha çok on yaşındaki bir çocuk gibi konuşuyor!"

Yanımızdakiler yüksek sesle homurdanınca Libby'yle ben azarı yemiş bir hâlde sandalyelerimize gömüldük. En azından kütüphanenin sahibi Bayan Wilder sahneye çıkana ve ben kahkahalarımı öksürüğe çevirmek zorunda kalana kadar.

Libby yanımda hırıltılı bir şekilde nefes aldı. "Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım!" Sahneye bile bakmıyor; gözlerini yere dikmiş, kahkahalarını bastırmaya çalışıyordu.

Kulağına eğilip şöyle fısıldadım: "Sence bu oyuncular arasındaki yaş farkı kaç? Altmış sekiz mi?"

Kahkahasını tutabilmek için boğazını temizlermiş gibi yaptı.

Bayan Wilder'ı oynayan kadın, rahatlıkla İhtiyar Whittaker'ın büyükannesi olabilirdi.

Hatta belki de öyledir. "Belki küçük Delilah Tyler'ı da ailenin Rottweiler cinsi köpeği oynuyordur," diye

fısıldamaya devam ettim. Libby'nin omuzları sessiz kahkahalarla sarsılırken bir eli ağzını kapatıyor, diğer eli de karnını tutuyordu.

Sağımızdaki kadın bize bir pis bakış daha attı. *Kusura bakmayın*, dedim yarım ağızla. *Alerjisi tuttu.* Gözlerini devirip başka yöne baktı.

Libby'nin kulağına "Eyvah, Whittaker'ın annesi çıldırmış," diye fısıldadım.

Çığlığını bastırmaya çalışır gibi omzumu ısırıyordu. Küçük Çocuk Whittaker sahnede sırtını tutuyordu ve karakterinin kronik sinir sıkışmasının verdiği acıyla okkalı bir küfür savurdu.

Libby elimi o kadar sert sıktı ki kıracakmış gibi hissettim.

"O küçük, sakallı çocuğun henüz fiziksel bir acıyı deneyimlemediği çok açık," diye fısıldadı kesik kesik.

"O çocuk testislerinin inmesini bile henüz deneyimlememiştir," diye yanıtladım.

Sanki bu tezimi çürütmek istercesine, çocuğun bir sonraki repliğinde sesi titreyip tiz bir gıcırtıya dönüştü ve Libby de gözlerini kapatıp bacak bacak üstüne atarak, "Altıma işemeyeceğim!" dedi.

Birkaç dakikada bir gözlerimizi yere indirip sessiz kahkahalar atıyorduk. Yıllardır ikimiz de bu kadar eğlenmemiştik.

Kız kardeşimin Brendan'la ya da evle ilgili ne sorunu olursa olsun, şu an da sadece biziz; hem de uzun zamandır olmadığımız kadar.

* * *

Oyun biter bitmez Libby ve ben koşa koşa kendimizi dışarı attık. İkimiz de gülmekten kendimizi kaybetmek üze-

reydik ve bunu gözlerden uzak bir şekilde yapmak istiyorduk. Ama yolun yarısında neşeli bir ses bizi durdurdu.

"Nora! Libby?" Sally Goode, tekerlekli sandalyede oturan dev sarışın bir adamla bize doğru yaklaşıyordu. Gamzeli gülümsemesi Charlie'yi andırsa da üzerinden yayılan yasemin ve kenevir kokusu bambaşka bir hikâyeydi. Karakteri oturmuş ve keskin çizgileri olan Charlie'nin bu özgür ruhlu kadın tarafından yetiştirildiğini hayal etmek oldukça zordu.

"Seni burada görmek ne güzel!" diye âdeta şakıdı Libby.

"Küçük kasabalar böyledir," dedi Sally. "Sanırım kocamla tanışmadınız?"

"Clint," diye tanıttı adam kendini. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Biz de memnun olduk," dedik Libby'yle bir ağızdan.

"Oyun hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu adam bize daha sonra.

Libby ve ben panikle birbirimize baktık.

"Ah, cevap vermek zorunda değilsiniz," dedi Sally gülümseyip kocasının omzuna hafifçe vurarak. "En azından toplantımızdan önce değil. Siz de gelmelisiniz... Her oyundan sonra arkadaşlarımızı bir şeyler içmek ve turta yemek için evimize davet ederiz."

"Bu her sene gerçekleşen bir olay mı?" Bir an kelimeler kız kardeşimin boğazında takıldı. Doğru düzgün konuşabilmek için hâlâ kendimize gelememiştik.

"Yılda dört gösteri," dedi Sally.

Clint şaşırarak, "Sadece o kadar mı? Bana daha fazla gibi geliyor."

Libby kahkahasını yutmaya çalışırken boğazından küçük bir ciyaklama kaçtı.

Sally yalvarırcasına, "Geleceksiniz değil mi?" diye sordu ikimize de.

"Ah, sizi rahatsız etmek istemeyiz..." diye başlamıştım ki...

Sally, "Saçmalık!" diye haykırarak araya girdi. "Sunshine Falls'ta rahatsız etmek diye bir şey yoktur. Siz de bizimle aynı oyunu izlemediniz mi yoksa?"

"Kesinlikle izledik," diye mırıldandı Libby.

Sally çantasını kocasına uzatıp içinden bir kalemle kâğıt çıkardı ve üzerine ev adresini yazdıktan sonra kâğıdı Libby'ye uzattı. "Ormanın diğer tarafında, kulübeye çıkan patikanın hemen yukarısındayız. Ama karanlıkta yürümek istemiyorsanız bizim evin önüne kadar uzanan caddeden veya araba yolundan da gelebilirsiniz."

Gelip gelmeyeceğimizin cevabını bile beklemeden arkamızdaki kalabalığa doğru uzaklaşarak gözden kayboldular.

Yaşlı bir beyefendinin, "Boris *harika* bir iş çıkardı," dediğini duyduk. "Ve sadece on bir yaşında!" diye de ekledi.

Libby elimi sıktı ve şekerli gazozdan kafayı bulmuş çocuklar gibi kıkırdayarak kaldırıma doğru ilerledik.

***

Lastra-Goode evi, yaşlı meşe ağaçlarıyla çevrili uzun bir yolun sonunda yer alıyordu. Kasabanın o kadar dışındaydı ki pırıl pırıl parlayan gökyüzünü ya da çalıların arasında yanıp sönen ateşböceklerinin ışığını rahatlıkla görebiliyordunuz.

Beyaz dış cephe kaplaması ve yeni boyanmış siyah panjurlarıyla iki katlı kolonyal tarzda bir evdi burası. Büyük garaj yolunda, yaklaşık on araba çoktan park etmiş ve Hardy bizi indirmek için durduğunda arkamızdan bir araba daha geldi.

Ön kapıya yaklaştığımızda Libby insanın içini ısıtan eve bakarak rüyadaymış gibi, "Noel'de burada olmak için bir milyon dolar verirdim," dedi.

"Sanırım bu, bütçenizi neden Brendan'ın ayarladığını açıklıyor."

Libby gergin bir şekilde kolunu benimkine geçirdi. Ona şöyle bir baktığımda renginin biraz solduğunu fark ettim. Ama stresten mi, yoksa hastalıktan mı öyle görünüyor anlayamamıştım. Her halükârda korku, boğazımı düğümleyip kalbimin göğüs kafesime doğru çarpmasına neden oldu, yavaş yavaş durulsa bile endişem asla yok olmuyordu.

Koluna girdim. "Her şey yolunda mı, Lib?"

Şaşkınlığı yerini kayıtsız bir tavra bıraktı. "Elbette! Neden olmasın ki?"

"Yani bir şeye ihtiyacın olursa," dedim, "biliyorsun ki ben her zaman..."

"Hoş geldiniz, merhaba!" Sally kapıyı açarak bizi karşıladı. "İçeri gelin!" Bizi yasemin kokulu koridordan geçirip evin arkasındaki kahkaha tufanına ve üst üste binen konuşmaların uğultusuna doğru götürürken sesini duyurmak için bağırarak konuştu. "Bilin diye söylüyorum, çoğu zaman her şey yolundaymış gibi davranırız."

"Anlayamadım?"

Gülümsemesi kaz ayaklarını derinleştirdi. Her yönüyle altmışlı yaşlarındaki bir kadın gibi görünüyordu; tek farkı güneşin yıprattığı teninin özgür ruhunu saklamakta pek başarılı olamadığıydı.

"Oyundan bahsediyorum," diye açıkladı. "Ya da başka zamanda bu, seramik sergisi ya da bir el sanatları pazarı olduğunda her şey harikaymış gibi davranırız. En azından birkaç kadeh yuvarlayana kadar." Omuzlarımızı sıvazladı ve "Kendinizi evinizde gibi hissedin!" diyerek uzaklaştı.

Libby, "Herkesin hızlıca bir iki kadeh yuvarlamasına ihtiyacım olacak," dedi.

"Dışarıda da söylediğim gibi, Lib..."

Kollarımı güven verircesine sıktı. "Ben iyiyim Nora. Birkaç gündür uykumu bölen huzursuz bacak sendromu çekiyordum sadece. Endişelenmeyi bırak ve tatilimizin tadını çıkar, tamam mı?"

Libby her şeyin yolunda olduğu konusunda ısrar ettikçe ben de öyle olmadığından o kadar emin oluyordum. Ancak yıllardır olduğu gibi ilk endişe belirtisinde kendini bana kapatıyordu.

Onun huyu böyledir. Asla yardım istemez, bu yüzden neye ihtiyacı olduğunu ve bunu ona kabul edebileceği bir şekilde nasıl verebileceğimi kendim bulmam gerekiyordu.

Gelinliğini satın alırken bile sanki numune satışlarını takip ediyormuş da hasarlı bir gelinliği indirimden satın almış gibi davranmıştım, işin aslı yepyeni bir gelinliği kredi kartımla ödemiş ve Libby hasarsız olduğunu anlamasın diye gelinliğinin iç kısmına birazcık kapatıcı bulaştırmıştım.

Ama şu an... Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Aman Tanrım.

Ani, ürkütücü bir aydınlanma tıpkı bir kum torbası gibi mideme indi. *Liste.* Libby'nin neredeyse meslek olarak seçeceği tüm o kariyer adımları: marangoz olma hayalleri, şeflik aşkı, kitapçılara olan sevgisi ve pazarlama.

Bunların hepsi iş dünyasına geri dönüş için miydi? Yoksa gerektiğinde kendi ayakları üzerinde kalabileceğini kanıtlamanın bir yolu muydu? Kocasından *üç hafta* uzakta. Bunun garip olduğunu düşünmeliydim. *Özellikle* de ne kadar garip davrandığı düşünülürse. Özellikle de hamileliğinde beşinci ayı geçmişken.

Brendan'ı seviyor, diye kendime hatırlatıyorum. Yeni bir bebeğin getirdiği stresin altında eziliyor olsalardı bile bu değişmezdi.

Birden üzerimdekiler çok dar geldi ve sıcakladım. Etrafı-

ma bakınıp odaklanabileceğim bir şeyler aradım; bir şekilde gerginliğimi atmalıydım. Bakışlarım kalabalık mutfağın karşısında el yürütecine dayanmış bir hâlde ayakta duran Clint'e takıldı, ardından da en az onun kadar uzun boylu ama çok daha genç ve kaslı olan yanındaki adama.

"Vay, vay, vay," dedi Libby benimle aynı anda Shepherd'a bakarak.

Adamın yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda Clint'e bir şeyler mırıldanıp yanından ayrılarak bize doğru geldi.

"Aman Tanrım," dedi Libby. "O yakışıklı şu anda bize doğru mu geliyor?"

"Shepherd," dedim kafamın içinde dönen endişe çarkı dikkatimi dağıtırken.

"Bize doğru gelen adam çoban mı yani?" diye sordu Libby.

"Hayır, onun adı bu."

"Ahhhh. *Shepherd*," diye tekrar etti adam tam da önümüzde dururken.

"Gördün mü bak?" deyip güldü adam da. "İşte bu yüzden küçük kasabaları sevmelisin."

20

"Seni oyunda göremedim," dedi Shepherd. "Çabucak kaçmış olmalısın."

Libby bana şöyle bir bakış attığında aklından geçenlerin şöyle bir şey olduğuna emindim: *Bana Adonis'le randevuya çıktığını söylemeyi unuttun mu?*

"Kız kardeşimin acilen tuvalete gitmesi gerekti," dediğimde yüz ifadem iyice garipleşti. "Bu Libby. Libby, bu da Shepherd."

Libby'nin ağzından çıkan tek şeyse sadece, "Vay canına," oldu.

"Tanıştığıma memnun oldum, Libby," diye cevap verdi Shepherd.

Tokalaşıyorlar ve Libby imalı bir şekilde bana bakarak, "Güçlü bir kavrayış. Bir erkek için her zaman aranan bir niteliktir, değil mi Nora?" dedi. Aynı anda hem ekürim olmaya hem de beni utandırmaya çalışıyordu.

"James Bond filmlerinde işe yarar gibi görünüyor," dediğimde Shepherd kibarca gülümsedi. Kimse bir şey söylemeyince hafifçe öksürerek sessizliği bozdum. "Demek istediğim film boyunca binalardan düşen onca insanı tutabilirsin..."

Anladım dercesine başını salladı.

Geçen gecenin anlık büyüsü etkisini yitirmişti. Şu anda bu adamla nasıl iletişim kuracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"İkinizden birine bir şey getirmemi ister misiniz? Bira? Soda?"

"Şarap alırım," dedim hemen.

"İnanır mısınız, mesanem felaket hâlde! Yine gidip işemem lazım," diyerek sırıttı Libby.

Shepherd koridorun aşağısını işaret ederek, "Tuvalet hemen şurada," dedi.

"Birazdan döneceğim," deyip ayağa kalkıp gitti ama Shepherd tezgâhta duran açık bir şişeden bana şarap doldurmak için arkasını döndüğünde omzunun üzerinden bana bakıp sadece dudaklarıyla, *HAYIR DÖNMEYECEĞİM*, dedi.

Shepherd kadehi bana uzattıktan sonra ben de çenemle mutfak adasının üzerindeki şişelerce şarabı gösteriyorum. "*Gerçekten de* hepiniz bu oyunu unutmak istiyorsunuz."

"Ne demek istiyorsun?" dedi gülerek.

Şarabımdan büyük bir yudum aldım. "Sadece şaka yapıyordum. Şarap hakkında."

Başının arkasını kaşıdı. "Teyzem gayri resmi bir şarap tadımı düzenliyor. Herkes yanında bir tane getirir ve o da altına numaralar yazar. En sonunda da sarhoş olmayanlar arasında bir çekiliş yaparak şarapları hediye eder."

"Tam benim kafadan birine benziyor," dedim. "O da burada mı?"

"Elbette," dedi. "Kendi partisini hayatta kaçırmaz."

Şarap neredeyse genzime kaçınca ciğerlerimi temizlemek için öksürdüm. "Sally? Sally senin teyzen mi? Kuzenin Charlie Lastra mı?"

"İnanması güç, değil mi?" diyerek kıkırdadı. "İkimiz de taban tabana zıt kişileriz. Komik olan şu ki çocukken oldukça yakındık. Büyüdükçe birbirimizden uzaklaştık ama havlaması ısırmasından daha fenadır. Bunu saymazsak iyi adamdır aslında."

Ya konuyu değiştirmem ya da üzerine bayılmam için bir kanepe bulmam gerekiyordu. "İnan bana seni arayacaktım."

"Dert etme," dedi utangaç bir şekilde gamzesini sergileyerek. "Ben hep buralardayım."

"Demek ailen at çiftliği sahibi?"

"Ahırlar," diye düzeltti.

"Doğru." Farkın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Burası ailemin evi. İnşaat işleri ben ve amcam için durgunlaştığında bazen onlara yardıma geliyorum."

Amca. İnşaat. Demek Charlie'nin babasıyla birlikte çalışıyordu.

Shepherd'ın telefonu çaldığında ekrana bakarak iç çekti. "Saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemişim. Çıkmam gerekiyor."

"Ah," diyebildim sadece.

"Baksana ne diyeceğim, umarım kulağa çok ısrarcı gelmiyorumdur –çünkü istemezsen anlayışla karşılarım– ama buradayken tepelerde yürüyüşe çıkmak istersen sana eşlik etmeyi çok isterim."

Sıcak ve dostane ifadesi, Mug + Shot'ın kapısında onunla ilk karşılaştığım andaki kadar göz kamaştırıcıydı. Gerçekten de onun iyi bir adam olduğuna yürekten inanıyordum.

"Olabilir," dedim ve tekrardan onu arayacağıma söz verdim. Çam ve deri kokusu yavaş yavaş odadan kaybolurken *Shepherd'ın Charlie'nin kuzeni* olmasının sonsuz döngüsü içinde kayboluyorum. *Neredeyse Charlie'nin kuzenini öpüyordum.*

Bunun bir önemi olmamalıydı ama vardı. Charlie'nin, *Bir önemi yok*, dediğini duyar gibiydim ama zaten öyle olduğu hissinden de kurtulamıyordum.

Kendimi biraz hasta hissediyordum. Libby henüz dönmemişti ve ben yabancılarla havadan sudan konuşamayacak kadar derin düşüncelere dalmış durumdaydım. Her türlü göz temasından kaçınarak, kalabalığın arasından oturma odasının uzak ucuna doğru ilerledim.

Karşıma üç büyük tablodan oluşan bir kompozisyon çıktı. Duvarların dört bir yanı tablolarla kaplı, renk paletinin her tonu eve eski moda dış cephesiyle uyumsuz, rahat, eklektik bir his veriyordu.

Tablolar soyut tarzda olsa da kesinlikle nü çalışmalardı; tüm o pembeler, bronzlar ve kahverengiler, mor kıvrımlar ve gölgeler bana Matisse'in *Cut Outs* tablolarını hatırlatırken –ki onlar bana her zaman o sanatsal kıvrımları ve dolgun hatlarıyla romantik, hatta erotik gelmiştir– bunlar bana daha gündelik hayat gibi hissettirmişti, sanki evinizde çıplak bir şekilde dolaşıp masumca saç fırçanızı arıyormuşsunuz gibi.

Ot kokusu sesinden hemen önce burnuma çarpıyor ama Sally, "Sanatçı mısın?" diye sorduğunda yine de irkildim.

"Kesinlikle değilim. Ama sanatı takdir etmesini bilirim."

Elindeki şarap şişesini soru sorar gibi kaldırdı. Başımı sallayınca da bardağımı doldurdu.

"Kim yaptı bunları?"

Sally'nin dudakları elma yanaklı bir gülümsemeyle genişledi. "Ben yaptım. Başka bir hayatta."

"Gerçekten olağanüstüler." Teknik açıdan sanat hakkında çok az şey biliyordum ama bu tablolar muhteşem olduğu kadar toprak renkleri ve organik biçimleriyle sakinleştirici bir etkiye sahipti. Kesinlikle insana, *Dört yaşındaki yeğenim bile bunu yapabilir,* dedirtecek türden bir sanat eseri değildi.

"Bunları senin yaptığına inanamıyorum," diyerek başımı salladım. "Böyle bir şey görmek ve bunun *normal* bir

insanın elinden çıktığını fark etmek çok tuhaf. Tabii sen de tam olarak normal sayılmazsın!"

"Ah, tatlım," diye güldü. "Olunabilecek çok daha kötü şeyler var. Normallik, gururla taşıdığım bir rozettir."

"Ünlü olabilirdin," dedim. "Yani bunlar o kadar iyi ki."

O da tablolarına takdir edercesine bakıyordu. "'Normalden daha kötü şeyler vardır' demişken."

"Şöhret parayla gelir," diye belirttim. "Para da yardımcı bir etkendir."

"Şöhret aynı zamanda insanların duymak istediğiniz şeyleri söylemesiyle de gelir."

"Merhaba," diye şakıdı Libby yanımıza otururken. Bana kaşlarını oynatarak münasebetsizce bir bakış attığını fark ettiğimde bunu Sally'nin gözden kaçırmasına minnettar oldum, yoksa bu hareketin arkasındaki anlamı açıklamak zorunda kalacaktım: *Yeğenini becermemi istiyor! Oğlun yerine hem de! Ki kısa zaman önce bu neredeyse gerçekleşiyordu!*

"Bu tabloları Sally yapmış," dedim.

Libby onay için ona baktı. "Yok artık!"

Sally gülmesine engel olamadı. "İnanması bu kadar mı zor?"

"Bunlar bir profesyonelin işi, Sally," dedi Libby. "Hiç satmayı denedin mi?"

"Eskiden satardım." Bu düşünce sanki onu mutsuz etmişti.

"Eyvah," dedi Libby. "Belli ki burada bir hikâye var. Haydi, Sal. Dök içini."

"Öyle ilginç bir hikâye değil."

"Şanslısın ki az önce standartlarımızı ciddi biçimde düşüren bir oyun izledik."

Sally gürültülü bir şekilde homurdanıp koluma vurdu.

"Aman bunu Peder Monica duymasın. İhtiyar Whittaker onun vaftiz oğlu."

"Umarım kasaba meydanındaki heykel için poz verir."

"O heykel benim postacım Derek'e bile benzeyebilir yeter ki üzerindeki levhada *Whittaker* yazsın. Buraya turist çekmeye ihtiyacımız var."

"Hikâyeye geri dönelim," dedi Libby. "Eskiden resimlerini satıyor muydun yani?"

Derin bir iç çekti. "Küçük bir kızken ressam olmak istiyordum. Bu yüzden on sekizime basar basmaz resim yapmak için birkaç haftalığına Floransa'ya gittim ve bu da aylara dönüştü; Clint'le bu süre içerisinde ayrıldık tabii. Ve bir yıl sonra New York'taki sanat ortamına dahil olmak için Amerika'ya geri döndüm."

"Hadi canım!" dedi Libby, Sally'nin koluna hafifçe vurarak. "Nerede yaşıyordun peki?"

"Alphabet City," dedi. "Yıllar yıllar önce. Sonraki on bir sene boyunca da kıçımı yırtarak çalıştım. Birkaç tablo sattım, sürekli sergilere başvurdum. Üç ya da dört farklı sanatçı için çalıştım ve her akşamımı çevre edinmeye çalışarak geçirdim. Bu arada da canla başla çalıştım. Nihayet sekiz yılı böyle geçirdikten sonra da bir grup sergisine katıldım. Bir adam geldi ve tablolarımdan birini seçerek satın aldı. Meğerse meşhur bir küratörmüş. Kariyerim bir gecede yükselişe geçti."

"Ah, rüya gibi!" diye şakıdı Libby.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama gerçeği çok çabuk anladım."

"Clint'in senin gerçek aşkın olduğunu mu?" diye bir tahminde bulundu Libby.

"Her şeyin bir oyun olduğunu. Tablolarımda değişen bir şey yoktu ama bir anda geri çevrildiğim tüm yerler beni istemeye başladı. Daha önce yüzüme bile bakmayan insanlar

peşime düşmüştü. Ne yaptığımın bir önemi yoktu. Çalışmalarım bir statü sembolü hâline gelmişti; ne eksik ne fazla."

"*Ya da,*" dedim, "son derece yetenekliydin ve sanat camiasının da bunu anlaması için zevk sahibi bir kişinin söylemesi gerekmişti."

"Olabilir," diye kabul etti Sally. "Ama o zamana kadar çok yorulmuştum ve evimi özlüyordum. Çoğu zaman karnımı doyuracak kadar bile param yoktu ve o küratör de bu yalnızlığımdan faydalandı. Babam öldükten kısa bir süre sonra ayrıldık ve ben yaşamak için eve döndüm. Bir gün annem ben evdeyken Clint'ten giderleri temizlemesini istedi."

"Başlı başına bir hikâyeymiş," dedim.

"*Böylece* onun senin gerçek aşkın olduğunu mu anladın?" diye sordu Libby.

Sally de karşılık olarak gülümsedi. "O zaman, evet. Ama o çoktan bir başkasıyla nişanlıydı. Elbette ki bu annemin entrikalarını durdurmaya yetmedi. Mantrası, *onlar mihraba yürüyene kadar hiçbir şeyin resmi olmadığı yönündeydi.* Tanrıya şükür ki haklıydı. Clint'i tekrar görür görmez büyük bir hata yaptığımı anlamıştım. Aradan üç hafta geçmemişti ki *benimle* nişanlıydı."

"Bu çok romantik," dedi Libby.

"Ama hiç özlemedin mi?" dedim.

"Neyi özlemedim mi?"

"Şehri," dedim. "New York'taki galerileri. Hepsini."

"Dürüst olmak gerekirse onca yıl köle gibi çalıştıktan sonra buraya gelip yerleşmek benim için..." Derin bir nefes alıp kollarını kavuşturdu, "büyük bir rahatlama oldu."

"Şaka yapmak için söylemiyorum ama," dedi Libby, "annemiz aktris olsun diye New York'a taşındık ama kendisi dünyanın en kronik yorgun insanıydı."

"Bu hiç adil değil," dedim. Elbette çok yorulmuştu ama aynı zamanda da hayat doluydu; hayallerinin peşinden koştuğu için de çok mutluydu.

Libby bana bir bakış attı. "Bakkalda beş sentinin eksik olduğu zamanı hatırlıyor musun? *Yapımcılar* filminin seçmelerinden hemen sonraydı. Kasiyer ona limonlardan birini geri koymasını söylemişti ve bu da onu *mahvetmişti.*"

Kalbim sıkıştı. Libby'nin bunu hatırladığını bilmiyordum. Altı yaşına daha yeni basmıştı ve annem Libby'nin en sevdiği misket limonlu kurabiyelerden pişirmek istiyordu. Kasada kendini kaybetmeye başladığında bir elime fazla olan limonu, bir elime de Libby'nin küçük parmaklarını dolayıp onu oyun oynama vaadiyle oradan sürükleyerek uzaklaştırdım; annem kendini toplamaya çalışırken etrafta zikzaklar çizerek dönüp durduk.

Herhangi bir kitaptan herhangi bir şey tatma şansın olsaydı, hangisini seçerdin? diye sordum ona.

O, Edmund'un Narnia'da yediği Türk lokumunu seçti. Ben de *Koca Sevimli Dev*'deki yeşil renkli içecek gagoz'u seçtim çünkü bu insana uçma yetisi veriyordu. O gece hep beraber *Willy Wonka*'yı izledik ve Cadılar Bayramı şekerlerimizden arta kalanları mideye indirdik.

Mutlu bir anıydı bu, hani insanın zihninin bir köşesinde parıl parıl parlayan türden. Doğru yol haritasıyla her sorunun çözülebileceğinin çok iyi bir kanıtıydı.

Her şey yolundaydı, diye düşündüğümü hatırlıyorum. *Birlikte olduğumuz sürece, her şey yoluna girerdi.*

Mutluyduk.

Ama Libby'nin Sally'ye söylediği bu değildi. "Annem beş parasız, yorgun ve yalnızdı. Kariyerini her şeyin önüne koymuştu ve bu yüzden de perişan oldu," dedi, sonra da imalı bir tavırla Sally'ye dönerek şöyle ekledi: "Nora

da aynı şekilde... canını dişine takarak çalışıyor. Gerçek bir hayat için zamanı yok. Bir keresinde bir adamla ikinci bir randevuya çıkmayı reddetti çünkü adam yemek sırasında telefonunu Rahatsız Etmeyin moduna almasını istemişti. İşi onun için her şeyden önce gelir. Bu yüzden onu buraya sürükledim. Bu gezi aslında onun için bir müdahale."

Şaka yapar gibi konuşuyordu ama sözlerinin altında sert ve can yakıcı bir ima vardı ve bu bir yumruk gibi midemin ortasına indi. Oda bir anda nabız gibi atmaya ve dönmeye başladı. Boğazım sıkıştı, kıyafetlerim tenimi kaşındırıyordu, patlayacak gibi olmuştum sanki. Hâlâ konuşuyordu ama kelimeleri kulağıma karmakarışık geliyordu.

Yorgun, yalnız, gerçek bir hayatı yok, işi her zaman önce gelir.

Haftalardır, *Duygusuz* raflarda yerini aldığında insanların beni nasıl göreceği konusunda endişeleniyordum ama Libby... Libby beni gerçekten tanıyan tek kişiydi ve o bile beni böyle görüyordu.

Bir köpekbalığı gibi.

Utanç duygusu, sıcak ve hızlı bir şekilde vurup derimi yırtarak çıkmak için çaresizce bekliyordu. Başka bir yerde olmak için. *Başka biri olmak için.*

Kaçıp ön koridordaki banyoya doğru yöneldim ama kapısı kilitliydi, onun yerine dış kapıya doğru yöneldim ve karşıma kalabalık bir grup çıktı. Başım dönünce hemen geri döndüm.

Yalnız kalmak istiyordum. Kalabalığın içinde kaybolabileceğim ya da en azından kimsenin beni fark etmeyeceği bir yer bulmalıydım.

Bana neler *oluyor*?

Merdivenler. İkinci kata çıktım. Koridorun sonunda bir banyo vardı. Neredeyse oraya varmıştım ki sağdaki oda

gözüme takıldı. Aralık bırakılmış kapıdan kitaplarla dolu bir duvar görünüyordu.

Uzak kıyılarda karşıma çıkan bir deniz feneri gibi sığındım buraya. İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım ve gürültü, boğuk bir sese dönüştü. Omuzlarım biraz gevşedi ve solumdaki duvara dayalı vişne kırmızısı yarış arabası yatağına bakarken kalbimin gümbürtüsü dindi.

Mağazadan alınmış, plastik bir canavar değil de kusursuz bir şekilde boyanmış el yapımı ahşap bir yataktı bu. Gördüğüm anda içim sızladı. Tıpkı odanın bir ucundaki duvarı kaplayan el yapımı raflar gibi. Sadece yapımında değil düzeninde de Charlie'nin ve Clint'in dokunuşları iz bırakmıştı; tıpkı mürekkep bulaşmış parmakların bıraktığı izler gibi.

Kitaplar türlerine ve yazarlarına göre büyük bir özenle sıralanmışlar ancak çoğunluğunun epey eski olduğu belliydi. Sıra sıra deri ciltli kitaplar yok bu raflarda; sadece sırtları kırışmış, yarısının kapakları yırtılmış ve üzerlerinde beş sentlik ikinci el dükkân etiketleri olan karton kapaklı kitaplar.

Bunlar, Bayan Freeman'ın bize verdiği, "Bir Kitap Al, Bir Kitap Bırak" kutusuna atılan türden kitaplardı.

Libby ve ben, Freeman Kitabevi'nin babamız olduğu konusunda şaka yapardık. Çünkü bizi büyütmüş, güvende hissetmemizi sağlamış ve kendimizi kötü hissettiğimizde bize küçük hediyeler vermişti.

Günlük hayat öngörülemezdi ama kitapçı sabitti. Kışın evimiz çok soğuk olduğunda ya da yazın o eski klimamız yeterli gelmediğinde aşağı iner, dükkânın o çok sevilen pencere kenarı koltuğuna oturur, kitap okurduk. Bazen annem serinlemek için bizi Doğa Tarihi Müzesi'ne ya da Met'e götürür, ben de *Tatlı Bir İhtiyarın Karmakarışık Dosyaları*

kitabımın parçalanmış kopyasını yanıma alarak mecbur kalırsak Kincaid kardeşler gibi burada yaşayabileceğimizi hayal ederdim. Üçümüz birlikte olur, hep eğlenirdik.

Sihirli. İşte o günler böyle hissettiriyordu. Libby'nin söylediği gibi değil.

Elbette sorunlarımız vardı ama Coney Island'ın sahillerinde yüzüstü uzanıp güneş batana kadar kitap okuduğumuz o günlere ne demeliydi peki? Ya da kanepemizde üst üste abur cubur yiyip eski filmler izleyerek geçirdiğimiz geceler?

Peki ya Rockefeller Center'daki Noel ağacı ışıklandırması ve ellerimizi ısıtan sıcak kakao?

Annemle hayat, New York'ta dev bir kitapçıda olmak gibiydi: Önünüzde uzanan trilyonlarca imkân ve olasılık, hayalperestleri şehrin atan kalbine çekiyordu, *Söz vermiyorum ama sana pek çok açık kapı sunuyorum,* diyordu.

Spot ışıklarıyla parlayan bir sahnede en iyileriyle dans edebilirsin ama gel gör ki satın alamadığın bir misket limonu da seni ağlatmaya yeterdi işte.

Limon olayından dört gün sonra annemin arkadaşları ellerinde bir şampanya ve bize yardım etmek için topladıkları bir zarf dolusu parayla gelmişlerdi.

Evet, New York yorucuydu. Evet, akıntıya karşı milyonlarca insan yüzüyordu ama en azından yalnız değildik.

Bu yüzden kariyerime öncelik veriyordum. Hayatım olmadığı için değil; annemin bizim için istediği hayatın elimden kayıp gitmesine dayanamadığım için. Çünkü Libby'nin, Brendan'ın, kızların ve benim ne olursa olsun iyi olacağımızı bilmem gerekiyordu, çünkü bu şehrin büyüsünden sadece bize ait olan bir parça kazımak istiyordum. Ama bunun için de bir bıçağa dönüşmem kaçınılmazdı işte. Soğuk, sert ve keskin; en azından dışarıdan bakınca.

İçimse yara bere içindeydi ve incinmişti.

En sevdiğim insanın benim için bilinmezliklerle dolu olduğunu kabul etmek bir şey; onun da beni tam olarak anlamadığını kabul etmekse başka bir şeydi. Hayatında neler olup bittiğini paylaşacak kadar, bana yaslanıp onu rahatlatmama izin verecek kadar bile bana *güvenmiyordu*.

Tüm o eski duygular, ben nefes alamayıp da boğulacak gibi hissedene kadar kabardıkça kabardı içimde.

"Nora?" Alçak ve tanıdık bir ses havaya bir mızrak gibi saplandı. Oda koridordan süzülen ışıkla aydınlandı. Charlie, etrafımda dönüp duran girdabın ortasındaki tek sabit noktaymış gibi kapı eşiğinde duruyordu.

Tekrar adımı söyledi; belli belirsiz, soru sorarcasına. "Ne oldu?"

21

Charlie bana doğru yürürken aşağı indirdiği laptop çantası da yerde sürüklendi. "Nora?" dedi bir kez daha.

Sesimi alamayınca beni kendine doğru çekip yüzümü avuçlarının arasına aldı ve başparmakları tenimi yatıştırıcı hareketlerle okşadı. "Ne oldu?"

Kollarıyla beni sıkıca kavradı, rahatlamaya başlamıştım. "Üzgünüm, benim sadece..."

Gözleri gözlerimi aradı, başparmakları nazik bir ritimle hâlâ tenimdeydi. "Kestirmeye mi ihtiyacın vardı?" diyerek çekingen bir tavırla beni güldürmeye çalıştı. "Yoksa fantastik bir romana mı? Enerji depolamayı çalışıyorsun?"

Göğsümdeki buz kütlesi çatladı. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Neyi nasıl yapıyorum?"

"Doğru olanı söylemeyi."

Ağzının köşesi tuhaf bir şekilde kıvrıldı. "Kimse böyle düşünmüyor."

"Ben düşünüyorum."

Bakışları aşağı kaydıkça kirpiklerinin gölgesi yanaklarına yayıldı. "Belki de sadece senin için doğru olanı söylüyorumdur."

"Boğuluyormuş gibi hissettim." Konuşurken sesim çatladığında elleri saçlarımın arasına karışıp gözleri yeniden benimkileri buldu. "Sanki herkes gözlerini dikmiş bana ba-

kıyor ve bende neyin yanlış olduğunu görebiliyordu. Kendimi yanlış türden bir kadın olarak hissetmeye alışkınım aslında ama Libby'yle her zaman farklı olmuştur. Annem öldüğünden beri yanında gerçekten kendim gibi hissettiğim tek kişi o. Meğerse Dusty benim hakkımda haklıymış. Ben buyum, kız kardeşime karşı bile. Yanlış türden bir kadın."

"Hey." Yüzümü kendine doğru yaklaştırdı. "Kardeşin seni seviyor."

"Bir hayatım olmadığını söyledi."

"Nora." Zar zor gülümsedi. "*Kitapların* içindesin. Tabii ki bir hayatın yok. Hiçbirimizin yok. Elimizde her zaman okunacak bir şeyler vardır."

İçimden zayıf bir kahkaha atsam da bu duygu uzun sürmedi. "İşimden başka hiçbir şeyi umursamadığımı düşünüyor. Herkes böyle düşünüyor. Duygularımın olmadığını. Belki de haklılar." Kahkahaya benzer bir ses çıkardım. "Lanet olsun, on yıldır ağlamadım. Bu normal değil."

Charlie bir anlığına sustu. Kolları belime dolanarak sırtımın alt kısmına kilitlendi ve dokunuşu düşüncelerimin her birine elektrik çarparcasına hâkim oldu. Bunu yaptığımı hatırlamıyordum ama ben de kollarımı ona doladım, vücutlarımız birbirine değiyor ve onun sıcaklığı aramızda birikiyordu. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

Ona dokunmak çok iyi hissettiriyordu; garip bir şekilde karmaşık değildi, sanki o her kuralın istisnasıymış gibi. "Ne?"

"Bence işini seviyorsun," dedi usulca. "Bence yaptığın şeyi normal bir insandan on kat daha fazla önemsediğin için bu kadar çok çalışıyorsun."

"Sadece *iş* konusunda böyleyim," dedim.

"*Her şey* hakkında öylesin." Kolları bedenimi daha sıkı sardı. "Kız kardeşin. Müşterilerin. Onların kitapları. Kendini yüzde yüz veremeyeceğin hiçbir şeyi yapmıyorsun.

Bitiremeyeceğin hiçbir şeye başlamıyorsun. Yeni yıl kararlarının bir parçası olarak kondisyon bisikleti alıp sonra da onu üç yıl boyunca askılık gibi kullanan insanlardan değilsin. Sadece kendini iyi hissettiğinde çok çalışan ya da canı istediğinde bunu gösteren biri değilsin. Müşterilerinden birine hakaret edildiğinde o kibar hâlinden hemen sıyrılabiliyorsun ve her zaman kendi kalemini yanında taşıyorsun çünkü bir şey yazman gerektiğinde en iyi şekilde yazmak istersin. Eline bir kitap aldın mı önce son sayfasını okursun... Bana suratını öyle yapma Stephens." Ağzının kenarıyla gülümsedi. "Seni *gördüm*... Kitapları raflara dizerken bile son sayfalarına bakıyorsun; sanki o zaman bile aralarında en iyi olanı bulmaya çalışıyor gibisin."

"'Seni gördüm' derken *beni izlediğini* kastediyorsun."

"Tabii ki de izliyorum," dedi alçak ama sert bir sesle. "Kendime engel olamıyorum. Bakmasam bile nerede olduğunun her zaman farkındayım ama yine de gözlerimi senden alamıyorum. Bir müşterinin editörüne e-posta yollarken yüzünün aldığı o sert ifadeyi, okuduğun bir şey hakkında çok heyecanlandığında birbirinin üzerine atmadan duramadığın bacaklarını görmek istiyorum. Ve biri seni kızdırdığında şuranda kırmızı benekler beliriyor." Parmakları boynumu okşadı. "Tam burada."

Göğüs uçlarım acıyor, kalçalarım kasılıyor ve tenim titriyordu. Ellerindeki gerilim parmaklarını sırtımın kavisinde kıvırmasına sebep oldu ve sanki kendini üzerimdekileri yırtmaktan vazgeçirmeye çalışır gibi kumaşı ellerinin altına toplamıştı.

"Sen bir savaşçısın. Bir şeyi önemsediğinde, hiçbir şeyin ona dokunmasına izin vermezsin. Senin kadar umursayan biriyle daha önce hiç tanışmadım. Çoğu insanın hayatında

böyle birine sahip olmak için neler verebileceğini biliyor musun?" Koyu gözleri beni incelerken kalbi hızla atıyordu. "Senin değer verdiğin birinin ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun? Bak ne diyeceğim..."

Bir an tereddütle dudaklarını ısırdı, gözlerini yere indirip parmaklarını gevşetti ama elini sırtımdan çekmedi. "Carina ve ben çocukken babam çok çalışmak zorundaydı. Fazla paramız yoktu, sonra da büyükannem vefat etti ve... kitabevi kan kaybetmeye başladı. Annemin mizacı iş hayatına pek uygun değildir. Gerçek hayatta bile belli bir programı yoktur. Bu yüzden dükkânın çalışma saatleri de kafasına göreydi. Georgia'da hafta ortasında bir sanatçının konuşma yapacağını öğrenir ve haber bile vermeden kardeşimle beni okuldan alıp bizi oraya götürürdü. Ya da kendini resim yapmaya kaptırır ve sadece iş gününü kaçırmakla kalmaz, bizi okuldan almayı da unuturdu. Carina ise aileme daha çok benziyordu, her zaman rahattı ama ben endişeliydim; belki de okula ilk başladığımda çok zor zamanlar geçirdiğim ya da en nihayetinde okulu gerçekten sevmeye başladığım için. Çünkü dersleri kaçırmaktan nefret ediyordum ve üstelik..."

Derin bir nefes aldığında kollarımı ona daha da doladım; onu yakınımda tutmak, benden ayrılmasına izin vermemek için.

"...kasaba halkı ailemi onaylamıyordu," diye devam etti. "Annemle babam bir araya geldiklerinde babam zaten nişanlıydı ve annem de bana üç aylık hamileydi."

Ağzım bir anlığına açılıp kapandı. "Ah. Demek baban Clint değil..."

"Biyolojik babam New York'ta bir sanat küratörü aslında. Birkaç kez e-postalaştık ve bu da bize yetti. Bana kalırsa sahip olduğum ya da ihtiyaç duyduğum tek baba

Clint'ti. Ama kendimi bildim bileli onun gibi olmadığımı biliyordum. Ona benzemiyordum. Onunla aynı şeylerden hoşlanmıyordum."

Gözlerinin altın sarısı halkalarıyla mürekkep gibi koyu gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda karın boşluğumun altında acı verici bir arzu filizlendi. "Okuldaki bazı çocuklar bana gerçeği söylediğinde beşinci sınıftaydım."

Sesinin hırpani tonu nefesimi kesti. Yaşadığım şoku dizginlemeye çalışsam da birden her şey yerine oturuyor, yapboz parçaları gibi topladığım Charlie tam bir resim hâline geliyordu. *Aşk ve Gurur*'daki Bay Darcy gibi değil. Tatsız bir öğle yemeğinde tanıştığım kendini beğenmiş, asık suratlı bir akademisyen gibi değil. Dürüstlüğüm için yanıp tutuşan, gerçekçiliği göremediği zamanlarda onu anlayamayan bir gerçekçi. Dünyayı anlamak isteyen ama ona güvenmemeyi öğrenmiş olan Charlie.

"Çok üzgünüm, Charlie."

Yutkundu. "Clint'in beni oğlu olarak gördüğünü ve bu yüzden de bana gerçeği söylemediklerini biliyorum. Yine de bunu olabilecek en kötü şekilde öğrendim. Kasaba halkı aileme karşı az çok nazikti ama okulun ilk birkaç yılı benim için cehennem gibiydi. Annemin yaklaşımıysa onları nezaketiyle öldürmekti ve işe yaradı. Kazandı. Bütün kasabaya kendini sevdirdi. Ama ben yapamadım. Benden nefret ettiğini *bildiğim* insanlarla havadan sudan konuşamıyorum. Pislik olduğunu düşündüğüm insanlara karşı kibar olamıyorum. Carina *üçüncü* sınıftayken birisi ona annemizin tam bir fahişe olduğu için muhtemelen cinsel yolla bulaşan bir hastalıkla doğduğunu söylemişti."

"Kahretsin, Charlie." Kollarımı çözüp yüzünü ellerimin arasına aldım. Sanki kelime dağarcığım hissettiklerimi an-

latmaya yetmeyecekmiş gibi ciğerlerim yanıyordu. Örme zırh gibi onu sarmak ya da içimdeki yangını onunla söndürmek istiyordum.

"Okulun yarısını kütüphanede, diğer yarısını da kavgaya karıştığım için müdürün odasında geçirdim ve dürüst olmak gerekirse hayatım üzerinde herhangi bir kontrole sahip olduğumu hissettiğim tek yer de bu iki yerdi." Düşüncelerini temizlemek istermiş gibi kafasını salladı. "Demek istediğim şu ki efsanevi mükemmel kadın olarak düşündüğün o 'büyülü özgür ruh' var ya; o da kendi sorunlarıyla boğuşuyor. İnsanların seni anlamaması, *yanlış* olduğun anlamına gelmez. Sen insanların güvenebileceği birisin. Gerçekten hem de. Ve bu seni soğuk ya da sıkıcı biri yapmaz. Seni sadece daha çok sen yapar..."

Durup başını salladı. "Kız kardeşinle farklılıklarınız olabilir ve o seni tam olarak anlamıyor olabilir ama onu asla kaybetmeyeceksin Nora. Bunun için endişelenmene gerek yok."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Şimdi gözleri erimiş karamel rengindeydi, nazik ellerini kalçamda ileri geri hareket ettiriyordu; sanki bizi birbirimize çeken, sonra da ayıran bir tür gelgit gibi her dokunuşu bir öncekinden daha yoğundu.

"Çünkü," dedi sessizce, "Libby neye sahip olduğunu bilecek kadar akıllı."

Onu gülünç araba yatağına çekip şampuanının kokusuyla sarılmak, tenimde dolaşan parmaklarının baskısını çılgınca hissetmek, sıcak bedenlerimizi birbirine bastırıp onunla ileri geri sallanmak istiyordum.

"Sen buraya gelene kadar," diye geveledi, "burası sadece benim nasıl bir hayal kırıklığı olduğumu hatırlatan bir yerdi. Ama şimdi sen buradasın ve benim tek bildiğim

kendimi senin yanında iyi hissettiğim. Eğer sen 'yanlış türde bir kadınsan' o zaman ben de yanlış türde bir adamım."

Ruhundaki tüm tonları aynı anda görebiliyordum. Sessiz, odaklanmayı başaramayan bir çocuk. Erken büyümüş, küskün on yaşındaki bir çocuk. Umutsuzca buradan kurtulmak isteyen bir liseli. Başından beri ait olmadığı bir yere geri dönmeye çalışan, keskin sınırları olan bir adam.

Çocukluğunun yarış arabası yatağında oturan bir yetişkin olmakla ilgili olan şey bu. Zaman yok olur ve sıfırdan inşa ettiğiniz versiyonunuz yerine bir anda daha öncesinde düzeltmeye çalıştığınız hatalarla dolu hâlinizi bulursunuz.

"Sen bir hayal kırıklığı değilsin." Sesi zayıf çıkıyordu. "Yanlış değilsin."

Charlie'nin gözleri yüzümde gezindi. Parmakları ağzımın sağ köşesindeki pürüzsüz noktaya değince çenesi gerildi. Bakışlarını tekrar benimkilere çevirdiğinde başucu lambasından gelen ışık gözlerinde oyunlar oynuyordu ama yine de ondan yükselen sıcaklığı hissedebiliyordum.

"Ve sana öyleymişsin gibi hissettiren tüm o insanlar," dedi boğuk bir sesle, "berbat ötesi bir zevke sahipler." Sesindeki şefkat, göğsümdeki boşluğu dolduran sıcak bir gelgit gibi içime hücum etti.

Gerçekten de birbirine çekilmeden aynı odada duramayan iki zıt kutuplu mıknatıs gibiyiz. Parmaklarımı saçlarına dolayıp hem nerede olduğumuzu hem de ona hayal kırıklığı olduğunu hissettiren her şeyi ve herkesi unutturana kadar onu öpmek istiyordum. Bana öyle bir bakıyordu ki sanki içindeki acıyı bir tek ben dindirebilirmişim gibi...

Ona şunu söylemek istiyorum, *Sen her şeyde mantık arayan birisin.*

Ya da, *Bir şeyi basitçe kabul etmek yerine onu parçalara ayırıp nasıl çalıştıklarını çözen birisin. Makul bir yalandansa gerçeği tercih eden birisin.*

Hatta, *Sadece beş kıyafeti olan ama her biri özenle seçilmiş, mükemmel kıyafetleri olan birisin.*

"Sanırım," diye fısıldadım, "sen tanıdığım en az hayal kırıklığı yaratan insanlardan birisin."

Dudakları ayrılırken alt dudağının altındaki çizgi gölgelendi ve ılık, naneli nefesi ağzıma hafifçe vurdu. Bir an için aramızdaki boşluğun tadına vararak ileri geri hareket ettik. Odada hiç hava kalmamış gibi hissediyorum ama yine de asıl istediğim şey sadece *onu* solumaktı.

Aramızdaki duvarı sağlam tutmak için kendime saydığım sebepler bir anda anlamsız gelmeye başladı. Zaten en başından beri bir duvar yoktu. Asla da olmamıştı. Charlie beni görüyordu. Bana dokunurken uzun zamandır ilk defa –belki de annemi kaybettiğimizden beri– ânın içinde olduğumu hissediyordum; ilk defa dışarıdan bir göz değil de tam da olmak istediğim yerdeydim.

Telefonum titredi ve Charlie doğrulurken tüm o sıcaklık buharlaşıp uçtu; sarsılarak gerçekliğe, aramızda bir barikat kurmaya çalışmasının kendince nedenlerine geri döndü.

Yüzünü raflara çevirdi ve kendini toparlamaya çalıştığını fark ettiğimde boğazım kurudu.

İçimdeki her şey ona tekrar dokunmak için can atıyordu ama yapamıyordum. Duygularım değişmiş olabilirdi ama Charlie hâlâ aynı şeyleri düşünüyordu: *Aramızda bir şey olamaz. İşler karışık.*

Aklıma Amaya gelince midemin tam ortasında suçluluk, kıskançlık ve acı birlikte kaynadı.

Libby'den bir mesaj daha geldi ve bir tane daha.

Neredesin??

Karanlık bir köşede yalnız kalma isteğin geçince yanıma gel bizi eve bırakacak birini buldum.

HEEYYY? Yaşıyor musun???

"Libby'den gelmiş."

Arkamda duran Charlie boğazını temizleyip kısık bir sesle, "Örgü kulübü onu işe almadan önce kurtarmalısın. Onlar mafyanın Sunshine Falls'taki karşılığı," dedi.

Başımı tamam dercesine salladım. "Yarın görüşürüz."

"İyi geceler, Stephens."

* * *

Merdivenlerin dibinde neredeyse Sally'yle çarpışacaktım.

"Ben de tam kız kardeşini arıyordum!" dedi. "İstediği numarayı buldum; ona iletebilir misin?"

Elindeki kâğıdı aldım ve ben daha ne olduğunu anlayamadan Sally kâkülleri iyice spreylemiş bir kadının peşinden koşmaya başladı.

Libby'ye telefon numarasının fotoğrafını mesaj atıp şöyle yazdım: Sally'den. Ayrıca neredesin?

Ön tarafta. Acele et! Anarşist Barista Gertie Park bizi eve bırakacak!

Libby normal davransa da ben Gertie'nin arka tamponu çıkartmalarla dolu arabasında oturmuş, son birkaç haftayı en ince ayrıntısına kadar gözden geçiriyordum.

Libby'nin annem ve benim hakkımda söyledikleri. Brendan'ın tuhaf mesajları ve Libby'nin bunlara tepkisi. Kitabevinin önündeki tartışma, liste, gizemli bir şekilde ortadan kaybolması ve tekrar ortaya çıkması, yorgunluğunun ve solgunluğunun bir gelip bir gitmesi.

Hepsini yığınlar hâline getirip çözülebilir problemlere ve kaçış planları yapabileceğim senaryolara dönüştürüyordum. Tekrardan zihnimin derinliklerine çekilerek satranç tahtasına bakıyor ve bundan sonra olacakları hafifletmeye çalışıyordum.

Ama bir dakikalığına, yukarıda, Charlie'nin kollarındayken her şey yolundaydı.

İyiydim.

Rahatlatıcı, cismi olmayan bir karanlığın içinde sürükleniyor gibiydim; bir an düzeltilmeye ihtiyacı olmayan bu yere –Aklıma Sally geldi– kök salabileceğimi düşündüm.

22

Kasabanın sınırındaki pembe tuğlalı, üçgen çatılı kütüphane üç katıyla kocamandı. Libby, Goode Books'a teslim edilecek mobilyalar için dükkânda kalmışken ben de kütüphanenin en üst katındaki Çalışma Odası 3C'de Charlie ile kitabın üzerinden geçmeyi planladığımız buluşmayı bekliyordum.

Sabahtan beri Libby'yle aramızda bir gerginlik vardı. Ne olduğu belli olmayan kötü duygulardan oluşan bir kısır döngüye yakalanmıştık.

Ne kadar çok çalıştığım konusunda hayal kırıklığına uğradığı için aramıza tüm o sırlarını saklayan mesafeyi koymuştu. Bu durum beni gerçekten sinirlendiriyordu. Kendi kendini gerçekleştiren bu kehanet, bizi görünmez, konuşulmayan bir tartışmanın içine hapsediyor, ikimiz de hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorduk.

O içi boş sızıyı tekrar hissettim: *Onu kaybediyorsun, hem de ne uğruna?*

Kütüphanenin otomatik kapıları açılır açılmaz o nefis kâğıt kokusu beni kucaklarmış gibi etrafımı sardı ve göğsümdeki ağırlık biraz gevşedi. Sağ tarafta bazı lise öğrencileri eski masaüstü bilgisayarların başında oturmuş gevezelik ediyorlardı. Onları geçip geniş merdivenlerden ikinci kata oradan da üçüncü kata çıktım.

Duvar boyunca uzanan pencereli çalışma odalarını takip ederek 3C'ye yöneldim ve Charlie'yi loş odanın penceresinden süzülen gün ışığı üzerine düşerken dizüstü bilgisayarının üzerine eğilmiş bir hâlde buldum.

Oda küçük ve eğimli bir çatıya sahipti. Ahşap bir masa ve onunla uyumlu dört sandalye alanın çoğunluğunu kaplıyordu.

Nedense –belki sessizlikten, belki de dün gece olanlardan– aralık kapıdan içeri girdiğimde kendimi mahcup hissettim. "Geç mi kaldım?"

Başını kaldırıp koyu halkalarla çevrili gözleriyle bana baktı. "Ben erken geldim." Sesindeki o huysuz mahmurluğu silmeye çalışıyordu. "Neredeyse her cumartesi burada çalışırım."

Mug + Shot'tan alınmış devasa bir kahve masanın üzerinde beni bekliyordu. Hemen sandalyeye çöktüm. "Teşekkürler."

Charlie başını salladı ama tamamen ekrana odaklanmış durumdaydı; bir eliyle de kulağının arkasındaki saçı çekiştiriyordu.

Telefonum Brendan'dan gelen başka bir mesajla titredi:
Siz kızlar hâlâ eğleniyor musunuz?

Midemdeki endişe düğümleri tekrar kendini gösteriyordu. Libby beş dakika önce bana mesaj atmıştı, yani telefonunun yanında olduğunu *biliyordum*. Bu da demek oluyordu ki ya Brendan önce bana mesaj atmış ya da Libby ona cevap vermemişti.

Evet! diye yazdım hemen. Neden? Her şey yolunda mı?

Kesinlikle!!! Bu ünlem işaretlerini gerçekten bol keseden kullanıyordu.

Belki de herhangi bir cevap almak için yalvarmanın zamanı gelmişti.

Yine de şimdilik bu düşünceyi zihnimin arkasındaki bir bölmeye attım. Şaşırtıcı bir kolaylıkla kayboldu. "İstersen daha sonra başlayalım?" dedim Charlie'ye bilgisayarımı açarken.

Sanki burada olduğumu unutmuş gibi irkildi. "Hayır. Hayır, üzgünüm. Böyle iyiyim." Elini ağzına götürüp ayağa kalktı ve sandalyesini ekrandaki notlarıma bakabileceği şekilde yanıma çekti. Otururken kalçası benimkine çarpınca dakikalar içinde göğüs kafesimin arkasında bir çığ oluştu.

"Önce beğendiğimiz şeylerden başlayalım mı?" diye sordum. Charlie sorumu hiç duymamış gibi yüzüme uzun bir süre baktı. "Hadi ama Charlie," diye takıldım. "Hoşuna giden şeyleri kabul edebilirsin. Dusty ve ben kimseye söylemeyiz."

Kendine gelmeye çalışırcasına birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Kitabı beğendiğim belli değil mi zaten? Üzerinde çalışmak için yalvaran bendim, unuttun mu?"

"Son nefesime kadar yalvardığını hatırlayacağım."

Aniden işe odaklanıp ekrana baktı; bunun üzerine kalbimin su aldığını hissettim. "Yeni gelen bölüm harika," dedi. "Şımarık fizyoterapist, Nadine'in tam tersi bir karakter ama bence bu bölümün sonunda daha fazla derinliğe ihtiyaç var."

"Bunu ben de not aldım!" Charlie'nin yüzümü gördüğünde sınavdan yüz almış bir öğrenci gibi çıkan sesime hâkim olmaya çalıştım. "*Ne?*"

Gülümsemesini bastırdı. "Yok bir şey."

"Yüzündeki o ifadeye 'yok bir şey' diyemezsin," diye meydan okudum. "Belli ki surat yapıyorsun."

"Ben hep surat yaparım, Stephens," dedi. "Ve az önce gördüğünde biraz hayal kırıklığına uğramış yüzümdü."

"Surat yaptın işte."

Arkasına yaslanıp kırmızı pilot kalemini parmaklarının arasında dengede tuttu. "Sadece bu işte çok iyisin."

"Ne yani, bu seni şaşırttı mı?"

"Tabii ki hayır," dedi. "Birisinin işinde iyi olduğunu görmekten zevk almaya hakkım yok mu?"

"Teknik olarak bu *senin* işin."

"İsteseydin senin de olabilirdi."

"Bir keresinde bir editörlük işi için mülakata girmiştim," dedim.

Kaşları anında havaya kalktı. "Ve işi alamadın mı?"

"İkinci görüşmeye çağrıldım ama gitmedim," dedim. "Libby yeni hamile kalmıştı."

"Ve?"

"Ve Brendan işten çıkarılmıştı." Omuzlarım gerildi, savunma moduna geçtim. "Komisyonla iyi para kazanıyordum ve başlangıç pozisyonunda bir işe girmek paramın azalacağı anlamına geliyordu."

Tenim titremeye başlayana kadar beni inceledikten sonra gözlerini kaçırdı; korkak tavuklar gibi kaybetmeye mahkûm bir şekilde bu bakışma oyununu oynuyorduk.

"Libby bu konuda ne hissetti peki?"

"Ona söylemedim." Notlarıma geri döndüm. "Şimdi sırada Josephine var."

Bir süre sonra Charlie, "Onun için hayalindeki işten vazgeçtiğini bilse üzülmez mi sence?" diye sordu.

"Şu anki işime olan bağlılığımı pek takdir ettiği söylenemez," diye ona hatırlattım. "Şimdi, *Josephine* konusuna dönersek."

İç çekerek pes etti. "Joe'yu sevdim."

"İhtiyar Whittaker'dan yeteri kadar farklı mı sence? Yani, yaşlı, huysuz ve ailesi olmayan birinden?"

"Bence öyle. Karakterinin derinliğini çabucak anlıyoruz ve onu Hollywood'dan kovan eski sevgilisiyle olan geçmişi kesinlikle *Bir Kez'i* çağrıştırmıyor. İhtiyar Whittaker ailesini kaybetti ama Josephine'in zaten bir ailesi yoktu. Ayrıca

kadın oluşunun medyanın ve dünyanın ona nasıl davrandığını dikte etmesi bu kitabın ana fikrini oluşturuyor."

"Doğru," dedim. "Ve buna bayıldım ama bu beni bir sonraki düşünceme getiriyor. Belki de onun film endüstrisiyle olan bağlantısını daha sonraya bırakmalıyız."

Charlie'nin gözleri, sanki düşünceleri yükleniyormuş gibi Mac bilgisayarlarda çıkan o renkli çarkı hatırlıyordu. "Katılmıyorum," dedi yavaşça. "*Nadine*'in neden oyuncu olamadığını daha sonra öğrenmemizi tercih ederim. Bence orada gerilim yaratmak için bir fırsat var. Mesela Nadine, Jo'nun Oscar'ını bulduğunda, onun aslında oyunculuk yapmak istediği ortaya çıkıyor ve Jo ona fikrini neyin değiştirdiğini sorduğunda biz de geçmişi hakkında bir fikir ediniyoruz."

"Kahretsin."

"Ne oldu?"

"Yine haklısın."

"Üzgünüm," dedi. "Bunu kabul etmekte zorlanacaksın galiba."

Notlarımı bu şekilde güncelledim.

"Nadine oyunculuktan vazgeçmemeliydi," dedi Charlie.

Kelimeler bir dakikalığına havada asılı kaldı, apaçık bir tuzak. "Ama o temsilcilik yaparken çok para kazanıyordu," dedim.

"Para ona zevk vermiyor ama," diye hatırlattı.

Yazmaya devam ettim. "Temsilciliği seviyor."

"Oyunculuğu da seviyordu."

"Senin onun en büyük hayranı olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim," dedi. "Bu yüzden onun mutlu sona ulaşmasını istiyorum."

"Bunun o türden bir kitap olduğunu sanmıyorum, Charlie."

Dolgun dudaklarını bükerken aynı anda omuz silkti. "Göreceğiz bakalım."

Özenle bir araya getirdiğim metnime rağmen düzeltilerimizi yapma şeklimiz daha çok annem ve Libby'yle Central Park'ta amaçsızca dolaştığımız günlere benziyordu.

Metni önce şişirsek de sonra onu normal hâline döndürmeye çalışıyorduk ve Charlie dört cümleyi bir cümleye indirmek için bilgisayarımı kendisine doğru çekiyordu, ben de daha fazla övgü eklemek için tekrar geri çekiyordum; ta ki saatler sonra rolleri değiştirdiğimizi fark edene kadar. Artık övgüleri ekleyen o, *bense* cümleleri azaltmaya çalışıyordum.

Beni izlerken mırıldandı: "Her zaman bir köpekbalığı saldırısını yakından görmek istemişimdir. *Çıkan onca kanı.*"

Yüzüm alevlendi, birkaç zararsız müdahalenin yanı sıra belge yaptığımız değişikliklerle dolup taşıyordu. "Ben yine de süreci görmeyi seviyorum."

"Nora," dedi. "Bu başlı başına bir süreç zaten." Tüm belgeyi seçmek için uzandı, ardından da imleci *Tüm Değişiklikleri Kabul Et* seçeneğinin üzerine getirirken dirseğini ahşap masanın üzerinde kaydırıp benimkine yaslayıp onay için bana baktı.

Başımı salladım ama hareket etmeyip öylece durmaya devam etti, kolunun hafif teması vücudumdaki tüm sinirleri o noktaya çekmişti.

Aramızdaki duvarlar her an tekrar yükselebilirdi ve bu sefer buna dayanamazdım. Dün gece uyanık kalıp saatlerce konuyu ona nasıl açacağımı düşündüm ama nasıl olduysa ağzımdan sadece, "Geçen gece *kuzenine* rastladığımı söylemiş miydim?" cümlesi çıktı.

Bilerek manalı bir şekilde söylemiştim. Charlie çenesini kaşırken gözlerini kaçırdı. "Ağaçtan kedi yavrusu mu

kurtarıyordu, yoksa yaşlı bir kadına karşıdan karşıya geçerken yardım mı ediyordu?"

"Hiçbiri," dedim. "Sadece üstsüz bir şekilde araba yıkıyordu."

"Umarım bunca zahmeti için ona bahşiş vermişsindir." Bakışları tekrar benimkilere döndüğünde aramızdaki boşlukta çatırtılı bir elektrik akımı oluştu.

"Onun yerine, *Hey, dostum, sana bir tavsiye: üzerine bir şeyler giy. Burası aile dostu bir kasaba,* dedim."

Ayağa kalkıp masaya yaslanırken Charlie'nin dudaklarının kenarları seğirdi, gözleri pencereye sabitlendi. "Eğer bunu gerçekten söyleseydin, kadınlar örgü kulübü seni kasabadan kovardı. Gömleksiz Shepherd, Sunshine Falls'un vazgeçilmezidir."

Sesimi aynı tonda tutmak için mücadele ettim. "Onun senin kuzenin olduğunu bilmiyordum. Yoksa onunla çıkmazdım."

"Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin, Nora."

"Ah, biliyorum," diyerek ben de direttim. Artık bunu daha fazla görmezden gelemezdim. *Libby* konusunda elimden bir şey gelmese de bunu çözebilirdim. Öyle ya da böyle, aramızdaki bu gergin duvar bugün yıkılacaktı.

Bir nefes alıp devam ettim: "Özellikle de sen ve eski sevgilin arasında bir şeyler oluyorsa."

Gözleri tekrar bana döndü. "Öyle bir şey yok."

"Dün gece onu gördün, değil mi?"

"Çalışıyordum. Sadece yanıma uğradı."

Bakışlarımın şüpheyle kısıldığını hissettim. "Planlı bir ziyaret için mi?"

"Evet," diye itiraf etti.

"Kitap almak için mi?"

Çenesi tekrar kasıldı. "Pek sayılmaz."

"Takılmak için mi?"

"*Sohbet etmek için.*"

"Eski nişanlıların sıklıkla yaptığı gibi yani."

"Burası küçük bir kasaba. Birbirimizden kaçamayız. Bir şekilde havayı yumuşatmamız gerekiyordu."

"Ah, demek öyle,"

"Bana *ah* deyip durma," dedi sinirli bir sesle. "Aramızda hiçbir şey olmadı, olmayacak da."

"Bu beni ilgilendirmez."

"Kesinlikle." Her nasılsa bu onu daha da sinirlendirmiş ve benim de aramızdaki boşluğun giderek daraldığını şiddetli bir açlıkla farkına varmamı sağlamıştı. "Tıpkı kuzenimle çıkmanın beni ilgilendirmediği gibi."

"Bir daha onunla görüşmeye niyetim yok," dedim. "Ve kuzenin olduğunu bilseydim onunla asla çıkmazdım."

"Sen yanlış bir şey yapmadın," diye ısrar etti Charlie.

"Amaya ile vakit geçirerek sen de yanlış bir şey yapmadın," diye yanıtladım. Kavga etmekte ya çok iyiydik ya da çok kötüydük. Birbirimizin romantik hayatlarına kıyasıya destek vermemizden belliydi bu.

"Shepherd harika bir adam. Kasabanın en gözde bekârı. Listeniz için de mükemmel, tüm kaidelerinize uygun biri."

"Peki ya Amaya? O senin listene ne kadar uyuyor?"

"Listeye giremiyor bile."

"Oldukça uzun bir liste olmalı."

"Tek bir madde var," diye yanıtladı. "Çok spesifik."

Bana bakışı tenimi, kan dolaşımımı, içimdeki isteği uyandırıyordu. "İlişkinizin yürümeyecek olması çok üzücü," dedim.

"Ben de sen ve Shepherd için üzüldüm," derken gözleri parladı. "İkinizin iyi vakit geçirdiğini sanıyordum."

"Ah, aslında geçirdim," dedim. "Sadece şu anda istediğim şeyin güzel vakit geçirmek olmadığı ortaya çıktı."

Bana baktığı anda gözleri karardı; umarım şimdi onun için her zaman olduğu kadar netimdir ve aramızdaki bu gerginliği yok etmek istediğimi biliyordur. "Peki, sen ne istiyorsun, Stephens?"

"Ben sadece..." *Ya şimdi ya da asla.* Kendimi paraşütle atlamaya hazırlanıyormuş gibi hissediyordum. "Burada seninle olmak ve bundan sonrası için endişelenmemek istiyorum."

Bana yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapatırken kalbim küt küt attı. "Nora," dedi nazikçe.

"İstemiyorsan sorun değil," dedim hemen. "Ama ben seni haddinden fazla düşünüyorum. Ve aramıza ne kadar mesafe koymaya çalışırsam o kadar kötü oluyor."

Dudaklarını birbirine bastırdığında gözleri parladı. "Yani beni sisteminden atmaya mı çalışıyorsun?"

"Belki," diye itiraf ettim. "Ama belki de bir kez olsun kolay olanı istiyorumdur."

Alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Şimdi ben kolay mı oluyorum yani?"

Evet, diye düşündüm, *bana göre sen dünyadaki en kolay insansın.* Ama onun yerine, "Tanrım, umarım öylesindir," dedim.

Charlie güldü ama kahkahası çabucak sönüp bakışları yana kaydı. "Ya bunun bir yere varamayacağını zaten biliyorsam," dedi, "biz ne kadar istersek isteyelim hem de?"

"Başka biri mi var?"

Gözleri kocaman açılıp genişledi. "Hayır. Öyle bir şey değil. Sadece..."

"Charlie," dedim. "Sana söyledim. Bundan sonra olacakları düşünmek istemiyorum. Şu anda bununla başa çıkabileceğimden bile emin değilim."

Gözleriyle beni süzdü. "Emin misin?"

"Kesinlikle eminim," dedim ve bunda çok ciddiydim. "İstersen bir peçeteye imza bile atabilirim."

Bunu hangimizin başlattığından emin değildim ama ağzı benimkinin üzerinde, sıcak ve açtı; elleri her iki yanımdan aşağı inip tekrar yukarı çıktığında sanki bir kerede alabileceği kadarını almak istiyordu. Tereddüt yok, kibarlık yok, sadece arzu vardı. Beni kendine doğru çekip aramızdaki her milimi kapatırken parmak uçlarım gömleğine dolandı.

Saniyeler içinde bluzumu eteğimden çekip çıkarttı; elleri bluzumun önünde o kadar sert ve sıcak ki üzerimdeki ipeğe kıyasla dayanılmaz geliyordu. İçimden çaresiz bir ses yükseldi ve ikimizi de döndürerek beni masanın üzerine yatırdı, bana iyice yaklaşabilmek için eteğimi kalçalarıma kadar sıyırdı.

Onu kendime çektiğim anda dokunuşuyla yay gibi geridim. Dişleri boynumdayken ensemdeki parmakları kıvrılıp saçlarımda düğümlendi.

"Bunu kütüphanedeyken yapamayız," diye mırıldandım ağzına doğru ama ellerim beni dinlemeyerek hâlâ gömleğinin altından sırtında geziniyor, tırnaklarımı derisine batırıyordum. Tüylerim diken diken olmuştu.

"Kurallar hakkında endişelenmek istemediğini sanıyordum."

"Kamusal ahlaksızlık söz konusu olduğunda, bu bir kuraldan ziyade federal bir yasadır," diye fısıldadım.

Dudakları boğazımdan aşağıya indi ve bir elini altımda kaydırarak kalçalarımı onunkine doğru eğip ereksiyonunu bana yasladı. *Aman Tanrım.* "Bu sadece kıyafetlerimizi çıkarırsak geçerli sayılır."

Çıkardığım ses seksilikten daha uzak ya da *daha çok* ölmekte olan vahşi bir hayvandan aşağı kalır değildi. "Sadece emin olmak için soruyorum, birlikte çalışıyor olmamız *senin* açından sorun değil mi?"

Köprücükkemiğimi öperken sesi boğuk boğuk çıkıyordu. "İkimiz de bu konuda bana fazla yüklenmeyeceğini biliyoruz."

"Peki ya sen?" Avuçlarım arkamdaki masaya dayanmışken, bedenim belli belirsiz yükselerek ağzının bluzumun yakasının altına girmesini kolaylaştırırken normal bir konuşma yapıyormuşuz gibi davranmam tamamen saçmaydı.

"Sana yumuşak davranmak gibi bir niyetim yok, Nora."

Saçlarıma dolanan parmakları boynumdan aşağı doğru indiğinde nabzı dokunuşlarımın altında uğuldadı. Zihnim sanki bir öğütücüden geçip bir kaleydoskopa girmiş gibi hissediyordum. Parmakları daha yukarı çıkamayacak hâle gelene kadar kalçamın iç kısmında geziniyor ve gözleri neredeyse sarhoş bir parıltıyla ellerinin hareketini izliyordu.

Dizlerim onun için açıldı. Önce tüy kadar hafif, sonra daha da sert bir şekilde ellerini üzerimde gezdirirken çenesi gerildi. Parmakları dantelli iç çamaşırımın altına kaydığında kalçalarım yukarı kalkarak ona eşlik etti, odada bizim kesik kesik nefeslerimiz dışında tek bir ses yoktu.

"Boynunda kırmızı lekeler belirmiş, Nora," diye takıldı dudaklarını boğazımın üzerinde gezdirerek. "Yoksa bana kızgın mısın?"

"Çok kızgınım," diye soludum ağzı aşağılara inerken. Bir eli bluzumun üst düğmelerini çözmekle meşgulken serin hava tenimle buluşana kadar sutyenimi üzerimden çekip çıkardı.

"Bana bunu nasıl telafi edebileceğimi söyle," diye mırıldandı göğsüme doğru.

Ona kendimi daha da sunmak için yay gibi gerildim. "Bunu başlangıç olarak sayıyorum."

Göğsümü dudaklarının arasına alıp da içimden hafif bir inilti yükseldiğinde bağırmamaya çalıştım. Elleri yine eteği-

min altındaydı ve nefesi göğsümde takılıp kalıyordu. "Beni mahvediyorsun," diye mırıldandığını duydum.

Beni dudaklarına doğru çekti ve ağzından alçak bir inilti yükseldiğinde haykırmamaya çalıştım. Eli yine eteğimin altına kayarken nefesini göğsümde hissedebiliyordum. "Beni çaresiz bırakıyorsun."

Onu daha da yakınıma çektim, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Artık ikimiz de masanın üzerindeydik, uyluklarım onunkilere değiyor ve içimden kopan iniltileri bastırmak için ağzımı boynuna gömüyordum.

Kendimi tamamen kontrolden çıkmış hissediyordum ve dahası, beni böyle görmekten ne kadar hoşlandığını da görebiliyordum ve bu sadece içimdeki ateşi daha da körüklüyordu. Kontrolden çıkmak istiyordum. Beni böyle görmesini ve sebebinin kendisi olduğunu bilmesini *istiyordum*. Eli topuğumun sivri ucuna ulaşana kadar yanımda gezindi ve bacağımı daha yükseğe kaldırdı, birbirimize yaklaşmaya çalışırken bacaklarımı kalçasına dolandı.

Gidecek daha kuytu bir yerimiz olsaydı, çoktan gitmiş olurduk.

Kalbim küt küt atarken, "Seninle sevişmeyi o kadar istiyorum ki," diye hırıldadı ağzımın içine doğru.

"Ben de seninle sevişmek istiyorum," dedim.

Hafif bir kahkaha attı. "Seninle her şey bir yarış."

Ellerimi belinin altına kaydırdım, her şeyimle onu hissetmeye odaklandım, parmaklarım onu sıkıca kavradığında nefesi hırıltılı bir hâl aldı ve kalçaları onu daha fazla hissetmem için benimle hareket etti.

Bundan hiç bu kadar zevk almamıştım. *Bundan* hiç zevk aldığımdan bile emin değildim ama ayrıca Charlie'yi hiç bu kadar sınır tanımaz görmemiştim ve gücü beni âdeta sarhoş ediyordu.

"Tanrım," dedim nefes nefese, "içine girmek istiyorum."

O an içim çekildi ve sadece, "Tamam," dedim. Tüm kızgınlığımla başımı salladığımda tekrar güldü.

"Hayır, sen haklısın," dedi. "Burada olmaz."

"Fazla seçeneğimiz yok," diye belirttim.

"Nihayet bunu yaptığımızda, Nora," dedi benden uzaklaşıp bluzumun düğmelerini çözdüğü gibi kolayca ilikleyerek, "bir kütüphane masasında olmayacağız ve zamanımız da bu kadar dar olmayacak." Saçlarımı düzeltip bluzumu tekrar eteğimin içine soktu, sonra da kalçalarımı ellerinin arasına alarak beni masadan indirdiği gibi kendine çekti. "Bu işi doğru düzgün yapacağız. Kestirme olmadan."

23

Kütüphaneden bacaklarım titreyerek çıktım, kalbim sanki kırk dakikalık bir dans dersini yeni bitirmişim gibi çarpıyordu. Telefonumu kontrol etmeden saatler geçirmiştim ve her zamanki gibi e-postalarım birikmiş olmalıydı – hafta sonu konseptine nadiren saygı duyan patronumdan bir tane ve benzer düşüncelere sahip müşterilerimden de bir yığın– tabii Libby'den gelen sayısız mesajla birlikte.

Bugün kaydettiği ilerlemeye dair gönderdiği fotoğrafları görebilmek için güneş ışığına karşı gözlerimi kıstım. Goode Books'un kafesi artık rahat ve samimi görünüyordu; yanıp sönen minik ışıklarla bezenmiş vitrinde YAZ FAVORİLERİ ışıl ışıl parlıyordu. Fotoğrafların çoğunda Sally bir kenarda durmuş, gülümsüyor; bir tanesindeyse bir başparmağın kenardan çıktığı tuhaf bir karede de Libby kollarını açmış, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ve kafasının üzerindeki dağınık pembe topuzuyla kenarda duruyordu.

Kalp şeklindeki yüzü, on dört yaşındayken lisenin resim sergisine kabul edildiği zamanki hâliyle aşağı yukarı aynı görünüyordu; gururlu, kendinden emin ve yetenekli. Aramızdaki onca tuhaflığa rağmen onu böyle görmek beni çok mutlu ediyordu.

Harika görünüyor! diye yazdım. Mucizeler yaratmışsın!!! Aynı yer olduğunu anlamak mümkün değil!!

Teşekkürler! Her şey yolunda mı? Geç kalmak hiç senlik bir davranış değil.

On dakika önce Poppa Squat'ta buluşmamız gerekiyordu. Her şey yolunda. Bir dakika içinde oradayım, yazdım hemen.

Ama önce bir telefon görüşmesi yapmalıydım. Cadde boyunca uzanan yeşil banklardan birine oturdum; güneşin altında kavrulmuş metal âdeta yanıyordu, çantamı karıştırıp Shepherd'ın bana verdiği telefon numarasını aradım. Belki de onunla *ilgilenmediğimi* bildirmek eski kafalılık ama Shepherd iyi bir adamdı. Uzun süreli bir yok saymadan daha iyisini hak ediyordu.

Telefon üç kez çaldı ve bir kadın sesi "Dent, Hopkins ve Morrow. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diyerek cevap verdi.

Bir saniyelik şaşkınlığımın ardından, "Shepherd'ı arıyordum?" dedim.

"Üzgünüm, burada o isimde biri yok."

"Ee, ben... kiminle görüşüyorum acaba?"

"Ben Tyra," diyor, "Dent, Hopkins ve Morrow hukuk bürosundan."

"Yanlış numarayı aradım herhalde," diyerek telefonu kapattım. Daha sonra üzerinde okunaksız bir yazıyla yazılmış numaraların olduğu fişi bulana kadar tekrar çantamı karıştırdım. Shepherd'ın bana verdiği numara buydu aslında. Ama az önce aradığım numara Sally'nin bana verdiği numara olmalıydı. *Kız kardeşin için. İstediği numarayı buldum.*

Bugün içtiğim o devasa kahveden etkilenmemek için biraz yemek yiyebilirdim ancak Google'a hukuk bürosunun adını yazarken ellerimi titreten sadece aşırı kafein değildi.

Arama sonuçları ekranımda belirdiğinde sanki biri damarlarıma buz enjekte etmiş gibi oldum.

Dent, Hopkins ve Morrow: Aile Hukuku Avukatları Bürosu.

Libby, Sally'den boşanma avukatının numarasını mı istemişti? Bir an gözlerimin önündeki sokak, Arnavut kaldırımlı yollar ve soluk mavi gökyüzü şeritlere ayrılırmış gibi oldu. Ciğerlerim göğsümden çıkacakmış gibi hissettiğimde nefes alamaz oldum.

Bir anda kendimi eski dairemizde buldum, annemin ölümünden sonraki o korkunç haftalarda Libby'nin parçalanışını izliyor; ağlarken nefes alamayıp öğürene kadar onu sımsıkı tutuyordum.

Onun acısında boğuluyor, kendi acımı unutuyordum, acı kalbimin içinde katılaşarak âdeta kireçleniyordu.

Bazen, *Yalnız kalmak istemiyorum*, diyerek nefes nefese kalıyor bazen de, *Yalnızız Nora. Yapayalnızız,* diyordu.

Ona sıkıca sarılıp ağzımı saçlarına gömüyor ve yanıldığını söyleyerek *asla* yalnız kalmayacağına dair ona söz veriyorum.

Sen varsın, diyorum. *Sen her zaman yanımda olacaksın.*

Onca gece sarsılarak uyandığımda hiçbir şeyin değişmediğini fark ediyordum: Annem ölmüştü. Paramız yoktu ve Libby çok üzgündü.

Bazen uykusunda ağlardı. Bazen de o banyodayken uyandığımda yatağın soğuk tarafı beni paniğe sürüklerdi.

O günlerde acı, yatağımıza pusu kurmuş gölgeden ibaret bir canavar gibi bekler dururdu ve her gece küçülmek yerine büyüdükçe büyür, acımızdan beslenip kederimizle beslenirdi.

Bir gün sabahın erken saatlerinde Libby'yle battaniyelerin altında sarılmış yatıyorduk, ben onun çilek pembesi

saçlarını okşarken o da bana şöyle fısıldamıştı: *Artık burada olmak istemiyorum. Her şeyin sona ermesini istiyorum.*

Ve o aynı soğuk panik dalgası bedenime hücum etmiş, şişmiş, öfkeyle zonklamıştı.

Parayı, işi, okulu ya da sorumlu olacağım milyonlarca şeyi düşünmeden, *O zaman bir yerlere gidelim,* demiştim.

Ve gittik de.

Los Angeles'a indirimli gidiş-dönüş bileti aldım; hafta ortasında ve gece uçuşuydu. Vardığımızda sürgüsü çalışmayan köhne bir motele yerleştik ve her gece yatmadan önce sandalyelerden birini kapı kolunun altına sıkıştırdık.

Her sabah taksiye binip sahile gidiyor ve akşam yemeğine kadar orada kalıyorduk, yediğimiz yemekler daima ucuz ve aşırı yağlıydı. Annemin küllerinin bir kısmını kimseler bize bakmazken okyanusa döküyor, sonra da bir kanunu çiğneyip çiğnemediğimizden emin olamayarak çığlıklar atıp gülerek kaçıyorduk.

Daha sonra küllerin geri kalanını Doğu Nehri ile Hudson Nehri arasında paylaştırarak annemin parçalarını şehrin iki yakasına da serperek onun bizi sarmalamasına izin verdik. Ama halen daha onu tamamen bırakmaya hazır değildik.

Libby bir hafta boyunca ağlamadı ve sonra eve dönüş uçağındayken kalkış sırasında pencereden dışarı bakıp altımızdaki giderek küçülen suyu izleyerek fısıldadı: *"Bu acı ne zaman bitecek?"*

Bilmiyorum, dedim ona yalan söylediğimin farkında olduğunu bilerek. Çünkü bu acının asla bitmeyeceğine inanıyordum.

Çirkin, yürek burkan hıçkırıklara boğuldu ve diğer yolcular yorgun bakışlarla gözlerini bize diktiler. Onları gör-

mezden gelerek Libby'yi göğsüme çektim. *Dök içini tatlı kız*, diye mırıldandım tıpkı annemin bize söylediği gibi.

Hosteslerden biri ya yaşımızın büyük olduğunu sandığından ya da

kartları hazırladım. Eskisinden daha çok kavga ediyorduk, yeni rollerimiz bizi yıpratmış, kız kardeşimin bitmek bilmeyen kederi öfkeden bitkinliğe dönüşmeye başlamıştı. Aradan yıllar geçse bile hâlâ uykusundan ağlayarak uyanıyordu.

Sonra Brendan'la tanıştı ve okulu bırakmaya karar verdi.

Bana nişanlandıklarını söylediğinde hiç şaşırmadım. Tek düşünebildiğim, yalnız kalmaktan korkan genç bir kızdı.

Daha çok genç olduğundan, içten içe bu kararı istediği için değil de daha çok kendini güvende hissetme ihtiyacından dolayı verdiğinden endişelenmiştim. Ama gerçek şu ki aslında mutlu görünüyordu. Yıllar sonra ilk kez kardeşime kavuşmuştum.

Brendan ona iyi gelmişti. İşi alsın diye o kadar uğraştığım o etkinlik planlama işini bırakmasıysa o kadar hoşuma gitmemişti ama kız kardeşimin gözlerindeki o kederli bakış nihayet gittiğinde ben de derin bir nefes alabilmiştim.

Yıllardan beri *nihayet* iyiydi ve onca tantanaya rağmen –kaçırılan doğum günü partileri, sabahın erken saatlerinde yapılan toplantılar, yoğun programım yüzünden bir türlü rayına oturmayan ilişkiler– hepsi meyvesini vermişti.

O *iyiydi.*

Şimdi kocasının telefonlarını açmaktan kaçıyor ve bir boşanma avukatının numarasını alıyordu. *Üç haftasını* kocasından uzakta geçiriyordu. Belki de bu yüzden işkolik olmam birdenbire bu kadar önemli hâle gelmişti. Libby onaylamadığı için değil bana ihtiyacı olduğu için. Bana ihtiyacı vardı ve ben yanında değildim.

İçimdeki korku bir orman yangını kadar şiddetli ama bir o kadar da buz gibiydi.

Her zaman oradaydı işte; sonradan edindiğim kontrol duygumun, tüm o listelerimin ve çelik gibi dış görünüşümün altında saklı olan korku *her zaman* oradaydı.

Libby, Sally'ye tıpkı annem gibi olduğumu söylediğinde yanılıyordu. Annem istediği şeylerin peşinden koşmak için durmadan çalıştı. Benim içinse koşmak geçmişten kaçmak demekti.

Paranın tekrar bitmesinden, açlıktan ve başarısızlık korkusundan. Bir şeyi ona sahip olamadığımda beni yok edeceğini bilecek kadar çok istemekten. Birlikte olamayacağım birini sevmekten, kız kardeşimin parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gitmesini izlemekten. Nasıl tamir edeceğimi bilmediğim bir şeyin bozulduğunu seyretmekten.

İkinci kez üstesinden gelemeyeceğimi bildiğim o korkuyu yaşamaktan...

Ayaklarımın altındaki zemine odaklandım ve kendimi şu âna geri getirmeye çalıştım.

Atacağım bir sonraki adımları birer birer zihnimdeki sütuna yazmaya başladım.

Paranın satın alabileceği en iyi boşanma avukatını bul.

Libby'ye tek başına karşılayabileceği ya da kızlarla paylaşabileceğimiz bir daire bul. (Hepimiz Charlie'nin kirası sabit dairesine sığabilir miydik?)

Bu süreçte ona yardımcı olması için bir danışman bul.

Muhtemelen kiralık katil de tutarız. Ya da kiralık katil değil de Brendan'ın ne yapmış olduğuna bağlı olarak en azından küçük intikamlar alabilen –Brendan'ın yüzüne içkisini fırlatabilecek, arabasının yan tarafını anahtarla çizebilecek– biri de olabilir ama onu Libby'nin şişmiş ayaklarını ovarken ona sevgiyle bakmaktan başka *bir şey* yaptığını hayal etmek zordu.

Son olarak da listenin en önemli ve en acil maddesi: Libby'yi şu anda olabildiğince mutlu etmeye çalış. Kendisini bana açacak kadar güvende hissetmesini sağla.

Omuzlarımdaki gerginlik kalktı. Ciğerlerim rahatladı. Artık sorunun ne olduğunu bildiğime göre düzeltebilirdim.

* * *

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?" dedim.

Libby, Poppa Squat patates kızartmalarımızı batırdığımız mayonez ketçap karışımından başını kaldırıp homurdandı. "Dostum," dedi kesin bir ifadeyle. "*Yine mi bu?* Kendi hayatına odaklan, kardeşim."

Ona karşılık vermek yerine cümlesini görmezden geldim. "Listede sırada ne var?"

Rahatladı. "Sorduğuna sevindim çünkü harika bir fikrim var."

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?" dedim. "Alkolle doldurulmuş su parkı iyi bir fikir değil."

"Herkesin görüşü kendine diyelim." Ellerini birbirine sürterek parmak uçlarındaki tuzu silkeledi. "Ama asıl bahsedeceğim şey bu değil. Kitapçıyı nasıl kurtaracağımı buldum."

"Bir kasaba meydanında kaç tane bronz heykel *olabilir?*"

"Bir *balo*," dedi Libby. "Mavi Ay Balosu. *Bir Kez*'deki gibi."

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Önümüzdeki günlerde mavi ay var mı ki?"

"Konumuz o değil."

"Doğru. Asıl mesele şu ki..."

"Büyük bir bağış toplama fırsatı!" dedi. "Sally'nin et-

kinlik şirketi olan bir tanıdığı var. Bize bir dans pisti ve ses sistemi ayarlayabilir, sonra da etrafı süslemek ve tatlı satışı için turta getirecek gönüllüler buluruz. Her şeyi kasaba meydanında yaparız, tıpkı kitaptaki gibi."

"Bu çok iş demek," dedim tereddütle.

"Bunu tek başımıza yapmayacağız ki," diye ısrar etti. "Sally şarap tadımından sonraki hediyeleşme için çoktan herkesi aradı, Amaya da barda olacak ve Gertie de..."

"Anarşist barista mı?"

"Asheville'de dağıtmamız için el ilanları hazırlamayı teklif etti. Mug + Shot tam bir meşrubat çeşmesine dönüşecek. Ayrıca zaten içki ruhsatları da var, o yüzden birkaç sert kokteyl de yapabilirler. Kasabanın yarısı çoktan bir işin ucundan tuttu bile." Elini yapışkan tezgâhın üzerine getirdi. "Çocuk oyuncağı olacak. Gerçekten de kolay bir iş. Tek sıkıntı şu ki..."

"Eyvah," dedim Libby'nin yüzünü buruşturduğunu görünce.

"Sally ve ben Dusty'yle internet üzerinden bir Soru-Cevap bölümü yapmanın harika olacağını düşündük. Sonra da belki tanıtımını yapmak için bize imzalı kitaplarından gönderir. Tabii onun için bir sakıncası yoksa! Ve tabii senin için de tüm bunları ona sormanın bir sakıncası yoksa."

Avuçlarını birbirine bastırıp yalvarırcasına hareketler yapıyordu şimdi.

"Önümüzdeki iki haftayı böyle mi geçirmek istiyorsun?" dedim şüpheyle. "Dinlenmeden mi? Kitap okumadan, film izlemeden, güneşin altında uzanmadan?"

"*Maalesef*."

İster dikkatini dağıtmak için olsun ister kontrolü ele almak için isterse de yeni bir hayatı deneyimlemek için olsun, istediği şey buydu ve bunu ne yapıp edip elde edecekti.

"Dusty'ye soracağım."

Libby kollarını boynuma dolayıp yanaklarımı defalarca öptü. "O zaman oldu bu iş! Yerel bir işletmeyi kurtarıyoruz."

Pek ikna olmamıştım ama o mutluydu ve Libby'nin mutluluğu benim her daim tercih ettiğim bir ilaç olmuştur.

24

"Tabii ki, tabii ki!" Dusty, kendine özgü o tarzıyla hem biraz hiperaktif hem de belli belirsiz bir ifadeyle konuşuyordu. "Yardım etmeyi çok isterim, Nora. Ama... ben Sunshine Falls'a hiç gitmedim aslında. Yıllar önce tesadüfen arabayla geçmiştim sadece."

"Ah, buradaki insanlar kitabına *bayılıyor*," derken arkamı dönüp kulübenin yan tarafına, Libby'nin piknik battaniyesinin üzerine uzanmış, bir yandan konuşmama kulak kabartırken bir yandan da güneşlendiği yere baktım. Bana cesaret vermek istercesine iki elinin de başparmaklarını havaya kaldırdığında ben de öksürerek boğazımı temizleyip konuşmama devam ettim. "Kasabanın her yerinde hikâyenin farklı bölümleriyle ilgili plaketler konulmuş. Gerçekten çok şirin."

"Gerçekten şirin mi?" Bu sözleri hayranlıkla tekrarladı. Muhtemelen ağzımdan eski bir Latince lanet gibi çıktığı içindir.

Sesim daha da yükseldi. "Evet!"

Bir müşteriden iyilik isterken kendimi kötü tuhaf hissediyordum, özellikle de zaten burada olduğumu, Charlie'yle yüz yüze çalıştığımı itiraf etmem gerektiği için.

Dusty şehirde olmadığımı duyunca çok şaşırdı ve *buraya* kız kardeşimle geldiğimi açıkladığımdaysa bir kız kardeşimin olmasına daha da şaşırdı.

Görünüşe göre en uzun süreli müşterimin benim hakkımda bildiği tek şey New York'tan asla ayrılmadığım ve her zaman telefonla ulaşılabilir olduğumdu.

Biraz işin iç yüzünden bahsettikten sonra ona Goode Books'un içinde bulunduğu kötü durumu anlattım ve bağış kampanyası düzenleme planımızı açıkladım: Dusty'nin katılımıyla birlikte, dükkândan kitap alan herkese açık bir çevrimiçi kitap kulübü.

"Herhalde hayatımın bir saatini," dedi, "dünyanın en iyi menajeri için feda edebilirim."

"Son zamanlarda *en sevdiğim* müşterim olduğunu söylemiş miydim?"

"Bunu bana hiç söylemedin," dedi. "Ama yıllar boyunca bana çok pahalı şampanyalar *gönderdin*, o yüzden ben de öyle olduğumu düşünmüştüm."

"*Duygusuz*'un edisyon süreci bittiğinde sana bir *havuz dolusu* şampanya göndereceğim."

Libby battaniyesinin üzerinde doğrulup parmağıyla beni işaret etti. *GÖRDÜN MÜ BAK? ALKOLLE DOLDURULMUŞ SU PARKI*, diye muzaffer bir edayla bağırarak Sally'yi arayıp iyi haberi vermek için içeri fırladı.

Dün dayanamayıp Brendan'a aralarında bir sorun olup olmadığını sormak için mesaj atmıştım ama cevap vermemişti, şimdilik buna pek odaklanmamaya çalışıyordum.

"Sana bir şey sorabilir miyim Dusty?" dedim.

"Elbette! Sor bakalım."

"Neden Sunshine Falls?"

Durup bir an düşündü. "Sanırım dışarıdan basit bir yer gibi görünüyor olsa da orayı tanıdığında tamamen farklı bir şeye dönüşebilecek bir yere benzediğindendi. Sanki onu anlamak için zaman ayıracak sabrı gösterebilirseniz güzel bir yer olabilecekmiş gibi."

* * *

Sally, Gertie, Amaya ve bir sürü tanıdık yüz, önümüzdeki birkaç gün boyunca balo hazırlıklarını tamamlamak için dükkâna girip çıksalar da ben nihayet işime konsantre olabilecektim. Bu arada Libby, planlama kasırgasının merkezinde bir görünüp bir kayboluyor, diğer müşterilerin hoşnutsuz bakışları arasından özür dileye dileye yüksek sesle telefon görüşmeleri yapıyordu.

Charlie ve ben çoğunlukla sadece e-posta üzerinden çalışıyorduk. Aynı odada çok uzun süre kalırsak Libby'nin –ve hatta Sally'nin bile– aramızda neler olup bittiğini anlayacağından ve bunun da her şeyi daha da karmaşık hâle getireceğinden emindim çünkü.

Libby'nin Charlie'yi onaylamama konusundaki sözlerine inanıyordum ama şimdi bir yanım bunun başka bir şey yüzünden olup olmadığını merak ediyordu. Eğer benim flört uygulamalarını kullanmamı bir tür başlangıç olarak görüyorsa fena hâlde yanılıyordu. Her iki durumda da o kendi ilişkisinin çatırdamasıyla uğraşırken tüm bu kaçamakları gözler önüne sermeme gerek yoktu.

Bunu her düşündüğümde midem bulanıyordu ama dürüst olmak gerekirse Charlie'yle olan e-postalarımız tam bir profesyonellik timsaliydi. Ne var ki mesajlaşmalarımız öyle değildi ve bazen Libby'nin yarattığı kaosun ortasından gizlice kaçıp kimsenin beni göremeyeceği bir yerde onları okumak zorunda kalıyordum.

Çoğu zaman Charlie beni yakalıyor ve dükkânda gizlice dolaşıp bulabildiğimiz her yerde yalnız kalabilmek için saniyeleri çalıyorduk. Banyo koridoru. Çocuk kitapları odası. Kurgu dışı kitapların olduğu kimselerin uğramadığı bölme. Gözlerden uzak olduğumuz ama yine de çıt çıkarmamız gereken yerler. Bir keresinde beni arka kapıdan dükkânın

arkasındaki ara sokağa çekmiş ve daha kapı kapanmadan bedenlerimiz birbirine kenetlenivermişti.

"Yıllardır uyumamış gibi görünüyorsun," diye fısıldadım.

Avuçlarını kalçama doğru kaydırıp sıkıca kavrayarak beni kendisine doğru çekti ve ağzını kulağımın yanına yaklaştırdı. "Düşünecek çok şeyim var." Elleri her bir kıvrımımı test edercesine vücudumun üzerinde geziniyordu. "Hadi, bir yerlere gidelim."

"Nereye?"

"Annemle kız kardeşinin görüş alanında olmayacağımız herhangi bir yere," dedi. "Ya da işitme mesafesinde."

Beyaz bir tahtaya yazılmış Libby ve Şirketi'nin bin maddelik kontrol listesinin olduğu yöne baktım.

İtinayla yapıştırdığım kalbimdeki tüm çatlaklar acı içinde sızlıyordu, beynimi donmuş gibiydi sanki. Charlie'yi istiyordum ama burada kız kardeşim için başarmaya çalıştığım şeyleri de düşünmeden edemiyordum.

Tekrar o bal gibi gözlerine baktığımda içlerinde kayboldum, sanki kaçacak hiçbir yerim yokmuş gibi. Çünkü elleri üzerimdeyken bunu yapmaya gücüm yoktu. "Nereye olursa mı?" diye sordum.

"Sen nereye istersen."

* * *

Libby kendini Çalışma Modu'na o kadar kaptırmıştı ki Target'a gelmek konusunda ısrar bile etmeyerek yalnızca bağış toplama etkinliğinin alışveriş listesini incelemekle yetindi. Sally, müşteri gelirse diye kasada durmayı kabul edince de biz de Charlie'nin kasabadayken ödünç aldığı külüstür bir Buick'le yola çıktık.

Klima çalışmıyordu ve hava cayır cayır yanarken güneş üzerimize sert bir şekilde vuruyor, çimen kokulu rüzgâr

topladığım saçlarımı tel tel çözüyordu. Tüm bunlar, Target'ın serin havasını ve o yapay temiz kokusunu daha hoş hâle getiriyordu. Dışarıda çok fazla zaman geçirdiğimizi düşünmesem de marketin çıkıştaki güvenlik kamerasında tenimin esmerleştiğini, burnumun üzerinde Libby'ninkiler gibi çiller belirdiğini ve nemli havanın saçlarımı hafiften dalgalandırdığını gördüm.

Charlie beni kendimi incelerken yakaladı ve "Ne kadar 'seksi ve pahalı' göründüğünü mü düşünüyorsun?" diye takıldı.

"Aslında..." Market fişini elime aldım. "Seni ne kadar çok çalıştıracağımı hayal ediyorum."

Gözleri parladı. "Bunu kaldırabilirim."

Doğruca kulübeye gittik ve serin sessizliğe adımımızı atar atmaz bunun Charlie'yle şimdiye kadar tamamen yalnız olduğumuz tek gerçek an olduğunun farkına vardım ama Libby'nin buraya gelmesi çok uzun sürmeyecekti ve görünüşe göre terden gömleği üzerine yapışan Charlie'den başka odaklanmam gereken daha önemli şeyler vardı.

"Sen arkadan başlayabilirsin," dedim ve ihtiyacımız olan diğer şeyleri toplamak için merdivenlere yöneldim. Kollarımda nevresim takımlarıyla arka kapıyı tekmeleyerek açtığımda Charlie'nin çoktan çadırı kurmuş olduğunu gördüm.

"Ah, işte şimdi beni şaşırttın."

"Ben de bir köpekbalığını sersemletmek istiyorsan gözlerinin arasına vurman gerektiğini sanıyordum."

"Hayır," dedim. "Çadır kurabilmek de aynı derecede etkilidir."

Çadırın içine çömeldi ve Target'tan aldığımız şişme yatağı açmaya başladı, Libby'yle ben her ne kadar kampa gitsek de hâlâ Stephens kadınlarıydık. "Bu işte nasıl bu kadar iyisin?" diye sordum.

"Çocukken babamla çok kamp yapardık." Yoğun gün ışığı yüzünün her keskin çizgisini belirginleştirmiş, gözlerini baldan çok pekmeze benzemişti.

"Buraya geldiğinden beri hiç onun yanına gittin mi?"

Charlie başını iki yana sallayarak birkaç saniye sonra, "Beni burada istemiyor," dedi.

Ses tonu, kaşları, ağzı; onunla ilgili her şey o an taş gibi bir ifadeye büründü, sanki sadece gerçeği, kendisini etkilemeyen nesnel gerçekleri anlatıyormuş gibi. "Buraya geri dönüp onlarla çalışmak için kasabada kalmaya karar verdiğimde bundan pek mutlu olmadılar."

İnsanlar buna gerçekten de kanıyor mu diye merak ettim. Charlie kendisi için önemli olan şeylerden bahsettiğinde insanlar, anlaşılabilmek ve bunun için mücadele eden biri yerine olaylara düz bir bakış açısıyla bakan soğuk bir adam mı görüyordu?

Boğazımı sıkan düğümü yutmaya çalıştım. "Seni burada istediklerine eminim, Charlie. Hatta başından beri istedikleri şey buymuş gibi görünüyor."

Çenesiyle satın aldığımız uzatma kablolarının durduğu veranda masasını işaret etti. "Hava pompasını fişe takar mısın?"

Sonraki birkaç dakika boyunca pompa gürültüyle uğuldarken sessiz kaldık. O sırada dolaptan çıkardığım vantilatörleri kurup prize taktım. Charlie nevresim takımlarını yatağa sererken ben de kâğıt fenerleri asarak sinek kovucu mumları düzenli aralıklarla yerleştirdim.

Ben artık dayanamayacak raddeye gelene kadar sessiz kaldık. Adını söylemeye karar verdiğimde omzunun üzerinden bana baktıktan sonra dönüp şişme yatağın kenarına oturdu.

"Eminim baban sen burada olduğun için minnettardır," dedim. "İkisi de öyle olmalı."

Alnındaki teri silmek için elinin tersini kullandı. "Ona bir süre burada kalacağımı söylediğimde bana üzerine basa basa şöyle söyledi: *Oğlum, burada ne yapabileceğini sanıyorsun ki?*

Verandada onun tam önüne bağdaş kurarak oturdum. "Ama siz ikiniz yakın değil miydiniz?"

"Öyleydik," dedi. "Öyleyiz. O tanıdığım en iyi insan. Ve çok da haklı, ona yardım etmek için yapabileceğim pek bir şey yok. Demek istediğim, işleri devam ettiren, onların ihtiyaç duyduğu şeylerde yardımcı olan kişi Shepherd. Benim yapabileceğim tek şey kitapçıyı işletmek."

Kalbim sızladı. O duyguyu ben de biliyordum; hiçbir şeye yeterli olamamak... Annemi kaybettikten sonra Libby'nin ihtiyacı olan şeyi vermek için nasıl da çırpındığımı ve defalarca bunda başarısız olduğumu hatırladım. Ona şefkat gösteremedim. Sihri hayatımıza geri getiremedim. Elimdeki tek şey çaresizlikti.

Annemizin anısını, ikimizin de sevdiği birinin hayaletini çaresizce yaşatmaya çalışıyordum.

Şimdi daha önce kaçırmış olduğum şeyi görebiliyordum. Sadece Charlie'nin kendini buraya ait hissetmemesi değildi mesele, eğer *hissetseydi* nasıl biri olacağını görmesiydi. O zaman pek önemsememiştim ama Shepherd'ı toplantı salonunda Clint'le birlikte ilk defa gördüğümde sadece aynı boya ve yapıya sahip olduklarını değil, aynı zamanda fiziksel açıdan da birbirlerine çok benzediklerini fark etmiştim. Aynı yeşil gözler, sarı saçlar, aynı sakal.

Charlie'nin yanına tırmandığımda yatak ağırlığımın altında ezildi. "*Sen* onun oğlusun, Charlie."

Ellerini bacaklarından aşağı kaydırarak iç çekti. "Bu lanet olası şeyde iyi değilim." Ellerini yüzüne kapatıp kendini şişme yatağa bıraktı ve gözlerini çadırın cibinlikli tavanına

dikti. Charlie'nin bize önerdiği bu yöntemle Libby'yle ben bu gece yıldızların altında uyumuş sayılacaktık. "Hayatımda hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim. Her şey altüst olurken benim yapabildiğim tek şey, her gün aynı saatte dükkânı açmak."

"Bana anlattıklarına bakılırsa bu çok büyük bir gelişme." Ona doğru yaklaştım, sanki güneş sıcağını onun teni üzerinden yayarmışçasına ılık bir koku etrafımı sardı. Masmavi gökyüzünü kaplayan bulutlar pamuk şeker misali havada süzülüyordu. "Sen işe yaramaz değilsin, Charlie. Şu başardıklarına bir baksana."

Bana bir bakış attı. "Nasıl çadır kurulacağını biliyorum Nora. Nobel'e layık olmasa da."

Başımı iki yana salladım. "*Onu kastetmiyorum*. Sen..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordum. Kelime dağarcığımın beni böyle hayal kırıklığına uğratması nadirdir. "Düzenli birisin."

Gülerken gözleri ışıl ışıl parladı. "Düzenli mi?"

"*Hem de son derece*," dedim çabucak. "Kusursuz mükemmellikten bahsetmiyorum bile."

"Beni bir sözleşmeymişim gibi anlatıyorsun," dedi gülerek.

"Ve iyi bir sözleşme hakkında ne düşündüğümü *biliyorsun*."

Sırıtışı daha da arttı. "Aslında ben sadece ıslak bir peçeteye yazılmış kötü bir sözleşme hakkında ne hissettiğini biliyorum." Yatağa tamamen uzanınca ben de aramızda sağlıklı bir boşluk bırakarak yanına uzandım.

"İyi bir sözleşme..." diyerek bir an düşündüm.

"Sevimli midir?" diye tamamladı Charlie muzip bir tavırla.

"Hayır."

"Çekici mi?"

"Eh, biraz."

"Dayanılmaz mı?"

"Dehşet seksi," diye cevapladım. "Karşı konulamaz. İçinde harika özellikleri ve ilgili tarafların çıkarlarını gözeten uzlaşmaların madde madde sıralandığı bir listedir. Beklediğin gibi çıkmasa bile tatmin edicidir çünkü gece gündüz bunun için çalışırsın. Her ayrıntı olması gerektiği gibi olana kadar da devam edemezsin."

Göz ucuyla Charlie'ye baktığımda gözlerinin zaten bende olduğunu gördüm. Aramızdaki boşluk da ateş de iyice yükseliyordu. "Amaya ile aranızda neler geçti?" Bu soru ben daha farkına bile varamadan ağzımdan çıkıvermişti.

Ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, neredeyse evleniyordunuz. Yanlış giden neydi?"

"Pek çok şey."

"Ah, yani bu kadar açık sözlü olman gibi mi?" diye takıldım.

Dudakları iyice aşağı düştü. "Ya da belki de benim zevkime göre yeterince ukala değildi."

Bir süre sonra bakışlarımızı tekrar pamuk şeker yumuşaklığındaki bulutlara çevirdik ve o anlatmaya başladı: "Lisedeyken çıkmaya başlamıştık. Sonra o New York Üniversitesi'ne gitti ve ben de bir süre devlet üniversitesinde okuduktan sonra onun peşinden gittim."

"İlk aşkın mıydı?"

Evet dercesine başını salladı. "Üniversiteyi bitirdiğimizde Asheville'deki yerlere bakmak istedi. Onun buraya geri taşınmak isteyeceği, benim de taşınmak istemeyeceğim o zamana kadar aklımın ucundan bile geçmemişti ve aramızdaki iletişim o kadar kötüydü ki bu konu pek gündeme gelmemişti."

"Uzun mesafeden ilişkinizi yürütmeyi denediniz mi?"

"Bir yıl boyunca," dedi. "Hayatımın en kötü yılıydı."

"Asla işe yaramaz," diye ona hak verdim.

"Her gün ayrılıktan daha beterdi. Ya birbirimizi sürekli hayal kırıklığına uğratıyor ya da geride tutuyorduk. Sonunda ilişkimizi tamamen bitirdiğimizde annem çok üzülmüştü. Onun yaptığı hataların aynısını benim de yaptığımı, önceliklerimi belirlemezsem yalnız kalacağımı söyledi."

"O sadece senin geri dönmeni istiyordu," dedim. "Ve Amaya da bunun için en hızlı yoldu."

"Belki de." Sanki bir şeyi kabullenmiş gibi uzun bir nefes verdi. "Birkaç yıl neredeyse hiç konuşmadık ve sonra..." Tereddüt ederek devam etti: "Tatil için eve geldiğimde Amaya'nın biz ayrıldıktan birkaç hafta sonra kuzenimle çıkmaya başladığını öğrendim. Geçen gece benimle buluşmak istemesinin sebebi de bu konuyu açıklığa kavuşturmak istemesiydi."

Şaşırarak kollarımın üzerinde doğruldum. "Bir dakika. *Eski nişanlın kuzeninle* mi çıkıyordu? *Shepherd*'la mı?"

Evet manasında başını salladı. "Aslında ailem bana bunu söylememeye karar vermişti ama ben yine de bir şekilde öğrendim ve ondan sonra da yine zorlu bir dönem yaşadık."

Ve işte böylece, Charlie'nin küçük bir parçası daha yerine oturmuş oluyordu.

"Burada tanışabilecekleri pek fazla insan yok," diye devam etti, "bu yüzden onları tam olarak suçlamadım ama aynı zamanda..."

"Olanları siktir ettin, değil mi?"

Elini başının arkasında gezdirip sonra da yastık gibi oraya sıkıştırdı. "Bilmiyorum, mutlu olmayı hak ediyor sonuçta. Shepherd'ın ona bunu verebilme ihtimali çok daha yüksekti."

"Neden?" Sorumu anlamamış gibi kaşlarını çatıp bana baktı, "Birini mutlu etme konusunda neden onun senden daha fazla şansı olsun ki?"

"Hadi ama Stephens," dedi alaycı bir tavırla. "Ne demek istediğimi en iyi sen anlarsın."

"Kesinlikle anlamıyorum," diye ısrar ettim.

"Aklınızda sadece tek bir *tip* erkek var, belirli bir motif," diye açıkladı kendini. "İşte Shepherd da her kadının âşık olduğu adam. Ailemin istediği oğul, boş zamanlarında sallanan sandalyeler yaparken bir yandan da babamın benim için hayal ettiği işin başında. Hatta benim hayalimdeki okula bile o gitti."

"Cornell mi?"

"Oraya futbol bursu alarak gitti," dedi Charlie. "Ama kahrolasıca çok da zekidir. Onunla sen de çıktın, yani nasıl biri olduğunu biliyorsun."

"Onunla çıktım," dedim, "bu yüzden de yanıldığını söyleyebilirim. Zeki olmamasından bahsetmiyorum elbette. Onun birini mutlu etmek için daha fazla şansı olduğu konusunda."

Gülümsemesi soldu ve bakışlarını tekrar gökyüzüne çevirdi. "Neyse ne. En azından Amaya konusunda gerçek buydu. Ayrıldığımız esnada hatta bana şöyle dedi: *Eğer birlikte kalırsak, hayatımızın geri kalanında hep aynı günü yaşayacağız.* Ki bu cümleyi daha sonra pek çok defa duydum." Başını iki yana salladı. "Her neyse, bu yüzden buluşmak istedi işte. Olanlar sonrasında özür dilemek için."

Birden yanaklarımın kızardığını hissettim. "Böyle düşünmen çok hoş, Charlie. Ama sana nasıl baktığını göz önünde bulundurursak tüm bu aynılığın artık ona o kadar da itici gelmediğine eminim."

"Sorun sadece onun için çok sıkıcı olmam değildi. Çocuk da istediğine karar verdi ya da sanırım en azından istediğini *kabul etti* ve benimle olmasının sebebi bir gün fikrimi değiştireceğimi ummasıydı."

Ona doğru dönüp yüzüne baktım. "Değiştirmedin mi peki?"

"Çocuk *olmaktan* nefret ederdim." Kolunu başının altında kavuşturup garip bir sinsilikle bana baktı. "İnsanların buna nasıl katlandığı hakkında hiçbir fikrim yok ve ben kesinlikle bundan zevk almazdım. Çocukları severim ama hiçbirinden sorumlu olmak istemem."

"Katılıyorum," dedim. "Yeğenlerimi dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum ama Tala ne zaman kucağımda uyuyakalsa babası gözleri dolu dolu bir şekilde, '*Sen de bir gün kendi çocukların olsun istemez misin, Nora?*' diyor. Ama çocuğun olduğunda bir tek sana bel bağlar. Hem de sonsuza kadar. Yaptığın herhangi bir hata, herhangi bir başarısızlık onları da etkiler ve eğer sana bir şey olursa da..."

Boğazım düğümlendi.

"İnsanlar çocukluğun tamamen sihirli ve sorumlulukların olmadığı bir dönem olarak hatırlamayı severler ama işin aslı öyle değildir. Etrafınızda olup bitenler hakkında hiçbir kontrolünüz yoktur. Her şey hayatınızdaki yetişkinlere bağlıdır ve... bilemiyorum. Libby'nin ne zaman yeni bir bebeği olsa sanki kalbimdeki o sihirli evde yeni bebeğe yer açmak için her şeyi en baştan düzenlemek kalıyormuş gibi hissediyordum. Ve bu her zaman canımı yakıyordu. Korkunç bir his. Sana ihtiyacı olan bir kişi daha."

Kalbini kavrayan minik bir el daha.

Kendimi toplayıp güçlü bir nefes aldım. "Sana bir şey söyleyebilir miyim? Başka bir sır?"

Işığın altında gözlerini süzerek bana baktı. "JFK'yi kimin öldürdüğü konusuna geri mi döndük?"

Başımı hayır dercesine salladım. "Sanırım Libby boşanıyor."

Kaşları endişeyle çatıldı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Henüz bana bir şey söylemedi. Ama Brendan'ın telefonlarına cevap vermiyor ve iyi uyuyamıyor. O zamandan beri bu konuda bir sorun yaşamamıştı..." Charlie'nin varlığı beni bir kez daha ele geçiriyordu. İleriyi düşünmemi, olası her senaryoya karşı tetikte olmamı zorlaştıracak şekilde tamamen ona odaklanıyordum.

Ya da belki de gerçekten *çok* düzenli ve mükemmeliyetçi olduğunu bildiğim için her şeyi iradesinin gücüyle düzeltebileceğine inanmak kolay geliyordu, bu yüzden de tüm bu kaotik duygularımı onun yanında serbest bırakmak güvenli geliyordu.

"Annen öldüğünden beri mi?" diyerek cümlemi benim için tamamladı.

Başımı sallayarak parmaklarımı aramızdaki serin yastığın üzerinde gezdirdim. "Benim için gerçekten önemli olan tek şey, ihtiyacı olan şeylere sahip olduğundan emin olmaktı. Ve şimdi hayatını değiştirecek bir şey yaşıyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum. Demek istediğim bana bundan bahsetmedi bile. Yani burada işe yaramaz biri varsa..."

Eli tüy gibi sırtımdan aşağı kaydığında omurgamın üzerinde yatıştırıcı bir etki bırakıp saçlarımın altında durdu. "Belki de," dedi, "onun yapmanı istediği şeyi zaten yapıyorsun. Sadece burada onunla birlikte olarak."

Ona baktığımda kalbimin göğsüme sığmadığını hissettim. "Belki babanın da senden istediği tek şey budur."

Nazikçe boynumu okşayıp sonra durdu. "Aradaki fark şu ki senin burada olmanı isteyen Libby'ydi. O ise benim gelmemi istemedi."

"Pekâlâ, eğer tek ihtiyacın olan buysa," dedim sessizce, sanki bir sırmış gibi. "Charlie, lütfen burada olur musun?"

Öne doğru eğilip beni usulca öptüğünde nane kokulu nefesini ve sıcak tenini içime çekerken parmakları çenemde gezdi. Geri çekildiğinde bütün sinir uçlarım kehribar rengi gözlerinin altında tir tir titriyordu.

"Evet," deyip beni kendine doğru çekerek kolunu belime dolayıp çenesini omzuma yasladı. Gömleğimin altına kayan parmakları karnımın üzerinde gezinirken, "Sana söylemiştim, Nora," diye mırıldandı kulağıma. "Seninle her yere gelirim."

Bazen son sayfasını okuyup her şeyi bildiğinizi düşündüğünüz bir kitap bile sizi şaşırtmanın bir yolunu bulurdu.

25

"Ellerin niye böyle kokuyor?" diye sordu Libby avuç içlerimi gözlerinin üzerine bastırmış bir hâlde arka kapıdan onu geçirirken.

"Ellerim *kokmuyor*."

"Yeni TV gibi kokuyor."

"Öyle bir koku yok."

"Evet, var. Yeni TV Kokusu."

"Yeni Araba Kokusu demek istiyorsun galiba."

"Hayır. Televizyon kutusunu açıp üzerindeki tüm jelatinleri çıkardığında televizyonun yüzme havuzu gibi kokmasına benziyor bu."

"O zaman neden sadece yüzme havuzu gibi koktuğumu söylemiyorsun?"

"Yoksa bize devasa bir televizyon mu aldın?"

"Sana bir daha sürpriz falan yok," diyerek ellerimi gözlerinden indirdiğim anda çığlık atmaya başladı.

Charlie'yse buna yerinden sıçrayarak tepki verdi. Libby önce benim ismimi, ardından da Charlie'nin ismini haykırarak ikimize de şaşkın bakışlar attı. "Kamp mı yapıyoruz?!"

"Listemizde vardı ya."

Kollarını bana dolayıp yüksek perdeden bir çığlık attıktan sonra, "Teşekkürler, kardeşim," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim."

"Hepsi senin için," dedim ve omzunun üzerinden Charlie'yle göz göze geldim.

Teşekkür ederim, diyerek dudaklarımı oynattım. Gülümserken çenesi gerildi. Ve o da dudaklarını oynatarak, *Hepsi senin için*, dedi. Ve o an sanki midemde uçuşan kelebekleri hissedebiliyordum.

* * *

Gece boyunca iki kez nefes nefese kalmış bir hâlde uyandım. İkinci seferde Libby dönüp de üzerime doğru yuvarlandığında, uykusunda kolunu bana doladı ve bacağı öyle bir seğirdi ki sanki beni tekmeliyormuş gibiydi.

Stratejik olarak yerleştirilmiş vantilatörler bile rahatsız edici derecede sıcak hava üflese de Libby'yi sarsıp üzerimden atamadım. Bunun yerine elimi onunkinin üzerine koyarak onu kendime doğru çektim.

Seninle ilgileneceğim, diye ona söz verdim.

Hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermeyeceğim.

Bir kez olsun yataktan önce ben kalktım ve koşuyu atlayıp direkt duşa girdim. Ardından da ısınsın diye fırını açtım.

Libby uyandığında misket limonlu kurabiyeler de pişmişti ve onları kahveyle birlikte kahvaltıda yedik.

"Sürprizlerle *dolusun*," dedi Libby kurabiyelerin pütürlü kenarlarının yanık olduğunu fark etmemiş gibi yaparak. Bu senaryoda, kurabiyelerim kesinlikle başına şapka geçirmiş penislere benziyordu ama umurumda değildi. Libby onları beğenmişti.

Goode Books'a doğru yola çıktığımda *Duygusuz*'un son sayfaları da gelmişti. Artık resmi olarak son aşamadaydık.

Charlie ve ben aynı odada olmadığımızda kitap hakkında birbirimize e-posta gönderiyorduk. Kitap hakkında

konuşmuyorsak da geri kalan her şey hakkında mesajlaşıp duruyorduk.

Salı günü cesaretimi toplayıp Poppa Squat'tan salata sipariş ettiğimde, ona Amaya'nın önüme bıraktığı küp küp doğranmış jambon canavarının resmini çekip attım.

Sanırım senin sadomazoşist yönünü hafife almışım, Stephens, diye cevap verdi.

O da bana ertesi gün yeni açılan Dunkin' Donuts binasının önünde tutkuyla kucaklaşırken yakaladığı, belediye binasındaki o didişen yaşlı çiftin bulanık bir fotoğrafını gönderdi. *Aşk her zaman kazanır,* diye yazmıştı altına da.

Ya da kocasını boğmak için gizli bir yol bulmuştur.

Ne kadar da güzel, çarpık bir beynin var, Nora.

Charlie bir gece Sally'nin bize söz verdiği odunlarla ve marşmelov şekerlemeleriyle birlikte kulübeye uğradığında teknik olarak çok sıcak olan gecede ateş yakmamız için bize yardım ediyordu. Bahçede oturup marşmelovları kızartırken Libby birden, "Senden hoşlanmaya karar verdim, Charlie," diye duyurdu.

"Onur duydum," diye cevapladı Charlie de.

"Duyma," dedim hemen. "O herkesten hoşlanır."

Libby marşmelov paketine uzanıp bir tanesini bana doğru fırlattı. "Bu doğru değil," diye haykırdı Libby. "Peki ya Trivago reklamlarındaki adamdan nefret etmeme ne diyorsun?"

"Nahoş bir seks rüyası nefret etmen için yeterli bir sebep değil," diye karşılık verdim.

"Bir keresinde yeşil M&M's figürüyle alakalı bir seks rüyası görmüştüm," dedi Charlie açık açık ve Libby'yle ben kahkahalara boğulduk.

"Pekâlâ," dedi Libby nihayet kahkaha atmayı bitirdiğinde. "Ama bu gayet anlaşılabilir bir şey. Çünkü o yeşil hatun bir harika."

"Olağanüstü harika," diye onayladı onu Charlie alevlerin üzerinden gözlerini bana dikerek. "Sevimliden de öte bir şey."

Cumartesi günü kitabın son bölümüyle ilgili notlarımızı tamamlamak için plan yaptık. O zamana kadar geçen her saniye geri sayımın parçasıymış gibi geliyordu. Öyle ki bazen kendimi zamanı tamamen tüketmek isterken buluyordum.

Yok artık, sayfa 340, yazan bir mesaj aldım Charlie'den.

Dusty resmen döktürmüş.

Aman Tanrım, peki ya o kedi!

İNANAMIYORUM! yazdım.

Şimdiye kadarki en iyi işi.

Kediyi hikâyeden çıkarmıyoruz, diye yazdım hemen.

Kesinlikle.

Bazen bana sadece şöyle yazıyordu, *Nora.*

Charlie, diyordum ben de.

Sonra, *bu kitap,* diye yazıyordu.

Ve ben de bu kitap, diye cevap veriyordum.

Nasıl biteceğini bilmemek beni öldürüyor, diye ikinci bir mesaj daha attım.

Bitecek olması da beni öldürüyor, diye cevap verdi. *Eğer editörü ben olmasaydım kesinlikle kendimi tutardım.*

Gerçekten mi? diye yazdım. Kendini bu kadar kontrol edebiliyor musun?

Bazen. Biraz sonra başka bir mesaj daha gönderdi. *Son kitabını okumadığım seriler bile var. Bir şeyin bitecek olması hissinden nefret ediyorum.*

Anında kalbimin her bir santimi acıdı; âdeta parça parça olmuştu.

Bu kitap, bu iş, bu gezi, aramızdaki bu sonu gelmeyen, günlerce süren sohbeti düşündüm. Her şeyin böyle devam

etmesini istiyordum ama nasıl biteceğini de bilmeye ihtiyacım vardı. Hem bunu bitirmek hem de sonsuza dek sürdürmek istiyordum.

Buradaki ilk iki haftamızda kötü uyuduğumu düşündüysem de üçüncü hafta bu fikri yok etti. Charlie ve ben her gece neredeyse gece yarısına kadar mesajlaşıyorduk, bazen de aralara serpiştirilmiş telefon görüşmeleriyle de olay örgüsünü tartışıyorduk, bu durum enerjimi o kadar yükseltiyordu ki sakinleşmek için kendimi çayıra atıyordum.

Bunca yılı kendimi insanüstü bir şekilde kontrol edebildiğimi düşünerek geçirdim ve şimdi fark ediyordum ki aslında tek yaptığım kendi isteklerimi göz ardı etmekmiş.

Nihayet perşembe gününe geldik; bu da metnin redaksiyonunu bitirmemize sadece iki gün kaldığı anlamına geliyordu. Şehre dönüp Tartışmamaya Karar Verdiğimiz Gelecek'in başlayacağı yere gitmeme bir hafta kaldı. Hayatımın bu bölümü sona erecekti. Gelecek; şimdiki zamana, bugün de geçmiş zamana dönecekti.

Ama henüz değil.

26

Libby ve ben ellerimizde kereviz, havuç ve küp şekerlerle çite doğru ilerledik ama en başarılı bebeksi sesimize rağmen atları ikna etmeyi başaramadık.

"Sence bizim şehirli olduğumuzu anlamışlar mıdır?" dedim.

"Saçlarına sinen fön makinesinin kokusunu hâlâ alabiliyorlar sanırım."

Ellerimi ağzımın etrafına koyup atların otladığı çayıra doğru, "Bu iş burada bitmedi! Geri döneceğiz!" diye bağırdım. Kulübeye kadar yürüdükten sonra yemek yapamayacak kadar aç olduğumuza karar verip kasabaya doğru yola çıktık ve Poppa Squat'ta patates ve karnabahar kızartması yemeye karar verdik.

Yürüyüş boyunca Libby'nin biraz titrediğini fark ettim. Sokak lambalarının altından geçtiğimizde titremesi iyice arttı ve hayalete benzer bir hâle büründü.

Goode Books'un parlak vitrinin ardında Charlie'nin dükkânı kapatmaya hazırlandığını gördüm ve Libby de birdenbire, "Hadi onu akşam yemeğine davet edelim," diye haykırarak kendini benden kurtarıp caddenin karşısına doğru ilerledi.

Başlarda epey dikkatli davranmış olmamıza rağmen Libby'nin onunla aramızdaki elektriği fark ettiğine artık emindim ama Charlie sürpriz kampımızı hazırlamaya yar-

dım ettiğinden beri bununla ilgili tüm itirazlarını kendine saklıyordu.

Televizyon dizilerinde izlediğimiz FBI ajanlarının hışmıyla dükkânın kapısını yumruklamaya başladığında Charlie her zamanki hâliyle kapıda belirdi: kusursuz, çok çalıştığı belli, iyi giyimli ve sanki kalçamı ısırmak istiyormuş gibiydi.

"Seni yemeğe davet etmeye geldik," dedi Libby ve içeri girer girmez bugünlerde hep yaptığı gibi hemen tuvalete yöneldi, o esnada da "Poppa Squat'a gidiyoruz," diye seslendi.

"Belki duymuşsundur," dedim. "BuzzFeed listesinin en gözde mekânlarından biri."

Yavaşça başını salladığında koyu gözleri anında içimi eritti. Bakışlarını üzerimde hissetmek bile alenen ahlaksızlıkmış gibi hissettiriyordu. "'Kesinlikle İshal Olmanıza Sebep Olacak Gibi Görünen Ama Aslında Gerçekten De Sizi İshal Eden Yerler.'"

"Aynen öyle," diye ona katıldım.

Kapıyı benim için araladığı sırada telefonum çaldı. İçgüdüsel olarak bakıp kontrol ettim. Arayan Sharon'dı. Hem de doğum iznindeyken. "Bunu açmalıyım."

Libby tiz bir çığlık atarak aniden durup bana döndü. "Akşam beşten sonra iş telefonları yasak," diye hatırlattı.

"Ama bu farklı," dedim, çınlayan zil sesi kara tahtanın üzerine sürtülen tırnaklar gibi sinirlerimi bozuyordu. "Önemli olabilir."

Libby'nin dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. "Nora."

"Bana bir dakika ver, Libby," dedim. Sesimin keskinliği karşısında gözleri kocaman açıldı. "Özür dilerim ama ben... Bu telefonu açmak zorundayım."

Aramayı cevaplarken kalbim gümbür gümbür atarak karanlık bloktan aşağı indim. "Sharon? Her şey yolunda mı?"

"Merhaba, evet!" dedi neşeli bir sesle. "Her şey yolunda. Seni endişelendirdiğim için üzgünüm. Sadece sana bir sorum olacaktı."

Omuzlarımdaki gerginlik dağılıverdi. "Tabii. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Çok fazla detay veremem," diye söze başladı. "Ama... Loggia yakında yeni bir editör işe almak zorunda kalabilir."

"Öyle mi?" Mideme ani bir sancı girdi. Yıllar boyunca bu konuşmanın nereye varacağını bilecek kadar çok telefon almışımdır; Sharon ya işi bırakıyor ya da daha doğrusu doğum izninden geri dönmüyor olmalıydı.

"Evet," diye devam etti. "Öyle görünüyor. Ama hey, senin ajansta harikalar yarattığını biliyorum, bu yüzden de bu senin için ilginç bir haber olmayabilir ama Charlie'yle konuşuyordum ve senin Dusty'nin kitabının şekillenmesine *gerçekten* yardımcı olduğunu söyledi."

"İşi kolaylaştıran Charlie," dedim. "Ve Dusty de öyle."

"Elbette," dedi Sharon. "Ama senin de bu tür şeylere karşı her zaman bir yeteneğin olmuştur. Sanırım sormak istediğim şey bu işle ilgilenme ihtimalin olup olmadığı."

"İlgilenmek mi?

"Editörlükle yani," dedi. "Loggia için."

Fark ettiğimden daha uzun süre sessizliğe gömülmüş olmalıydım çünkü Sharon'ın, "Alo? Orada mısın?" dediğini duydum.

Ağzım kurumuş, sesim çıkmıyordu. "Buradayım."

Kadınlar suları geldiğinde de böyle hissediyor olmalı. Sanki içlerinde yeni bir gelecek taşıyorlarmış da hazır olsun veya olmasınlar bu hayat içlerinden aniden fışkırıyormuş gibi.

"Editör olmamı mı istiyorsun?"

"Seninle bir görüşme yapmak isterim, evet," dedi. "Ama

ilgilenmiyorsan da anlayışla karşılarım. Sonuçta yazar temsilcisi olarak kendine bir isim yaptın... ve bu işte harikasın. Bu sana hiç de mantıklı gelmeyebilir."

Ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı.

Şoktaydım.

"Henüz somut bir cevaba ihtiyacım yok," dedi, "ama eğer ilgileniyorsan..."

Karman çorman olmuş duygu ve düşüncelerimin arasında yüzmek zorunda kalmayı, bazı kelimeleri ağzımdan çıkarabilmek için öksürmeyi bekledim.

Ama bunun yerine sanki bir tünelin içinden geliyormuş gibi kendi sesimi duydum: "Evet."

"Evet?" dedi Sharon. "Yani bizimle bir görüşme yapacak mısın?"

Basınç kafatasıma hücum ederken burun kemerimi sıktım. Bu öylece verebileceğiniz bir karar değildi. Hele de kız kardeşiniz potansiyel olarak çok şeylere mal olacak bir krizin ortasındayken.

"Bunu biraz düşünmek istiyorum," diyerek geri adım attım. "Seni birkaç gün içinde arayabilir miyim?"

"Elbette," dedi. "*Elbette!* Bu büyük bir karar. Ama itiraf etmeliyim ki Charlie ilgilenebileceğini söylediğinde *çok* heyecanlandım."

Gerisini zar zor duydum. Zihnim, bulabildiği her raptiyenin arasına kırmızı iplerle zikzak çizilmiş FBI panolarından birine dönüşmüştü. Her bir noktayı birleştirmeye, her birini nizami bir düzene sokarak bunun işe yarayabileceğini, buna sahip olabileceğimi, duyduklarımın gerçek olduğuna dair bir kanıt bulmaya çalışıyordum.

Telefonu kapattığımda, bir sokak lambasının altındaki banka oturup şaşkınlığımın geçmesini bekledim. Tam altı dakika sonra, kendimi hâlâ bir akvaryumun içindeymişim

gibi hissediyordum; etrafımdaki her şey garip bir şekilde bükülmüş ve çarpık bir hâldeydi sanki. Nihayet geri döndüğümde, dükkân kapısının üzerindeki ziller kulağıma kilometrelerce öteden çınlıyor gibi gelse de Libby'nin sesi bir o kadar yakın ve sarsıcıydı. "*Sonunda* geldin." Bariz bir kızgınlıkla da ekledi: "Artık yemeğe gidebilir miyiz, yoksa gitmen gereken bir yönetim kurulu toplantın var mı?"

Kendimi hem kırılgan hem de dört bir yandan gerilmiş gibi hissediyordum ve Libby gözlerini devirdiğinde sonunda içimde bir şeyler koptu: "Böyle *yapmasan* olmaz mı, Libby? Şu anda değil."

"*Neyi* yapmasam?" dedi. "Beşten sonra tamamen benimle olacağına söz vermiştin ve..."

"*Dur.*" Bir elimi kaldırarak üzerime yağan kırmızı ip ve raptiye saldırısını durdurmaya çalıştım, gerçek her yönden doğruca üzerime çarpıyor gibiydi.

Çünkü bu işi istesem bile alamazdım.

Tıpkı geçen sefer yapamadığım gibi. Ama en azından o dönem Libby bana neler yaşadığını *anlatmıştı*. Şimdiki gibi batan bir geminin deliklerini kapatmasını ümit ederek karanlığa dart atmıyordum.

"Sana neler *oluyor?*" diye sordu, kaşları kalkmış, yüzü dehşetle buruşmuştu.

O an içimden durdurulamaz bir dalga yükseldi. "Ben mi?" diye tekrarladım. "Etrafta gizlice dolaşan, kocasının mesajlarına cevap vermeyen, sır saklayan ben değilim. Geçen bir aydır seni dinlemeye hazırdım Libby ve sen hâlâ beni karanlıkta tutuyorsun." Nabzım düzensizce atıyordu. Parmaklarım karıncalanıyordu. "Bana hiçbir şey anlatmazsan sana yardımcı olamam!"

"Yardımını istemiyorum, Nora!" Bunu dedikten sonra rengi soldu ve ayakları üzerinde sallanmaya başladı. "Eskiden sana çok fazla bel bağladığımı biliyorum ve bunun için

üzgünüm. Ama kendi hayatını yok etmen için yine senin bahanen olmak istemiyorum..."

"Ah, doğru," diye öfkeyle patladım. "Benim bir hayatım yok! Benim için önemli olan tek şey kariyerim. Ama bil bakalım ne oldu, Libby? Eğer bu doğru olsaydı, şu anda bir editör olurdum! Manhattan'daki en iyi doğum koçuna gidebilmen için hayalimdeki işi es geçmezdim!"

Yüzü birden bembeyaz kesildi ve alnı terlemeye başladı. "Bir dakika... sen... sen..." Sığ bir nefes alırken dönüp bir avucunu tezgâha dayadıktan sonra gözlerini kapatarak diğer elini alnına götürdü. Kendine gelmeye çalışırcasına başını salladı.

"Libby?" Ona doğru yarım bir adım attım, kalbim boğazıma dayanmıştı.

Tam o anda Libby yere yığıldı.

27

Onu yakalamayı başarsam da ayakta tutacak kadar güçlü değildim. "Yardım edin!" diye bağırdım ikimiz de yere yığılırken. Neyse ki düşününün en kötü tarafını hafifletmiştim.

Ofisin kapısı açıldı ama ben hâlâ, *Yardım edin,* diye bağırıyordum; sanki bağırmak bir işe yarıyormuş gibi, sanki sadece bu kelimeyi haykırmanın iyileştirici bir gücü varmış gibi. Eylemsizlik üzerine eylem. Durgunluk üzerine hareket. Bir kontrol yanılsaması.

Charlie koşarak gelip yanımıza çömeldi. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum!" diye haykırdım. "Libby. Libby."

Gözleri açılıp tekrar kapanıyordu. Tanrım, öyle solgundu ki. Bütün öğleden sonra böyle solgun muydu? Kalbi deli gibi atıyordu. İçinin titrediğini hissedebiliyordum. Elleri buz gibiydi. Birini ellerimin arasına alıp ovuşturdum. "Libby. *Libby*?"

Gözleri tekrar açıldı, bu kez daha kendinde gibi görünüyordu.

"Onu hastaneye götürelim," dedi Charlie.

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyordu titrek bir sesle doğrulmaya çalışarak.

Onu tekrar kucağıma çektim. "Hareket etme. Birazcık bekle."

Başını sallayıp kollarıma yerleşti.

Charlie çoktan ayağa kalkmış ve kapıya yönelmişti. "Arabayı kapıya çekeyim."

* * *

Hastaneye vardığımızda resepsiyonistle düzgün cümlelerle konuşan Charlie oldu.

Libby'yi götürürlerken yanında gelemeyeceğimizi söyleyen hemşireye neredeyse bağırmaya başladığımda beni oradan uzaklaştıran yine Charlie'ydi. Beni bekleme odasında bir sandalyeye oturtan, yüzümü avuçlarının arasına alan ve her şeyin yoluna gireceğine söz veren de oydu.

Bunu bilemezsin, diye içimden geçirsem de o bundan öyle emindi ki neredeyse ona inanıyordum.

"Sen sadece burada otur," dedi. "Ne olduğunu öğreneceğim."

Yedi dakika sonra elinde kafeinsiz kahve, bir paket elmalı turta ve Libby'nin götürüldüğü oda numarasıyla geri döndü.

"Test yapıyorlarmış. Çok uzun sürmez."

"Bunu nasıl öğrendin?" diye sordum kısılmış sesimle.

"Buradaki doktorlardan biriyle lise gazetesinden arkadaşız," dedi. "Testler bitene kadar odasının olduğu koridorda bekleyebileceğimizi söyledi."

Kendimi hiç bu kadar işe yaramaz ya da kontrolün bende olmadığına minnettar kalmış bir hâlde hissetmemiştim. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Charlie elmalı turtayı bana doğru uzattı. "Bir şeyler yemelisin."

Beni hastanenin içinde dolaştırarak bir şişe su almak için başka bir otomatın yanında durdu ve sonra da antiseptik kokan, cehennem gibi aydınlatılmış bir koridordaki modası geçmiş, korkunç bir sandalyeye oturdu.

"Libby içeride. Eğer beş dakika içinde çıkmazlarsa konuşacak birini bulacağım, tamam mı?" dedi nazikçe. "Sadece beş dakika."

Yirmi saniye içinde volta atmaya başladım. Göğsüm ağrıyordu. Gözlerim yanıyor ama yaş gelmiyordu.

Charlie beni tutup göğsüne doğru çekti ve bir elini başımın arkasına koydu. Kendimi yıllardır hissetmediğim bir şekilde küçük, savunmasız ve çaresiz hissediyordum.

Annem ölmeden önce bile pek ağlayan biri değildim. Ama Libby ve ben çocukken, üzgün olduğum zamanlarda annemin kollarını bana sarmasından daha hızlı gözyaşı dökmemi sağlayacak hiçbir şey yoktu. Çünkü o zaman –sadece o zaman– ayrılmanın güvenli olduğunu bilirdim.

Tatlı kızım benim, diye mırıldanırdı. Bana hep böyle derdi.

Hiçbir zaman, *Her şey yolunda, sakın ağlama* gibi şeyler söylemezdi. Her zaman, *Benim tatlı kızım. Dök içini*, derdi.

Cenazesinde gözlerimin yaşlarla dolduğunu, burnumun arkasındaki batma hissini ve sonra yanımda hıçkırıklara boğulan Libby'nin sesini hatırladım.

Kendimi nefesimi tutarken bulduğumu hatırlıyordum, sanki bekliyormuşum gibi.

Ve sonra *beklediğimi* fark ettim.

Onu beklediğimi.

Annemin kollarını bize dolaması için beklediğimi.

Libby parçalara ayrılıyordu ve annem gelmiyordu.

Sanki çökmüş bir kumdan kale yeniden içimde oluşuyor, kalbimi yeniden düzenleyerek daha sağlam bir şeye dönüştürüyordu. Kollarımı kız kardeşime dolayıp, *Dök içini*, diye fısıldamak istedim. Ama kelimeler dudaklarımdan dökülmedi.

Bunun yerine ağzımı Libby'nin kulağına yaklaştırdım ve "Hey," diye fısıldadım.

Ne oluyor? dercesine kesik bir nefes aldı.

"Annem buradaki rahibin ne kadar seksi olduğunu bilseydi," dedim, "muhtemelen buraya daha erken gelirdi."

Libby'nin kocaman açılmış gözleri yaşlarla parlayarak bana bakıyordu ve Seksi Peder kelimesini duyduğu anda yüksek bir kahkaha patlatınca göğsüm ezilmiş bir teneke kutu gibi sıkıştı.

Başını omzuma dayayıp yüzünü ceketime gömerek başını salladı. "Bu çok boktan oldu," dedi ama hâlâ ağlamaklı bir kahkahayla titriyordu.

O bir saniye boyunca iyiydi. Ama şimdi, bana gerçekten ihtiyacı olduğunda hiçbir işe yaramıyordum.

"*Testler* yapılırken neden yanında olamadık?" diye sordum Charlie'ye.

Derin bir nefes alıp ağırlığını diğer ayağına verdi. "Belki de cevapları senin vereceğini düşünmüşlerdir."

Şakası kesinlikle inandırıcılıktan yoksundu. Geri çekildiğimde onun da pek iyi durumda olmadığını fark ettim.

"Sen iyi misin? Hasta olacakmış gibi görünüyorsun."

"Sadece hastaneleri sevmiyorum," dedi. "İyiyim."

"Kalmak zorunda değilsin."

Ellerimi tutup göğsüne bastırdı. "Seni burada bırakmayacağım."

"Bununla başa çıkabilirim."

Ağzı büzüşünce çenesindeki kırışıklık da derinleşti. "Biliyorum. Ama burada olmak istiyorum."

Bir grup hemşire sedyeyle yanımızdan geçtiklerinde Charlie'nin yüzü birden kül rengine döndü.

Söyleyecek, onu meşgul edecek bir şeyler bulmak için etrafıma bakındım. "Sharon beni aradı."

Dudakları düğümlendi.

"Bana iş teklif etti."

"Haddimi aştıysam özür dilerim," diye mırıldandı.

"Mesele o değil." Yüzüm karıncalandı. "Sadece... ya bu işte kötüysem?"

Elleri çenemi kavrayana kadar kollarımda gezindi. "Mümkün değil."

Kaşlarım kendi kendine havaya kalktı. "Bir kitabın düzenlenmesine yardım ettiğim için mi?"

Başını salladı. "Çünkü sen zeki ve sezgileri güçlü birisin. İnsanlardan en iyi yazılarını almak konusunda iyisin ve işini egonun önüne koyuyorsun. Bir şeyi ne zaman zorlayacağını ve ne zaman bırakacağını biliyorsun. Güvenilirsin –kısmen yalan söylemekte çok kötü olduğun için– ve sadece senin için önemli olan şeylerle ilgileniyorsun. Eğer yanı başımda olması için birini seçmem gerekseydi, bu sen olurdun. Her zaman. Sen her haltı halledersin."

Göğsüm keskin bir şekilde zonkladığında bakışlarım yere düştü. "Her zaman değil."

"Hey." Charlie'nin sert parmakları yeniden benimkilere dokundu. Elimi kaldırıp ağzını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi. "Neyin yanlış olduğunu anlayacağız ve düzeltmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Şu lanet olası liste." Göğsüm fısıltıdan başka bir şey çıkaramayacak kadar daralmıştı. "Çok fazla şeyle uğraşıyor. Ona izin vermemeliydim. Dışarıda o sıcakta uyuduk ve şu bağış toplama etkinliği üzerinde hâlâ çok fazla çalışıyoruz. Oysaki şu an dinleniyor olmalıydı."

Charlie oturup beni kucağına çektiğinde zihnimdeki karmaşayı önlemeye çalışan sağduyulu düşüncelerim bir anda yok oldu. Ona ihtiyacım olduğunu ve onun burada, hemen yanımda olduğunu fark ettim. Hiçbir uyarı veya şart koşmadan kendini tamamen bana adamıştı. Eli ensemden yukarı kayıp saçlarımın arasına dolandı ve sanki sade-

ce bana ait taştan bir kaleymiş gibi ona sarıldım. Şu anda dağılıp gitsem bile hiçbir şey beni yıkamazmış gibiydi.

"Libby kendi kararlarını kendi veriyor," dedi. "Birisi seni istediğin bir şeyi yapmana izin vermese nasıl tepki vereceğini bir düşün, Stephens." Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Ya da düşünme. Hastane öfkeye kapılmak için uygun bir yer değil."

Ona doğru eğilip hafifçe güldüğümde kendi göğsümde bir düğümün daha çözüldüğünü hissettim. "Bir şeyi gözden kaçırmışım. Burada onunla birlikte olan benim, Brendan değil ve..." Sesim titrerken cümlenin geri kalanını zar zor tamamlayabildim. "Ona göz kulak olmak benim işim."

"Hastanede olmanın korkutucu olduğunu biliyorum," dedi. "Ama burası iyi bir hastane. İşlerinde iyiler." Parmakları ensemde yatıştırıcı, ritmik daireler çiziyordu. "Babamın tedavi olduğu yer de burası."

İyi adam sözleri, tıpkı bir fotoğraf makinesinin patlayan flaşından geriye kalan görüntü gibi zihnime kazındı.

Charlie babasına böyle diyordu. *İyi bir adam. Tanıdığım en iyi insan.*

"Ona ne oldu?" diye sordum.

Uzun bir sessizliğin ardından, "İlk felç o kadar da kötü değildi. Ama sonuncusu daha farklıydı... Altı gün komada kaldı." Başparmağının benimkinin üzerinde ileri geri hareket edişini izlerken kaşları çatıldı. Tanıştığımız gün, onun bu ifadesini somurtkanlık, dalgınlık ve ancak bir mermer parçası kadar sıcak olduğunun kanıtı olarak algılamıştım.

Şimdiyse bu ifadenin bende uyandırdığı tek şey gözlerindeki o kaybolmuş bakışı ortaya çıkardığıydı. "Her şeyi onarabilen, her şeyi inşa edebilen bu iri yarı, becerikli adam o hastane yatağında öyle..." Bir an sustu. Boştaki elimi ensesindeki saçlara doladım.

"*Yaşlı* görünüyordu ki," dedi endişeli bir sessizlikten sonra. "Çocukken tek istediğim onun gibi olmaktı ama olamadım. Ama o, bana her zaman olduğum gibi olmamın sorun olmadığını hissettirdi."

Çenesini kavrayıp bakışlarını yüzüme kaldırdım. İfademde saklı olan her kelimeyi okuyup okumadığını merak ediyordum çünkü gözleri karnımın en alt kısmından yukarı doğru sanki bir tünel açıyor gibi hissediyordum. *Sen iyiden de ötesin.*

Öksürüp boğazını temizledi. "Babam buradaki doktorların becerileri sayesinde hayatta. O yüzden çok iyi biliyorum ki Libby iyi olacak. İyi olmak zorunda."

O sırada Salman Rushdie gibi keçi sakalı ve kaşları olan, kel bir doktor sesimizi duymuş gibi muayene odasından çıktı. "Kardeşim iyi mi?" diye sorarak hemen ayağa fırladım.

"Dinleniyor," dedi. "Ama ikinizle de konuşmam için bana izin verdi." Ayağa kalkıp elimi sıkıca kavrayan ve beni olduğum yere âdeta demirleyen Charlie'ye başını eğip selam verdi.

"Sorun ne?" diye sordum.

Bir anda zihnim bildiği hastalıkları sıraladı.

Kalp krizi.

Felç.

Düşük.

Ve sonra tek bir şeyde takılı kaldı: *AKCİĞER EMBOLİSİ.*

Bu iki kelime kafamda sürekli tekrar edip yankılandı. Hayatımın başlangıcına kadar uzanıp sonuna kadar ilerleyerek sinsice zihnimi işgal edip orada dönüp duruyor ve dalga geçer gibi hayatımı mahvedip etrafımdakilere zarar veriyordu: *Akciğer embolisi.*

"Kız kardeşiniz anemik," dedi doktor.

Kelimeleri âdeta bir duvara çarptı. Ya da belki de bir uçurumdan aşağı yuvarlandı... En azından ben öyle hissettim, sanki bir uçurumdan atlamışım da düşmeden önce havada asılı kalmışım gibi.

"Vücudunda demir ve B12 eksikliği var," diye devam etti. "Yani yeterince sağlıklı kırmızı kan hücresi üretemiyor. Bu durum hamilelik sırasında epey yaygın görülür ve özellikle de daha önceki hamileliğinde bu sorunu zaten yaşamış biri için hiç de şaşırtıcı değil."

"Libby daha önce hiç böyle bir şey yaşamadı."

Doktor elindeki dosyayı inceledi. "O zamanki durumu bu kadar şiddetli değilmiş ama kan değerleri kesinlikle düşükmüş. Jinekoloğuyla iletişime geçtim ve görünüşe göre kız kardeşiniz hamileliğin ilk üç ayını daha stabil geçirmiş ama kesinlikle gözlem altında tutulması gerekiyor."

Parmaklarım yine karıncalandı. Beynim hapsolduğu sisin içinden kurtulmak ve bir kontrol listesi oluşturmaya çalışsa da bunu başaramıyordu.

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Charlie.

"Oldukça basit," dedi doktor. "Demir takviyesi alması, mümkünse daha fazla et ve yumurta yemesi gerekiyor. Ayrıca B12 takviyesi de almalı. Tavsiye olarak size birkaç öneride bulunacağım, gerçi kız kardeşiniz bir önceki hamileliğinden bunları hatırlayacaktır."

Geçen sefer.

Böyle bir şey yaşanmıştı. Sadece bir kez değil, iki kez yaşanmıştı üstelik ve ben kaçırmıştım.

"Muhtemelen mide bulantısı yaşayacak ancak gün boyunca daha sık ve daha küçük öğünler yemesi yardımcı olacaktır. İyi olduğundan emin olmak için onu önümüzdeki hafta da görmek istiyorum ve ondan sonra da doğuma kadar düzenli olarak doktor kontrolüne gitmesi gerekecek."

Bunun üstesinden gelebilirdik, bunu halledebilirdik. Madde madde yapmamız gerekenleri sıralayabilirdim.

"Teşekkür ederim," diyerek doktorun elini sıktım. "Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim." Gülümsemesi son derece sıcak ve candandı. "Ona dinlenmesi için biraz zaman tanıyın. Hemşire onu ne zaman görebileceğinizi size bildirecek."

O gider gitmez sanki üzerimden binlerce kiloluk bir yük kalkmış gibi kendimi bitkin hissediyordum.

"İyi misin?"

Charlie'ye baktığımda görüşüm bulanıklaştı.

"Nefes al, Nora," Omuzlarımı kavradı ve aynısını benimde yapmam için derin bir nefes aldı. Göğsümdeki basınç azalana kadar birlikte nefes alıp verdik. "Libby iyi."

Tamam dercesine başımı salladım ve beni göğsüne çekerek sıkıca sarmasına izin verdim.

Ona rahatladığımı söylemeye çalıştım ama kelimeler bir türlü ağzımdan çıkmadı... Ne mantığa ne akıl yürütmeye ne de tartışmaya mecalim vardı. Bedenim benim yerime ne yapacağına karar veriyordu; orada öylece, hiçbir şey yapmadan Charlie'nin kollarında kalmak istiyordum.

Dudaklarını şakağıma bastırdığında gözlerimi kapatıp rahatlama dalgalarının üzerime çökmesine izin verdim.

Yavaş yavaş geri çekildiklerinde ben de kendimi Charlie'nin akıntısında sürüklenmeye bıraktım; onun o hafif baharatlı kokusu, teninin sıcaklığı ve ince kazağının ince dokusunda kayboldum.

Zihnimde dairemin görüntüsü belirdi. Sokak lambalarının ışığı pencere camıma vuran yağmur damlalarını yakalıyor, arabalar hızla geçiyor ve kalorifer çoraplı ayaklarımı ısıtıyor. Eski ve yepyeni kitapların kokusu ile sedir ağacıyla amber notalarının güneşte ısınmış kütüphane kokusunu

andıran bir parfüme karışmıştı. Eski ahşap parkelerin gıcırtısı, ayak sesleri, caddenin karşısındaki tekila bardan eve dönerken bir dilim pizza için duran sarhoşların çakırkeyf bir şekilde şarkı söyleyişi...

Neredeyse orada olduğuma inanacağım. Rahatlayabileceğim, omurgamdaki çelik destekleri bir kenara bırakabileceğim ve tüm o sert hatlarımdan sıyrılıp *kendim olabileceğim* evimde.

"Sen işe yaramaz biri değilsin, Charlie," diye fısıldadım onun düzenli kalp atışlarını dinlerken. "Sen..."

Eli hâlâ saçlarımda. "Düzenli biri miyim?"

Göğsüne doğru eğilip gülümsedim. "Onun gibi bir şey. Bulduğumda söylerim."

Libby'nin kapısı gıcırtıyla açıldığında gözlerim kocaman oldu.

İçeriden gülümseyerek çıkan bir hemşirenin, "Kız kardeşiniz sizi bekliyor," dediğini duydum.

28

Libby yatağa oturmuş, çoktan mor puantiyeli elbisesini giymiş ve doktorlar tarafından epey azarlanmış görünüyordu.

Dudaklarındaysa uysal bir gülümseme vardı. "Selam."

"Selam." Kapıyı kapatıp yanına oturdum.

Bir süre sonra, "İyi misin?" diye sordu.

Bir an tereddüt ettim. "Libby, bayılıp yere düşen ve kafasını neredeyse devasa bir yazar kasaya çarpacak olan ben değilim."

Dişlerini dudağına batırdı. "Bana kızgınsın," diyerek kucağındaki ellerini ovuşturdu. "Sana bunun daha önce de olduğunu söylemediğim için."

"Ben... sadece şaşırdım."

Gözleri çaktırmadan benimkilere yöneldi. "Ben de şaşırdım çünkü sen de bana editörlük yapma şansın olduğunu hiç söylemedin."

"Yıllar önceydi," dedim. "Başlangıç pozisyonunda bir işti ve maaşı da bok gibiydi. Tamamen seninle alakalı bir durum değildi. Ajansta kalmam için pek çok neden vardı."

Safir rengi sulu gözleriyle bana baktığında kaşlarının arasında bir kırışık belirdi. "Yine de bana söylemeliydin."

"Söylemeliydim," diye sessizce kabul ettim. "Ve sen de tüm bunları bana anlatmalıydın."

Libby derin bir iç çekti. "Brendan dışında kimse bilmi-

yordu. Sana söylememi istedi ama bunun seni korkutacağını biliyordum. Aslında bu çok yaygın bir durum. Doktorum her şeyin yolunda gideceğinden emindi. Sana yük olmak istemedim."

Eline uzandım. "Libby, sen bir yük değilsin. Sen *her şeysin*. Sen benim için her şeyden önce geliyorsun." Ardından alçak bir sesle ekledim, "Kariyerimden bile önce. *Ve* kondisyon bisikletimden de."

Oflayarak elini benimkinden çekti. "Bunun nasıl bir suçluluk duygusu getirdiğini biliyor musun, kardeşim? Benim *hayatımı* idare etmek için her şeyi bırakacağını bilmek? Bana annelik yapmak için *hayalindeki* işten vazgeçeceğini bilmek? Bu beni oldukça âciz hissettiriyor."

"Sadece senin yanında olmak istiyorum," diye kendimi açıklamaya çalıştım.

"Önceliğin ben olmamalıyım, Nora," dedi yumuşak bir sesle. "Ve müşterilerin de."

"Peki," dedim. "Şu andan itibaren önceliğimi simitçime veriyorum ama sen çok yakın bir farkla ikincisin."

"Ben ciddiyim. Annem senden çok şey bekliyordu."

"Annemin bununla ne ilgisi var şimdi?"

"*Her şeyle*." Ben daha itiraz edemeden Libby devam etti, "Onu suçladığımı ima etmiyorum... Ama o umutsuz bir vakaydı yine de bizimle oldukça harika bir iş çıkardı. Ama bu bazen bize bakmanın kimin görevi olduğu unuttuğu gerçeğini değiştirmiyor."

"Lib, sen ne..."

"Sen benim babam değilsin."

"Ne zaman böyle bir şey söz konusu oldu ki?"

Tekrar oflayıp puflayarak ellerimi tuttu. "Annem sana ortağıymışsın gibi davrandı, Nora. Sanki bana bakmak onun değil de *senin* görevinmiş gibi. O öldükten sonra seni

bundan kurtarmaya çalıştım ama sen hâlâ bunu yapmaya devam ediyorsun. Ve bu çok fazla, ikimiz için de."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktım.

"Doğru," diye yanıtladı. "Artık benim de kızlarım var ve sana sadece şu kadarını söyleyeyim, Nora. Çok bunaldığım zamanlarda duşa girip yüzümü banyo lifine gömerek ağladığım günler oluyor ve belki bunu saklamak da çözüm değil. Ama annemin bize yaptığı gibi kendi endişelerimi Tala ya da Bea'ya *yüklemeyi* hayal dahi edemiyorum, özellikle de sana. Gerçekten zor zamanlar geçirdi ama o bizim sahip olduğumuz tek ebeveyndi ve bunu unuttuğu zamanlar oldu. Sana bir yetişkinmişsin gibi davrandığı zamanlar oldu."

İçime buz gibi bir sancı saplandı. Suçluluk, kırgınlık, anneme duyduğum yuva özlemi ya da bunların hepsi, kalbimin tam ortasında bir buz saçağına dönüşmüş, sadece soğuğun yakabileceği şekilde kalbimi yakıyordu.

Sanki hayatımdaki en değerli şey –tek değerli şey– o kadar derinden donmuştu ki içimi buzdan örümcek ağları kaplamıştı.

"Yardım etmek istedim," dedim. "Seninle ilgilenmek istedim."

"Biliyorum." Ellerimi kendi ellerinin arasına alıp kalbine bastırdı. "Benimle zaten her zaman ilgileniyorsun ve bunun için seni çok seviyorum. Ama senin annem olmanı istemiyorum ve kesinlikle babam olmanı da istemiyorum. Sana bir şeyler olduğunu söylediğimde bunu düzeltmeye çalışmak yerine bazen sadece kız kardeşim olmanı ve *'Bu berbat bir durum'* deyip geçmeni istiyorum."

Aramızdaki mesafe. Yolculuk, liste, sırlar. Tüm bunları üstesinden gelinmesini gereken küçük zorluklar ya da Libby'nin istediği kız kardeş olabileceğimi kanıtlamam gereken küçük sınavlar olarak görmüştüm ama Charlie

haklıydı. Libby'nin tek isteği bir kız kardeşti. Ne daha fazlası ne de azı.

"Benim için zor bir durum bu," diye itiraf ettim. "Seni koruyamıyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyorum."

"Biliyorum. Ama..." Gözleri kapanıp tekrar açıldığında sesinin titrememesi için mücadele ederek birbirine sıkıca kenetlenmiş ellerimizi daha da sıktı. "*Artık buna devam edemezsin.* Sensiz de iyi olabileceğimi bilmem gerek. Annemi kaybettiğimizde çok üzülmüştüm ama nasıl geçineceğimiz konusunda hiçbir zaman korkuya kapılmadım. Bir şekilde bunun da üstesinden geleceğini biliyordum ve bu yüzden kardeşim, seni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok takdir ediyorum."

"Belki deneyebilirsin," diye şaka yaptım sessizce. "Bana bir kart falan gönderirsin."

Ağlamaklı bir şekilde gülerek bir elini gözlerini silmek için kaldırdı. "Bir noktada kendi başıma bir şeyler yapabileceğimi bilmek zorundayım. Ne Brendan'ın ne de senin yardımın olmadan. Ve artık hayatında başka şeylerin, başka *insanların* önemli olması için onlara da yer açmalısın."

Güçlükle yutkundum. "Hiç kimse senin kadar önemli olmayacak, Lib."

"Benim için de kimse senin kadar önemli olmayacak," diye fısıldadı. "Simitçim dışında."

Kollarımı boynuna dolayıp onu kucakladım. "Lütfen bir dahaki sefere bir hastalığın ya da vitamin eksikliğinin olduğunu öğrendiğinde bana söyle," diye fısıldadım pembemsi sarı saçlarına doğru. "Tek yapabileceğim '*Bu berbat bir durum*' demek olsa bile. Tabii evinize altı kutu vitamin yolladıktan sonra."

"Anlaştık." Geri çekildiğinde gülümsemesi yerini bir başka bir şeye bıraktı. "Bilmen gereken bir şey daha var."

İşte, diye düşündüm, *benden sakladığı şey.*

Derin ir nefes aldı.

"Ben et yiyorum."

Sanki az önce urada yavru bir ineği bizzat kesip damarlarından kan içtiğini söylemiş gibi anında yataktan ayağa fırladım.

"Farkındayım!" diye haykırdı. "Tala'ya hamileyken aşladı! Anemi yüzünden. Ve açıkçası *Whoppers* yemek için duyduğum o tuhaf özlem yüzünden."

"Iyyy!"

"Tala doğar doğmaz ıraktım! Ama sonra Üç Numara'yı öğrendiğimde tekrar yemeye başladım ve birkaç hafta aranın kan değerlerim için u kadar büyük bir fark yaratacağını düşünemedim ancak u özlemimi giderme konusunda da yeterince dikkatli değildim. Bu yüzden ups! Yoksa *wups* mu demeliyim?"

"Beni on yıl oyunca vejetaryen olmam için kandırdığına, sonra da ir *Whooper* uğruna yenildiğine inanamıyorum!"

"Bu ne cüret," dedi. "*Whopper* şahane bir şey."

"Pekâlâ, yalan söylemekte iyice ustalaşmaya başladın sen."

"Tamam, o kadar da harika değil belki ama kalbine söz geçiremezsin işte."

"Senin kal inin terapiye ihtiyacı var."

"Eve giderken iraz ala ilir miyiz?" diyerek yataktan indi. "Terapi değil *Whooper*'lar."

"*Whopper*'lar mı? *Çoğul mu?*

"Vejetaryen urgerleri de var, biliyorsun," dedi. "Zaten Asheville'e çok yakınız ve orada bir Burger King var."

Ona aktım. "Yani sen ana çoktan en yakın Burger King'in nerede olduğuna aktığını söylüyorsun."

"Kız kardeşim bana her şeye hazırlıklı olmayı öğretti. Sally ile Mavi Ay Balosu için el ilanları asmaya gittiğimizde orayı keşfettim."

"Bu 'hazırlıklı olmak,' değil" dedim. "Bu daha çok endişe verici bir şey." Gülüşü karşısında pes ettim. "O zaman *Whopper* yemeye gidiyoruz."

* * *

"Buna hazır olduğuna *emin* misin?"

Libby bana bir bakış attı. "Tebrikler. Tam on iki saati tamamladın."

"Doğru," dedim. "Kendinden sen sorumlusun. Buna hazır olup olmaman kimin umurunda ki? Kesinlikle benim değil."

Sırıtıp kocaman mor çantasını karıştırdı. "Burada kurutulmuş et, badem ve bir kavanoz fıstık ezmesi var. Ayrıca Gertie, Sally ve Amaya ile birlikte olacağım. Sen şu kitap düzeltilerini bitir ki gelecek hafta çalışmayıp bizimle *parti* yapabilesin." Telefonu çalınca kimin aradığına baktı. "Gertie gelmiş. Yağmur yağacak gibi duruyor, seni kitapçıya bırakmamızı ister misin?"

Charlie, gelecek hafta sonu yapılacak baloya odaklanabilmesi için Sally'nin vardiyasını devralmayı kabul ettiğinden son notları dükkânda birlikte çıkaracaktık. Aslında dün akşam bu sayfaları bitirmeyi planlamıştık ama Libby bayılınca bu planımız suya düşmüştü, o yüzden de sayfaları ancak bugün bitirebilecektik.

"Neden olmasın."

Gertie'nin çamurlu arabası yolun en tepesinde bizi bekliyordu; arka tamponunun üzeri bizi eve bıraktığı zamandan daha fazla çıkartmalarla kaplıydı ve ön panelde de bir tütsü yanıyordu. Ona bunun ne kadar tehlikeli olduğunu

söylememek için dilimi ısırmak zorunda kalsam da zaten arabanın içinde bangır bangır çalan disko müziği yüzünden beni duymayacaktı.

Goode Books'un önüne geldiğimizde arabadan çıkan uğultu, yaklaşan gök gürültülerinin sesini bastırıyordu. Araba hızla yanımdan uzaklaşırken gökyüzünde kümelenen kara bulutlar havayı iyiden iyiye soğutmuştu.

Vitrin camındaki sarımsı parıltıdan Charlie'nin kırmızılara ve altınlara bezenmiş rafı yeniden düzenlediğini gördüm.

Dudakları ve çenesi kusursuz bir şekilde gölgelenmiş, koyu renk saçları yumuşak bir ışıkla çevrelenmişti. Onu görür görmez midem altüst oldu ve göğüs kafesimin ardında hızlandırılmış bir şekilde çiçek açtı. İşte buradayım; bu kitabın, bu redaksiyonun, bu yolculuğun sonuna bu kadar yakınken içimden bir parça dönüp kaçmak istiyordu.

Ama sonra beni gördü ve ağzı o dolu dolu, şehvetli Charlie gülüşüne büründü ve korkum bir kitap kapağından süpürülen toz gibi anında uçup gitti.

Kapıyı açıp yağmurun ilk damlacıkları kaldırıma düşerken başını dışarı çıkardı. "Bu işi bitirmeye hazır mısın, Stephens?"

"Hazırım." Bu hem doğru hem de yalandı. Kim iyi bir kitabı bitirmek ister ki?

Arka ofis fırtınanın kasvetinde dayanılmaz derecede rahat görünüyordu; çatlaklarla kaplı ahşap masanın üzeri kâğıtlar ve ıvır zıvırlarla dolu olsa da yine de Charlie'nin kendine özgü tarzıyla titizlikle düzenlenmişti. Eski bir kanepenin yanındaki şöminenin üzerindeki rafın tozu yeni alınmış ve antika kilimlerin üzerinde hâlâ süpürge makinesi izleri görülüyordu. Hantal klima ünitesi, sahte sonbahar soğuğu yüzünden çalışamaz hâle gelmiş, pencerede sessizce asılı duruyordu.

Charlie bir yığın ciltli kitabı kanepenin üzerinden kaldırdıktan sonra masanın arkasındaki sandalyeye oturmak için odayı dolandı. Yüzünde benimle alay eder gibi bir ifade belirdi, *Gördün mü? Burada tamamen zararsızım.*

Tabii onunla ilgili hiçbir şeyin bana zararsız gelmemesi dışında. Tıpkı bir İsviçre çakısına benziyordu. Beni alt etmek için altı farklı yolu olan bir adam.

Bana sırlarını söyleten Charlie.

Beni güldüren Charlie.

Beni tahrik eden Charlie.

Beni her şeyi başarabileceğime ikna eden Charlie.

Beni kucağına alıp insan olduğumu hatırlatan Charlie.

Ve beni tek bir sözüyle dağıtma gücüne sahip olan Charlie.

"Libby nasıl?" diye sordu.

"Eh," dedim, "artık çantasında kurutulmuş et taşıyor."

"İçi epey karışık bir çanta olmalı."

Başımı geriye attım ve içimden gerçek bir kahkaha yükseldi. "Bu kasabanın kötü esprilerle alıp veremediği ne?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye kestirip attı.

"Libby'yle girdiğimiz iddianın hakemi sen ol." Dizüstü bilgisayarımın ekranını yarıya indirerek öne doğru eğildim.

"Bu Libby için pek adil değil," dedi Charlie. "Köpekbalıklarına karşı her zaman bir zaafım vardır."

Göğsüme bir sıcaklık doldu ama kendimi tutmaya çalışarak yılmadan devam ettim. "*Spaaaaahhh* iç çekiş mi yoksa bir çığlık olarak mı söylenmeli?"

Charlie gülerken bir eliyle gözlerini kapattı. "İşleri senin için daha da bulandırmaktan nefret ediyorum ama ben burada yaşarken oraya G Spa* deniyordu. Bu yüzden de

* G-Spot kelimesine bir gönderme. Türkçesi G noktası. (ed.n.)

sanırım telaffuzu orgazmın nasıl bir ses olduğunu düşünmene bağlı."

"Bunu şimdi uydurdun," dedim.

"Hayal gücüm iyidir ama o *kadar da* değil."

"O kutsal salonlarda *neler* oluyor öyle?" diye hayretle sordum, "hem bu yasal mı?"

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Charlie, "bence bu sadece tesadüfi bir hata. Sahibinin adı Gladys Gladbury; bu yüzden sanırım onun hedeflediği referans da buydu."

"Hedefi bu olabilirdi ama kesinlikle G Spa'yı buldu."

Eliyle yüzünü kapattı. "Tanrım, kâbus gibi bir beynin var ve kesinlikle favorim o, Stephens."

Bakışlarımız birbirine kenetlenirken kanım kaynamaya başladı. "Sanırım okumaya başlamalıyız," dedi.

"Bence de."

Bu kez gözlerini kaçıran önce o oldu ve dizüstü bilgisayarındaki imleci kaydırmaya başladı. "Bitirince bana haber ver."

Biraz çaba sarf ederek tüm dikkatimi *Duygusuz'a* verdim. Dusty birkaç paragraf içinde beni kendine bağlamıştı bile. Kelimelerinin içine gömülerek hikâyenin beni tepeden tırnağa sarmasına izin verdim.

Nadine ve şımarık fizyoterapist Lola, Josephine'i hastaneye yetiştirmeyi başarıyorlardı ancak aradan yirmi iki saat geçmesine rağmen Jo'nun beynindeki şişlik hâlâ inmemişti. Nadine, baktığı yabani kedisini beslemek için eve koşmak zorundaydı ama o sırada da fırtına iyice şiddetlenmişti.

Şu anda Goode Books'un duvarları da gerçek hayattaki gök gürültüsüyle uyum içinde titriyordu.

Nadine karanlık dairesinde yürürken kediye seslenir ama her zamanki gibi durmadan miyavlayan kedi cevap vermez. Lavabonun üzerindeki pencereyi görür Nadine; ev-

den çıkmadan aralık bırakmıştır ama şimdi pencere ardına kadar açıktır.

Kediye bir isim vermiş olmayı dileyerek yağmura doğru koşar çünkü, "Seni pislik, hemen buraya geri dön!" diye bağırmak bir işe yaramayacaktır. Sonunda uyuz tekirin yarı yolda bir yağmur kanalının içine sinmiş olduğunu görür.

Nadine caddenin karşısına geçmek ister, ıslak asfaltın üzerindeki lastik sesini duyar ve bir arabanın hızla ona doğru gelmekte olduğunu görür.

Ve sonra... ciğerlerindeki hava boşalır.

Gözleri aniden kapanır ve kaburgalarına bir ağrı saplanır. Gözlerini açtığındaysa çimenli bankette Lola'nın üzerine yığılmış olduğunu görür. Onlar soluklanırken kedi de yağmur kanalından dışarı fırlayıp temkinli bir bakış atarak tırıs tırıs uzaklaşmaya başlar.

"Kahretsin," diyen Lola kediyi kovalamak için ayaklanır.

Nadine onu kolundan yakalayarak, "Bırak gitsin," der. "Ona yardım edemeyiz."

Derken hastane arar.

Son bölümün ilk sayfasına geçerken göğsüm ağrıyordu, okumaya devam etmeden önce kendimi buna hazırlamak için derin bir nefes aldım.

Nadine ve Lola güneşin aydınlattığı mezarlıkta birlikte duruyorlar. Rahipten başka cenazeye kimse gelmemiş. Son aylarda Jo'nun onlardan başka kimsesi yoktu. Lola, Nadine'in eline uzanır ve Nadine şaşırmış olsa da tutmasına izin verir.

Daha sonra evinin basamaklarında bir demet çiçekle eski asistanından gelen bir kart bulur: *Kaybınız için üzgünüm*. Çiçeği içeri alarak bir vazo bulur. Açık pencereden

içeri süzülen ışık, musluktan akan suyun parıldamasına sebep olur.

O an diğer odadan acı bir miyavlama sesi duyar ve yüreği ağzına gelir.

Beyaz boşluk bilgisayar ekranından aşağı doğru uzanıyordu, içinde oturup nefes alabileceğiniz bir alan.

Boş sayfaya bakakalıyorum, bomboş.

En sevdiğim kitapların sonu hiçbir zaman istediğim gibi bitmez. Her zaman ödenmesi gereken bir bedel vardır.

Annem ve Libby, her şeyin mükemmel bir şekilde sonuçlandığı, âdeta bir kurdeleye sarılmış, toz pembe aşk hikâyelerini severdi, bense neden başka bir şeye yöneldiğimi hep merak etmişimdir.

Eskiden benim gibi insanların *o* sonlara ulaşamamasından dolayı olduğunu düşünürdüm. Bunu istemek, umut etmek de hiç sahip olmadığın bir şeyi kaybetmenin bir yoludur.

Benimle konuşanlar, son sayfalarında geri dönüşün olmadığını itiraf edenler. Her güzel şeyin bitmesi gerektiğini düşünenler. Her kötü şeyin de tabii, kısaca her şey.

Bir kitabın arkasını her çevirdiğimde de aradığım şey budur; bu kadar çok şeyin ters gittiği bir hayatta güzelliğin de olabileceğine dair bir kanıt... Ne olursa olsun her zaman umut vardır.

Annemi kaybettikten sonra teselli bulduğum sonlar bunlardı. *Evet, bir şeyler kaybettin ama belki bir gün sen de bir şeyler bulacaksın,* diyen sonlardı.

On yıldır bir daha asla bir bütün olamayacağımın farkındaydım ve bu yüzden tek istediğim, günün birinde yine, yeterince şeye sahip olacağıma inanmaktı; acının bir gün geçeceğine inanmaktı. Benim gibi insanlar tamir edilebilmenin ötesinde değillerdir. Ne kadar büyük olursa olsun

her buz bir gün çözünür ve hiçbir diken de kesilip atılamayacak kadar büyümez.

Bu kitap beni ağırlığıyla ezdi ve yaşattığı küçük parlaklıklarla gözlerimi kamaştırdı. Bazı kitapları *okumaktan* çok yaşarsınız ve onlardan birinin sonuna gelmek bana her zaman derin bir dalıştan yüzeye yükseliyormuşum gibi hissettirirdi. Sanki çok hızlı yüzeye çıkarsam vurgun yiyebilirmişim gibi.

Acele etmedim, her gök gürültüsünün beni yüzeye daha da yaklaştırmasına izin verdim. Sonunda başımı kaldırdığımda Charlie beni izliyordu. "Bitti mi?" diye sordu usulca.

Başımı salladım.

Bir süre ikimiz de konuşmadık.

Sonunda sessizce, "Mükemmeldi," dedi.

"Mükemmel," diye onayladım onu. İşte aradığım kelime buydu. Tek yapmak istediğim bu anın tadını çıkarmakken boğazımı temizleyip kendimi eleştirel düşünmeye zorladım. *Sakinleş.* "Kedi gerçekten geri geldi mi sence?"

Charlie tereddüt etmeden "Evet," dedi.

"Onun kedisi değil ama," dedim. Bu, Nadine'in kitap boyunca sürekli tekrarladığı bir şey, küçük kaçak yolcuya asla isim vermemesinin nedeni.

"Bunu anlıyor o," diye devam etti. "Herkes o kediye bakıp onu küçük bir canavar olarak görüyordu. Nasıl evcil bir hayvan olunacağını bilmiyor ama bu, Nadine'in umurunda değil. Bu yüzden kedinin olmadığını söylüyor. Çünkü mesele kedinin ona ne verebileceği değil. Ona hiçbir şey sunamaz. O hem kötü, vahşi, aç hem de sosyal açıdan zeki olmayan küçük bir kan emici."

Gökyüzü pencerenin ardında simsiyah görünüyor, şimşek her çaktığında yağmur tıpkı bir perde gibi kalınlaşıyordu. "Ama yine de *bu* onun kedisi. Hiçbir zaman kimseye ait olmadı ama ona ait."

Tekinsiz bir acı hissettim. Charlie'ye bakmak bazen böyle bir şeydi. Bir cümlenin midenizi düğüm düğüm yapması gibi, öyle keskin bir cümle ki nefes almak için kitabı bir kenara bırakmak zorunda kalıyordunuz.

Konuşmak için dudaklarını araladı ama yeri göğü sarsan bir şimşek odayı aydınlattığında elektrikler gitti.

Karanlıkta, Charlie masanın arkasından bir yerlere çarparak ilerledi. "İyi misin?"

Elini bulup ona yapıştım. "I-ıh."

"Elektrikler gelene kadar ön kapıyı kilitlesem iyi olur."

Cümlesi henüz bitmeden, "Seninle geleceğim," dedim.

Karanlıkta yolumuzu bulmaya çalışarak ofisten çıktık. Dükkân karanlıkta kalınca boşluk hissi hafif bir ürpertiye büründü ve Charlie'nin tabelayı çevirip kapıyı kilitlemesini beklerken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Ofiste el fenerleri olacaktı," deyince geldiğimiz yoldan geri döndük. Masanın çekmecelerini karıştırmak için elimi bırakmak zorunda kaldı. "Üşüdün mü?"

"Biraz." Dişlerim takırdıyordu ama sebebinin bu olduğundan emin değilim.

Bana bir el feneri uzattı ve diğer elindeki acil durum fenerini yakarak şömineye doğru gitti. Geçen gece bana ve Libby'ye gösterdiği gibi odunları ocağa yığıp aralarını buruşmuş gazete parçalarıyla doldururken yüzü ve omuzları kaskatı kesildi.

"Karanlığı gerçekten sevmiyorsun," dedim yanındaki halının üzerine diz çökerek.

"Tam olarak karanlık değil." Çıraların bir dakika içinde tutuşmasıyla sıcaklık ve ışık üzerimizde dalgalandı. "Burası çok sessiz ve bir de karanlık olduğunda kendimi hep biraz... yalnız hissediyorum sanırım."

Bu kadar yakınımdayken yüzünün tüm ayrıntılarını, al-

tın rengi gözlerinin ortasındaki koyu kahverengi halkaları, dudağının altındaki çizgiyi ve tek tek ayrılmış kirpiklerini görebiliyordum.

Ayağa kalkıp masaya doğru yürüdüm. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Döndüğümde o da ayaklanmıştı; kaşları çatık, elleri cebindeydi.

"Belki de her ne sebeple olursa olsun, şu anda biriyle çıkmak istemiyorsun," dedim, "ve bu sorun değil. Çoğu kişi her zaman böyle hisseder. Ama eğer sebep başka bir şeyse –çok katı olduğundan korkuyorsan ya da eski sevgililerinin senin hakkında ne düşünüyorsa– bunların hiçbiri doğru değil. Belki seninle hemen hemen her gün *aynı* geçer, ama ne olmuş yani? Aslında bu kulağa harika bile geliyor. Belki de tüm bunları yanlış yorumluyor da olabilirim ama öyle olduğunu sanmıyorum çünkü bana bu kadar benzeyen biriyle hiç tanışmadım. Ve... tüm bunları düşündüğünde yine de huysuz küçük bir kedi yerine bir golden retriever isteyeceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun."

"Herkes bir golden retriever ister," dedi alçak bir sesle. Söylediği ne kadar gülünç bir şey olsa da ifadesi hem ciddi hem de endişeli görünüyordu.

Başımı salladım. "Ben istemem."

Charlie ellerini her iki yanımdan masanın kenarına dayadı, gözleri şimdi bal, karamel ve akçaağaç rengindeydi. "*Nora.*" Sert, duraksayan ses tonu kalbimin yerinden çıkacakmış gibi atmasına sebep oldu: Birini az sonra yüzüstü bırakacak bir adamın sesi.

"Unut gitsin." Bakışlarımı kaçırdım ama o bu kadar yakınımdayken, elleri kalçalarımın iki yanını da sarmışken yine de ondan kaçamıyordum. "Anlıyorum. Sadece söylemek istedim, ne olur ne olmaz diye..."

"New York'a geri dönmüyorum," diye sözümü kesti.

Gözlerim onunkilere kaydığında yüzündeki keskin ifade yeni bir anlam kazandı "İşte bu yüzden," dedi. "Bu yüzden yapamam..."

"Ama ben..." Şaşkınlıkla başımı salladım. "Ne kadar süreliğine?"

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Kız kardeşimin aralık ayında dükkânı devralmak için gelmesi gerekiyordu. Ama İtalya'da biriyle tanıştı. Orada kalacakmış."

Kalbim aşırı kafeine maruz kalmış bir sinek kuşu çırpınmaktan yorgun düşmüşken şimdi her atışı ağır, ağrılı bir gümbürtü gibiydi.

"Libby'ye daire hakkında e-posta gönderdim bile," diye devam etti. "İstediği takdirde onundur. Zaten öyle olacaktı."

Gözlerim yandı. Kalbim her sayfası koparılmış bir telefon rehberi gibi hissederken ben de o sayfaları mantıklı bir sıraya sokmaya çalışıyormuş gibiydim.

"Kasabada sana rastladığım o ilk gece," dedi Charlie, "Carina'nın bir süre daha orada kalacağını yeni öğrenmiştim. Ne kadar kalacağından emin değildim ama... o ve erkek arkadaşı ani bir kararla evlenmişler. Yani geri dönmeyecek."

Sözleri uzaklardan gelen bir uğultu gibi üzerime çöktü.

"Bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordum. Ama yok. Her şeyi bir arada tutan hep babamdı. Evleri çok eski, *sürekli* tamirata ihtiyacı var ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum çünkü birini tutmama izin vermiyor ve dükkân her zamankinden daha kötü durumda... Annem uğraşsa da tek başına yapamıyor. Böyle giderse dükkânın altı aydan az zamanı var belki de. Birinin her gün burada olması gerekiyor ve annem babama yardım etmek zorunda kalmadan önce bile bunu başaramıyordu zaten. Babam lanet olası bir hemşire bile tutmamıza izin vermiyor çünkü insanlara gü-

venmek konusunda *berbat biri*. Üstelik bir mağaza müdürü tutmaya gücümüz yetse bile annem buna müsaade etmezdi. Neticede burası nesillerdir ailesinde. İşleri başka birinin yürütmesinin kalbini kıracağını söylüyor."

Çene kasları iyice gerildiğinde teninde gölgeler titreşti. "Mükemmel olmadıklarını biliyorum ama ailem benim için çok şeyden vazgeçti. İstediğim okula gidip istediğim işi yapabileyim diye... ve ben onları yüzüstü bırakamam. Loggia hep şehirde olacak birini istiyor ama ailemin de bana burada ihtiyaçları var. Benden daha iyi birine ihtiyaçları var hatta ama ellerinde bir tek ben varım. *Duygusuz* bittikten sonra işten ayrılıyorum. Sana teklif edilen iş aslında benden sonra açılacak olan pozisyon."

Onun işi. *Onun* dairesi. Sanki uğruna çok çalıştığı hayatı toptan bana teslim ediyormuş gibi. Ait olduğu şehirden vazgeçiyordu. Kendisi gibi hissettiği yerden. Kendini yanlış ya da işe yaramaz hissetmediği yerden.

"Peki ya sen ne *istiyorsun?*" dedim. Bana sanki bunu ona verebileceğime inanıyormuş gibi baktı ve ben de bunu tüm kalbimle istiyordum. "*Senin* mutlu olduğundan kim emin oluyor, Charlie? Peki ya *senin* kalbin?"

Gülümsemeye çalışsa da yalan söylemeyi beceremedi. "Bizim gibi insanların böyle bir şansı var mı ki?"

Yüzüne dokunup gözlerini benimkilere çevirdim. İçimde yükselen duygu karmaşasını yutmam, düşüncelerimin sağa sola savrulan parçalarından kurtulmam ve bu yeni gerçeği kabullenmem biraz zaman aldı. Bizi A noktasından B noktasına götürecek bir plan, bir liste, bir olay örgüsü oluşturmaya çalıştım ama her seferinde hikâyemiz yarıda kalıyordu.

"Sadece bir geceliğine," dedim "sana sahip olabilir miyim, Charlie? Sonsuza dek sürmeyecek olsa bile. Nasıl biteceğini biliyor olsak bile."

Çenemi nazikçe kavradı; sanki ben ellerinde parçalanacak narin bir parçaymışım gibi. Ya da belki de öyle olan oydu. Sanki tek bir yanlış hareketle birbirimizi paramparça edebilirmişiz gibi. Kalbim o yürek burkan son bölüm hissiyle sıkıştı, ancak şimdi bunun ne demek olduğunu daha iyi biliyordum. Bunu düşünmekten kendimi alamasam da biliyordum. "Bana zaten sahipsin, Nora. Bu konuda hiç şansım yoktu."

Hayatımda ilk kez, Cathy'nin "Ben *Heathcliff'im*" derken ne demek istediğini anladım. Sadece Charlie'yle birbirimize çok benzediğimiz için de değil bu, aynı zamanda haklı olduğu için de: Biz birbirimize aittik. Anlamlandıramadığım bir şekilde o bana ait, ben de ona. Son sayfada ne yazdığı önemli değil. Gerçek bu. Tam şu anda ve burada.

Dudakları dudaklarımı okşadı; hafif, dikkatli ve sıcaktı. Ona kendimi açtım; sayfayı çevirdiğimde nasıl hissedeceğimi biliyordum ama yine de o sayfayı hiç çevirmemek istiyordum.

29

Parmakları saçlarımın arasında gezinirken dili dudaklarımın arasına daldı ve kendimi tutamayarak inlediğimde beni boylu boyunca masaya yatırdı. Geçmişte aramızdaki bağ hem çılgınca hem de akılsızcaydı ama şimdi o kadar dikkatli ve şefkatliydi ki içim acıyordu.

Elbisemin askılarından birine dokunup diğerine geçmeden önce düğümünü çözdü. Benim ellerimse gömleğinin altına girmiş, dokunduğum her bir noktasındaki tüyler diken diken olurken o pürüzsüz sıcak tenini hissediyordu.

Tadı nane aromalı kahve gibiydi. Dilini alt dudağımın üzerinde kaydırırken elini de yan tarafımda gezdiriyordu.

Onu daha da yakınıma çektiğimde beni masanın kenarına doğru yasladı, ağzı şimdi daha ısrarcı, dudaklarımız her ayrılıp birleştiğinde dişlerini tenime gömüyor, nefes almak için her durakladığımızda bir sonraki öpücüğe daha da muhtaç bir hâle geliyorduk. Avuç içini göğsüme bastırdı ve başparmağıyla meme ucumu okşadığında titremekten kendimi alamadım. Kalbinin atışını içimde hissedebiliyordum; iki metronom gibi kalplerimiz bir atmaya başlamıştı.

Gökyüzünde şimşekler çakıyordu, ardından da alçak bir gümbürtü duyduk. Aramızdaki kıvılcım giderek alevlere dönüştü. Charlie beni yavaş yavaş öperek son üç haftanın acısını dindirme gayretindeydi. Dudakları çenemde, boğazımda gezinirken, elleri elbise askılarımdaki düğümleri çözmek için

omuzlarıma geri gitti. Elbisemin bağları çözüldü ve dudakları benimkilere doğru yaklaşırken kalbim sıcak nefesinin altında tıpkı bir fırıldak gibi döndü.

Başımı geriye attım, dili göğsümün iç kıvrımına değdiği anda ciğerlerim sıkıştı. Sıcak hava tenimle buluşana kadar Charlie elbisemin kumaşını aşağı doğru çekti. Dudaklarını göğsüme doğru indirirken gözlerini kaldırıp bana baktı, meme ucumu ağzına alırken dikkatle beni izliyordu. Kıvranmaya başladığımda dili ve dişleri çoktan tenimin üzerindeydi.

Adını haykırdığımda dudaklarımız tekrar kavuştu; bu sefer daha derin ve kendinden daha emindi. Eli elbisemin eteğini kavrayıp uyluklarımın iç kısmına kaydı. Dizlerimi araladığımda avuç içiyle kalçalarımdaki dantele ulaşana kadar eteğimi sıyırdı. Diğer eli de aynı şekilde hareket ediyordu ve elbisemi bacaklarımdan aşağı kaydırabilsin diye kendimi havaya kaldırıp geriye yaslandım.

Gözlerini benimkilere kilitlediğinde çıplak kalçalarımın kıvrımlarını sıkıca kavradı ve diz çöküp dudaklarını dizimin iç kısmına getirerek bacaklarımın arasına girene kadar öpe öpe aşağı ilerledi. Ellerimin üzerinde geriye yaslandım, dilinin sıcaklığı içimde erirken âdeta nefesim kesildi.

Kalçalarımı hissettiğim baskıyla birlikte hareket ettirdiğimde o da inledi ve elini karnımın üzerinde yukarı kaydırarak beni masaya tamamen yatırana dek vücudumu geriye doğru bastırdı.

Yerimizi değiştirmeyi önermeyi, bunu burada yapmanın saygısızlık olup olmayacağını sormayı düşündüm. Ama sonra zaten düşünemez hâle geldim çünkü dili vücudumda bir şalter bulmuşçasına beynime giden elektriği tamamen kesmişti.

"Nora," diye mırıldandı ve ona küçük bir ses çıkararak karşılık verdim. "Beklememeliydik. Bunu tanıştığımız günden beri yapıyor olmalıydık."

Ellerim saçlarına dolandı, onunkilerse kalçalarımdan tutup beni kavradı ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı

Öpüşmemiz yavaş, aç, belli bir amaca sadıktı. Bir kez olsun aramızda hiçbir şey tesadüfen gerçekleşmiyordu.

Altında titreyene kadar baskı artınca ellerimi saçlarına dolayarak hafifçe inledim. Doğrulup beni masanın kenarına çektiğinde dudaklarımız kenetlendi ve ellerimiz birbirimizin kıyafetlerinin içine daldı. Gömleğini çıkarıp pantolonunu çözdüm. O da beni elbisemden kurtarıp kanepeye yatırdığı gibi dilini sutyenimin altına soktu.

"Bu," dedi sanki bana taparcasına, "yüzdüğümüz gece üzerinde olan sutyen."

Ellerimi sırtında gezdirdim, her sıkı kıvrımını ve sert çizgilerini ezberledim. Bu ona dilediğim gibi sahip olmak için ilk ve muhtemelen de son şansımdı.

Boynumun bittiği yeri öptü. "Teninin nasıl hissettirdiğini hâlâ hatırlıyorum, Nora. İpek gibi."

Ağzım boynunun kenarında yumuşuyor, nabzı dilimin altında atıyordu. Ellerim aşağı doğru ilerlediğinde üzerinden düşmekte olan pantolonundan iç çamaşırına uzandım ve tırnaklarım tenini sıyırdı. Parmaklarımı ona doladığım anda sanki içimde bir şeyler patlıyor ve her şeyi bir saniyeliğine karartıp parlak noktalara çeviriyordu. "Ben de senin nasıl *hissettirdiğini* hatırlıyorum."

Ellerimin arasında kendini hareket ettirirken inledi. Pantolonunu kalçalarının altına doğru indirdiğimde yavaşça, ağır bir şekilde bana doğru hareket etmeye devam ederek gitgide yaklaştı. Altında ne kadar kayarsam kayayım, her zaman ulaşamayacağım kadar uzaktaydı sanki.

Ta ki öyle olmayana kadar. Ta ki ağzı aceleyle üzerimde dolaşana, elleri sutyenimin askılarını kollarımdan aşağı yırtarcasına indirip her şeyi belimde toplayana kadar. Sonra ikimiz de delirmişçesine birbirimizin üzerine atıldık; elleri kalçalarımda, ağzım omzunda, dili ağzımda, bedenim bir yay gibi gerilene kadar ereksiyonunu bana doğru hareket ettirdi.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" diye sordu birden.

"Elbette, ama..."

"Anladım," dedi. Tabii ki de anlamıştı. Çünkü o da tıpkı benim gibiydi; ikimiz de kontrolü yitirecek kadar birbirimize takmış olsak da hâlâ mantıklı düşünmemizi sağlayan birkaç (düzine) parçamız kalmıştı. Charlie üzerimden kalkıp cüzdanına uzandı ve içinden çıkardığı bir prezervatifle geri geldi; başka soru sormadı, oflayıp puflamadı, herhangi bir hayal kırıklığı ibaresi göstermedi, gergin, dırdırcı ya da sıkıcı olduğumu ima eden hiçbir şey yapmadı. Sadece elini çeneme koyup beni tüm vücudumda hissettiğim bir şefkatle öptü; kemiklerim, kaslarım ve eklemlerim arasındaki tüm küçük boşluklar ısınıp harekete geçti. Her bir hücresiyle damarlarıma nüfuz ettikten sonra da nihayet içime girdi.

Yavaşça. Dikkatlice. Ben daha rahatlayamadan geri çekildi ve çıkardığım ses karşısında bir kahkaha attı. "Benim seni istediğim kadar senin de beni isteyebileceğine hiç ihtimal vermemiştim doğrusu."

"*Daha fazla*," dedim, artık böyle bir şeyi itiraf ettiğimi düşünemeyecek kadar kendimi kaybetmiş hâldeydim.

"Artık," dedi Charlie bu kez kendini daha da derine iterek, "bunun imkânsız olmadığını *biliyorum*." Kendimi yukarı kaldırarak onu daha da içime aldım. Başını geriye attı ve boğazından bir inilti yükseldi. Birlikte hareket ettikçe

dünya yumuşayıp kararıyor, her şey bedenlerimizin birleştiği noktalara doğru küçülüyordu. Elleri vücudumda dolaşırken dudakları dudaklarıma yapışıyor ve tırnaklarım onu daha da yakınıma çekmek için sırtına saplanıyordu.

Bunun sona ereceği düşüncesi beni şimdiden üzüyordu. Aramızdaki bu şeyi günlerce sürdürebilseydim eğer, bunu yapardım. Eğer yirmi dakika içinde dünyanın sonunun geleceğini bilsem sonsuza dek onunla bu şekilde kalmak isterdim. O sırada kendini daha derine, daha sert ittirdi.

"*Siktir*, Charlie."

"Çok mu sert oldu?" diye sordu yavaşlayarak.

Sadece başımı sallamakla yetindim ve o anladı. Artık dikkat etmeye de kısıtlamalara da yer yoktu.

"Her yerde seni düşündüm," dedi. "Bu kasabada bunu yapmadığımız hiçbir yer yok."

Güldüm, ona sarılmışken bile hâlâ ona doyamadığımı hissediyordum. "Nasıldım peki?"

"Hayal gücüm sandığım kadar iyi değilmiş."

Beynim karanlık bir gökyüzündeki havai fişekler gibi hissediyordu. Charlie doğrulup beni kucağına çekerek tekrar içime girdi. Ellerimi koltuğun arkasına dayayıp kendimi ona biraz daha bastırdım, ta ki kalçalarımın her hareket edişinde ağzından küfürler kaçırana dek. Bir elini saçlarıma dolayıp diğer elini de sırtıma yapıştırarak beni istediği pozisyona getirdi.

"Senin her bir parçanı istiyorum," diye soludum ağzına. Kalbinin her atışının içimde kabardığını hissediyordum. Daha sert, daha hızlı, daha fazla, hepsini.

"Sen mükemmelsin," diye konuştu zar zor. "Her şeyinle mükemmelsin, Nora. Tek kelimeyle."

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Charlie, diye tekrarlıyordu beynim. "*Lütfen,*" dedim.

Bundan sonra daha fazla konuşma yoktu. Birinin beni olduğum gibi görmesinden, beni bir kitap gibi okumasından ve beni tekrar tekrar uçurumun eşiğine getirmesinden –evet, aşk tanrıları benimle gurur duyacak– hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

30

Ayağa kalktığımda Charlie kolumu tutup sıcak ve duygu dolu gözlerle, "Kal," diye fısıldadı.

Kalbim titredi. "Neden?"

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Öyle çok sebep var ki," diye mırıldandı

"Sadece bir tanesine ihtiyacım var."

O da doğruldu ve elini bacaklarımın arasına yerleştirerek başparmağıyla tenimde hafifçe daireler çizip ağzını şefkatle omzuma bastırdı. "Bu bir."

"Pekâlâ," dedim, "belki ikincisine de ihtiyacım var."

Eğilip beni büyük bir açlıkla öptü, eli nazikçe boynumda ilerleyerek boğazımın dibindeki çukuru buldu. "Çünkü," dedi "Kalmanı istiyorum."

"Tanımadığım erkeklerin evinde kalmam ben," dedim ama âdeta kanım kaynıyordu.

"O zaman burası benim evim olmadığı için şanslısın."

"Evet, çünkü öyle olsaydı, annenle baban dükkâna hırsız girdiğini sanarak kan çanağına dönmüş gözlerle pompalı tüfeklerini alıp koşarak buraya gelirdi."

"Ama en azından biz de çoktan bir arabaya atlamış, kaçıyor olurduk."

Güldüğümde onun da dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı.

"Gitme, Nora."

Göğsümde çiçeklerler açtığını hissediyordum, tıpkı yapraklarının yavaş yavaş kıvrılıp ortasındaki o narin şeyi gözler önüne sermesi gibi. Derken içimi bir panik kapladı, savunmasız kalbime bir iğne saplandı.

"Yapamam," diye zar zor fısıldadım.

Bir an için yüzündeki o hayal kırıklığını gördüm. Durumu kabul edişiyle birlikte bu ifade kaybolsa da sanki kalbimin kapanan yaralarının tekrar açıldığını hissediyordum. Doğrulup bir kenara fırlattığı giysilerini aramaya yeltendi ama koluna dokunarak onu durdurdum. Charlie, tanıdığım herkesten daha fazla dürüstlüğe önem veren biriydi ve bunu göremediği zamanlarda bile kimseyi cezalandırmıyordu. Bunu kendi hayatının merkezine koymuş ve öyle yaşamayı öğrenmişti ve ben de gerçekleri tam olarak anlatmayarak onu hayal kırklığına uğratmak istemiyordum.

"Eskiden erkek arkadaşımın evinde yaşıyordum." Bu kelimeleri dile getirmek hâlâ canımı yakıyordu. Daha önce bunları hiç kimseye anlatmak zorunda kalmamıştım. Libby zaten biliyordu ve bu konuyu ondan başka da kimseyle konuşmamıştım. Kendimi böylesine savunmasız bırakmak, acıyan bakışları üzerimde hissetmek ve zayıf görünmek istememiştim.

Charlie gözlerimin içine baktı.

"Jakob," dedim. "Annemin öldüğü gece onunlaydım."

Çatılan kaşları yumuşadı.

Ona bunları anlatmanın artılarını ve eksilerini, bana neye mal olacağını veya olmayacağını hesap etmiyordum. Sadece içimi dökmek istiyordum. Asla düzeltemediğim bu şeyi ona teslim edip ne olacağını görmek istiyordum.

"O benim ilk ciddi ilişkimdi. Belki de bir bakıma tek ciddi sevgilim. Demek istediğim başka erkeklerle daha uzun süreliğine de çıktım ama bu şekilde seçtiğim tek erkek

oydu." Her şeye rağmen hem de. Ya da belki de onu ben seçmedim. Belki de sadece ona karşı olan duygularıma balıklama atladım.

"Yirmi yaşındaydım ve her zaman onun evindeydim, bu yüzden yanına taşınmamın iyi olacağını düşündük. Ve annem romantik bir kadındı; beni bundan vazgeçirmeye çalışmadı bile. Onunla evlenmemi istiyordu. Ben de istiyordum."

Charlie hiçbir şey söylemeden sadece beni izliyordu; devam edip etmeme kararını bana bırakmıştı.

"Gecenin bir vakti şarjım bittiği için telefonum kapanmış." Sesim artık daha boğuk çıkıyordu, sanki boğazım geri kalan kelimeleri içeride tutmak istercesine sıkışıyordu. Ama duramıyordum. Onun bilmesine ihtiyacım vardı. Artık bunu bir saniye daha içimde tutamazdım.

"Onunla birlikteyken... kendimi âna o kadar kaptırıyordum ki uyandığımızda, kahvaltı yapana kadar telefonumu şarja bile takmıyordum." Sabahlarımız kahvaltı, seks ve bol bol kahveden ibaretti.

Burnumun arkası yanmaya başladı. "Libby dört saattir bana ulaşmaya çalıyormuş. Hastanede yapayalnız kalmış ve..." Daha fazla konuşamadım. Ağzım hareket ediyordu ama sesim çıkmıyordu.

Charlie öne doğru yaklaşıp beni göğsüne doğru çekti. Dudaklarını başımın tepesine sertçe bastırırken başparmağını omzumun üzerinde gezdirdi.

"Neler yaşadığını tahmin bile edemiyorum." Bacaklarımı kucağına çekerek beni tekrar göğsüne bastırıyor, bir yandan da saçlarımı düzeltip öpüyordu.

O anda sadece bu hislere odaklanarak gözlerimi kapattım. *Buradayım*, diye söz verdim kendime. *Bitti. Artık canımı yakamaz.*

"Libby beni çığlıklarla uyandırırdı." Sesim şimdi zayıf ve ıslaktı. "Annem öldükten aylar sonra bile bu böyle devam etti; uyku ne demek unutmuştum. Bana ihtiyacı olur da yanında olamazsam diye çok korkuyordum."

O, panik içinde uyanana kadar beklemeyi, battaniyelerimi bir kenara atıp yatağın en ucunda yatmayı öğrendim; sırf yorganın altından yanıma daha rahat kayabilsin diye. Ağlaya ağlaya tekrar uyuyana kadar kollarımı ona sarmaktan hiç vazgeçmedim.

Ona hiçbir zaman her şeyin yoluna gireceğini söylemedim çünkü girmeyeceğini biliyordum. Onun yerine annemin bizi rahatlatmak için söylediği o cümleyi kullanmaya başladım: *Dök içini, benim tatlı kızım.*

"Jakob başlarda harikaydı," diye anlatmaya devam ettim. "Çok az görüşebiliyorduk ama durumu anlıyordu. Sonra Wyoming'deki bir eğitim programına katılma şansı yakaladı... O bir yazardı."

"Seni terk mi etti?"

"Ona gitmesini ben söyledim," diye alçak sesle itiraf ettim. "Öyle bir ruh hâlindeydim ki... Zaten ona ayıracak ne zamanım ne de enerjim vardı, sadece ona engel olmak istemedim."

"Nora." Başını sallarken çenesi şakağıma değdi "Böyle bir süreçte yalnız kalmamalıydın."

"Bana zaten yardımı dokunmazdı," diye fısıldadım.

"Yanında kalabilirdi, seni *yalnız bırakmamalıydı.*"

"Belki," dedim. "Ama beni yüzüstü bırakan o değildi. Sürekli yanına geleceğimi söyleyip sonra bunu iptal ediyordum. Libby'yi yalnız bırakamıyordum. Ve sonra..."

Terden ıslanmış kâküllerimi gözlerimden uzaklaştırdı. "Bana anlatmak zorunda değilsin."

Sorun değil dercesine başımı salladım.

Bunca zamandır, midemin derinliklerindeki kederin, korkunun ve öfkenin yarattığı canavar onu kilitlediğim köşede bekliyor, gün geçtikçe de büyüyordu; dört bir yana öfkeden deliye dönmüş iplerini savuruyor, açlıktan delirecek hâle geliyordu.

Beni içten dışa doğru yiyip bitirecek bir iblis.

"Sürpriz bir ziyaret planladım. Bir Xanax içip otobüse bindim çünkü param ancak buna yetiyordu, Libby'yi yalnız bıraktığım ilk geceydi. Ama Jakob'ı görür görmez bir şeylerin değiştiğini anladım. Ve sonra, orada olduğum ilk gece, panik içinde uyandım. Nerede olduğumu bilmiyor ve telefonumu bulamıyordum. Tek düşünebildiğim Libby'ye bir şey olduğuydu. Neredeyse halüsinasyon görüyor gibiydim. Göğsüm o kadar ağrıyordu ki ölüyorum sandım. Jakob kalp krizi geçirdiğimi düşünerek beni acil servise götürdü ve birkaç saat sonra yüklü bir faturayla ve bazı nefes egzersizleriyle beni eve gönderdiler. Ertesi gece ve sonraki gece yine aynı şey oldu. Jakob'a eve dönmem gerektiğini söyledim. Bana bir uçak bileti alıp bir daha şehre geri gelmeyeceğini söyledi. Orada kalmaya karar vermişti. İlişkimizi devam ettirebilmek için bir şeyler bulmaya kararlıydım. Libby'nin lisede sadece bir yılı kalmıştı, belki onu yanımıza taşınmaya ikna edebilirim diye düşündüm. Ama Jakob eve döndükten bir hafta sonra bana başka biriyle tanıştığını söyledi."

Libby böylesine hassas bir noktadayken ona bunları yaşatmayı düşündüğüm için, çok şey istediğim için sanki evren beni cezalandırıyordu. O günleri düşünmek bile beni hâlâ hasta ediyor.

"Çok üzgünüm," dedi Charlie parmaklarını kolumda aşağı yukarı kaydırırken.

"Onun 'doğru kişi' olduğunu sandığımdan falan değil." Gözlerimi kapattım, kalbim hâlâ yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. "Sadece... o zamandan beri başka birinin bana bu şekilde yaklaşmasına izin vermek benim için çok zor. Hele ki kendi yatağımdan başka hiçbir yerde uyuyamayacak kadar yaralanmışken. Libby burada yanımdayken bile zorlanıyorum. O zamandan beridir kendime bu konuda hiç güvenmiyorum." Ağrı göğsümde genişlerken yüzümü onun sıcak tenine bastırdım. "Özür dilerim. Ben sadece..."

"Özür dileme," dedi sert bir sesle. "Seni tanımama izin verdiğin için lütfen özür dileme."

"Çok utanıyorum," dedim. "Kontrolün bende olmasına o kadar takıntılıyım ki uyumak bile beni paniğe sürüklüyor. Ümitsiz vakayım."

Ellerini belime koyarken yüzümü yukarı kaldırdı.

"Herkes öyle."

"Sen değilsin."

Belli belirsiz gülümsedi, yüzüne yansıyan ateş gözlerindeki altın parlaklıkları yakaladı. "Çocukluk odamda yaşadığımı fark etmişsindir herhalde."

"Çünkü ailene yardım ediyorsun," dedim. "Bense elime geçen ilk fırsatta benimkini otobüsün altına attım."

"Hey." Çeneme dokunup hafifçe yukarı kaldırdı. "Eski sevgilin seni lanet olası bir ıssızlığın ortasında tek başına bırakıp terk etmiş, Nora. Ve sen elinden gelenin en iyisini yapmışsın. Bu hikâyedeki kötü adam sen değilsin. Asıl kötü olan o ve sırf başka birine âşık olduğu için değil, yardıma ihtiyaç duyduğun anda seni yüzüstü bırakıp senden vazgeçtiği için."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Ne zaman istersen seni eve bırakırım," dedi. "Ama kalmak istersen ve çığlık atarak uyanırsan da sorun değil. İyi olduğundan emin olacağım.

Kalmak isteyip de sonra fikrini değiştirirsen eğer, sabahın dördünde bile seni eve götürürüm."

Bir keresinde herkesin kelimelerle düşünmediğini okumuştum. Herkesi ve her şeyi anlamlandırmak için dil kavramını kullanmayan, dünyayı otomatik olarak bölümlere, sayfalara ve cümlelere ayırmayan tüm bu insanları hayal ettiğimde dehşete kapılmıştım.

Charlie'nin yüzüne bakınca içimdeki o yoğun duyguların mantığımı es geçip vücudumu ele geçirmeye başladığını anlıyordum. Bir insan nasıl olur da söylemeye değer bir şeyi olduğunu bilir de bunu tam olarak ifade edemezdi? Kelimeler beni terk etmişti sanki.

Tam olarak, *Teşekkür ederim,* gibi bir his değildi bu; sadece, *Beni güvende hissettiriyorsun,* gibi bir şey de değildi; ikisinin arasında gidip gelen bir duyguydu bu.

"Kalmak istiyorum," dedim. "Ama kalabileceğimi sanmıyorum."

Tamam diyerek başını salladı. "O zaman seni eve götüreceğim."

"Henüz değil."

"Henüz değil," dedi saçımı düzeltip kulağımın arkasına sıkıştırırken.

Birlikte uzandık; sırtımı onun sıcak gövdesine yasladım, kolunu kalçama dolarken parmakları hafif eğimleri takip eden minik kayakçılar gibi kaburgalarımı okşuyordu, ta ki o tekrar sertleşene ve ben de onun her dokunuşuyla sarhoş olana dek.

Yavaş yavaş, rüya gibi bir seks yaptık ve bittiğinde göğsüne yaslanıp kalp atışlarını dinledim; New York'u düşündüm, evimin penceresinden içeri sızan şehrin ışıklarıyla uğultusu kadar sakinleştirici bir etkiyle uykuya dalarken dünya dönmeye devam ediyordu.

Eğer yüksek sesle söylemezsem gerçek sayılmaz, diye düşündüm. Belki de gerçek bile olmayacak.

Gerçek şu ki nasıl engel olacağımı bilsem de bunu yapmak isteyeceğimden gayet emin bir şekilde Charlie Lastra'ya âşık oluyordum.

***

Sabah koşumu bu sefer pas geçmiştim. Libby ve ben çayıra serilmiş bir battaniyenin üzerinde oturmuş, kahve içerken ona her şeyi anlatıyordum.

Gözleri içten içe parlıyordu ama, "Burada mı *kalacakmış*?" dediğinde yine kalbim kırıldı

"Neden bana gerçek hislerini anlatmıyorsun, Nora?"

"Özür dilerim, öyle demek istememiştim," dedi sonra da kupasından yükselen buhara burnunu uzatarak.

"Charlie Lastra'yı sonsuza dek dünyanın etrafını dolaşacak bir gemiye bindirmekten başka bir şey istemiyormuşsun gibi mi yani?"

"Öyle değil! Sadece... artık onu farklı şekilde değerlendiriyorum. Listeye girmeye hak kazandı."

"Ah, ne harika bir haber."

"Nora." Fincanını çimlerin üzerine bıraktı. "Eğer Charlie seni bu kadar heyecanlandırıyorsa bunun peşine düşmelisin. En son ne zaman biri için böylesine *heyecanlanmıştın* hatırlamıyorum. Hayır, bir dakika, aslında hatırlıyorum. Tam on yıl önceydi."

Jakob'ı her düşündüğümde hayalet bir nabız gibi zonklayan o derin acıyı artık hissetmiyordum. Charlie'ye söylediklerimde ciddiydim; eski sevgilimi özlemekten ziyade daha çok kimseye güvenmediğim için yalnızdım.

"Neyin 'peşine düştüğümüzün' bir önemi yok," dedim. "Bunun nasıl biteceğini ikimiz de biliyoruz."

Libby kolumu sıkarak, "*Bilmiyorsun.* Denemeden bilemezsin," dedi

"Bu bir film değil, Libby," dedim. "Aşk, bir insanın hayatını ya da ihtiyaçlarını değiştirmeye yetmez. Her şeyin yerli yerine oturmasını sağlamaz. Her şeyden vazgeçmek *istemiyorum.*"

Bunu yapamam.

Her şeyi isteyen bir kadın için hâlâ mutlu bir son yazılmadı; hele bir de bu, öfke dolu bir açlığın pençesinde geceleri uyuyamayan, içinde biriken hırsı vücudundaki tüm kemikleri zangır zangır titreten bir kadınsa...

West Village'taki o büyük pencereli, sıcak dairem. Her zaman ne sipariş edeceğimi bilen köşedeki o kahve dükkânı. Central Park'ta yaşanan o dört mevsim.

Loggia'daki işim, diye düşündüm. Plazaların yarattığı o manzara; bembeyaz ofislerin ve ahşap zeminlerin zihnimde parıldayan görüntüsü.

Kız kardeşimin iyi olduğunu bilmek. Her gece güvende olduğumu, hiçbir şeyin beni yakalayamayacağını bilerek uyanmak.

Aşk gibi uçsuz bucaksız, kontrol edilemez bir duygu tüm bunlara nasıl sığardı?

Hassas bir makinenin gevşek bir dişlisiydi o.

Libby'ye baktığımda dudakları ayrılmış, alnı şaşkınlıkla kırışmıştı. "*Aşk mı?*"

Güneşte ışıl ışıl parlayan, etrafı tembelce dönen kelebeklerle çevrili kulübeye doğru döndüm. "Farz edelim ki yani," Kız kardeşime yalan söyledim ve o da bunu görmezden geldi.

* * *

Öğleden sonra Bea ve Tala koşa koşa tepeyi çıkarak yanımıza geldiler; Bea fırfırlı pembeler içindeyken Tala da

lacivert tulumlar içindeydi. Kalbim heyecanla çarparken Libby'nin gözlerinden yaşlar akmasına hiç şaşırmamıştım. Kızlar çığlık çığlığa *Anne!* diye bağırıp kendilerini Libby'nin bacaklarına attıkları anda o da onların birbirine dolanmış saçlarını öpücüklere boğdu.

"Sizi öyle çok özledim ki," dedi kızlara. Tala kollarını Libby'nin bacağına dolarken huysuz ve kırgındı, Bea da sanki hemen öğle uykusuna ihtiyacı varmış gibi ağlamaklı görünüyordu. Hemen arkalarından oflaya puflaya Brendan geliyordu, Charlie Lastra'nın hiç olmadığı kadar yorgun bir hâli vardı.

Karı kocanın gözleri buluştuğunda sakince gülümsediler. Sevinçten havalara uçmasalar da biraz rahatladıkları belliydi; sanki kendilerini akıntıya bırakmış da biraz dinlenebilme fırsatı bulmuşlar gibi.

Beni ele geçiren son endişe kırıntıları da bir anda dağıldı. Bu iki insan birbirini seviyordu. Aralarında her ne geçtiğini düşünürsem düşüneyim, şu anda *iyilerdi.*

Gizemli bir şekilde birbirlerine *aitlerdi* ve ikisi de bunun farkındaydı.

Libby kızlarıyla özlem giderirken, Brendan beni o meşhur ve garip kucaklamalardan birine çekti. "Uçuşunuz iyi miydi?" diye sordum.

"Biraz gözyaşı vardı," dedi Brendan temkinli bir şekilde.

"Ah, yine uçakta *Mamma Mia!*'yı mı izlediniz? O yükseklikte Meryl'ın oynadığı hiçbir filmi duygusal olarak kaldıramayacağını biliyorsun."

Tam o sırada kızlar kendilerini Libby'den kurtarıp aynı anda ama uyumsuz bir şekilde "Nono!" diyerek üzerime doğru atıldılar.

"Tüm dünyadaki en sevdiğim kızlar!" dedim onları yakalayarak.

"Uçakla uçtuk biz!" diye yüksek sesle çığırdı Tala.

"Öyle mi yaptınız?" Onu kucağıma aldıktan sonra Bea'nın elini tuttum. "Peki, uçağı kim kullandı? Sen mi, Bea mı?"

Bea kıkırdadı. Bu, büyük olasılıkla, dünyanın güneşin doğuşuna ilk tanık olduğunda çıkardığı sesle aynıydı.

"Hayıııır." Tala onu beceriksizce tutuşumdan dolayı huysuzlanarak başını iki yana salladı. Dürüst olmak gerekirse bana göre bu huysuzluğu dünyadaki en tatlı şeydi. Keşke biz yetişkinlerin de çekilmez hareketleri bu kadar sevimli olsaydı.

Libby ve Brendan'ın bir anlığına yalnız kalabilmesi için kızları çimenliğe doğru yönlendirdim. Brendan kriyojenik bir odada birkaç yıl geçirmeye ihtiyacı varmış gibi görünürken Libby de sanki kendi durumu farklıymış gibi onun poposunu kavradı.

"Hey. Size bir şey soracağım," dedim kızları köprünün etrafına dizilmiş çiçeklere doğru götürürken. "Kelebekler hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Pek çok düşünceleri olduğuna ve her birini zevkle haykıracaklarından oldukça emindim.

31

Libby akşam yemeği için Asheville'in şehir merkezinde, çatı katında terası olan şık bir Küba restoranı seçti. Havayı serinleten dünkü fırtına yerini hafif bir esintiye bırakmış, ter içinde kaldığımız o son üç haftadan sonra bizi epey rahatlatmıştı.

Şirin bir köyle kalabalık bir metropolün tam ortasında yer alan şehir, altımızda ışıl ışıl parlıyordu ve yemekler bile olağanüstüydü. Brendan ve ben bir şişe şarabı paylaştık, hatta Libby de birkaç yudum alıp şarabı ağzının içinde dolaştırırken keyifle inledi.

"New York'taymışız gibi hissettiriyor, öyle değil mi?" dedi buğulu gözleriyle. "Gözlerini kapattığında duyduğun insanların sesleri ve havadaki o his."

Brendan'ın ağzı onunla aynı fikirde değilmiş gibi büzüştü ama ben sadece başımı salladım. New York gibi hissettirmiyordu ama hepimiz bir aradayken neredeyse evimdeymişim gibi hissediyordum.

Merdivenlerden metro istasyonuna koşarak inip çıkmayı, o metalik çığlığı duymayı, merdiven boşluğunda esen rüzgârı hissetmeyi ve zamanında gelip gelmediğimi bilmemenin verdiği o huzursuzlukla inanılmaz bir nostalji dalgası hissettim.

Şehirle ilgili özlediğin en tuhaf şey ne? diye mesaj attım Charlie'ye.

Her üç adımda bir Dunkin' Donuts'a ulaşabiliyor olmak, diye cevap verdi

Telefonuma bakıp gülümsedim. Şehrin kişi başına düşen DD oranı bire beş gibi bir şey olmalı. Peki ya başka?

Eataly'yi özlüyorum, dedi, *ama ben buna tuhaf demezdim.*

Eğer Eataly'i özlemeseydin şu anda bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Çünkü ait olduğun yerde, hapiste olurdun.

O zaman paçayı kurtardığım için şanslıyım, dedi. *Bu da pek garip değil ama bir de baharın geldiği, havaların ısındığı o ilk günü çok düşünüyorum. Herkesin kendini bir anda dışarı atıp güneşten yarı sarhoş gibi hissetmesini. Şortlu ve bikinili insanların, hava elli derece olmasına rağmen parkta buzlu dondurma yemesini.*

Charlie, diye cevap verdim. Bunların hepsi harika şeyler.

Bir sonraki cevabı biraz zaman aldı. *Sabahın erken saatlerinde müzik yapan mariachi grupları, opera şarkıcıları ya da ne söylediği fark etmeyen müzisyenler. Herkes benimle aynı fikri paylaşmaz ama metroda neredeyse uykuya dalmışken birdenbire beş adamın coşkulu bir şekilde şarkı söylemesine bayılıyorum.*

İnsanların verdiği tepkileri izlemeyi seviyorum. Bunu hissedenler de var, onları öldürmek istiyormuş gibi görünenler de ve bir de bu hiç olmuyormuş gibi davrananlar. Her zaman bu gruplara bahşiş veririm çünkü kimsenin bunu yapmadığı bir dünyada yaşamak istemiyorum.

Yatağından kalkıp her gün metroya hapsolan bir grup yabancıya avazı çıktığı kadar şarkı söylemeye gönüllü bir insandan daha büyük bir umut sembolü düşünemiyorum. Bana kalırsa bu azim ödüllendirilmeli.

Senin o kâbus gibi beynini seviyorum, diye yazdım.

Oysa ben kâbus gibi vücudum için beni kullandığını sanıyordum.

Ve bir dakika sonra şöyle yazdı: *Ben de senin beynini seviyorum. Ve vücudunu. Her şeyini.*

Onlarca yılımı kendimi bu duygudan, bu korkunç arzudan uzak tutarak geçirdim. Tekrar pençesine düşmem için gerekense sadece üç hafta ve Nadine Winters adında hayali bir kadının varlığı oldu.

"Yarın öğleden sonrası için plan yapma," dedi Libby sandaletlerimi masanın altına tekmeleyerek. "Sana bir sürprizim var."

Brendan neredeyse suçluluk duygusuyla masaya baktı. Ya "sürprizimi" beğeneceğime ikna olmamış ya da Libby onu sürprizi açıklarsa öldürmekle tehdit etmişti.

"Brendan," dedim onu yemleyerek, "karına söyle, hamileyken paraşüt atlayışı yapamaz."

Gülerek ellerini havaya kaldırsa da yine de bakışlarımdan kaçmayı başardı. "Bir Stephens'a asla ne yapıp yapamayacağını söyleme."

Loggia'daki editörlük işi aklıma geldi ve o an Charlie'nin sesini zihnimde duydum: *Eğer yanımda olacak birini seçecek olsaydım, bu sen olurdun. Her zaman.*

* * *

Bir kez daha, Libby taksi yolculuğumuz boyunca gözlerime ipek fularını bağladı ve taksi şoförü de ne yazık ki Hardy. Neyse ki yolculuk sadece beş dakika sürdü ve sonra Libby beni arabadan indirip, "İştee geeeldiikk!" diye bülbül gibi şakıdı.

"Gayri Resmi *Bir Kez* Kasaba Turu mu?" diye sordum.

"Hayır!" dedi Hardy gülerek. "Gerçi hepiniz o turu bir kere yapmalısınız! Çok şey kaçırıyorsunuz."

"İhtiyar Whittaker'ın hayali köpeği için cenaze töreni," diye tahmin ettim.

"Çok soğuk," dedi Libby arkamdan taksinin kapısını kapatırken.

"Halk tiyatrosunda İhtiyar Whittaker'ın hayali köpeğini canlandıran iguana için cenaze töreni?" Nerede olduğumuzla ilgili bir ipucu arıyordum ama duyduğum tek şey ağaçların arasından gelen taze esinti... Bu da demek oluyor ki kasabanın herhangi bir yerinde olabilirdik.

"Önünde iki basamak var, tamam mı?" Beni ilerlemem için itti. "Şimdi de tam ileride, küçük bir çıkıntı."

Adım atacağım yeri bulana kadar ayağım havada asılı kaldı. Yüzüme soğuk havanın çarpmasıyla ayakkabılarımın parke zemine değmesi bir oldu.

"Şimdi," dedi Libby duraksayarak. "Hazır mısın?"

Gözümdeki fuları çözerken sabırsızlıkla bekledim.

Boş bir odadaydık. Koyu renk ahşap parkeleri ve beyaz çıtalarla süslenmiş duvarı olan bir oda. Büyük bir pencere, mavi yeşil çam ağaçlarından oluşan bir koruluğa bakıyordu ve Libby sırıtmasına rağmen kaygılı bir edayla titreyerek pencerenin önüne geldi.

"Tam burada kocaman bir ahşap masa olduğunu hayal et," dedi. "Ve bu pencerenin altında hasırdan bir bitki sehpası. Ve bir İskandinav avizesi. Hani o şık ve modern olanlardan."

"Pekâlâ," dedim onu takip edip yan odaya geçerek.

"Koyu mavi kadife bir kanepe," dedi, "ve kızlar için de şu köşede küçük bir çadır; içine ışıklar asabileceğimiz büyüklükte." Beni dar bir koridora götürüp ışıkları yaktı ve ortaya tereyağı sarısı bir banyo çıktı, onu başka bir kapıdan takip ettiğimde de bizi ellilerden kalma sarı fayanslar, sarı duvar kâğıdı, sarı küvet ve sarı bir lavabo karşılıyordu.

"Buranın... biraz elden geçirilmesi gerekecek," dedi. "Ama bak ne kadar büyük! Hem küveti hem de *duşakabinli* bir banyosu daha var. Onu zaten yeni yapmışlar."

Onu duyduğuma dair herhangi bir belirti görmek için bana bakıyordu.

Kafatasımın içinde boğuk bir vızıltı yükselse de onu duyuyordum; sanki omurgamdan yukarı tırmanan tekinsiz bir yanlışlık duygusu beynimin içinde vızıldayan arı sürüsünü gitgide tedirgin ediyormuş gibiydi.

"Ebeveyn banyosu da var. Tamı tamına üç banyo; hayal edebiliyor musun?" Halıdaki ruj lekesini ve yanındaki kurumuş kahve lekesini işaret etti. "Onlara aldırma. Ben zaten kontrol ettim, altında parke var. Muhtemelen lekelenmiştir ama iyi bir halıyla halledilmeyecek bir şey değil."

Odanın ortasında durup kollarını havaya kaldırdı. "Ee, ne düşünüyorsun?"

"Halılar hakkında mı?"

Gülümsemesi sönükleşti. "Ev hakkında."

Kulak zarıma hücum eden kan sesimi boğuklaştırdı. "Bu ev hakkında mı? Sunshine Falls'un ortasında?"

Gülümsemesi daha da sönükleşti.

Vızıltı arttı. Sanki milyonlarca minyatür Nora hep bir ağızdan *Hayır* diye mırıldanıyordu: *Bu doğru değil. Böyle bir şey olamaz. Yanlış anlıyorsun.*

Libby ellerini karnına koyduğunda kaşlarının arasında minik kırışıklıklar belirdi. "Ne kadar ucuz olduğuna inanamazsın.

Eminim inanamazdım. Muhtemelen şuracıkta düşüp ölürdüm ve sonra hayaletim buraya musallat olurdu; her gece döşeme tahtalarının arasından yükseldiğimde, *Kaç tane dolabı var demiştiniz?* diyerek ev sahiplerini korkuturdum.

Ama bunun ne önemi olduğunu da anlamıyordum.

"Lib, böyle bir yerde yaşayamazsın," dedim başımı sallayarak.

"Yaşayamaz mıyım?" Yüzü birden düştü.

"Senin hayatın New York'ta. Brendan'ın işi New York'ta. Kızların okulu, en sevdiğimiz restoranlar, en favori parklarımız."

Ben.

Annem.

Onun her bir parçası. Her anısı. On yıl önce başka bir hayatta durduğu her nokta. Eldivenli ellerimizi birbirine kavuşturmuş, üçümüz yan yana dururken Noel Baba'nın hareket eden kızağının minyatür bir Manhattan silüeti üzerinde yay çizmesini izlediğimiz her pencere.

Baharın ilk gününde ya da yazın son gününde Brooklyn Köprüsü'nde attığımız her adım.

Freeman Kitabevi, Strand Kitabevi, Books Are Magic, McNally Jackson, Beşinci Cadde'deki Barnes & Noble.

"Buraya bayılmıştın," dedi Libby.

Çatlamış kalbimi bir arada tutan tüm o buz damarları süratle çözülüyor, kırık parçalar eriyen buzullar gibi kayarak ham noktaları açığa çıkarıyordu. "Harika bir tatil oldu Libby ama... bir hafta sonra *eve* dönmek istiyorum."

Arkasını döndü O konuşmaya başlamadan hemen önce kafamda bir zonklama hissettim; bir uyarı, barometrik basınçta bir değişiklik. Sonrasında vızıltı kesildi.

"Brendan yeni bir iş buldu. Asheville'de," dedi net bir sesle.

Bir şeyin yaklaştığını hissediyordum ama merdivenden inerken kaçırdığın o son basamağın yarattığı düşme hissine hiç hazırlıklı değildim.

Libby bir şeyler söylememi beklercesine bana baktı.

Ne için beklediğini bilmiyordum. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Gezegen ekseninden sapmışken doğru olan şeyi ben nereden bilebilirdim?

Ne bir planım ne de bir çözüm listem vardı. Boş bir evde durmuş, dünyanın çözülmesini izliyordum.

"Brendan'ın sürekli kontrol ettiği şey buydu," diye fısıldadım kulaklarıma hücum eden kanın uğultusunu duyarken. "Bana söylemeni bekliyordu."

Libby'nin çenesindeki kaslar suçluluğunu itiraf edercesine gevşedi

"Liste," dedim zar zor. "Bu yolculuk. Her şey bu yüzden miydi? *Gidiyorsun* ve tüm bu itinayla planlamış oyun da senin boktan veda anlayışın mıydı?"

"Öyle değil," diye mırıldandı.

"Peki ya avukat?" dedim. "O bu işin nasıl bir parçası?"

"Ne?"

Dünya etrafımda sallandı "Sally'nin sana numarasını verdiği boşanma avukatı."

Yüzünde anladığına dair bir ifade belirdi ve zayıf bir sesle, "Onun bir arkadaşı sadece; buradaki anaokulları hakkında bilgisi olan biri."

Ellerimi başımın iki yanına bastırdım.

Okullara bakıyorlar.

Evlere bakıyorlar.

"Ne zamandan beri bunu saklıyorsun?" diye sordum.

"Her şey çok hızlı oldu."

"Ne kadar zamandır, Libby?"

"Buraya gelme planı yapmamızdan birkaç gün öncesinden."

"Bu işten kurtulmanın bir yolu yok mu yani?" Alnımı ovuşturdum. "Eğer mesele paraysa..."

"Bundan kurtulmak istemiyorum, Nora," dedi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Bu kararı ben verdim."

"Ama daha az önce her şeyin çok hızlı geliştiğini söyledin. Bunu düşünecek vaktin olmamış."

"Brendan'ın işe başvurmasına karar verdiğimiz anda bunun doğru olduğunu hissettik," dedi tek nefeste. "Üst üste yaşamaktan yorulduk. Aynı banyoyu paylaşmaktan yorulduk... *Yorgun* hissetmekten yorulduk. Herkesin bir yeri olsun istiyoruz. Çocuklarımızın ormanda oynayabilmesini istiyoruz!"

"*Lyme hastalığı* çok eğlenceli olduğu için mi?"

"Bir şeyler ters giderse milyonlarca insanın kaçmaya çalıştığı bir adada mahsur kalmayacağımızdan emin olmak istiyorum."

"Ben de o adadayım, Libby!"

Yüzü bembeyaz olurken sesi titredi. "Biliyorum."

"New York bizim evimiz. O milyonlarca insan... bizim ailemiz. Müzeler, galeriler, High Line, Rockefeller Center'da paten kaymak, Broadway gösterileri? Tüm bunlardan öylece vaz mı geçiyorsun?"

Benden vazgeçiyorsun.

"Alakası bile yok, Nora," dedi. "Sadece ev bakmaya başlamıştık ve her şey bir anda oldu..."

"Yok artık." Başım dönüyor, kollarım ağır ve uyuşuk olsa da kalbim hız trenindeki bir bovling topu gibi takırdayarak atıyordu. "Yoksa bu evi satın mı aldınız?"

Cevap vermedi.

"Libby, bana söylemeden ev mi satın aldın?"

"Hafta sonuna kadar netleşmeyecek," dedi.

Geriye doğru bir adım atıp yutkundum, sanki söylenmiş olan her şeyi geri almaya, zamanı tersine çevirmeye zorlamaya gücüm yetermiş gibi. "Gitmem lazım."

"Nereye?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Başka bir yere."

* * *

Bu sokağı tanıyordum: Arkalarında çam ağaçlarıyla kaplı dağların yükseldiği bakımlı bahçeleriyle ellili yıllardan kalma yan yana dizilmiş çiftlikler.

Güneş ufuk çizgisinde şeftalili bir dondurma gibi erirken güllerin kokusu rüzgâra karışıyordu. Birkaç metre ötedeyse yarım düzine çocuk bir fıskiyenin altında güle oynaya koşuşuyordu.

Çok ama çok güzeldi.

Ama ben başka bir yerde olmak istiyordum.

Libby beni takip etmiyordu. Etmesini de beklemiyordum.

Otuz yıl boyunca onunla olan hiçbir kavgadan kaçmadım; okulda işler kötü gittiğinde ya da annemi kaybettikten sonraki o bitmek bilmeyen, karanlık yıllarda bile onu kovalayan hep ben oldum.

Onu her adımında takip eden ben oldum.

Sadece onu bu kadar uzakta takip etmek zorunda kalacağımı ya da onu tamamen kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim.

İşte yine başladı. Burnumdaki o sızı, göğsümdeki ağırlık. Çiçek kaplı çalılar silikleşene ve çocukların kahkahaları bir uğultu gibi gelmeye başlayana kadar görüşüm bulanıklaştı.

Eve gidiyordum.

Eve değil, diye düşündüm.

Bir sonraki düşüncem çok daha kötüydü: *Hangi ev?*

İçimde yankılanan panik halkaları dalga dalga dışarı taşıyordu. Ev benim için her zaman annem, Libby ve kendimden ibaret olmuştur.

Coney Island'daki sıcak kumların üzerine serdiğimiz çizgili mavi ve beyaz havlulardı benim evim. Libby'yi sınavlarından sonra bütün gece dans etmesi için götürdüğüm tekila barı. Prospect Park'ta yediğimiz kruvasanlar ve iç-

tiğimiz kahveler. On metre ötede çalan *mariachi* grubuna rağmen trende uyuyakalmak, Charlie Lastra'nın arabanın karşısında cüzdanını karıştırması. Ama artık bunlar yoktu. Çünkü annem ve Libby olmadan ev diye bir şey yoktu.

Bu yüzden hiçbir yere gittiğim yoktu. Sadece uzaklaşmak istiyordum.

Ta ki sokağın aşağısında, mora çalan gökyüzüne karşı ışıkları parlayan Goode Books'u görene kadar.

İçeri girdiğimde kapının zili çaldı ve Charlie YEREL ÇOKSATANLAR rafından başını kaldırıp bana baktığında şaşkınlığı endişeye dönüştü.

"Çalıştığını biliyorum," dedim kısık bir sesle. "Ben sadece..."

Güvenli?

Tanıdık?

Rahat?

"Sana yakın bir yerde olmak istedim."

İki adımda yanıma geldi "Ne oldu?"

Cevap vermeye çalıştım ama sanki nefes boruma bir şey dolanmış gibiydi.

Charlie beni göğsüne çekip kollarıyla etrafımı sardı.

"Libby taşınıyor." Kelimeleri ağzımdan çıkarabilmek için fısıldamam gerekti. "Buraya taşınıyor. Her şey bu yüzdenmiş." Gerisini güçlükle söyledim: "Yapayalnız kalacağım."

"Yalnız değilsin." Geri çekilip çeneme dokundu, bakışlarındaki yoğunluk neredeyse vahşiceydi. "Yalnız değilsin ve olmayacaksın."

Libby. Bea, Tala. Brendan.

İçim acıyor.

Noel.

Yılbaşı.

Doğa Tarihi Müzesi'ne yaptığımız geziler.

Met Müzesi'nde kocaman bir Jackson Pollock tablosunun önünde oturup kızlardan yaptıkları parmak boyaları resimleriyle bizi hayallerimizin ötesinde zengin etmelerini istemek.

Serendipity'de burnumuzdan krem şanti fışkırana kadar gülmek. Tüm anılar ve tüm o gelecek anlar, hepsi bir arada, annemin hatırası hep yakınımızda bizimleyken.

Her şey elimden kayıp gidiyordu.

Burnumdaki sızı. Göğsümdeki ağırlık. Gözlerimin arkasındaki baskı.

Charlie beni ofisine götürdü. "Yanındayım, Nora," dedi sessizce. "Ben senin yanındayım, tamam mı?"

Sanki bir baraj yıkılmış gibiydi. Boğazımdan öyle bir ses yükseldi ki omuzlarım titremeye başladı ve sonra ağlamaya başladım.

Gelgit dalgaları bana çarpıyordu her bir kelime o kadar güçlü bir akıntının altında yok oluyordu ki ona karşı koymam mümkün değildi.

Beni de alıp götürüyordu.

"Sorun yok," diye fısıldadı kollarında beni sallayarak. "Yalnız değilsin," derken söz verirmiş gibi ama ben bunun altında dile gelmemiş olan kelimelerini duyuyordum: *Ben yanındayım.*

Şimdilik, sanırım.

Çünkü hiçbir şey –en güzeli de en kötüsü de– sonsuza dek sürmezdi.

32

Onca yıldır neden ağlamadığımı şimdi anlıyordum. Durmasını istiyordum. Acıyı bastırmak ve yönetebileceğim parçalara bölmek istiyordum.

Bunca zaman canavar olarak görülmenin başıma gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünmüştüm.

Ama şimdi anlıyordum ki günün her saniyesinde *gerçekte* olduğumdan daha soğuk olmak benim tercihimdi çünkü zayıflıktan, çaresizlikten ve paramparça olmaktan korkuyordum.

Her şeyi kaybetmekten korkuyordum. *Ağlamaktan* korkuyordum. Bir kez başladığımda asla duramayacağımdan ve inşa ettiğim her şeyin asi duygularımın ağırlığı altında parçalanacağından korkuyordum.

Ve uzun süre ağladım.

Boğazım acıyana, gözlerim ağrıyana kadar ağladım. Ta ki gözyaşım kalmayana ve iç çekişlerim hıçkırıklara dönüşene dek.

Uyuşmuş ve bitkin hissedene kadar. O zamana dek masanın üzerindeki antika lamba dışında ofis karanlığa gömülüydü.

Gözlerimi kapattığımda kulaklarımdaki uğultu azalıyordu ve yerini Charlie'nin kalp atışlarının ritmik gümbürtüsüne bırakıyordu.

"Gidiyor," diye fısıldadım bu gerçeği kabullenmeye çalışarak.

"Nedenini söyledi mi?"

Kollarının arasında omuz silktim. "Diğer insanlar neden gidiyorlarsa o yüzden... Ama ben sanmıştım ki..."

Başparmağı tekrar çenemi kavradı ve gözlerimi kendine çevirdi

"Tüm eski sevgililerim, arkadaşlarım... birlikte çalıştığım insanların yarısı," dedim. "Hepsi kendi yollarına gittiler. Ve bu hiçbir seferinde sorun olmadı çünkü şehri ve işimi *seviyordum*, hem Libby de hep yanımdaydı." Sesim titriyordu. "Ve şimdi o da kendi yoluna gidiyor."

Annem ölüp de evimizden taşınmak zorunda kaldığımızda sanki tüm geçmişimiz yutulmuş gibiydi. Bu şehir ve birbirimiz, annemden geriye kalan tek şeydi.

Charlie başını iki yana salladı. "O senin kardeşin Nora. Seni asla geride bırakmayacak."

Gözyaşlarım dinmek bilmiyor; tekrar tekrar yaşarıyordu.

Elleri omuzlarımda dolaşıp ensemi kavradı. "İstemediği sen değilsin, Nora."

"Öyle," dedim. "Sorun benim. Bizim hayatımız. Onun için inşa etmeye çalıştığım her şey. Hiçbiri yeterli gelmedi."

"Bak," dedi "ne zaman burada olsam, duvarlar üstüme üstüme geliyor gibi hissediyorum. Ailemi seviyorum, gerçekten. Ama on beş yılımı mümkün olduğunca buradan uzakta geçirdim çünkü bir yere uyum sağlayamadığını hissettiğinde daha da yalnızlaşıyorsun. Bu dükkânı işletmeyi hiç istemedim. Bu kasabada yaşamayı hiç istemedim. Ve ne zaman burada olsam düşündüğüm tek şey bu. Öyle boğuyor ki beni, hiçbir yere sığamadığımı hissediyorum. Beni boğan onlar değil ama. Buradayken nasıl kendim olacağımı bilmediğimden. Kim olmam gerektiği ya da onların istediği gibi biri olamadığım konusunda kafamı kurcalayan onca şey olduğu için. Ama sonra sen çıkageldin."

Gözleri karanlıkta yarışan ışıltılar gibi parladı. "Ve ben sonunda nefes alabildim."

Sesi titriyordu, omurgamdan aşağı bir ürperti indi ve kalbim bir tombala kafesinin içindeymiş gibi sağa sola çarpıyordu. "Sende yanlış olan hiçbir şey yok. Seninle alakalı hiçbir şeyi değiştirmezdim." Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi ve bir süre bekledikten sonra, "Buna zaten ihtiyacın yok. Ne boktan eski sevgililerin için ne Blake Carlisle için ne de seni her şeyden çok seven kız kardeşin için," dedi

Taze yaşlar gözlerimi yakıyordu. Zar zor gülümseyebildi Charlie. "Gerçekten her şeyinle mükemmelsin, Nora."

"Sırık gibi boyuma rağmen mi?" diye fısıldadım ağlayarak. "Ve son ses çalan bir şeyler olmadan uyuyamama rağmen mi?"

"İster inan ister inanma," diye mırıldandı, "Blake Carlisle için mükemmelsin demiyorum. Demek istediğim benim için mükemmel olduğun."

Sanki ağır iş makineleri göğsümü kazıyormuş gibi hissediyordum. Ellerimi gömleğinin içine sokarak fısıldadım, "Sen az önce *Aşk Her Yerde* filminden alıntı mı yaptın?"

"Bilerek değil."

"Sen de öylesin, biliyorsun." Rüya gibi dairemi hayal ettim; pencerenin altındaki koltuğa güneş vuruyor, yaz esintisi taze ekmek kokusuyla birlikte içeri doluyordu. Trenden inişimi, sıcaktan yapış yapış oluşumu, çantama tıktığım kitaplarımı, yazıcıdan yeni bastırdığım taslakları ve yeni pilot kalemimi düşündüm.

Şehrimi. Kız kardeşimi. Hayalimdeki işi. Charlie'yi. Hepsi, bir bütün olarak doğru geliyordu Her şeye sahip olmak mümkün olsaydı kuracağım hayat.

"Kesinlikle doğru," dedim ona. "Hatta mükemmel."

Kopkoyu gözleri beni incelerken parladı.

Kalbim çatlamış bir yumurta gibi hissediyordu, onu koruyacak ya da yerinde tutacak hiçbir şeyim yoktu. "Burada kalabilirim."

"Nora," dedi bakışlarını uzağa çevirip sessizce özür dilercesine.

Bir anda gözyaşlarım geri geldi. Charlie ıslak yanağımdaki saçı geriye itti. "Böyle bir kararı ne benim için ne de Libby için veremezsin," dedi titrek bir sesle.

"Neden?"

"Çünkü hayatını onun ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağlayarak geçirdin ve artık birinin sana bu konu hakkında dur deme zamanı geldi. Loggia'daki editörlük işini istiyorsun. Ve şehri çok seviyorsun. Para biriktirmek istiyorsan benim dairemi al. Kirası muhtemelen seninkinin yarısıdır. İstediğin *buysa* ona sahip olmalısın. Daha azına değil."

Kirpiklerimi kırpıştırarak gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalıştım.

"İstediğin her şeye sahip olmalısın," dedi tekrar.

"Ya bu mümkün değilse?"

Çenemi kaldırıp neredeyse dudaklarıma fısıldadı. "Mutlu bir son için pazarlık yapabilecek biri varsa o da Nora Stephens'tır."

Göğsümün ikiye ayrıldığını hissetmeme rağmen –ya da belki de bu yüzden– fısıldayarak cevap verdim: "Sanırım mutlu son paketlerinden biri Spaaahhh'da sadece kırk dolar."

Gülerek dudağımın kenarını öptü. "Ah, senin şu beynin."

O gece ikimiz de dükkândan ayrılmadık. Hem onu bırakmak istemiyor hem de karanlıkta ve sessizlikte kendini yalnız hissetmesini istemiyordum. Uzun sürmeyecek olsa bile, sadece bu gecelik olsa bile onun bana sahip olduğu

gibi benim de ona sahip olduğumu bilmesini istiyordum. Tıpkı benim ona *ait olduğum* gibi

O gece ilk defa bebekler gibi uyudum.

* * *

Sabah uyandığımda dün gece yaşananları parça parça bir araya getirdim. Libby'yle ettiğimiz kavga, Charlie'yi kitapçıda bulmam ve kendimizi tekrar birbirimizin kollarında bulmamız.

Sonrasında saatlerce konuştuk. Kitaplar, yemek, aile. Ona annemin güldüğünde burnunun tıpkı Libby gibi kırıştığını anlattım. Aynı parfümü kullandıklarını ama Libby'de annemde olduğundan daha farklı koktuğunu...

Ona annemin doğum günü rutinini anlattım. Her sene aralığın on ikisinde öğle vakti Freeman Kitabevi'ne gidip tam fiyatına değecek o mükemmel kitabı bulmak için saatlerce kitapları nasıl karıştırdığımızı...

"Libby ve ben hâlâ oraya gideriz," dedim. "Ya da eskiden giderdik. Aralığın her on ikisinde öğle vakti... *On iki, on iki* ve saat on ikide. Annem için bu çok önemliydi."

"On iki harika bir sayıdır," dedi Charlie. "Diğer tüm sayıların canı cehenneme."

"*Teşekkür ederim*," diye ona katıldım.

Bir noktada uyuyakalmıştık ve şimdi henüz tam olarak uyanmamışken bile birlikte hareket ettiğimizin farkına vararak gözlerimi açtım. Onu öperek uyandırdım ve baş döndürücü bir sisin içinde birbirimize teslim olduk; zaman durma noktasına geldi ve dünya etrafımızda kararardı.

Daha sonra başımı göğsüne yasladım ve o, saçlarımla oynarken ben de onun damarlarında akan kanın sesini dinledim. "Belki bir yolunu buluruz," dedi kalın, çatlak bir sesle.

Sanki bir sorunun cevabıymış gibi, sanki konuşma hiç bitmemiş gibi. Bütün gece, bütün sabah, her dokunuş ve her öpücük; art arda gelen bir itme çekme kuvveti gibi. Sanki her şey ikimizin arasındaymış gibi. *Belki bu işe yarayabilirdi.*

"Belki," diye fısıldadım aynı şeyi düşünerek. Birbirimizin yüzüne bakamıyorduk ve bunu bilerek yaptığımızı düşünmeden edemiyordum; sanki bakarsak daha fazla rol yapamazmışız ve bu oyundan vazgeçmeye henüz hazır değilmişiz gibi.

Charlie parmaklarını benimkilere geçirip elimin arkasını dudaklarına götürdü. "Ne olursa olsun," dedi "dünya üzerinde senden hoşlandığım kadar başka birinden hoşlanacağımdan oldukça şüpheliyim."

Kollarımı boynuna dolayıp kucağına tırmandım ve şakaklarını, çenesini son olarak da dudaklarını öptüm. *Aşk,* diye düşündüm o da beni öperken; saçlarında gezinen ellerim titriyordu.

Son sayfa sancısı.

Kitabın kapağını kapatıp bir kenara koyduktan sonra alınan o derin nefes.

Bir süre sonra beni kapıya kadar geçirdiğinde yüzümü ellerinin arasına aldı ve şöyle dedi: "Sen, Nora Stephens, her zaman iyi olacaksın."

33

Ön basamaklara oturan Libby, Brendan'ın eski tişörtlerinden birini üzerine geçirmiş, yanına da dumanı tüten iki kahve almıştı.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken ikimiz de konuşmuyorduk ama geceyi ağlayarak geçirdiğini söyleyebilirdim –ki benim de ondan aşağı kalır bir yanım yoktu.

Yanındaki fincanlardan birini bana uzattı. "Biraz soğumuş olabilir."

Kahveyi alıp gergin bir saniyenin ardından basamağa tünedim, pantolonuma akşamdan kalan çiyin nemi sızıyordu.

"Önce ben mi başlayayım?" diye sordu.

Fark etmez dercesine omuz silktim. Birbirimize hiç bu kadar kızgın olmamıştık; bizi sırada neyin beklediğini kestiremiyordum.

"Sana daha önce bundan bahsetmediğim için özür dilerim," dedi, sanki kelimeleri daracık bir kapı aralığından geçirmeye çalışıyormuş gibi.

Buraya gelene kadar, onun kucağına uzanmanın bana biraz olsun kontrol hissi verip vermeyeceğini merak etmiştim. Ama bunu zorlamak bana hiçbir şey kazandırmayacaktı. Asıl istediğim şey çoktan ellerimden kayıp gitmişti; aramızda hiçbir sorunun olmadığı, birbirimizden başka hiçbir yere ait olmadığımız o günler geride kalmıştı.

"Ne zamandan beri birbirimizden bir şeyler saklamaya başladık?"

Şaşırmış ve incinmiş görünüyordu, karşımda küçük bir kız vardı sanki. "Benden *hep* bir şeyler sakladın, Nora," dedi. "Beni korumaya çalıştığını biliyorum ama yine de öyle olmamasına rağmen her şey yolundaymış gibi davranman da aynı şey sayılıyor. Ya da benim haberim olmadan bir şeyleri düzeltmeye çalıştığında."

"Yani yaptığın bu muydu? Benden uzaklaştığın gerçeğini bunun için mi sakladın? Son saniyeye kadar canım acımasın diye mi?"

"Niyetim bu değildi." Gözlerine dolan taze yaşları yumruklarını yüzüne bastırarak durdurmaya çalışsa da omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu.

"Özür dilerim," dedim koluna dokunup. "Kaba davranmak istememiştim."

Gözyaşlarını silerek başını kaldırdı. "Seni kazanmaya çalışıyordum," dedi titrek bir nefesle.

"Libby, hangi evrende senin beni kazanmaya ihtiyacın var ki? Kendini âciz hissetmene sebep olduysam çok üzgünüm. Sadece yardım etmeye çalışıyordum; hiçbir zaman düzeltilmeye ihtiyacın olduğunu düşünmedim. *Asla.*"

"Demek istediğim bu değil," dedi. "Seni kazanmak istedim çünkü..." Elini kaldırıp uçsuz bucaksız çayırı, güneşin vurduğu köprüleri, esintide sallanan çiçek açmış çalıları ve tepeleri kaplayan sık çam ormanlarını işaret etti.

Ve sonra tüm parçalar yerine oturdu. Bu liste Libby'nin yeni bir hayat deneyimiyle alakalı hazırladığı bir şey değildi; muhteşem bir veda ya da beni dizüstü bilgisayarımla yatıp kalktığım bir hayattan kurtarmak için planladığı bir müdahale de değildi.

Bu beni ikna etmek için yapılan bir konuşmaydı.

"Brendan sana hemen söylememi istedi," diye devam etti. "Ama ben düşündüm ki... Belki buraya gelirsen, nasıl bir hayata sahip olabileceğimizi görürsen... Sadece bizimle gelmeni istedim işte." Sesi çatallaştı. "Ve buradaki hayatın tadına varabilirsen, hatta belki biriyle tanışırsan bunu sen de istersin diye düşündüm. Ama sonra Charlie'yle vakit geçirmeye başladın ve... Tanrım, Nora, seni böyle görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Her şeyden vazgeçmeyi düşünüyordum ama sonra sen Charlie'nin burada kalacağını söyledin... ve sanki... sen de bunu isteyebilirmişsin gibi geldi. Hem tüm bunlara sahip olacaktım hem de yanımda *sen* olacaktın."

Kendimi o kadar boş ve bunalmış hissediyordum ki sanki haftalardır yüzüyormuşum da kıyının bir serap olduğunu fark edememişim gibiydi.

Bir ay öncesine kadar hiçbir şey istemeyen Libby, şimdi aslında ne istediğini itiraf ediyordu.

Onun yanında olmam için.

Ben de ona istediğini vermek istiyordum. Her zaman her şeye sahip olmasını istiyordum.

Zihnimdeki tüm düzenli bölmelerin bir gecede yerle bir olmasından sonra ilk defa her şeyi net bir şekilde görebiliyordum. O düzenli ve kontrollü hâlini değil de her şey ortaya döküldükten sonra kalan o karmaşayı.

Libby ve ben uzun zamandır suyu ısınan bir değişimin içindeydik; yolumuz artık ikiye ayrılıyordu. Dünyaya çığlık çığlığa geldiği o ilk günden bu yana kalbimdeki yeri hep aynıydı.

Ne var ki zaman durmuyor ve günlük hayatlarımız bizi ele geçiriyordu. *Başka* insanlar. *Başka* öncelikler. Artık bir daire yerine venn şeması gibiydik. Şu ana dek aldığım tüm kararları onun için almış olabilirdim ama şimdi burayı da gördüğüme göre kendi hayatımı *sevdiğimi* fark ettim.

"Başka bir editörlük işi için teklif aldım."

Libby hızla gözlerini kırpıştırırken ışıltılı mavi gözleri yaşlarla doldu. "N-ne?"

Çayırın ötesindeki ağaçlara baktım. "Charlie'nin Loggia'daki işi. Tam zamanlı ofiste bulunacak birini istiyorlar ve o da burada kalacağı için Dusty'nin editörüne benden bahsetmiş. Onun işlerinin bir kısmını devralıp sonra kendi yazarlarımla çalışmaya başlayacağım."

"Bu senin hayalindi," dedi Libby nefes nefese.

Bu kelimenin etkisiyle sanki vücudumda havai fişekler patlıyor. "Ben..." diyebildim sadece ama gerisi çıkmadı ağzımdan.

"Bunu yapmak zorundasın," dedi ellerime uzanıp sıkıca sararak.

Kendi yüzümden daha iyi tanıdığım o yüzünü incelerken göğsüme sancılar giriyordu.

"Yapmak zorundasın," dedi gözyaşları içinde. "Bu senin kararın. Her zaman istediğin şey buydu; sakın bir daha bunu erteleme, Nora. Bu senin hayalin."

"Bu daha önce benim..."

"Yapmadığın bir şey mi?" diye tamamladı cümlemi.

"Ya beceremezsem..."

"Elbette becerirsin," dedi. "Bunu yapabilirsin, Nora. Başarısız olursan da kimin umurunda?"

"Şey, benim..."

Kollarını boynuma doladığında hem hıçkırır hem de kıkırdar gibi omuzları sarsıldı. "Burada dünyanın en iyi misafir odasına sahip olacaksın. Olur da işler ters giderse gelip bizimle kalacaksın. Seninle ben ilgileneceğim, tamam mı? Benimle geçmişte nasıl ilgilendiysen ben de seninle öyle ilgileneceğim."

Ona bu son üç haftanın ne kadar mükemmel geçtiğini söylemek istiyordum.

Ona bunun uzun zamandır hatırladığım en mutlu an olduğunu ama aynı zamanda da hissettiğim en büyük acı olduğunu söylemek istiyordum.

Zira aramızdaki tüm o boşluklar nihayet yok olmuştu ama çarpışmanın etkisiyle kalbimi saran buz katmanı da çatlayarak geriye yumuşak, hamur gibi bir şefkatten başka bir şey bırakmamıştı.

Bu yüzden yapabileceğim tek şey onunla ağlamaktı.

Her nasılsa bunun bir seçenek olduğu aklımın ucundan bile geçmemişti: Birbirlerine bağlı iki insanın başka yollara gidebileceği. Belki de çelik gibi bir omurgaya sahip olmak ikimizin de harcı değildi. İkimiz de bu acıyı birbirimizin omuzlarına yüklemeden yaşayabilirdik.

"Sensiz nasıl kalacağım hiç bilmiyorum, Nora," diye ciyakladı Libby. "Hiç böyle bir şeyin olacağını düşünmemiştim. Bunun Brendan ve benim için en doğrusu olduğunu biliyorum ama... Kahretsin, seninle hiç ayrılmayız diye düşünüyordum. Birbirine ait olan iki insanın iki farklı yerde yaşaması nasıl mümkün olabilir?"

"Dur bakalım, belki işi bile alamayacağım," dedim.

"Hayır," diye cevap verdi Libby. "Bunu düzeltmeye çalışma. Beni kendine tercih etme, anlaştık mı? Bunu yıllardır yapıyoruz ve bu neredeyse parçalanmamıza sebep olacaktı. Artık kardeş olma zamanı, Nora. Onarmaya çalışma. Sadece yanımda ol ve bana bunun berbat bir şey olduğunu söyle."

"Zaten öyle." Gözlerimi sımsıkı kapattım. "Bu gerçekten berbat bir şey."

Bu kelimelerin sahip olduğu gücü bilmiyordum. Hiçbir şeyi düzeltip, hiçbir işe yaramasa da onları dile getirmek bile sanki toprağa kazık çakmışız gibi en azından o anda bizi birbirimize kenetliyordu.

Bu berbat durumu değiştirmek için elimden hiçbir şey gelmiyordu ama en azından şimdi burada, kız kardeşimin yanındaydım ve bir şekilde bunun üstesinden gelmeyi de başaracaktık.

Şehir insanını şehirden uzaklaştırabilirsiniz ama şehir her zaman onun içinde kalacaktır. Kız kardeşler için de aynı şey geçerliydi. Nerede olursak olalım, birbirimizi bırakmayız. İstesek bile bunu yapamayız. Ve yapmayacağız da. Asla.

***

Brendan evin yapı denetim uzmanıyla buluşurken Libby ve kızlar benimle kalıyordu –ki bu da ona yalnız bir ebeveyn olarak geçirdiği haftalardan sonra biraz olsun kafa dinleme fırsatı veriyordu. Üç Numaralı bebeğin doğumdan bir ay öncesine kadar yeni eve tam manasıyla taşınmayacaklardı. O zamana kadar da Brendan evi hazırlamak için gidip gelecekti.

İki buçuk ay. Birlikte geçireceğimiz zaman sadece bu kadardı ve şimdiden geri sayım başlamıştı bile.

Sabahı ormanda dolaşıp kızlara ayak uydurmaya çalışarak geçiriyorduk ve her kırk beş saniyede bir Google'da "zehirli sarmaşık neye benzer" diye aratsak da somut bir cevaba asla yaklaşamıyorduk.

Onları at çiftliğine götürdüğümüzde atlar, onlara verecek herhangi bir yiyeceğimiz olmamasına rağmen sevilmek için hevesle yanımıza geldiler. Kızların minik parmakları kestane renkli bir kısrağın pembe burnunda gezinirken Libby, "Demek atların sevmediği bizmişiz," diyerek şaka yaptı.

Daha sonra kulübenin kilerindeki teneke kovaları alarak böğürtlen çayırına gittik ve parmaklarımızla dudakla-

rımız mora boyanana, omuzlarımız güneşten yanana dek dolgun meyveleri toplayıp yedik.

Eve vardığımızda hepimizin dizleri kir içinde; Tala kollarımda terden yapış yapış olmuş bir hâlde uyukluyordu ve uyumaya devam etsin diye dikkatle onu kanepeye yatırdık. Bea ise böğürtlenli turta yapmanın püf noktalarını anlatırken bizi mutfağa sürüklüyordu –anlaşılan o ki Brendan'la bu ay çok fazla *Great British Baking Show* izlemişler– ama ben hâlâ kendimi tam bir şehir insanı gibi hissediyordum. Belki de insanın birden fazla eve sahip olması mümkündür ve belki de yüzlerce farklı insana ve mekâna yüzlerce farklı şekilde ait olmak diye bir şey vardır.

34

Kızlar üst kattaki yatak odasında uyurlarken (ben açılabilir çekyata kalmıştım) Brendan, Libby ve ben, Bea'nın böğürtlenli turtasından arta kalanlarla uğraşıyorduk.

O sırada kapı çaldı ve Brendan kapıyı açmak için ayaklanırken Libby'yi alnından öptü. "Nora?" diyen sesini duydum. "Misafirin var."

Charlie nemli saçları ve jilet gibi ütülenmiş kıyafetleriyle kapı eşiğinde dikiliyordu. Üzerindekilerle âdeta milyon dolarlık bir görünümü vardı. Aslında daha çok altı yüz dolarlık gibiydi ama çok iyi yerlere harcanmış bir altı yüz dolar.

"Yürüyüşe çıkmaya ne dersin?" diye sordu bana.

"Kesinlikle çıkar!" dedi Libby beni sandalyemden iterek.

Dışarı çıkıp çayırda dolaştık, ellerimiz birbirini yakaladı ve el ele tutuştuk. Libby'den, Bea'dan ya da Tala'dan başka birinin elini tutmayalı yıllar olmuştu. Kendimi tam bir ergen gibi hissediyordum ama bu kötü anlamda değildi. Umursamaz bir dünyada güçsüzmüşüm gibi değil de... sanki her şey benim için yeni, parlak ve keşfedilmemiş gibiydi. Annem için New York ne ise Charlie de benim için öyleydi.

Ay ışığının aydınlattığı çardağa ulaştığımızda bana baktı. "Sanırım alternatif bir son düşünmeliyiz."

Tereddütle ona baktım. "Notları çoktan gönderdik. Dusty bir haftadır düzenlemeler üzerinde çalışıyor. O..."

"*Duygusuz* için değil." Ellerimi ellerine alıp kalbinin

hızla attığını hissedebileceğim şekilde göğsüne bastırdı. Gözleri âdeta beni delip geçen kara delikler gibiydi. İçine düştüğümde çıkamadığım, beni sonsuza kadar hapseden o tuzak gözleri.

"Sırayla birbirimizi ziyaret ederiz," dedi enine boyuna düşünmüşçesine. "Ayda bir, belki. Ve müsait olduğun zamanlarda tatilleri geçirmek için buraya gelirsin. Gelemediğin zamanlarda da New York'a gelebilmem için kız kardeşimi ve kocasını buraya çağırırım. Her fırsatta görüntülü konuşuruz, mesajlaşırız ve e-postalaşırız ya da bu çok fazlaysa, bilmiyorum, belki de bunları yapmayız. Sen şehirdeyken çalışırsın ama bir araya geldiğimizde de birlikte oluruz."

Midem ışıl ışıl parlayan, sarhoş ateşböcekleriyle dolup taşmış gibiydi. "Açık ilişki gibi mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ama eğer tercih ettiğin buysa... bilemiyorum. Deneyebiliriz. Bunu istemiyorum ama yaparım."

"Ben de istemiyorum," dedim gülerek.

"Ah, şükürler olsun."

Kalbim sıkıştı "Charlie..."

"Sadece bir düşün," diye ısrar etti sessizce.

Sally ve Clint için işe yaramadı. Ben ve Jakob, Charlie ve Amaya için de. Seyahat kaygımın üstesinden gelsem bile, Charlie gecenin köründe benimle konuşmaktan bıkmasa bile sürekli onu kaybetme korkusuyla nasıl başa çıkacaktım? Peki ya her telefonuma çıkmadığında ya da yapacağımız ziyaret planları gerçekleşmediğinde yaşadığım endişe ne olacaktı? Kaçınılmaz olan şeyi söyleyene kadar öylece bekleyecek miydim?

Farklı bir şey istiyorum.

O sen değilsin.

Farklı birini istiyorum.

Haftalar boyunca ağır ağır ortaya çıkan, katlanılmaz bir kalp kırıklığı.

Binlerce kâğıt kesiğinin beni öldürmesindense hızlı bir ölümü tercih ederdim.

"Uzun mesafe ilişkisi asla işe yaramaz," dedim. "Bunu sen söylemiştin."

"Biliyorum," dedi. "Ama bunu deneyen hiç *biz* olmadık, Nora."

"Yani biz istisna mıyız?" diye sordum şüpheyle. "Söz konusu biz olunca bu işe yarayacak mı?"

"Evet," dedi. "Belki de. Bilmiyorum."

Düşüncelerini tekrar gözden geçirirken bana baktı. "Başka ne yapabiliriz Nora? Her öneriye açığım. Neyi değiştirmek istediğini söyle. Lanet kalemini çıkar ve ne var ne yoksa yaz; bana bunun nasıl bitmesi gerektiğini söyle."

Gülümsemek bile acı verirken sesim kırık camların üzerinde geziyormuşum gibi çıkıyordu. "Kalan vaktimizin tadını çıkarıyoruz ve bunları hiç konuşmuyoruz, sonra ben veda etmeden gidiyorum. Çünkü bu konuda hiç iyi değilim. Bugüne kadar kimseye veda etmedim ve senin ilk olmanı istemiyorum. Bunun yerine seni son kez öptüğümde ikimiz de bu son öpücüğümüzmüş gibi davranmıyoruz. Sonrasındaysa... uçağa atlayıp eve dönüyorum, bir zamanlar Kuzey Karolina'da bana rüya gibi bir ay yaşatan o inanılmaz seksi adama sonsuza dek minnettar olarak."

Kaşlarını çattı ve tamamen odaklanmış bir hâlde söylediklerimi düşünüp yüzünü buruşturdu. Bu onun bir kitap üzerinde çalışırken takındığı ifadeydi... Bir süre sonra kendine geldiğinde başını sallayıp, "Hayır," dedi.

Şaşırarak güldüm. "Efendim?"

Omuzlarını dikleştirip bana yaklaştı. "Hayır dedim."

"Charlie. Bu da ne demek oluyor?"

"Bu demek oluyor ki," dedi gözleri parlayarak, "bundan daha iyisini yapman gerekecek."

Onca şeye rağmen gülümsedim, umut içimde kanadı kırık, dediğim dedik bir yavru kuş gibi çırpınıyordu.

"Cuma gününe kadar önerilerini bekliyorum."

* * *

Haftanın geri kalanında arı gibi çalıştık. Libby bağış toplama balosuyla ilgilenirken Brendan da ipotek işlemlerinin son aşamalarını tamamladı. Charlie kasayı beklerken Sally sürekli bir şeylere koşturuyor, Dusty'le sanal kitap kulübü için hazırlık yapıyordu.

Vitrinde *İYİ SEÇİMLER YAPIN, İYİ KİTAPLAR ALIN* yazan yeni bir tabela vardı ve Dusty'nin yüzünün olduğu bir poster hem kitap kulübünün hem de *Hayatta Bir Kez Mavi Ay Balosu*'nun tanıtımını yapılıyordu.

Gönüllüler kasaba meydanını balo için baştan yaratıyordu ve ben de teknik olarak bu hafta işten izin almıştım. Ne var ki bazı şeyler beklemez, bu yüzden kızları sırtıma alıp gezdirmek ve Loggia için özgeçmişimi düzenlemek arasına biraz iş sıkıştırmak için elimden geleni yaptım.

Kendimi her zaman hayatta kalmaya çalışan bir varlık olarak görmüşümdür ama son zamanlarda kendimi hayal kurarken buluyordum. Yeni iş hakkında. Charlie hakkında. Her şeye aynı anda sahip olmak hakkında.

Belki de bir bakıma burası beni yeni birine dönüştürmüştü. Tabii hâlâ kareli gömlek giymeyi ve saçlarımı iki yandan örmeyi sevmiyordum.

Beraber olduğumuz zamanlarda Charlie ve ben mesafemizi korumuyorduk ya da birbirimizin etrafında temkinli bir şekilde hareket etmiyorduk. Yaşayabildiğimiz her âna

teslim oluyorduk ama gelecek hakkında hiç konuşmuyorduk. Ayrı olduğumuzdaysa telefon ve mesajlarla hikâyeyi devam ettiriyorduk.

Sen Noel'i Sunshine Falls'ta geçireceksin, ben de Yılbaşı'nı şehirde geçireceğim, dedi.

Erken kalkıp bir *mariachi* grubuna denk gelene kadar tren tren gezeceğiz.

Belediye binasındaki toplantılara gidip kasaba halkıyla tartışacağız, sonra kulübeye dönüp bütün gece seks yapacağız, dedi. *Ve şehre geldiğimde de bir dolarlık her pizza diliminin tadına bakacağız.*

Poppa Squat'taki küp jambon salatasının sırrını da çözeceğiz, dedim.

Sana güvenim tam Nora, dedi, *ama o büyük gizemin sırrını sen bile çözemezsin.*

Çok meşgul olacağım, diye hatırlattım ona. Şehre döndüğümde ilk birkaç ay Libby ve kızlarla vakit geçirecek ve eğer Loggia işini alırsam temsilcilik işlerimi azaltıp müşterilerimi başka bir ajansa devredecektim. Sonra yeni rolüme adım adım kendimi hazırlayacaktım.

Meşgul olacak olman beni korkutmuyor, dedi Charlie.

Demek hayal kurmak böyle bir şey, diye düşündüm. Annemin neden bundan asla vazgeçemediğini, yazarlarımın istedikleri şeylerin peşini neden bırakmadıklarını nihayet anlıyor ve onlar adına mutlu oluyordum çünkü *istemek* insana kendini iyi hissettiriyordu; üzerine buz tutmanız gereken bir morluk gibi âdeta. Hayatta öyle değerli şeyler var ki onlara sahip olmanın keyfini çıkarabilmek için kaybetmeyi de göze almanız gerektiğini hatırlatıyordu.

Bazen, diye yazdım, ilk perde işin en eğlenceli kısmı, sonra her şey karmakarışık bir hâl alıyor.

Stephens, diye yanıtladı. *Bizim için işin en eğlenceli kısmı bu.*

Canım yanıyordu ama bu rüyanın bir süre daha devam etmesine izin verdim.

* * *

Hiç kimse beni zamanın sabit bir hızda ilerlediğine ikna edemezdi. Elbette, saatler görünmez bir komutu takip ediyormuş gibi hareket ediyordu ancak arada sırada dakikalar aradan siliniyormuş gibi geliyordu çünkü şu bir hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş ve ardından da cuma gecesi gelmişti.

Sonbahar havasının habercisi olan esintiler başlayınca çadırı ve şişme yatağı yeniden kurduk. Libby ve Brendan *quattro stagioni* pizzası almak için kasabaya giderken kızlarla biz sırtüstü uzanıp gökyüzünün kararmasını izledik.

Bea bana Brendan'la birlikte son birkaç hafta içinde pişirdikleri her şeyi anlatıyordu. Tala ise ya yeni yürümeye başlayan bir çocuğun saçmalıkları ya da bir Kafka romanının aslına sadık bir anlatımı olan bir masalla bizi eğlendiriyordu.

Yemeğimizi yedikten sonra Libby, Brendan'a bu gece için çift kişilik yatakta yatmasını önerdi ve Brendan da esnemesinin tam ortasında, "Ah, Tanrı'ya şükür," dedi.

Kızlara iyi geceler öpücüğü verdiğinde o kadar uykulular dı ki Tala'nın minik kollarını bir saniyeliğine babasının yüzüne doğru uzanması dışında neredeyse hiç tepki vermiyorlardı.

En son Libby'yi öpüp sonra da bana yandan sarıldı (dünyanın en kötü kucaklayıcısı) ve ona karşı kız kardeşimle evlendiği gün hissettiğimden daha büyük bir sevgi patlaması hissettim.

"Bu da ne şimdi?" diye fısıldadı Libby gülerek. "*Ağlıyor musun sen?*"

"Kapa çeneni!" diyerek ona bir yastık fırlattım. "Göz kaslarımı öyle bir bozdun ki artık gözyaşlarımı durduramıyorum."

"Brendan'ı çok sevdiğin için ağlıyorsun," diyerek dalga geçti. "İtiraf et."

"Brendan'ı çok seviyorum," dedim gözyaşlarımın arasından gülerek. "O *iyi* bir adam!"

Libby'nin kahkahaları arttı. "*Biliyorum*, dostum."

Tala homurdanıp yuvarlandı, sonra da koluyla gözlerini kapattı.

Libby ve ben yan yana uzanıp birbirimizin ellerini tutarak gökyüzünü kaplayan takımyıldızlarını inceledik.

"Biliyor musun?" diye fısıldadı Libby.

"Muhtemelen biliyorumdur ama sen yine de söyle," diyerek ona takıldım.

"Onları Manhattan'da göremesen bile tüm bu yıldızlar senin de üzerinde olacak. Belki her gece aynı anda gökyüzüne bakarız."

"Her gece mi?" diye sordum kuşkuyla.

"Ya da haftada bir," dedi "Telefonda konuşurken gökyüzüne bakar ve o zaman hâlâ birlikte olduğumuzu biliriz. Nerede olursak olalım."

Boğazıma tırmanan yumruyu yutmaya çalıştım. "Annem de seninle olacak," dedim. "New York'tan ayrılman onu geride bırakacağın anlamına gelmiyor."

Libby bana daha da sokulup başını omzumun çukuruna yasladı, ezilmiş böğürtlen kokusu hâlâ saçlarındaydı.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Sadece," dedi, "teşekkür ederim işte."

O gece ilk defa annemi rüyamda görmedim.

35

Kasabanın merkezi, ağaçlara asılmış sıra sıra ışıklar ve flamaların yanı sıra pötikareli örtülerin serildiği turtalarla dolu uzun masalardan oluşan bir harikalar diyarına dönüşmüştü. Meydanın tam ortasına bir dans pisti kurulmuş ve çardağın arkasındaki kamyonda kasabanın favori birası Coors satılıyordu. Hemen yanında Amaya ve Bayan Struthers misafirler tarafında bağışlanmış şarapları servis ediyor, her kadeh ağır ağır dolduruluyordu. Bunlar için ruhsatımız olduğundan emin değildim ama yine de Libby belediye binasındaki toplantıda bunların konuşulduğunu söylemişti, bu yüzden her şeyin kurallara uygun olduğu ihtimali yüksekti.

Brendan, Libby, kızlar ve ben Dusty'nin etkinliğine yetişmek için Goode Books'a uğradık ama mekân öyle doluydu ki uzun süre kalamadık. Charlie ve Sally tüm yeni mobilyaları –eski katlanır sandalyelerle birlikte– kafenin içerisine sıralar hâlinde dizmişlerdi ve Dusty'nin video konferansı uzak duvara yansıtılmıştı. Sesi de dükkânın hoparlörlerinde yankılanıyordu, böylece çok sayıdaki ziyaretçi alışveriş yaparken bile onu duyabiliyordu.

Kızlar rahat durmadıkları için onlara Mug + Shot'ın spesiyali köpüklü *pink cow* içeceğinden almak için kahve dükkânına gittik.

Libby çilekli soda ve dondurma ile çırpılmış krema karışımlarını Bea ve Tala'ya uzatırken, "Bu çok büyük bir hata," dedi.

"Yine de lezzetli bir hata," diye belirttim.

"Ve," diye ekledi Brendan sesini alçaltarak, "ani şeker yüklemesinden sonra hep uykuları gelir."

Kasaba meydanına döndüğümüzde patlamış mısır, çikolatalı turta, ravent bitkisinin yanı sıra bana Central Park'taki soğuk sabahları hatırlatan üzerine şeker serpilmiş cevizler ve şimdiye kadar içtiğim en kötü yerel şarapla ardından içtiğim oldukça iyi olan başka bir tanesiyle tıka basa karnımızı doldurduk.

Bea'nın bir şekilde Libby ya da benden daha iyi bildiği pop şarkıları eşliğinde kızlarla dans ettik ve gece ilerleyip de karanlığın çökmesiyle gelen hafif bir esinti eşliğinde Clint Lastra kasabanın balık tutma noktalarını anlatırken Tala, Brendan'ın kollarında uyuyakaldı.

Brendan hayatında hiç balık tutmamıştı ama denemeye kararlıydı; Clint ise onu bu işi başlatacak olmaktan dolayı epey mutluydu.

Onları uzaktan izlerken, *Libby burada mutlu olacak,* diye düşündüm. *Öyle mutlu olacak ki bu aramızdaki mesafeyi katlanılabilir kılacak.*

O ve Bea, Brendan'ın kiralık arabasında birkaç hırka ya da battaniye bulup bulamayacaklarını bakmak için yanımızdan ayrıldılar ama ben geride kalıp Gertie ve kız arkadaşını, belediye binasındaki kavga eden çifti ve dans pistinde uyuşuk bir şekilde sallanan bir düzine çifti izliyordum.

Kalabalığın arasından Shepherd'ı gördüm ve bana mahcup bir gülümsemeyle el salladıktan sonra yanıma gelip, "Selam," dedi.

"Selam," diye karşılık verdim. Garip bir duraksamanın

ardından tam, "Kusura bakma..." diye söze başlamıştım ki o da aynı anda konuşup, "Sadece şunu söylemek istemiştim..." dedi.

"Önce sen," dedi o yakışıklı başrol gülümsemesini takınarak.

"Sana yanlış bir izlenim verdiysem özür dilerim," dedim. "Sen harika bir adamsın."

Biraz hayal kırıklığına uğramış olsa da sıcak bir gülümsemeyle bana baktı. "Sadece senin tarzına uygun bir harika adam değil."

"Hayır," diye itiraf ettim. "Sanırım değilsin. Ama New York'a gelirsen ve bir tur rehberine ihtiyacın olursa..."

"Seni ararım." Elinin tersiyle esnemesini kapattı. "Bu saate kadar ayakta olmaya alışık değilim," dedi özür dilercesine. "Sanırım eve dönmeliyim."

Tabii ki o bir sabah insanıydı. Shepherd'la hayat, yoğun sevgi dolu bakışmalarla başlayan yavaş ve romantik bir seksin ardından vadide güneşin doğuşunu izlemekten ibaret olacaktı. Hiç şüphesiz başka birinin mutlu sonla biten hikâyesinin bir parçasıydı. Belki de çoktan birine aittir, kim bilir.

Başka biri için onunla hayat çok *kolay* olacak.

Sanki bu düşüncem onu tetiklemiş gibi, Charlie birdenbire Shepherd'ın birkaç metre arkasında belirdi ve kalbim onun o Old Faitful* gayzerini hatırlatan sıcaklığı ve güvenilirliğiyle hızla atmaya başladı.

Shepherd beni uzaklara bakarken yakaladı; tıpkı güneşini bulup ona dönen ayçiçekleri gibiydim. Bakışlarımı takip edip Charlie'yi görünce gülümsedi ve "İyi uçuşlar, Nora," dedi.

---

* Amerika'nın Wyoming kentinde bulunan ve her 44 dakikada, bir ila iki saatte patlamasıyla bilinen jeotermal oluşum. (ed.n.)

"Teşekkürler," dedim kendimi bu kadar belli ettiğim için biraz kızararak. "Kendine iyi bak, Shepherd."

Yanımdan ayrıldı ve kasaba meydanın kenarına doğru ilerlerken durup Charlie'yle konuştu. Karşılıklı gülüştüler, Charlie biraz temkinliydi ama Goode Books'un dışındaki o karşılaşmamız kadar temkinli değildi. Shepherd bir şey söylerken hafifçe onun omzuna vurup bakışlarını bana çevirdi. Birkaç kelime daha ettikten sonra ayrıldılar ve Shepherd kalabalığın arasına karışırken Charlie de koca bir gülümsemeyle bana doğru ilerledi.

"Üşümüş olabileceğini duydum," dedi sessizce. Elinde taşıdığını fark etmediğim yün bir gömleği bana uzattı. Libby ve Bea'nın tekrar Brendan'ın yanına gitmiş oldukları yere baktım ve Libby'nin bana doğru hınzırca gülümsediğini gördüm.

"Vay canına," dedim. "Burada haberler hızlı yayılıyor."

"Bir keresinde lisedeyken anlık bir hevesle berbere gidip saçlarımı kazıtmıştım ve annemle babam ben eve gelmeden önce bunu duymuştu."

"Etkileyici."

"Ruh hastası bir durum." Gömleği giymem için havaya kaldırdı ve ben de kendimi siyah-beyaz filmlerdeki narin sosyete kızları gibi hissederek ona arkamı döndüm, gömleği kollarımdan geçirdi ve sonra düğmelerini iliklemeye başladı.

"Bu senin mi?" diye sordum.

"Kesinlikle hayır," dedi. "Senin için aldım." Şaşkınlığım karşısında güldü. "Listenizde vardı. Libby'ye de bir tane aldım. Ona verdiğimde öyle bir çığlık attı ki doğuracak sandım."

Birkaç dakika boyunca birbirimize gülümsedik. Hayatımdaki en az tuhaf olan uzun bakışmaydı bu. Sanki ikimiz

birbirimizde var olmaya kendimizi adamışız gibi hissediyordum.

"Nasıl görünüyorum?"

"Çok seksi bir kadın gibi," dedi, "üstelik çok da etkileyici olmayan bir gömlekle."

"Şu an tüm duyduğum şey *seksi.*"

Ağzının bir köşesinde gizli bir şey varmış gibi görünen gülümsemesi diğerlerinin arasında muhtemelen en sevdiğim gülümsemesine dönüştü. "Dans etmek ister misin, Stephens?"

"Dans etmek mi istiyorsun?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Pek değil ama sana dokunmak istiyorum ve bu iyi bir bahane."

Elini tutup onu dans pistine çektim, parıldayan ışıkların altında, James Taylor'ın "Carolina In My Mind" şarkısı çalarken sanki evren benimle dalga geçmek istiyormuş gibi hissettim.

Charlie elimi sıcak avucunun içine aldı ve ben de yanağımı kazağına yaslayıp gözlerimi kapatarak bunun nasıl bir his olduğuna odaklandım. Onunla ilgili her detayı zihnime kazıdım: KİTAP ve narenciye kokusu; tamamen ona ait olan neredeyse baharatlı bir nota, ince kazağının altındaki sıkı göğsü ve kalbinin arzulu gümbürtüsü, yanağının şakağımı okşaması, burnunu saçlarıma götürüp kokumu içine çektiğindeki o tarif edilemez ürperti.

"Yemek için heyecanlı mısın?" dedi sessizce.

Kalın, mağrur kaşlarındaki ifadeyi incelemek için gözlerimi açtım. "Ben daha yeni turta yedim."

Başını sallarmış gibi bir hareket yaptı. "Şehre döndüğünde demek istiyorum."

"Ah." Yanağımı omzuna bastırdım, parmaklarım kıvrıldı; ya onu ya da kendimi bir süre daha anda tutmaya çalışıyordum. "Bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz."

Elleri bir an için usul usul baskısını artırdı. "Benim için fark etmez."

Gözyaşlarım akmasın diye gözlerimi kapattım ve kısa bir duraksamadan sonra, "Canım Tayland yemeği çekiyor," dedim.

"Evimin hemen köşesinde harika bir Tayland restoranı var, bir gün seni oraya götüreceğim."

Tekrar hayallere daldım: Charlie dairemde, dizüstü bilgisayarından kanepemde kitap okurken yüzünde ciddi bir ifade var. Arkasındaki pencerenin pervazında biriken kar ve camın üzerinde eriyen kar taneleri, sokak lambalarına sarılmış Noel ışıkları ve devasa alışveriş torbalarını taşıyan insanlar.

Kendimi bu duygunun kalıcı olduğuna hayal etmeye bıraktım. Sadece Charlie ve benim için dünya içinde bir dünya hayal ettim, taş duvarlarımı birkaç metre geriye çekip onun girmesine izin veriyordum ve her saniyemi çatlakları aramakla geçirmiyordum.

Tekrar düşündüm de *hayal kurmak* böyle bir şeymiş demek.

Ve sonra sırf mecbur olduğum için –çünkü dürüstlüğü hak eden biri varsa o da Charlie'dir– gerçeğin hayalimin yerini almasına izin verdim.

Günde on iki saat çalışan ben, müşterilerimin yükünü hafifletmeye çalışıyorum, sonra yeni işime başlıyorum. Charlie, kitapçıda geçirdiği uzun günlerden, hafta sonları babasını götürdüğü fizik tedavi randevularından, saatlerce Google'da sızdıran lavaboları nasıl tamir edeceğini ve gevşeyen kiremitleri nasıl değiştireceğini araştırmaktan bitap düşmüş.

Cevapsız aramalar. Cevapsız mesajlar birikiyor. Acı. Keder. Özlem. İş ya da ailevi acil durumlar nedeniyle iptal edi-

len ziyaretler. İkimiz de gergin bir tele dönüşüyoruz, kalplerimiz bölünüyor, gerginlik dayanılmaz bir hâle geliyor.

Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki âdeta canım yakıyordu. Charlie bir keresinde bana birilerinin ihtiyacım olan şeylere sahip olduğumdan emin olması gerektiğini söylemişti ama o da aynı şeyi hak ediyordu.

Kalbim hızla çarpıyor, bedenim parçalanmanın eşiğindeymiş gibi hissediyordu. "*Charlie.*"

Uzun bir sessizlik takip etti bunu. Yutkunurken boğazı düğümlendi. Sesi boğuk, hırıltılı bir fısıltıya dönüştü. "Biliyorum. Ama henüz söyleme."

Birbirimize bakmıyorduk. Bakarsak bu mış gibi yapma oyununun bittiğini anlayacaktık, o yüzden sadece birbirimize sarıldık.

Onun uzun mesafe ilişkisi hayatının en kötü yılı olmuştu. Benimki de neredeyse beni mahvediyordu. Farklı olduğumuz, biz olduğumuz ve birbirimizi anladığımız konusunda haklı ama bunu işte bu yüzden yapamazdım.

"Bir hafta önce," diye söze girdim, "senden o kadar çok hoşlanmaya başladım ki bu, ilişkiyi yürütüp yürütemeyeceğimi görmek isteyebileceğimi düşündürdü." İğne büyüklüğünde bir yumruyu zar zor yuttum ama yine de konuşmak için kendimi zorladım. "Ama şimdi sanırım seni bunun için çok fazla seviyor olabilirim."

Bunu söylediğime kendimde şaşırdım. Nasıl hissettiğimin farkında olmadığımdan değil... Sevgi kelimesini söyleyecek ilk kişi hiç ben olmadığım için. Jakob'a bile. "Bir şey söylemek zorunda değilsin," dedim aceleyle.

Çenesini şakağıma dayadı. "Elbette ben de seni seviyorum, Nora. Eğer seni daha az sevseydim, seni burada mutlu olabileceğine ikna etmeye çalışırdım. Bunun için yeterli olabilmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin."

"Charlie..." diye söze girdim ki araya girdi.

"Kendimi küçümsemiyorum," diye fısıldadı kulağıma. "Sadece gerçek hayatta işlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum."

"Eğer yeterli olabilecek biri varsa," dedim, "bu senden başkası değildir."

Kolları beni sıkıca sıktı, sesi yumuşak bir hırıltıya dönüştü. "Beraber geçirdiğimiz anlar için mutluyum. İstediğimiz kadar uzun sürmemiş bile olsa."

Gözlerimde biriken yaşlar öyle yoğundu ki dans pistini renk ve ışık çizgilerinden ibaret görüyordum.

"Ama," dedim sonunda gözlerimi sımsıkı kapatarak, "lanet olsun, her şey gerçekten mükemmeldi."

"İyi olacaksın, Nora," diye fısıldadı şakağıma doğru. "İyiden de öte olacaksın."

Tıpkı istediğim gibi, vedalaşma yoktu. Şarkı bittiğinde çenemin kıvrımına son bir öpücük kondurdu ve gözlerimi yumdum.

Açtığımdaysa gitmişti.

Ama yine de onu hâlâ her yerde hissediyordum.

Bu hikâyedeki Heathcliff *bendim.*

* * *

Kasaba meydanının karanlık bir köşesine doğru kaçarken, Libby ve Brendan'a evde buluşacağımızı bildiren bir mesaj attım.

"Gidiyor musun?"

Şaşkınlıkla irkilmekle kalmayıp çantamı elimden fırlattığımda bir saksının üzerine düştü.

"Seni korkutmak istememiştim." Clint Lastra yanında yürüteciyle bir bankta oturuyor, tepesindeki ışıkta birkaç başıboş kelebek dönüyordu.

Elimden geldiğince dikkat çekmeden gözlerimi silip çantamı aldım. "Yarın, uçağım erken saatte."

Başını salladı. "Ben de yatağıma gitmek isterdim ama Sal gözünün önünden ayrılmama izin vermiyor." Alaycı bir bakış yerleşti yüzüne. "Yaşlanmak zor. Herkes sana yeniden çocukmuşsun gibi davranıyor."

"Annemin yaşlandığını görmek için neler vermezdim." Zihnimde beliren bu düşünceyi sesli söylediğimi fark etmemiştim.

"Haklısın," dedi Clint. "Şanslıyım. Yine de onu hayal kırıklığına uğratıyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum."

Kaşlarımın yukarı kalktığını hissettim. "Kimi? Charlie'yi mi?"

Ağzının köşesi aşağı doğru hafifçe kıvrıldı. "Böyle olmamalıydı. Burada olmaması gerekiyordu."

Tereddüt ettim, bir an için ne söyleyeceğim konusunda kararsız kaldım. Haftalardır buradaydım ama Clint'le neredeyse hiç konuşmamıştım.

"Belki de," dedim kendimi tutmaya çalışarak. "Ama senin için burada olmak onun için çok şey ifade ediyor. Bu onun için önemli."

Clint, Charlie'yle birkaç dakika önce birlikte dans ettiğimiz kalabalık piste hüzünle baktı. "Mutlu olmayacak ama."

Bunun bu kadar basit olduğundan emin değildim. Burada Libby'yle birlikte kalsaydım mutlu olmayacağımı düşünmediğimden değil. Sadece daha çok başka birinin kıyafetlerini ödünç alıyormuşum gibi hissederdim. Ya da kendi hayatıma ara vermişim gibi, sanki bir süreliğine kendi yolumdan sapmışım gibi. Bunu daha önce yaptım ve hiçbir zaman pişmanlık duymadım. Her zaman minnettar olacağım şeyler oldu.

Hayat böyle bir şey. Daima kararlar veriyorsunuz, sizi diğerlerinden uzaklaştıran yollara gidiyorsunuz ve bu yolun nerede bittiğini bile göremiyorsunuz. Belki de bu yüzden hikâyeleri bu kadar çok seviyorduk: tüm o şansları yeniden elde etme, asla sahip olamayacağımız hayatları yaşama fırsatı. "Sen ve Sally için burada olmak istiyor. İhtiyacınız olduğunu düşündüğü şey olmak için çok çabalıyor."

Clint Lastra tatlı bir şekilde yanağından süzülen yaşı sildi. Elleri bacaklarına koyduğunda hafiften titriyordu.

"O her zaman özeldi," dedi Clint. "Tıpkı annesi gibi. Ama bazen... yani demek istediğim, Sally her zaman öne çıkmayı severdi."

Dudaklarını buruşturdu. "Sanırım oğlum hayatının çoğunu yalnız hissederek geçirdi." Clint göz ucuyla bana bakarken oğlu gibi etkili bakışlarla beni inceledi. "Ama son birkaç haftadır çok farklıydı."

Kendi kendine güldükten sonra devam etti: "Biliyor musun, eskiden onunla ayda bir defa kitap okumaya çalışırdım. Lise ve üniversite boyunca da buna devam ettik. Ondan tavsiyeler isterdim; en son okuduğu ve sevdiği kitapları sorardım. Bu sayede her zaman konuşacak bir şeyimiz olurdu –ki bu onun için çok önemliydi. Önerdiği kitaplardan birini ilk okuduğumda muhtemelen on dört yaşındaydı ve şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: *Kahretsin, bu çocuk beni aşacak.*"

Ben buna itiraz etmek için ağzımı açtığımda Clint elini kaldırdı. "Bunu kendimi küçümsemek için söylemiyorum. Kendi çapımda ben de zeki bir adam sayılırım. Ama oğlum beni hayrete düşürmüştü. O çocuğun hemen hemen her konuda konuşmasını saatlerce dinleyebilirdim. Sal ve ben onu New York'ta ilk ziyaret ettiğimizde her şey anlam kazandı.

Sanki o zamana kadar yarım yaşıyormuş gibiydi. Bir ebeveynin çocuğu için istediği şey bu değildir."

Yarım yaşamak.

"Ama son birkaç haftadır farklıydı." Ağzının seğirmesinde biyolojik olsun ya da olmasın oğlunun izlerini görüyordum. "Daha rahat. Daha kendinde."

Ben de farklıydım.

Acaba ben de mi yarım yaşıyordum? Yaptığım işle. Çıktığım randevularla. Doğru olanı yapmak yerine kendimi güvende hissettiğim bir şekle mi sokmaya çalışıyordum?

"Biliyor musun," dedim temkinli bir şekilde zira ne Charlie'yi bu konuşmanın dışında bırakmak ne de kibarlık ya da sevimlilik yaparak onu kendi tarafıma çekmek istiyordum. "Belki de ona ihtiyacın olmadığını kanıtlamaya çalışıyorsundur çünkü burada olmak istemediğini düşünüyorsun. Ama ona iyi bir şey yapmıyormuş ya da yardımcı olmayı başaramıyormuş gibi davranma. Burası ona kendini yanlış hissetmesi için yeteri kadar sebep verdi zaten ve bunu senden de duyması isteyeceği son şey olur."

Birden beti benzi attı ve itiraz etmek için ağzını açsa da konuşmaya devam ettim.

"Eğer ona tam aksi gibi görünüyorsa senin böyle hissedip hissetmemenin hiçbir önemi yok. Yardım etmesine izin verirsen bunu yapacaktır. Hem de hiç beklemediğin kadar iyi bir şekilde."

Bunun üzerine daha fazla gözyaşı dökmeden dönüp uzaklaştım.

36

Binadan çıkıp eylül ayının serin öğleden sonrasına adımımı attığımda, pembe ve turuncu bir telaş hâlindeki Libby, "Başardın!" diye çığlıklar atarak bana sarıldı ve limonlu lavanta kokusu etrafımı sardı.

"Eğer *başardım* derken 'belki de hiçbir yere varmayacak bir mülakat sürecinin ilk adımını tamamladım' demek istiyorsan, evet, kesinlikle başardım."

Işıl ışıl parlayan gözlerle geri çekildi. Saçları neredeyse tamamen sarıya dönmüştü ama kıyafetleri her zamanki kadar rengârenkti. "Ee, ne dediler?"

"İrtibata geçecekler."

Kolunu benimkine geçirip bizi kaldırıma doğru yönlendirdi. "Bu iş sende."

Midem bir anda gerim gerim gerildi. "Sanki okulun ilk günüymüş de kendimi çırılçıplak bulmuşum gibi hissediyorum; üstelik dolap kilidimin şifresini de unutmuşum. Bekle, hayır, ya da okulun son günü ve ben matematik dersine hiç girmemişim gibi."

"Belirsizlik arada iyidir," dedi. "Bunu gerçekten istiyorsun, kardeşim ve bu harika bir şey. Ama artık gidelim, açlıktan ölüyorum. Liste sende mi?"

"Ah, *bu listeyi* mi kastediyorsun?" Libby şehirden temelli taşınmadan önce yememiz, içmemiz ve yapmamız gereken her şeyin bir listesini hazırlayarak bana vermişti.

Neredeyse her gün görüşüyorduk. Öğle yemeği için, evinin yanındaki oyun parkına gitmek için ya da salonda oturup pelüş hayvanları ve minicik tulumları karton kutulara doldurmak için. (Eskiden Bea'ya, sonra Tala'ya ait olan ve yakında Üç Numara'ya miras kalacak olan o minicik tulumlar için bazen ağlıyorum.)

Bir cumartesi günü kızları Doğa Tarihi Müzesi'ne götürdük ve devasa balina iskeletinin olduğu salonda iki buçuk saat geçirdik. Başka bir gece, Brendan, Libby ve ben Dumbo'daki favori pizzacımızda buluştuk ve personel gece temizliğine başlayana kadar mekânın verandasında sohbet ettik.

Central Park'ta karikatürlerimizi çizdirmek için kesenin ağzını açtık ve bir turistten Bethesda Çeşmesi'nde aile fotoğrafımızı çekmesini rica ettik. Her pazar Libby'nin en sevdiği lokantada krep yemek için buluşuyorduk.

Ve sonra Kasım geldi.

Perşembe günü hava daha aydınlanmamışken yola çıktılar. Kızlar o kadar uykuluydu ki onları Brendan'ın kiraladığı büyük kamyonete kolayca yerleştirdik ve ben gizliden gizliye hayal kırıklığına uğradım. Nono Teyze diye ağladıklarını duymak beni mahvederdi ama *duymamak* daha da kötüymüş.

Brendan, vedalaştıktan sonra beni ve Libby'yi yalnız bırakmak için kiralık kamyonete bindi.

"Hadi bakalım," diye fısıldadım ona ve daha kapıyı kapatamadan bana kocaman bir şekilde gülümsedi.

Ağlayarak uyandığını söylemesine rağmen gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Ben ağlamamıştım ama dün gece uyuduğumdan da emin değildim.

Gece üçüncü kez sarsılarak uyandığımda telefonumu alıp hem bir terapistten hem de bir uyku uzmanından randevu almış, ardından da "tam olarak benim durumumda milyonlara yardımcı olduğunu" vadeden dört kitap sipariş etmiştim.

"Sürekli konuşacağız," diye söz verdi Libby. "Öyle ki sonunda benden bıkacaksın." Buz gibi bir ayaz eserken üşümüş parmak uçlarıma sıcak nefesimi üfledim.

Gözlerini devirip ağlamaklı bir şekilde güldü. "Hâlâ tam bir annesin."

"Konuşana bak sen." Eğilip karnını öptüm. "Uslu dur, Üç Numara, Nono Teyze'n ziyarete geldiğinde sana hediyeler getirecek. Belki bir motosiklet ya da biraz parti kafası uyuşturucuları."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedi Libby çatlak bir sesle.

Onu kucaklayarak kollarıma çektim. "Bu berbat bir durum."

"Gerçekten berbat."

"Ama aynı zamanda harika bir şey," diye belirttim. "Kocaman bir evin olacak, pencerelerin pantolonsuz dolaşan o yaşlı adamın evine bakmayacak, bir bahçen olacak ve her masada çiçek demetleri koyduğun akşam yemeği partileri düzenlerken o pahalı yazlık elbiselerini giyeceksin, çocukların geç saatlere kadar komşunun çocuklarıyla takılacak ve Brendan muhtemelen odun kesmeyi öğrenip kas yapacak ve seni tıpkı aşk romanlarındaki gibi kucaklayıp taşıyacak."

"Sonra da sen ziyarete geleceksin," diye araya girdi Libby. "Ve bütün gece ayakta kalıp konuşacağız. Çok fazla cin tonik içeceğiz ve seni Poppa Squat'ın karaoke gecesinde benimle Sherly Crow söylemeye ikna edeceğim ve sonra bir ara sokaktaki çadıra değil de gerçek bir Noel ağacı çiftliğine gideceğiz, kızlarla birlikte *Philadelphia Hikâyesi*'ni izleyeceğiz ve onlar da diyecekler ki, *Hey, biz mi yanlış anladık yoksa Cary Grant tam bir pislik mi? Neden Jimmy Stewart'la birlikte olmuyor ki?*"

"Ve onlara bazı insanların zevksiz olduğunu söylememiz gerekecek," diye katıldım ciddi bir tavır takınarak.

"Ya da bazen bir değil iki yakışıklı erkeğin kalbini çalmak için dört döndüğünü ve ikisi arasında gidip gelirken onların iş arkadaşlarından birini rasgele seçip bir de üstüne evlendiğini."

"Bebeğim?" Brendan özür dilercesine yüzünü buruşturarak pikaptan seslendi.

Libby anlayışla başını salladı ve birbirimizden ayrıldık, sanki tam hızda daireler çizmeye hazırlanıyormuşuz da eylemsizliğin bizi ayırmasını istemiyormuşuz gibi hâlâ birbirimizin kollarını tutuyorduk. Ki bu oldukça doğruydu.

"Bu bir veda değil."

"Elbette değil," dedim. "Nadine Winters ne merhaba demeyi ne de hoşça kal demeyi hatırlar."

"Ayrıca biz kardeşiz," dedi. "Birbirimize bağlıyız."

"O da var."

Ve beni bırakıp kamyonete bindi.

Onlar uzaklaşırken gözlerim doldu. En azından gözyaşlarımı bu zamana kadar tutmayı başarmıştım ve şimdi onları serbest bırakabilirdim.

Kamyonetin beyazı ve turuncusu birbirine karışıyor, sanki yağmur altında kalmış suluboya resmi gibi tek ailem çizgiler hâlinde dağılıyordu. Bulanık görüntülerinin küçülmesini izledim. Bir sokak. Sonra iki. Sonra üç. Ardından dönüp yok oldular ve ben sanki ikiye bölünmüş bir duvar gibi hissettim; bir daha asla bütün olamayacakmışım gibi.

Eriyip toprağa karışmışım gibi.

O an hüngür hüngür ağlamaya başladım; küçük sevimli iç çekişlerle değil basbayağı salya sümük bir hâlde. Kimileri beni görmezden gelirken kimileri de sempatik bakışlar

atıyordu. Benim yaşlarımdaki bir kadın yanımdan hızla geçerken bana bir mendil uzattı ve ben de onu battaniyesine sarılan bir bebek gibi kavradım. Gözyaşlarına boğulurken bir yandan da kendimi kahkahalar atmaktan alamadım.

Annemin dediği gibi: Duygularını ulu orta bir yerde yaşayana dek gerçek bir New Yorklu sayılmazsın ve ben de burada kalmayı seçerek o son eşiği geçmiştim.

Libby'nin evinin –eski evinin– basamaklarına çökerken hem gülüp hem ağlıyordum; öyle ki bir diğerinin sesini diğerinden ayırt edemiyordum. Ancak telefonumun çaldığını duyduğumda kendime geldim ve ekrana bakarken gözyaşlarımı silerek burnumu çektim.

"Libby?" diye cevap verdim. "Her şey yolunda mı?"

"Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey?" Ellerimin tersiyle gözlerimi sildim. "Sen?"

"Pek bir şey yok," diye iç geçirdi. "Sadece seni özledim. Arayıp bir merhaba diyeyim dedim."

Göğsüme bir sıcaklık hâkim oldu. Oradan yayılıp ta parmak uçlarıma ve burnuma kadar tırmandı. Öyle arttı ki âdeta canımı acıtıyordu. O an sevgiyle dolup taştım. Kimsenin vücudunda bu kadar sevgi aynı anda var olmamalıydı.

"New York şu anda nasıl görünüyor?"

Gideli daha sekiz dakika olmuştu. "Brendan'ın ayağı gaz pedalına falan mı takıldı?"

"Hadi anlat bana," dedi. "Tasvir edişini duymak istiyorum."

Etrafımdaki koşuşturmaya, yapraklarında kırmızılar ve sarılar beliren ağaçlara baktım. Caddenin karşısındaki dükkânda meyve kasalarını boşaltan bir adam. Taşlı kovboy şapkasının altından simsiyah saçları görünen yaşlı bir kadın ve onun yanında da bir adam seyyar tezgâhındaki satılık DVD'leri karıştırıyordu. (Libby ve ben ayrılmadan

önce adamın tezgâhına şöyle bir bakmış ve koleksiyonun yüzde seksen beşinde Keanu Reeves'in filmlerinin olduğunu fark etmiştik; bu da akıllara şu soruyu getiriyordu: Bu adamla Keanu Reeves'in arası mı bozuktu acaba?) Sokağın aşağısından kebap kokuları gelirken uzaklardan araba kornalarının sesleri geliyor ve *SVU*'nin birinden aktris olup olmadığı belli olmayan bir kadın kocaman güneş gözlüklerini takmış, kucağında zırlayıp duran Boston terrier'iyle aceleyle yanımdan geçiyordu.

"Ee?" dedi Libby.

Her şey hâlâ bıraktığı gibiydi. "Hep aynı şeyler işte."

"Biliyordum." Gülümsediğini duyabiliyordum.

Onunla gitmemi istiyordu ama aynı zamanda hayalimi yaşadığım için de mutluydu.

Buradan kalmasını isterdim ama eminim ki aradığı şeyi ve çok daha fazlasını orada bulacaktı.

Belki sevgi tavizler üzerine inşa edilmemeli ama onlarsız da olmuyordu işte.

İki insanı uyum sağlayamayacakları şekillere girmeye zorlayan türden değil de sivri köşelerini törpüleyip karşındakine yer açmanı sağlayacak türden ama. Her daim kalbimde onun için ayırdığım bir boşluk olacaktı ve günün birinde olur da değişirse ben de o boşluğu ona uyumlu hâle getirecektim.

Öyle ki nereye gidersek gidelim, sevgimiz bizi bir arada tutmak için dört bir koldan uzandığında bize her şey yolunda girecekmiş gibi hissettirecekti.

37

On iki aralık günü, saat on bir yirmide Freeman Kitabevi'ne doğru yola çıktım.

Ajanstayken her yıl bugün izin alırdım ve Loggia Yayıncılık'ta çalışmaya başlar başlamaz da ayın on ikisinde yine aynı izni istedim.

Öğrenmek her daim zorlu bir süreçti ancak işimi tam olarak nasıl yapacağımı bildiğim onca yıldan sonra bu meydan okuma oldukça heyecan vericiydi. Bana emanet edilen her yazarın taslaklarını yeni keşfedilmiş bir kazı alanındaki arkeolog gibi tarıyordum.

Kitapları yayıma hazır hâle getirirken işimi fanatiklik derecesinde yapmam normal miydi peki?

Eğer öyleyse ben tam olarak buydum.

Bugün işe gitmemekten neredeyse nefret ediyordum ama eğer ofis dışında olacaksam da en azından etrafım kelimelerle çevrili olacaktı.

Yürümek için acele etmeyerek kaldırımdaki karı eriten sürpriz güneş ışığının tadını çıkardım, zayıf sıcaklık en sevdiğim paltomun içine sızdı.

Annemin çalıştığı lokantadan bir fincan kahve ve çörek aldım. Biri beni burada tanımayalı uzun zaman olmuştu ama geçen aralık ayının on ikisinde Libby ve benim hesabımı aynı garsonun aldığından oldukça emindim ve bu da içimde hoş bir aidiyet hissi uyandırmaya yetmişti.

Ve sonra kalbimin o yaralı yerinde keskin bir sızı hissettim: *Charlie burada olmalıydı.* Eskiden Jakob konusunda yaptığım gibi onu düşünmekten kaçınmıyordum. Acı verse bile onun varlığı zihnimde parıldadığında sanki en sevdiğim kitabı hatırlıyordum. Yüreğinizi burkan ama elbette sizi sonsuza dek değiştiren o kitap.

Bir çiçekçi dükkânının önünden geçtim ve arasına gümüşi yeşil yapraklar ve minik beyaz çiçekler serpiştirilmiş koyu kırmızı taçyapraklarından oluşan bir buket almak için içeri girdim. Çiçeklerden pek anlamazdım ama bunlar kışın çiçek açabildiğine göre epey dayanıklı olmalıydılar; bunun için onlara saygı duydum.

Saat on bir kırk beşte, hâlâ iki sokak ötedeyken paltomun cebindeki telefon titredi. Buketi koltukaltıma alıp cebimi karıştırdım ve dişlerimle eldivenlerimi çekerek Libby'den gelen mesajı okumak için ekranı kaydırdım.

Doğum günün kutlu olsun! yazmıştı, sanki mesajı doğrudan anneme göndermiş gibi.

İyi ki doğdun, diye yazdım ama kalbim sızlıyordu. Bugün Libby'den ayrı olmak çok zordu. İlk defa bunu onsuz yapmak zorunda kalıyordum.

Sonra FaceTime'da konuşalım mı? diye yazdı.

Elbette, diye cevap verdim.

Son sokağı da hızla geçerken bir dakika boyunca bir şeyler yazdığını gördüm. Hediyemi aldın mı?

Ne zamandan beri annemin doğum günü için birbirimize hediye alıyoruz?

Bu yıl ilk defa ayrı olmamız gerektiğinden beri, dedi.

Ben sana bir şey almadım ama.

Sorun değil, dedi. Bu sefer borcun olsun. Ama hediyeni henüz almadın mı?

Hayır, diye yazdım. Evde değilim.

Ah, dedi. Çoktan Freeman'a geçtin mi?

Yaklaşık üç saniye içinde kapıyı omzumla açıp o tanıdık tozlu sıcaklığa adım attım.

Seni yalnız bırakayım, dedi. Ama hediyeni aldığında bana bir fotoğrafını gönder, tamam mı?

Tamam anlamındaki başparmak ve kalp emojisiyle cevap verdim ve telefonumla eldivenlerimi cebime atarak ellerimi raflarda gezinmesi için serbest bıraktım.

Doğruca aşk romanları rafına yöneldim. Bu yıl, seçtiğim kitaptan iki tane alıp Libby'ye postalayacaktım. Ya da daha iyisi, tatillerde ve Üç Numara'nın doğumu için onu ziyaret ettiğimde yanımda götürecektim.

El değmemiş yüzlerce kitapta ellerim dolaşırken zaman etrafımdan akıp gitti ve akıntı yavaşladı. Olmam gereken başka hiçbir yer yoktu. Özetleri incelemekten ve yıpranmış sayfalardan rasgele alıntılar seçip okumaktan, sadece son sayfalara göz atıp diğerlerini okumadan geçmekten başka yapacak bir şeyim yoktu. Tekrar tekrar soruyordum: *Buna ne dersin anne? Bunu sever miydin?*

Ve sonra, *Bunu sever miydim?* diye sordum. Zira bu da önemli bir noktaydı.

Ne zaman sıra sıra dizilmiş kitapların önünde olsam, sanki annemin kahkahalarını duyuyor, onun sıcak lavanta kokusunu alıyor gibi hissediyordum. Bir keresinde, Libby ve ben on iki aralık geleneğimize o kadar dalmıştık ki yaklaşık on dakika boyunca yanımızdaki trençkotlu adamın kendini teşhir etmek için elinden geleni yaptığını fark etmemiştik.

(Bu olay yaşandığında ve ben nihayet o adamı fark ettiğimde, sakin ve ilgisiz bir şekilde –elimde hâlâ bir kitap tutarken– sert bir tonda *Hayır,* diye bağırdığımı hatırlıyorum. Adamın yüzündeki ifade bana bugüne kadar yaşadığım en büyük gücü vermişti ve Libby'yle ben aksi takdirde

oldukça travmatik olabilecek bu deneyim hakkında haftalarca gülmüştük.)

Çevremde birkaç kişinin daha dolaştığının farkında olsam da January Andrews'un *Curmudgeon* adlı romanına uzandığımda aynı anda başka bir elin de ona uzandığını görene dek yanımdaki kişiye bakmamıştım.

Sanırım çoğu insan *Üzgünüm!* demekle yetinirdi ama benim ağzımdan sadece "Ahh!" çıktı.

İkimiz de kitabı bırakmıyorduk –tipik şehir insanları– ve ben geri adım atmak istemeyerek rakibime doğru döndüm.

O an kalbim durdu

Tamam, belki de durmadı.

Hâlâ hayattaydım.

Ama anlıyordum ki kastettikleri şey buymuş; binlerce yazar yıllarca hayatın izlerini takip edip onu sonsuza dek değiştirecek şeye rastladığınızdaki hissi tarif etmek için bu kadar uğraşıyormuş.

Bu hissin içten dışa doğru sizi nasıl sarstığını.

O küçük patlamaları tepeden tırnağa nasıl hissettiğinizi.

Ve sonra köprücükkemiğinizden kaburgalarınıza, kalçalarınıza, avuç içlerinize doğru bir sıcaklığın yayılması, sanki onu görmek kozamdan çıkma anımı tetiklemiş gibi.

Bedenim kıştan bahara geçtiğinde tüm o cılız küçük filizler bir kar yığının içinden yukarı doğru çıkıyordu. Kan dolaşımımı saran bahar canlı ve uyanıktı.

"Stephens," dedi Charlie usulca, bir küfür, bir dua ya da bir mantra gibi.

"Burada ne yapıyorsun?" derken nefesim kesilmişti.

"Buna tek bir cevabım olduğundan emin değilim."

"*Libby*." O anda her şeyin farkına vardım. "Sen... sen benim hediyem misin?"

Ağzı alay edercesine yukarı kıvrıldı ama gözleri yumuşak, neredeyse tereddütlüydü. "Bir bakıma."

"Nasıl bir bakıma?"

"Goode Books," dedi temkinli bir şekilde, "yeni bir müdürü var."

Başımı sallayarak anlamaya çalışıyordum. "Kardeşin mi geldi?"

"Seninki geldi."

Ağzımı açsam da tek kelime edemiyordum. Tekrar kapattığımda gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Anlamıyorum."

Ama bir parçam anlıyordu.

Ya da öyle olduğuna inanmak istiyordu.

Umut ediyordu. Ve bu umut, tarif edilemez bir şekilde kördüğüm olmuş, için için yanan altın bir iplik gibi içimi sarıyordu.

Charlie ellerimizin arasına sıkışmış kitabı tekrar rafa koyarak yanıma yaklaşıp ellerimi tuttu.

"Üç hafta önce bir gün dükkândayken ailemiz geldi," dedi.

"Ailemiz mi?" diye tekrarladım.

"Sally, Clint, Libby," dedi "Bana bir PowerPoint sunumu yaptılar."

"PowerPoint mi?" dedim kaşlarım çatılarak.

Ağzının köşesi yine kıvrıldı. "İtinayla hazırlanmıştı. Görseydin bayılırdın. Belki bir kopyasını sana e-postayla gönderirler."

"Anlamıyorum," dedim. "Sen nasıl buradasın?"

"Bir liste yapmışlar. *Ruh Eşlerini Yeniden Bir Araya Getirmek İçin On İki Adım*; bu arada sunuma da birden fazla Jane Austen sözü koymuşlardı. Ama bunu Libby'nin mi yoksa babamın mı yaptığından emin değilim. Demek istediğim bazı ilginç noktalara değinmeyi başarmışlar."

Gözyaşları gözlerime, burnuma, göğsüme akın ediyor. "Örneğin?"

Dolu dolu, parlak bir gülümsemenin hâkim olduğu gözleri tam bir elektrik fırtınası. "Örneğin senin kondisyon bisikletini gerçek hayatta görmek için nasıl can attığım," diyor. "Ve yatağının abartıldığı kadar iyi olup olmadığını mutlaka bilmem gerektiği. Ama en önemlisi, sana öyle fena aşığım ki Nora."

"Ama... ama baban..."

"Fizik tedavisini erken tamamladı," diyor. "PowerPoint sunumunda 'onur derecesiyle' tamamladığı yazıyordu hatta. Libby de dükkânı devraldı. Kızlar her gün orada çılgınca koşuşturuyor ve Tala hiçbir şey almadan gitmeye çalışan herkesle bilek güreşi yapıyor. Görülmeye değerler açıkçası. Libby ayrıca Brendan'la birlikte 'Manhattan yoksulu ama Kuzey Karolina zengini' olduklarını, bebek doğduktan sonra Müdire Schroeder'in Libby doğum izne çıkarken kendisine yardım edeceğini, işe dönmeye hazır olduğunda da bir dadı tutacağını yani daha şimdiden endişelenmeyi bırakman gerektiğini söyledi."

Nemli gözlerimle gülüp başımı salladım. "Annenin, aile dışından birinin dükkânı işletmesine asla izin vermeyeceğini söylemiştin."

Bakışları yüzüme odaklanırken ifadesi ciddileşiyor. "Sanırım Libby'nin sonsuza kadar aile dışında kalmayacağını umuyor."

Böylece baraj yıkılmış ve Charlie elleriyle yüzümü çevrelerken ben de burnumu çekerek mutluluk gözyaşlarına boğulmuştum. "Aileme, bana ihtiyaçları olduğu takdirde onları yalnız bırakamayacağımı söylediğimde bana ne dediler biliyor musun?"

"Ne?" O tek hecede sesim neredeyse dört kez çatlamıştı.

"Ebeveyn olanın onlar olduğunu söylediler." Sesi nemli ve kısıktı. "Görünüşe göre mutlu olmam dışında benden 'bir bok' istemiyorlar. Ve ateşli, seksi bir geline de hayır demezler."

Gülsem mi, biraz daha ağlasam mı, yoksa avazım çıktığı kadar bağırsam mı bilemiyorum. Öyle korkmuş çığlık değil tabii; heyecanlı bir çığlık. (Hani Spaaahhh derken harfleri uzatıyoruz ya, acaba o da böyle mi okunuyordu?)

"Bunları Sally'nin söylediğini farz ediyorum?"

Sırıttı. "Biraz yorum kattım tabii," diyor.

O konuşurken içimdeki düğüm çözüle çözüle boğazımdan yukarı tırmanıp mideme doğru kök salıyordu.

"Nora Stephens," diyor, "Buna epey kafa yordum ve bulabildiğim en iyi şey bu, umarım beğenirsin."

Bakışları yukarı kalkıyor; yüzündeki ve duruşundaki o keskin kenarlardan ve pürüzlü parçalardan oluşan her şey çok tanıdık, hepsi mükemmel. Başkası için değil belki, ama benim için öyle.

"New York'a geri dönüyorum," diye devam ediyor. "Başka bir editörlük işi bulurum, belki temsilciliğe başlarım ya da yeniden yazmayı denerim. Sen Loggia'da yükselirsin ve ikimiz de başımızı işten kaldıramayız; Libby, Sunshine Falls'ta kurtardığı yerel işletmesini yürütür ve ailem senin yeğenlerini torunlarıymışçasına şımartırken Brendan da balıkçılık yeteneklerini geliştirir ve hatta ailesiyle birlikte tatile bile çıkarlar. Ama sen ve ben artık bir akşam yemeğine çıkacağız. Nereye istersen, ne zaman istersen. Biz iki şehir insanı burada çok eğleneceğiz ve çok da mutlu olacağız. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki nefes aldığım süre boyunca seni seveceğim ve sen de bana izin vereceksin. Tüm sevgimle birlikte bana tamamen sahipsin. Diyeceklerim buydu işte. Yapabileceğimin en iyisi bu ve umarım sen de bana..."

Cümlesini bitirmesine izin vermeden onu öptü; sanki bir buçuk metre ötemizde *Bridgerton* romanlarından birini okuyan bir kadın yokmuş gibi, sanki aylarca ayrı kaldıktan sonra ıssız bir adada birbirimizi bulmuşuz gibi. Ellerim saçlarında, dilim dişlerine takılırken avuçları sırtımdan aşağı kaydı ve şimdiye kadar yaşadığımız en ulu orta el hareketiyle beni kendine doğru çekti.

"Seni seviyorum, Nora," diyor nefes almak için birbirimizden birkaç santim uzaklaştığımızda. "Sanırım seninle ilgili her şeyi seviyorum."

"Kondisyon bisikletimi bile mi?"

"Harika bir ekipman."

"Mesai saatlerinden sonra e-postalarımı kontrol etmemi bile mi?"

"Benim açımdan Kocaayak erotik romanlarını odanın bir ucundan öbür ucuna yürümek zorunda kalmadan paylaşmayı kolaylaştırıyor," diyor.

"Bazen *çok* kullanışsız ayakkabılar giyiyorum," diye ekliyorum.

"Seksi görünmenin pratik olmayan bir tarafı yok."

"Peki ya kana susamışlığım?"

Gülümserken gözleri ağırlaşıyor. "İşte bu," diyor, "en sevdiğim özelliğin olabilir. Köpekbalığım olur musun, Stephens?"

"Zaten öyleydim," diyorum. "Her zaman."

"Seni seviyorum. Sana öyle âşığım ki," diyor tekrar.

"Ben de seni seviyorum." Bunu söylerken boğazımda ne bir düğüm oluşuyor ne de bir mengene onu sıkıyor. Kendimi zerre zorlamıyordum. Bu basit gerçek, bir dumanı üfler gibi, iç çeker gibi, nefes alır gibi kolayca çıkıveriyor ağzımdan. Kendini akıntıya bırakmış sürüklenen çiçekler misali...

"Biliyorum," dedi. "Seni bir kitap gibi okuyabiliyorum."

SONSÖZ

ALTI AY SONRA

Vitrinler balonlarla donatılmış, kapıya da küçük bir kara tahta asılmıştı. Cama yansıyan yumuşak parıltıdan etrafta dolaşıp şampanya kadehlerini havaya kaldıran, konuşan, gülen kalabalığı görebiliyordunuz.

Konudan habersiz biri için bu, bir doğum günü partisi gibi görünebilirdi. Ne de olsa, etrafta çilek pembesine çalan sarı bukleleriyle koşuşturan küçük bir kız –dört yaşına yeni basmış– vardı ve dükkânın arkasındaki *cupcake* kulesinden aldığı kekin mor kreması dudaklarına bulaşırken yetişkinlerin bacaklarının etrafında deli gibi koşturuyor ve bir yandan da hızını alamayıp sandalyeleri ve masaları deviriyordu.

Ya da bu kalabalık, uzun uğraşlardan sonra nihayet okumayı sökmüş, kâküllü, düz saçları olan uzun boylu ablasını kutluyor olabilirdi. (Şimdi neredeyse her gününü kucağında bir kitapla çocuk kitapları bölümündeki yeşil puf koltuğa gömülmüş olarak geçiriyordu.) Ya da tüm bunlar pembe saçlı kadının kucağındaki bebek için de olabilirdi. Henüz dokuz önce emeklemeye başladı (geriye doğru ve sadece birkaç saniyeliğine de olsa) ama annesinin ve tey-

zesinin görüntülü konuşurken attığı çığlıklardan Nobel Ödülü'nü kazandığını sanabilirdiniz. ("Tekrar yap Kitty! Nono Teyze'ye tüm zamanların en çevik, en atletik bebeği olduğunu göster!")

Pembe saçlı kadının kocasını da kutlamak için bir neden vardı. Kasabanın Yakala ve Bırak Kulübü'yle *haftalarca* iz sürdükten sonra, nihayet o sabah erken saatlerde, nehrin karşı tarafında sis hâlâ yoğunken bir şey yakaladı –ki bu çok büyük bir sutyen *olsa* bile.

Dört yaşındaki kek hırsızı, adamın bacaklarının arasından fırlayıp bastonlu yaşlı bir adama çarpıyor ve küçük kız kıkırdarken yaşlı adam onun saçlarını karıştırıyordu. Birisi yaşlı adamın kolunu hafifçe dürtüp nihayet emekli olduğu için onu tebrik ediyor: "Evdeki olukları temizlemek için daha fazla zamanım olacak," diyordu adam da gülerek.

Belki de herkes, yasemin kokusuyla sarmalanmış, gözlerinin kenarı tatlı bir şekilde kırışan kadını onurlandırmak için buradadır; ne de olsa iki tablosu bir grup sergisine kabul edilmişti.

Ya da partiye ev sahipliğe yapan dükkânın son sekiz yılın en hareketli ayını geçirmesini kutluyor da olabilirlerdi.

Ya da aylarca serbest çalıştıktan sonra, kalın kaşlı, somurtkan gülümsemeli adamın Wharton House Books'tan gelen iş teklifini kabul etmesini kutluyor olabilirlerdi, hatta bu oradaki ilk işinden birkaç basamak daha yüksek bir pozisyondur belki. Ya da tüm bunların ceketinin cebinde çevirmeden duramadığı küçük kadife kutuyla da bir ilgisi olabilirdi. (İçinde hiçbir şey yok zira kadın günün birinde evlenirse yüzüğü kendisinin seçeceğinden bahsetmişti.) Ya da ona yaslanan sarışın kadının ne söyleyeceğini haftalar öncesinden bildiğini tahmin ettiğindendi. (Artı ve eksi listesi hazırlamış ama *artı* kısmına sadece adamın adını yazmış

ve *eksi* kısmına da sadece *kendi seçmediği bir yüzüğü ömür boyu??? takmak zorunda kalacağını* yazmıştı.)

Söz konusu parti, kitabevinin ortasına kurulmuş mikrofona yaklaşırken elinde bir şampanya şişesi tutan şişe dibi camlı gözlükleri olan bir kadın için de düzenlenmiş olabilirdi; yanındaki masada sıra sıra kitaplar üst üste dizilmişken bir oda dolusu okur sessizliğe gömülmüş, kadının konuşmasını, yeni kitabını tanıtmaya başlaması için sabırsızlıkla bekliyorlardı.

"Her şeye sahip olmak isteyenlere tek dileğim," diye başladı kadın, "umarım bir gün size fazlasıyla yetecek o şeyi bulabilmenizdir."

Kadın bundan sonra yaşanacakların beklentileri karşılayıp karşılayamayacağını da merak ediyordu.

Bunu bilemezdi. Kimse bilemezdi.

Yine de sayfayı çevirip okumaya başladı.

TEŞEKKÜR

Ne zaman bir kitap yazsam, teşekkür etmem gereken insanların listesi büyürken içtenlikle anılmayı hak edenlere ulaşma ihtimalim de azalıyor. Ama ben yine de deneyeceğim çünkü gerçek şu ki bu kadar çok insanın yardımı olmasaydı şu an elinizde tuttuğunuz kitap ve ben burada olmazdık.

Her şeyden önce sevgili Berkley aileme çok teşekkür ederim: Amanda, Sareer, Dache', Danielle, Jessica, Craig, Christine, Jeanne-Marie, Claire, Ivan, Cindy ve diğer herkese. Bu ekibin bir parçası olmayı çok seviyorum ve sizin gibi zeki, yetenekli, tutkulu, azimli kitapseverlerin arasına girdiğim için kendimi gerçekten gezegendeki en şanslı yazar gibi hissediyorum. Sandra Chiu, Alison Cnockaert, Nicole Wayland, Martha Cipolla, Jessica McDonnell ve Lindsey Tulloch'a da teşekkürlerimi gönderiyorum.

Ayrıca Viking'deki inanılmaz İngiltere ekibime; özellikle Vikki, Georgia, Rosie ve Poppy'ye teşekkür etmeliyim.

Taylor'a ve tüm Root Literary ekibine –Holly, Melanie, Jasmine ve Molly başta olmak üzere– sonsuz teşekkürler. Hepiniz beynimin daha organize, daha bilinçli, daha pragmatik yarısısınız ve siz olmasaydınız bu işin içinde kaybolurdum. Kitaplarımı dünyanın her yerindeki okuyuculara ulaştırdıkları için Heather'a ve Baror International'ın geri kalanına ve yorulmak bilmeyen film menajerim Mary'nin

yanı sıra Orly, Nia ve UTA ekibinin geri kalanına da çok teşekkür ederim.

Yayıncılık dünyasında pek çok sihirli değnek vardır ve son birkaç yıldır benim yanımda olanlara özellikle teşekkür etmek istiyorum: Robin Kall, Vilma Iris, Zibby Owens, Ashley Spivey, Becca Freeman, Grace Atwood ve Sarah True.

Ayrıca, Ayın Kitabı Kulübü ve *yerel* bağımsız kitapçım Joseph Beth Kitabevi olmasaydı bugün bulunduğum yerde asla olamazdım. ABD ve ötesinde diğer tüm bağımsız dükkânlardan bahsetmiyorum bile; bu son iki tuhaf yıl boyunca beni büyük bir nezaketle desteklediler ve sanal etkinliklere ev sahipliği yaptılar. Küresel bir salgının ortasında yazarları ve okurları bir araya getirmenin yollarını bulmak için çok çalıştınız ve bu yüzden size daha fazla minnettar olamazdım.

Bu alanda yayıncılık dünyasında olmamanın en sevdiğim taraflarından biri de çok sayıda nazik, cömert, eğlenceli, zeki, empati sahibi insanla yolumun kesişmesidir. Bunlardan bazıları (ama kesinlikle hepsi değil) Brittany Cavallaro, Jeff Zentner, Parker Peevyhouse, Riley Redgate, Kerry Kletter, David Arnold, Isabel Ibañez, Justin Reynolds, Tehlor Kay Mejia, Cam Montgomery, Jodi Picoult, Colleen Hoover, Sarah MacLean, Jennifer Niven, Lana Popovic Harper, Meg Leder, Austin Siegmund-Broka, Emily Wibberley, Sophie Cousens, Laura Hankin, Kennedy Ryan, Jane L. Rosen, Evie Dunmore, Roshani Chokshi, Sally Thorne, Christina (ve) Lauren, Laura Jane Williams, Jasmine Guillory, Josie Silver, Sonali Dev, Casey McQuiston, Lizzy Dent, Amy Reichert, Abby Jimenez, Debbie Macomber, Laura Zigman, Bethany Morrow, Adriana Mather, Katie Cotugno, Heather Cocks, Jessica Morgan, Victoria Schwab, Eric Smith,

Adriana Trigiani ve (kitaplarımı mükemmel bir şekilde seslendiren arkadaşım ve yazar dostum) Julia Whelan.

Geri kalan arkadaşlarım ve ailem: Kim olduğunuzu biliyorsunuz ve sizi çok seviyorum. Sevginiz, desteğiniz ve sabrınız için hepinize çok teşekkür ederim. Birlikte karantinada olmayı tercih edeceğim başka kimse yok.

Ve son olarak, kitaplarımı okuyan, inceleyen, satın alan, ödünç alan, ödünç veren ve kitaplarım hakkında paylaşımda bulunan herkese kocaman teşekkürler. Bana inanılmaz bir hediye verdiniz ve bunun değerini takdir etmekten asla vazgeçmeyeceğim.

YAZAR NOTU

Hallmark filmlerini seviyorum. Enteresan ortamları seviyorum. Üst üste kazak giymeye ve diz üstü çizmelere bayılıyorum. Her evde mevsimsel dekora olan tutkulu bağlılığı seviyorum. En çok da mutlu sonları seviyorum.

Ve televizyon için yapılmış (Hallmark ve diğer), küçük kaygılar taşıyan filmleri yeterince izledikten sonra, kendimi küçük kasaba romantizminin farklı bir versiyonunu ortaya koymak için oldukça etkilenmiş ve istekli bir hâlde buldum. Şöyle ki sinirli, mutsuz, kariyer takıntılı ana karakter, evi olarak gördüğü büyük şehirden işi gereği Orta Amerika'da bir yere gönderilir. Ama aslında oraya hiç de gitmek istememektedir! Böyle bir ortam için kendini hazır hissetmez! Ancak oraya vardığında sadece tatlı, küçük kasaba yerlilerinden birine âşık olmakla kalmaz, aynı zamanda hayatın gerçekleriyle de tanışır. (*Spoiler* uyarısı: Bu, büyük bir metropolde fevkalade bir kariyer değildir.)

Ve herkes mutlu sona ulaşır. Eh, eski sevgili hariç herkes. Şehirde geride bırakılan kadının (ya da erkeğin), tüm rolü genellikle baş karakteri arayıp ona bağırmak ve o kasabaya iş için gittiğini hatırlatmak, toplu işten çıkarım yapmak ya oyuncak zinciri Big Toy'un kasabanın göbeğine 667. şubesini açıp yerel oyuncakçıyı işinden etmek, belki de bir ya da iki çardağı buldozerle yıkmaktır.

Söz konusu kişi, gerçek aşk hikâyesinin, olması gereken ilişkinin önünde yalnızca bir engelden ibarettir. Ya da diğer kadının önde olmayı ne kadar hak ettiğini göstermek için hikâyeye dahil edilmiş bir piyondur. Ya da başrolün omzundaki, onu bu yeni, daha iyi hayattan ısrarla saptırmaya çalışan ve aslında pek de kötü olmayan küçük *şeytandır.*

Tekrar söylemeliyim ki bu filmleri seviyorum ve çoğu film genellikle bu tarz rolleri genellikle geri planda bırakır ama bana, *Bu kadınlar kim?* diye sorgulatan yeterince film mevcut.

Peki hikâyesi bundan sonra nereye gidiyor?

O da hayatını değiştirecek bir küçük kasaba deneyimine sahip olacak mı?

Her gergin şehir insanı mutlu sona ulaşmak için şehri terk etmek ve bir marangoza âşık olmak zorunda mı?

Ya da onun mutlu sonu da eski sevgilisininki gibi mi olacak? Bu hayatta en çok neyi istiyor?

Ve belki de beni en çok heyecanlandıran şey, *neden erkek arkadaşının işiyle ilgilenmesini ve işini yapmasını bu kadar çok istiyor?*

Bu kitabın üzerinde çalıştığım vakitlerde de adı aslında *Şehir İnsanı* olacak *Kitap Kurtları*'nı ortaya çıkaran da işte bu sorulardı.

Ve bu sadece sudan çıkmış balığa dönen insanların çok sevdiğim hikâyeleri değil aynı zamanda sudan çıkmış balık gibi hisseden kadınlara, mutlu bir sona hazır olup olmadıklarından emin olamayanlara da bir saygı duruşuydu.

Örneğin;

Şeytan Marka Giyer'in Miranda Priestly'isi,

Komik Tuzak'ın Meredith Blake'i,

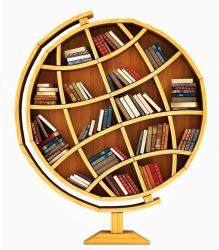
Mesajınız Var'ın Patricia Eden'i...

Özel tasarım kıyafetlerden başka bir şey gitmeyen, topuklu ayakkabısız dışarı çıkmayan, kırmızı kalem âşığı, koşu bandı olmazsa olmazı, salata yiyen, yemek pişirmeye, kamp yapmaya ya da gün doğumunu izlemeye çok az vakti ya da ilgisi olan kadınlar.

Bu, benim o kadınların gerçekte kim olduklarını ve onlar için mutlu bir sonun nasıl görünebileceğini keşfetmemdi. Mükemmel bir son değil ama uygun bir son. *Kitap Kurtları*'nın şehirli, marka kıyafetler giyen, kırmızı kalem kullanan baş karakterleri kadar dağınık, karmaşık ve nihayetinde kaçınılmaz bir sonsuza dek mutlu sonumdu.

İster küçük bir kasaba âşığı ister hırslı bir kariyer insanı ya da tamamen farklı bir karakter olun, umarım Charlie ve Nora'yı seversiniz. Ve umarım onların hikâyesi size mutlu olmanın tek bir doğru yolu olmadığını, herkese uyan tek bir mutlu son olmadığını ve dünyada tam olarak olduğunuz kişi olabilecek başka hiç kimsenin olmadığını hatırlatır.

NORA VE LIBBY'NİN NİHAİ OKUMA LİSTESİ

1. *Incense and Sensibility* – Sonali Dev
2. *The Roughest Draft* – Emily Wibberley ve Austin Siegemund-Broka
3. *Yinka, Where Is Your Huzband?* – Lizzie Damilola Blackburn
4. *Arsenic and Adobo* – Mia P. Manansala
5. *A Special Place for Women* – Laura Hankin
6. *A Thorn in the Saddle* – Rebekah Weatherspoon
7. *Just Last Night* – Mhairi McFarlane
8. *An Extraordinary Union* – Alyssa Cole
9. *The Editor* – Steven Rowley
10. *The Siren* – Katherine St. John
11. *A Lot Like Adiós* – Alexis Daria
12. *Verity* – Colleen Hoover
13. *Aşkın Formülü* – Helen Hoang
14. *Portrait of a Scotsman* – Evie Dunmore
15. *The Fastest Way to Fall* – Denise Williams
16. *So We Meet Again* – Suzanne Park
17. *By the Book* – Jasmine Guillory
18. *Payback's A Witch* – Lana Harper
19. *A Week to Be Wicked* – Tessa Dare